

Thế Nào Là Hiền Thê

Contents

Thế Nào Là Hiền Thê	2
1. Chương 1: Ta Là Người Biết Phân Rõ Đúng Sai	2
2. Chương 2: Trắc Phi Phải Là Thiếp	7
3. Chương 3: Vương Gia	11
4. Chương 4: Xấu hổ	15
5. Chương 5: Ta Là Người Biết Thương Hoa Tiếc Ngọc	19
6. Chương 6: Quảng Thời Gian Ăn Trưa Tuyệt Đẹp	24
7. Chương 7: Khúc Khinh Cư: Haha	28
8. Chương 8: Phũ Xương Đức Công	31
9. Chương 9: Khách Quý	35
10. Chương 10: Khoe Khoang Tình Cảm Nồng Nàn	39
11. Chương 11: Giao Chiến	43
12. Chương 12: Nổi Giận Vì Hồng Nhan	46
13. Chương 13: Kinh Phi Triệu Kiến	50
14. Chương 14: Đối Thủ Như Heo?	54
15. Chương 15: Những Người Phụ Nữ Trong Hậu Cung	57
16. Chương 16: Thủ Đoạn	61
17. Chương 17: Lòng Dạ Đàn Bà Như Kim Đáy Bể	65
18. Chương 18: Tắm Chung	69
19. Chương 19: Chọn Lựa	74
20. Chương 20: Độc Nhất Vô Nhị	77
21. Chương 21: Quyến rũ Khôn Kham	82
22. Chương 22: Tự Tìm Đường Chết	85
23. Chương 23: Cầu Xin	89
24. Chương 24: Chị Em Dâu	93
25. Chương 25: Phụ Nữ	97
26. Chương 26: Những Con Người Khác Nhau Thì Đi Những Con Đường Khác Nhau	100
27. Chương 27: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Lừa Đảo	103
28. Chương 28: Phúc Tinh	106
29. Chương 29: Bi Kịch Của Vân Khuynh	110
30. Chương 30: Bất Công Trước Mắt	113
31. Chương 31: Nhà Của Người Ta	117
32. Chương 32: Yến Tiệc	120
33. Chương 33: Ngày Mồng 1 Ở Vương Phủ	123
34. Chương 34: Tây Thi Ra Mắt Người Tình	126
35. Chương 35: Điền Gia	130
36. Chương 36	133
37. Chương 36: Tranh Phong	136
38. Chương 37	139
39. Chương 37: Khả Nghi	142
40. Chương 38	146
41. Chương 38: Nữ Nhân Trong Lời Đồn	149

42. Chương 39	152
43. Chương 39	154
44. Chương 40	157
45. Chương 40: Thằng Tay Báo Oán	161
46. Chương 41	164
47. Chương 41	167
48. Chương 42	169
49. Chương 42	172
50. Chương 43	175
51. Chương 43	178
52. Chương 44	182
53. Chương 44: Chỉ Cây Dâu Mắc Cây Hòe [1]	185
54. Chương 45	188
55. Chương 45: Cao Cao Tại Thượng	191
56. Chương 46	194
57. Chương 46: Cung Khôi Nguyên	197
58. Chương 47: Nhất Dao Của Hoàng Gia	200
59. Chương 48: Huỳnh Đệ?	202
60. Chương 49: Hoàng Thất Chí Tôn	205
61. Chương 50: Lời Đồn	208

Thế Nào Là Hiền Thê

Giới thiệu

Dáng vẽ cô gái trong gương chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp, đặt vào cuộc s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-nao-la-hien-the>

1. Chương 1: Ta Là Người Biết Phân Rõ Đúng Sai

Đoan vương phủ sáng sớm nay không giống với những ngày trước, hạ nhân trong nhà bếp chạy tới chạy lui vô cùng bận rộn, nhưng không mấy may có chút rối loạn. Bà Mã sau khi đưa điểm tâm mà nội viện cần đến nơi xong, liền dẫn theo vài nô tỳ quay trở về phòng bếp, chỉ là sắc mặt có hơi khó coi.

“Các chị em làm sao thế, khuôn mặt khó coi quá?”

Một bà khác mặc chiếc áo mỏng tối màu có hàng cúc ở giữa thấy thế, liền đưa một chén trà cho bà ta, có chút ngạc nhiên hỏi:

“Không phải bà đưa sữa đặc đến chính viện à, sao lại...”

“Đừng nhắc đến nữa, sáng sớm nay vương phi vừa mới tỉnh, đám người hầu chuyên làm những việc lật vật như bọn tôi đâu có được vào trong sân viện, chỉ gặp Ngân Liễu cô nương người hầu ở bên cạnh vương phi thôi,”

nói đến đây, bà Mã nốc một ngụm trà, liếc nhìn xung quanh rồi đề thấp giọng xuống nói:

“Tôi thấy sắc mặt người ở Đông viện không ổn lắm, nên vội vàng quay về luôn.”

Nghe xong những này, người đàn bà mặc chiếc áo có hàng cúc ở giữa thở dài, nửa như đang xem náo nhiệt nửa như thương hại nói:

“Rèm đỏ treo trong phủ vẫn còn chưa kịp tháo xuống đâu.”

Vương phi được gả vào vương phủ chưa đến hai tháng, nhưng từ sau đêm tân hôn vương gia chưa từng bước chân vào Đông viện, hai ngày nay vương phi bệnh rất nặng nhưng vương gia chỉ tới đó ngồi một lát rồi đi luôn, cũng khó tránh sắc mặt người ở chính viện lại không tốt. Bà ta cũng may mắn được gặp mặt vương phi một lần, dung mạo đoan trang nền nã, dáng vẻ cũng rất xinh đẹp, chẳng biết vương gia không thích ở điểm nào.

“Đừng nói năng linh tinh nữa, vừa nãy tôi nhìn thấy nô tỳ bên cạnh Phùng trắc phi đi sang đó.”

Bà Mã không nói hết câu nhưng trong lòng cả hai người đều hiểu cả, bèn dừng lại không nói tiếp nữa, lại ai lo làm việc người này.

Trong chính viện, một đám nô tỳ đang cẩn thận hầu hạ vương phi rửa mặt, chiếc khăn lụa thượng hạng nhẹ nhàng lau lên những ngón tay tựa những cây hành xong được đặt sang một bên.

Mái tóc đen của Khúc Khinh Cự rối bù, nhưng khuôn mặt lại không nhìn thấy vẻ tức giận giống như mấy hôm trước, uể oải tháo chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay ra ném luôn vào trong chiếc hộp được chạm khắc bằng gỗ lim nói:

“Màu sắc cái này có cổ lỗ quá rồi.”

Kim Trần nghe xong thoáng ngẩn người ra giây lát, sau đó vẫy vẫy tay với vài thị nữ đang đứng đằng sau, mấy chiếc hộp được dâng lên trước mặt Khúc Khinh Cự, bên trong để từng cặp vòng tay đủ loại. Cái có tơ vàng, cái khảm trân châu, cái làm bằng ngọc, tất cả đều vô cùng có giá trị.

Ánh mắt quét nàng qua một loạt những chiếc vòng tay đó, cuối cùng chọn một chiếc vòng ngọc huyết kê được mài giữa đẹp đẽ tinh tế, chiếc vòng ngọc màu máu lại càng tôn lên cổ tay trắng nõn, đẹp không lời nào tả xiết.

Kim Trần thấy thế sắc mặt khê biến, ngày xưa vương phi e ngại vòng ngọc huyết kê quá diễm lệ, nên chưa bao giờ đeo, giờ vừa liếc nhìn đã chọn trúng chiếc vòng ngọc này. Nhớ lại những ngày bước chân vào trong vương phủ, trong lòng nàng có chút cay đắng, trước khi xuất giá vương phi là người tính tình hiền hòa ấm áp, vốn dĩ là một cô gái đức hạnh, nào ngờ lại có một ngày được gả vào trong hoàng thất, tính cách như vậy nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi.

Chú ý tới vẻ mặt của Kim Trần, Khúc Khinh Cự khẽ cười, nhắc người đuổi hai tay ra để đám thị nữ mặc ỉnh một bộ váy bằng lụa với phần áo tay rộng đã được chọn lựa rất khéo, đây là loại gấm nền trắng cực phẩm của Thục tú, bên trên thêu điểm những bông hoa mai đỏ, chỉ cần khẽ cử động thôi, là phảng phất giống như những đóa mai thật đang lay động trong gió.

(Thục tú tập trung ở vùng Thành Đô Tứ Xuyên, là một vùng dệt gấm thêu lụa vô cùng nổi tiếng, với cách thêu rất cầu kỳ, tỉ mỉ. Là một trong Tứ đại danh tú (Nghĩa là bốn loại đồ thêu nổi tiếng của TQ), gồm Giang Tô (Tô tú), Hồ Nam (Tương tú), Quảng Đông (Việt tú) và Tứ Xuyên (Thục tú).)

Bên hông phối cùng túi thơm hình hoa tịnh đế buông rủ xuống váy và những nút kết bằng ngọc tròn, mái tóc đen mềm mượt như tơ được vấn theo kiểu phi tiên kể rất đẹp, trước trán vẽ một bông hoa đào màu đỏ diễm lệ, hàng mày tựa lá liễu, cánh môi hồng đào mềm mại ướt át, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thấy mê hoặc không nói lên lời rồi.

Tự tay cài một cây trâm rủ hình chim loan tường vắn lên trên tóc, Khúc Khinh Cự chậm rãi đứng dậy, cười mà như không cười nhìn ra bên ngoài cửa sổ,

“Giờ cũng đến lúc nên thỉnh an rồi nhỉ.”

Mộc Cận đứng cách Kim Trản mấy bước nghe vậy cười gương nói:

“Vương phi, mấy ngày trước người bị bệnh, vương gia đã dặn dò mọi người trong hậu viện rằng, những thê thiếp khác không được làm phiền người nghỉ ngơi.”

“Ồ,”

nhẹ nhàng vuốt ve đôi hoa tai được tết bằng sợi vàng bọc hồng ngọc bên tai, Khúc Khinh Cự vừa lười biếng ngồi xuống chiếc ghế dựa, vừa điều chỉnh dáng ngồi sao cho thật thoải mái, nhận lấy chén nước ấm Ngân Liễu dâng lên nhấp một ngụm cho nhuận họng, đặt chén trà cẩn thận lên bên miệng rồi nói:

“Đã vậy thì, phái người đến thông báo cho tất cả các đình viện, nói rằng thân thể bổn vương phi vừa mới khỏi, vô cùng nhớ thương các vị trắc phi và thị thiếp.”

Bốn đại nô tỳ bên cạnh vương phi nghe vậy liền liếc mắt trao đổi với nhau, tuy không biết tại sao hôm nay vương phi vừa tỉnh lại thì tính cách đã thay đổi nhiều như thế, nhưng vẫn y lời lui ra ngoài.

Đến khi ra khỏi nhà chính, Kim Trản có chút lo lắng nói:

“Sớm nay vương phi vừa tỉnh lại thì đã có gì đó không ổn lắm, cũng không biết là vì sao nữa.”

“Ngoài mặt thì tất cả mọi người trong vương phủ đều tôn kính vương phi, nhưng sau lưng lại đi bợ đỡ vị trắc phi bên Tây viên kia, vương phi đã bước qua cửa được hai tháng, nhưng ngoài trừ ba ngày tân hôn vương gia ở chính viện ra, thì những ngày khác đều ở chỗ các thê thiếp, khiến vương phi phải thấy xấu hổ.”

Ngân Liễu cau mày dè dặt giọng xuống nói,

“Phùng trắc phi phô ra cái vẻ ấy, thật sự tưởng mình ghê gớm lắm à, dù sao cũng chỉ làm một nàng thiếp mà thôi.”

Ngọc Trâm nghe Ngân Liễu thốt ra những lời đó, bèn kín đáo liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai mới ghé lại gần nói:

“Cô bớt nói vài câu đi, tuy vương gia sủng ái Phùng trắc phi, nhưng cũng rất tôn trọng vương phi, cô đừng có gây rắc rối cho vương phi đấy.”

“Tôn trọng mà như thế này á,”

Ngân Liễu hừ một tiếng, nghĩ tới tính cách dịu dàng ôn hòa của chủ tử nhà mình, cuối cùng thở dài bất lực,

“Bỏ đi, bên chỗ Phùng trắc phi và Giang trắc phi, tôi và Kim Trản sẽ đi mời, còn những nàng thị thiếp khác thì để bọn nô tỳ hạng hai đi mời.”

Mộc Cận mãi cho đến giờ vẫn chưa mở miệng nói câu nào nghe vậy gật đầu:

“Như vậy cũng tốt, La thị cùng Hàn thị để Bạch Loa và Phổ Nhị đi là được rồi.”

Nô tỳ bên cạnh vương phi hạng nhất lấy hoa làm tên, hạng hai thì dùng trà làm tên, những nô tỳ thuộc hạng ba và những người đảm nhận những công việc vặt vãnh khác thì tùy ý, bốn người đảm Mộc Cận được vương phi dẫn theo từ phủ Trường Đức Công tới đây, nên trong mọi việc đương nhiên đều luôn tôn trọng vương phi, chỉ là trong vương phủ người nhiều miệng lắm rất phức tạp, trước khi vương phi chưa xuất giá đã phải chịu sự ghê lạnh của mẹ kế nên chưa học được bản lĩnh quản lý gia đình, thành ra khi đến đây, chưa được nổi hai tháng đã ngã bệnh.

Mộc Cận vẫn luôn lo lắng cho vương phi, nay thấp thoáng thấy vương phi dường như có ý đồ xây dựng chỗ đứng vững chắc trong vương phủ, nên đương nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, không sợ vương phi tranh giành, chỉ sợ tính cách tượng đất của vương phi trước sau như một mà thôi.

Thấy những nô tỳ bên người đã lui ra cả rồi, Khúc Kinh Cự mới đứng dậy đi tới trước gương đồng cực to trước mặt, tay nghề của thợ làm gương rất giỏi, tuy rằng không thấy được rõ nét như gương thủy ngân, nhưng cũng có thể nhìn ra được bộ dạng người soi ra sao rất rõ ràng.

Dáng vẻ cô gái trong gương chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp, đặt vào cuộc sống thời hiện đại của nàng, cùng lắm cũng chỉ là cô nữ sinh trung học xinh đẹp kiêu ngạo mà thôi, lật lại những hồi ức trong đầu, Khúc Kinh Cự thở dài, cha không màng, mẹ kế không thương, chồng không yêu, lại còn cả đồng thê thiếp phải lo lắng, tính tính vị chính chủ này lại hiền hòa, ở trong vương phủ phức tạp như vậy, vô duyên vô cớ mắc bệnh nặng, vô duyên vô cớ bị một cô gái chẳng biết thế nào là hiền lành dịu dàng chiếm mất thân thể của bản thân như thế, có thể nói đến chết cũng chẳng chờ nổi công lý của trời xanh.

“Vương phi, nhà bếp đưa bữa sáng đến ạ.”

Ở bên ngoài truyền đến một giọng nam có hơi mềm nhẹ, có lẽ là thái giám dựa theo quy chuẩn trong hoàng thất phân cho chính phi, trong trí nhớ của Khúc Kinh Cự, vị chính chủ đây tuy không đặc biệt thân thiết với mấy tên thái giám này, nhưng cũng vô cùng khách khí, đơn giản là vì những tên này khi chưa được vương gia phong tước đều do chương quản nội vụ hoàng gia của Điện trung tỉnh sắp xếp dựa theo quy tắc

“Đặt xuống đó đi.”

Gậy gẩy sợi tua rua trên chiếc mâm vàng rủ cài ở tóc mai, Khúc Kinh Cự xoay người đi ra ngoài, Thụy Hương và Thục Quỳnh hầu ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vén rèm tiến vào, một người dìu một người nâng rèm, đón Khúc Kinh Cự ra ngoài.

Thụy Hương và Thục Quỳnh nguyên là người trong vương phủ, trong lòng thâm hiểu rằng vương phi đối đãi với các nàng tuy rằng khách khí, nhưng so với bốn người Ngân Liễu, Mộc Cận, Kim Trần, Ngọc Trâm, thì lại ít tin tưởng hơn rất nhiều, mà chuyện xảy ra mấy ngày trước, sẽ chỉ càng khiến vương phi thêm xa cách các nàng mà thôi, cũng may tính cách của vương phi hiền lành, nếu mà ghê gớm hơn chút nữa, thì các nàng đã bị đuổi đi từ lâu rồi, đâu còn làm nha đầu hạng nhất được nữa?

Ngồi xuống chiếc bàn tròn được chạm khắc bằng gỗ cây giáng hương, ánh mắt Khúc Kinh Cự quét lên trên mặt bàn, một chén canh chân giò hầm rượu, một bát cháo tổ yến và thịt gà đen xé sợi, cùng rất nhiều món ăn nhiều dầu mỡ béo ngậy khác, món thanh đạm duy nhất chính là đĩa măng tây xào.

Xua tay cho Thục Quỳnh đang bước đến định gấp thức ăn ình lui xuống, khuôn mặt Khúc Kinh Cự tìm tìm, cười mà như không cười liếc nhìn mấy người đang đứng khom lưng trước cửa:

“Mấy người các ngươi chuyên bưng bê thức ăn ở phòng bếp hả?”

“Bẩm nương phi, trong phòng bếp đúng là bọn nô tài đảm nhiệm công việc này ạ.”

Mấy người này tuy không hiểu tại sao vương phi lại hỏi một câu như vậy, nhưng vẫn trả lời không chút sợ hãi.

“Khá khen cho nhà bếp của vương phủ,”

Khúc Kinh Cự lười biếng dựa người vào lưng ghế, trong lúc mọi người còn không hiểu chuyện gì thì đột nhiên sầm mặt lại, vung tay quét luôn chén canh chân giò hầm rượu trên bàn xuống đất, rất nhanh cả căn phòng tràn ngập mùi thịt,

“Người đâu, lôi xuống đánh.”

Mọi người đều chưa phản ứng kịp, sao tự dưng vị vương phi tính tình như tượng đất lại lên cơn thế, nhất thời không một ai nhúc nhích.

“Thế nào, một vương phi như ta mà không sai nổi các ngươi à?”

Đôi mắt hạnh của Khúc Kinh Cự khẽ nheo lại, đứng dậy nhìn khắp lượt mọi người trong phòng,

“Hay nên nói rằng, các ngươi cảm thấy người trong nhà bếp đối đãi khinh mạn với ta là lẽ đương nhiên hả?”.

Bị ánh mắt của vương phi quét đến, cả đám người đều giật mình, lúc ấy mới hiểu ra, vài tên thái giám và mấy bà vú khỏe mạnh đều nhất loạt lao tới, dáng vẻ như muốn lôi đám người hầu trong nhà bếp xuống.

Đám người hầu bị lôi xuống cũng không dám giãy dụa, chỉ ra sức xin tha mạng, thậm chí có một tên hầu còn gào lên kêu oan uổng, nói thẳng rằng đã dâng những món ăn thơm ngon nhất trong phòng bếp lên cho vương phi rồi.

Ánh mắt tiêu sái thoải mái nhìn xuống tên hầu kêu oan, đôi mắt hàng mày của Khúc Kinh Cư khẽ nhưn lên, thần nhiên mở miệng nói:

“Còn ngần ra đó làm gì, lôi xuống, mang ra sân ra đánh, ta sẽ quan sát các người đánh.”

Một tên thái giám thông minh lanh lợi nghe thấy mấy lời này, liền móc một cái khăn tay từ trên người ra nhét vào miệng tên hầu đang kêu oan, sau đó lôi hắn ra sân, thân thể tên thái giám này không được coi là cao lớn nhưng sức lực lại không nhỏ chút nào.

Những người khác nhìn thấy thế, cũng đi theo tên bị lôi xuống dưới, còn một tên hầu nhanh nhẹn khác liền chuyển bàn ghế tới, rồi bày biện chút trà bánh chỉ đợi vương phi đến quan sát quá trình xử phạt.

“Tên thái giám đó tên là gì vậy, ta thấy hắn rất có sức khỏe,”

lúc Khúc Kinh Cư vừa bước ra khỏi cửa, liền mở miệng hỏi Thục Quỳnh đang điu mình.

“Bẩm vương phi, tên tiểu thái giám đó tên là Tiểu Cao Tử, làm nhiệm vụ quét dọn trong sân ạ.”

Giọng điệu của Thục Quỳnh bất giác cũng mang theo vẻ nể sợ, ngay cả động tác cũng khiêm tốn hơn hẳn ngày trước.

“Ta thấy hắn cũng không cao lắm, chi bằng sửa lại thành Hoàng Dương, giữ chức Nội thị thái giám.”

Khúc Kinh Cư khẽ cười, đi vào trong sân, một vài tên thái giám đã được trói trên ghế dài, bị gậy đánh xuống bốp bốp.

Ngồi xuống chiếc ghế đã được chuẩn bị chu đáo từ trước, sau khi Khúc Kinh Cư thăm đếm được dưới hai mươi cái, không nhanh không chậm liền mở miệng nói:

“Trừ cái tên vừa này cái lại ta ra, thì ba người kia đều dừng lại.”

Nhìn thấy ba kẻ đó nén đau quỳ xuống tạ ơn mình, Khúc Kinh Cư bưng tách trà nên khẽ nhấp một ngụm,

“Thiết nghĩ mọi người ở đây đều đang rất nghi ngờ tại sao ta lại trách phạt các người.”

Ba tên đang quỳ nghe thấy bên tai vang lên tiếng bốp bốp nặng nề, ngay cả mồ hôi trên trán cũng không dám lau, cứ cắm đầu xuống đất không dám nói năng gì.

“Ta là người biết phân rõ đúng sai, chỉ là do người ở nhà bếp của các người khinh người quá đáng quá, nên ta không thể không trừng phạt các người đôi ba gậy.”

Đặt tách trà trong tay xuống, trong giọng nói của Khúc Kinh Cư mang theo đôi phần bất đắc dĩ.

Vương phi dù không nhận được sự sủng ái của vương gia đến mức nào đi nữa, thì cũng vẫn là vương phi do đích thân hoàng thượng ban hôn, một nhà bếp mà dám khinh người quá đáng quá được ư? Mọi người có mặt ở đó tuy nghe những lời này thấy không đúng, nhưng cũng chẳng có người nào dám phản bác, không thấy cái tên lớn tiếng kêu oan lúc này giờ vẫn còn đang ăn gậy đó sao?

“Cả phủ này có ai mà không biết ta bị bệnh, thái y cũng đã dặn dò từ trước rằng không được dùng đồ quá bổ, nhưng các người ngày ngày dâng lên những thứ gì thế?”

Khúc Kinh Cư thở dài, khuôn mặt sầu bi, tựa như một hạt cải thìa bị lãng nhục,

“Ta biết, các người lười phải hầu hạ một vương phi bệnh tật, vốn dĩ ta cũng cho rằng người chết thì coi như hết, nhưng giờ bệnh của ta đã bắt đầu khỏi, nên lại muốn vui khỏe sống tiếp, nhưng các người lại cố ý dâng những thứ dầu mỡ này lên, không phải muốn bệnh của ta sớm ngày tái phát trở lại hay sao?”

Nói đến đây, lại thở dài buồn bã, nếu như không phải lúc này đang có người bị ăn gậy, thì đáng vẻ kia thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng thương.

(Vụ án Tiểu Bạch Thái trong tứ đại nghi án cuối đời nhà Thanh, vụ án nói về một cô gái tên là Tất Tú Cô (1856 – 1930) được nhà họ Cát nhận làm con dâu từ nhỏ, nên gọi là Cát Tất thị, vì đáng vẻ trắng trẻo xinh xắn, lại hay mặc áo xanh váy trắng, nên được mọi người là “Tiểu Bạch Thái” (trong tiếng trung Tiểu Bạch Thái còn có nghĩa là cây cải thìa).

Dương Nãi Vũ, tự là Thư Huân, sinh ra trong gia đình chuyên trồng dâu nuôi tằm, tính cách cương trực, đỗ cử nhân khóa thi Hương năm Quý Dậu.

Dương Nãi Vũ là thầy dạy chữ cho Cát Tất thị, nên hai người qua lại rất thân thiết. Sau đó chồng của Cát Tất thị chết, người ta đã nghi ngờ Dương Nãi Vũ và Cát Tất thị thông gian giết chồng, sau khi bị tra tấn dã man cả hai đành nhận tội, tổng giam chờ ngày chém đầu, oan ức không nơi bày tỏ.

Sau đó vụ án này đã kinh động đến tận triều đình, sau nhiều lần tra xét tuy rằng đã trả lại sự trong sạch cho hai người, nhưng những đòn tra tấn giày vò bị thảm mà họ phải chịu vẫn khiến người ta không nén được tiếng thở dài.

Ba tên hầu lại rồi rít dập đầu nhận tội, dù có muốn giải thích cũng không dám, chỉ sợ một câu “động chạm tới chủ tử” của vương phi sẽ khiến bọn hắn tiếp tục ăn gậy.

Nhìn thấy mấy tên đó dập đầu cũng được kha khá rồi, lúc ấy Khúc Kinh Cư mới giống như bị bi thương đả kích đến mất hết sức lực xua xua tay nói:

“Bỏ đi bỏ đi, không cần đánh nữa, lui hết xuống.”

Nói xong, quay đầu nói với Thụy Hương ở đằng sau,

“Bảo người đem thuốc trị thương tới cho bọn họ, có lẽ ở trong phủ bọn họ cũng là những người được trọng dụng, không được để mấy công việc sai phái bị chậm trễ.”

Bốn tên đang quỳ lòng thầm kêu khổ, vương phi đã nói bọn hắn là những người được trọng dụng không được để mấy công việc sai phái bị chậm trễ, vậy thì ngày mai cho dù bọn hắn có phải bỏ đi nữa thì cũng nhất định phải đi trực, trừ phi là đang mong được đuổi ra khỏi vương phủ. Nhưng bọn hắn đều là những tên nô tài đã ký vào khế ước chết, giờ bị đẩy ra ngoài đường thì sẽ có được kết cục tốt đẹp gì chứ?

(Khế ước chết là khế ước không thể chuộc thân trừ khi được chủ nhân đồng ý.)

Dần dò chuyện trước mắt xong, Khúc Kinh Cư chậm rãi đứng dậy, xoay người nhìn về phía mấy nàng trắc phi thị thiếp không biết đã chạy đến từ bao giờ, trên mặt lại làm ra vẻ ngạc nhiên,

“Các muội đến lúc nào thế, nếu đã đến hết cả rồi, thì cùng vào trong đi.”

Dứt lời, cũng không quan tâm đến vẻ mặt của các nàng ra sao, vịn vào tay Thục Quý bước vào phòng.

2. Chương 2: Trắc Phi Phải Là Thiếp

Mấy nàng trắc phi thê thiếp không ngờ vừa đặt chân vào chính viện đã được chứng kiến một vở kịch bạo lực đầy tính thảm mỹ như thế, nên ánh mắt nhìn vương phi cũng có chút nghi ngờ, lại thấy tên hầu đó rõ ràng đau đớn đến cùng cực nhưng lại không dám lộ ra chút biểu hiện vụn vặt nào, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Nhưng mắt thấy vương phi đang bước về phía nhà chính, nên bốn người không màng xem có bất kính hay không, đều cùng đi vào theo, chỉ là lúc đi ngang qua mấy tên hầu vừa bị đánh, Phùng trắc phi bèn mở miệng bảo người đỡ mấy tên đó quay về, nhưng lại thấy đám kẻ dưới đứng xung quanh đều bất động, sắc mặt có thoáng tái đi, rồi cũng không nhiều lời nữa.

Ngân Liễu và Kim Trần cúi đầu đi trước dẫn đường, nhắc rèm lên cho bốn người, thấy xa xa Mộc Cận và Ngọc Trâm đang xách một hộp thức ăn đến, bước chân đang định đi vào trong liền dừng lại, đợi hai người các nàng tới gần. Nhưng dường như hai người các nàng cũng chẳng hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau khi cả bốn trao đổi ánh mắt với nhau xong, lại liếc đến đám người hầu lớn bé trong đình viện đã ngoan ngoãn nên không ít, liền vén rèm lên bước vào phòng.

Trong phòng đã được quét tước sạch sẽ, mùi thịt còn hơi vương vất vốn dĩ đã được xông hương để át đi, chỉ là Khúc Khinh Cư không thích loại mùi hương này, không nhịn được liền liếc xéo một cái đầy nghiêm khắc.

Thụy Hương thấy thế lập tức bước tới dập hương đi, rồi đổi một loại hương liệu khác nhẹ nhàng hơn, quả nhiên sắc mặt vương phi liền thư thái đi nhiều, nên nàng ta cũng thấy thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng là nô tỳ của vương phi thông minh hơn người, chẳng trách vương gia đều khen người hầu bên cạnh muội rất chu đáo,”

Phùng trắc phi cười nhạt mở miệng nói, chỉ hơi cúi người xuống hành lễ với Khúc Khinh Cư. Những lời này là để giấu cợt việc mấy hôm trước vương gia đã thu nhận một nô tỳ bên cạnh Khúc Khinh Cư làm thiếp, nàng ta ý vào sự sủng ái của vương gia nên mới dám nói những lời này, nhưng những người khác thì không dám tiếp lời.

Ai ngờ nàng ta nói xong, ngay cả ánh mắt Khúc Khinh Cư cũng chẳng thèm liếc nhìn nàng ta lấy một cái, coi một người to lớn vẫn còn sống sờ sờ như nàng ta tựa hồ không tồn tại, trong phòng nhất thời lâm vào cảnh im lặng khó xử.

Vịn vào tay Thục Quỳnh ngồi xuống xong, Khúc Khinh Cư thấy Mộc Cận và Ngọc Trâm đang xách hộp thức ăn đi vào, bèn mở miệng nói:

“Bày ra đi.”

Hộp thức ăn được mở ra, các món ăn thanh đạm được xếp lên bàn, một bát cháo hạt sen bách hợp, một chén canh ngọc trân bát bảo gà đen, vài món ăn nhẹ cùng điểm tâm đều rất nhẹ nhàng và tinh tế, tất cả các món đều còn nóng bốc hơi, liếc mắt là có thể nhìn ra được dụng tâm bên trong.

“Xem ra trong phòng bếp lớn vẫn có vài người có thể làm được việc, thưởng ổi người làm ra những món này năm lượng bạc,”

Khúc Khinh Cư cầm lấy chiếc thìa nhỏ nếm thử một miếng cháo, liếc thấy Hàn Thanh Hà đang đứng bên cạnh, nàng ta là một thị thiếp trong vương phủ, thân phận thấp kém, nhưng là người rất biết cách cong lưng quỳ gối, tuy rằng không được sủng ái đến tận trời, nhưng cũng không đến mức không có chút yêu thương nào.

“Ta nghe vương gia nói tỉ rất biết hầu hạ, hôm nay để tỉ hầu cơm, “

Mùi vị món cháo này rất thơm ngon, Khúc Khinh Cư cảm thấy tinh thần của mình dường như tốt lên không ít, thấy Hàn thị cứ lễ mễ mãi cũng không tức giận, chỉ cười mà như không cười mở miệng hỏi:

“Sao thế, Hàn thiếp không muốn à?”.

“Tỉ đâu dám,”

trên mặt Hàn thị lộ ra một thoáng tủi thân nhục nhã, nhưng người trước mắt là vương phi, nàng ta thân là thị thiếp việc hầu hạ vương phi vốn dĩ là điều hiển nhiên, dù có không muốn thế nào đi chăng nữa, nàng ta cũng dám làm gì được chứ?

Ba người kia nhìn Khúc Khinh Cư đang cúi đầu ăn cháo với ánh mắt không dám tin, vương phi điên rồi sao, Hàn thiếp tuy rằng không được mười phần sủng ái, nhưng tốt xấu gì cũng là người lâu năm ở bên khuyên nhủ vương gia những điều phải trái, một vương phi không được yêu thương như nàng ta sao có thể thật sự dám bảo Hàn thiếp hầu mình dùng cơm.

Bất kể người khác suy nghĩ ra sao, Khúc Khinh Cư chặn miếng thịt gà lôi cùng rau tề thái mà Hàn thị đang gấp lại,

“Ta không thích món này, nhớ kỹ lần sau đừng gấp nữa nhé.”

Sắc mặt Hàn thị khê tái đi, bàn tay đang cầm đũa siết chặt, cuối cùng vẫn không trở mặt, chỉ quỳ gối hành lễ một cách gương gao nói:

“Vương phi thứ tội, tể hầu hạ vương gia đã lâu, cứ tưởng rằng cả vương phi và vương gia đều thích món ấy, là tể đã suy nghĩ không cẩn thận rồi.”

Đây là những lời tuyên bố của bản thân, rằng nàng ta là người lâu năm bên cạnh vương gia sao? Khúc Khinh Cư chỉ cười mà không nói gì, ánh mắt đặt cả vào chiếc đĩa đựng món măng tây xào dứa dày lợn.

Có đôi khi im lặng chính là sự xấu hổ lớn nhất, mọi người có mặt ở đây đều nhìn ra được vương phi căn bản không đặt Hàn thiếp vào trong mắt, giống như người phụ nữ trước mặt này chẳng khác gì những nàng thê thiếp vén rèm hầu ăn cho chính phi trong những gia đình gia thế khác.

Khúc Khinh Cư dùng bữa sáng rất lâu, đám người Phùng trắc phi đứng đến nỗi hai chân sắp nhũn ra rồi, nhưng chưa có lời ban ngồi, nên chỉ đành gắng gượng đứng một bên, nhìn dáng vẻ tao nhã của Khúc Khinh Cư sai phái Hàn thiếp gấp thức ăn.

“Hôm nay vương phi gọi bọn ta đến đây, không biết có chuyện gì quan trọng không?”

Mắt thấy Khúc Khinh Cư cuối cùng đã buông đũa xuống, nàng trắc phi Phùng Tử Căng cũng có chút không nhịn được nữa, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười dịu dàng uyển chuyển,

“Hay là vương phi chỉ gọi bọn ta tới đây để nói chuyện phiếm thôi?”

Nhận lấy chén trà xanh Kim Trần dâng lên để xúc miệng, lại dùng nước chanh có bỏ hoa hòe để rửa tay, rồi lấy khăn lụa mềm mượt lau khô bọt nước còn dính trên đầu ngón tay xong, lúc ấy Khúc Khinh Cư mới nhìn về phía Phùng Tử Căng thông thả nói:

“Trước kia thường nghe nói tính tình Phùng trắc phi khéo léo uyển chuyển như nước, hôm nay mới thấy những lời này quả nhiên rất chính xác, tính cách gấp gáp giống như nước đang đun sôi đúng không?”

Nàng trắc phi đứng bên phải của Phùng Tử Căng là Giang Vịnh Nhứ nghe thấy câu ấy, lại càng cúi đầu xuống thấp hơn, để giấu đi ý cười tùm tùm bên khóe môi mình, Phùng Tử Căng này vốn dĩ luôn thích khoe ra dáng vẻ nhẹ nhàng dịu dàng để khiến vương gia thương tiếc, giờ vương phi lại cố ý nói với vẻ đầy mỉa mai châm biếm, đủ để thấy vương phi không phải là người tính tình tượng đất, tài diễn xuất của vị vương phi vừa bước qua cửa chưa lâu này có vẻ không thấp đâu.

Bị Khúc Khinh Cư giễu cợt, trong lòng Phùng Tử Căng giận lắm, nhưng nụ cười trên mặt lại càng nhẹ nhàng hơn,

“Vương phi nói đùa rồi, ta sao gánh được những lời khen ngợi như thế chứ, vương phi tấm lòng bao dung lại dịu dàng thông minh mới là người khiến bọn ta ngưỡng mộ.”

“Bốn vương phi thế nào, lúc hoàng thượng ban hôn đã nói rất rõ ràng rồi,”

khóe miệng Khúc Khinh Cư khê cười, ánh mắt hờ hững quét về phía Phùng Tử Căng, phảng phất như chứng tỏ chuyện nàng thiếp nhỏ bé phía bên kia dăm bình luận về nàng vợ cả chỉ là điều ngoài ý muốn,

“Hoàng thượng lời vàng ý ngọc, mắt rồng nhãn phượng, dĩ nhiên sẽ càng phải nhìn thấy rõ hơn mọi người trong thiên hạ rồi.”

Phùng Tử Căng có nhiều lời hơn nữa cũng bị một câu này chặn lại nuốt ngược hết về, nàng ta có thể nói gì được đây, vương phi là do đích thân hoàng thượng chỉ hôn, một thị thiếp bé nhỏ như nàng ta lẽ nào dám nói hoàng thượng không đúng, những lời thế này ngay cả vương gia cũng chẳng dám nói nữa là.

Hiện giờ trong triều có bốn vị hoàng tử sống đến tuổi trưởng thành, hoàng thượng thì đã gần sáu mươi, tuy rằng việc tranh chấp hoàng vị chưa bị lộ ra hẳn ra ngoài mặt, nhưng bão táp ẩn bên trong đã dần nổi lên rồi, các vị hoàng tử đương nhiên không muốn tự tay hất nước bắn vào người mình.

Vương phi hiện giờ dám nói những lời này, rõ ràng là cậy thế ép người, hiển nhiên là ý vào việc vương gia không thể phế bỏ vị trí vợ cả của nàng ta, nên mới nói ra những lời ngang ngược như vậy.

Nhớ tới những lời trong ý chỉ ban hôn, cái gì mà phong thái tự nhiên, phúc đức sâu dày, hoàng thượng nói Khúc Khinh Cư phúc đức sâu dày, ai dám nói là không phải?

Nghĩ tới đây, ý cười trên mặt Phùng Tử Căng cứng lại đôi chút, nhìn về phía đối phương cúi người hành lễ:

“Vương phi thứ tội, là do ta lỡ lời.”

“Ở trước mặt ta có nói sao thì cũng không quan trọng, dù gì đóng kín cửa lại rồi thì tất cả đều là người trong Đoan vương phủ cả, nếu như lỡ lời ở bên ngoài, người khác nói ta không biết cách dạy bảo là chuyện nhỏ, nếu lỡ lời mà để mất hết thể diện của Đoan vương phủ thì sẽ là chuyện cực kỳ xấu đấy,”

Khúc Khinh Cư khẽ khàng thở dài,

“Theo lý mà nói mọi người đều là người sống lâu năm trong phủ, ta cũng không nên nhiều lời làm gì, chẳng qua chỉ dặn dò thêm dăm ba câu vật vãn thôi.”

“Vương phi quan tâm đến bọn ta, thì đó là vinh hạnh của bọn ta, sao lại là dặn dò vật vãn được.”

Giang Vịnh Như vẫn luôn đứng một bên không nói câu nào tiến lên trước một bước, cúi hân người xuống,

“Bọn ta tuy rằng sống trong phủ đã lâu, nhưng lại không bằng vương phi thân phận tôn quý, hiểu biết nhiều, vương phi yêu thương bọn ta, là khiến bọn ta được hưởng không ít điều lợi rồi.”

Ba người còn lại không ngờ Giang Vịnh Như lại bày ra cái tư thế thấp kém như thế, trong lòng tuy rằng rất coi thường, nhưng trên mặt lại đều toát lên vẻ tán đồng.

Phùng Tử Căng liếc nhìn Giang Vịnh Như, suy nghĩ trong lòng có chút khinh bỉ, quả đúng là hạng xuất thân thấp kém, một vị vương phi không được yêu thương mà cũng đáng để nàng ta sán đến xun xoe bợ đỡ.

Thu hết biểu hiện của mọi người vào trong mắt, Khúc Khinh Cư một tay chống cằm dựa vào chiếc ghế chạm khắc, ngón trỏ phải gõ lên tay vịn của chiếc ghế, trong bốn người phụ nữ trước mặt Phùng Tử Căng là có xuất thân tốt nhất, cha của nàng ta là Công bộ Thị lang Tam phẩm. Cha của Giang Vịnh Như là Công bộ Chủ sự Lục phẩm, còn về phần hai vị thị thiếp kia, thì địa vị còn thấp kém hơn nhiều, phụ thân Hàn Thanh Hà chỉ là một Đề cử Bát phẩm, năm xưa đơn giản là vì khuyên dạy Đoan vương thông hiểu sự đời nên mới được trang điểm vấn tóc chọn làm thị thiếp, còn xuất thân của nàng thị thiếp yên lặng ít nói La Ngâm Tụ còn lại kia cũng tương tự thế, phụ thân qua đời sớm, nên cùng mẹ đến nương nhờ nhà cậu, cậu của nàng ta chẳng qua cũng chỉ giữ chức Thông chính ti Thất phẩm mà thôi.

Xét từ dung mạo thì có thể thấy, Phùng Tử Căng là người xinh đẹp nhất, Giang Vịnh Như xếp thứ hai, Hàn Thanh Hà người giống như tên đáng vẻ rất thanh tú, nhan sắc của La Ngâm Tụ giống như tính cách không có gì đặc biệt.

(Thanh Hà còn có nghĩa là bông sen thanh khiết.)

Nhìn qua bốn người phụ nữ trông có vẻ rất đơn giản cùng vài nàng tỳ thiếp không thể lên sàn diễn, mà lại có thể khiến cho chủ nhân của cơ thể này bệnh đến không dậy nổi, đủ để thấy các nàng ta chẳng hề đơn giản nào hết.

“Có thể tiếp thu được đương nhiên là việc tốt,”

Khúc Khinh Cư đứng dậy, dựa vào tay Mộc Cận tư thế như đi ra ngoài, bốn người thấy thế đành ngoan ngoãn đi theo ra sân. Trong sân đã được dọn dẹp sạch sẽ, khiến người ta không sao tưởng tượng được chỉ nửa giờ trước nơi này vừa mới có kẻ phải chịu phạt.

Nheo mắt nhìn lên bầu trời, Khúc Khinh Cư quay đầu lại nhìn bốn người phụ nữ nói:

“Thời tiết hôm nay rất đẹp, các tỉ cùng đi dạo với ta một lát, ốm bệnh đã lâu, cũng không có thời gian rảnh rỗi để gần gũi với các tỉ, bắt đầu từ hôm nay phải bù đắp nhiều hơn mới được.”

Vợ cả của các phủ khác bị bệnh đâu có tiểu thiếp nào không tới thỉnh an, cũng chỉ có tiểu thiếp của Đoan vương phủ là đặc biệt to gan, chỉ tặng lễ vật chứ không thấy người tới thăm, chủ nhân cũ của cơ thể này có thể nín nhịn, nhưng nàng thì chắc chắn không thể tiếp tục nín nhịn thêm được nữa.

Nghe ngữ điệu nói chuyện tuy dịu dàng của vương phi nhưng ẩn bên trong đều rất thâm sâu, La Tụ Ngâm trước giờ vẫn luôn nhút nhát không nhìn được bất giác thấy run lên, vốn dĩ nàng ta cũng định ngày ngày qua thỉnh an, nhưng Phùng trắc phi lại không có động tĩnh gì, nàng ta chỉ là một nàng thị thiếp không được sủng ái sao dám nói nhiều thêm một câu, đi nhiều thêm một bước chứ. Nếu như giờ vương phi muốn tính toán sòng phẳng món nợ cũ, Phùng trắc phi được vương gia yêu thương đương nhiên sẽ không sao, nhưng người không được coi trọng như nàng thì biết làm thế nào?

Giang Vĩnh Như nghe thấy câu cuối, đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó lập tức liếc nhìn Phùng Tử Cầm, nàng ta tuy không được vương gia sủng ái, nhưng vì là người thứ thời nên cuộc sống trong phủ không tốt cũng chẳng xấu, từ lần đầu tiên gặp mặt vương phi tới giờ, không hiểu sao nàng cảm thấy uy thế của vương phi đã tăng thêm vài phần. Dáng vẻ người phụ nữ đang đi phía trước vẫn không có gì thay đổi, chỉ là tính cách tượng đất đã không còn nữa. Mấy tên nô tài bị ăn gây ban sáng chẳng qua là do vương phi giết gà dọa khỉ mà thôi, nếu không hà có gì phải bày ra thế trận lớn như thế.

Nhưng phàm là con nhà gia thế đầu óc không ngu dốt, thì đều sẽ phải nể mặt vợ cả vài phần, huống hồ lại là người cơ trí như vương gia, trước kia tính cách vương phi yếu mềm, không so đo tính toán thì đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì náo loạn, giờ vương phi muốn so đo tính toán, thì mọi việc sẽ không vì Phùng Tử Cầm được sủng ái mà dễ dàng được cho qua.

Nhà ngoại của vương phi tuy rằng không được cha và mẹ kế coi trọng, nhưng vương phi vẫn còn gia đình người cậu tài giỏi đầy bản lĩnh, vương gia không phải là người không có dã tâm, đương nhiên hiểu được việc nên tôn trọng người vợ cả này như thế nào.

Ánh mắt thông cảm liếc nhìn đến Phùng Tử Cầm đang đi phía trước mặt mình, Giang Vĩnh Như rời tầm mắt đi, liền thấy có một đoàn người từ đối diện đang đi tới, người đi đầu chính là chủ nhân của vương phủ, Đoan thân vương.

3. Chương 3: Vương Gia

Từ đằng xa Hạ Hành đã nhìn thấy một đoàn người đang ở trong vườn, chỉ là khoảng cách xa quá, nên không nhận ra được hết tất cả mọi người. Cô gái đi trước nhất hẳn nhìn không rõ lắm, chỉ phán đoán dựa trên cử chỉ, thấy rất lạ.

“Minh Hòa, người nhìn thử xem người ở trước mặt kia là ai vậy?”

Vừa mới từ trên triều về, hẳn chẳng có lòng dạ nào đi dỗ dành đám phụ nữ đó, lúc nói ra những lời này, thì bước chân cũng dừng luôn lại, tâm tình có chút phiền chán.

“Vương gia, tiểu nhân thấy thì hình như là đoàn người của Phùng trắc phi Giang trắc phi,”

Minh Hòa mở lớn hai mắt lên nhìn lướt qua rồi nhanh chóng cúi đầu xuống, tuy hẳn là thái giám, nhưng cũng không dám nhìn chằm chằm vào những người phụ nữ của chủ nhân.

“Vậy người đi trước là ai?”

Hạ Hành nheo mắt lại nhìn đến cô gái đang đi đầu,

“Không hiểu sao thấy rất quen.”

Minh Hòa lại ngẩng đầu liếc nhìn thật nhanh, cô gái trước mặt khí thế bất phàm, bộ váy áo tơ lụa với phần tay áo rộng không biết đã thêu loại hoa văn màu sắc gì, mà trông vô cùng đẹp mắt, chỉ là nhất thời thoáng chốc hẳn thật sự cũng không nhận ra được người này là ai, do dự hồi lâu mới mở miệng nói:

“Lẽ nào là vương phi?”

Những lời này khiến ngay cả chính bản thân Minh Hòa cũng thấy không thể tin được, nhưng đám phụ nữ trong phủ trừ vương phi ra thì còn có ai có thể đi đằng trước trắc phi chứ?

Nghe thấy Minh Hòa nhắc đến vương phi, Hạ Hành liền nhớ đến cô gái tính cách ôn hòa mềm yếu ấy, phụ thân nàng ta là Xương Đức Công, có người cậu là Tường Thanh Hậu lại giữ chức Đại lý tự thiếu Khanh.

Xuất thân rõ ràng tài giỏi bản lĩnh, vậy mà lại nuôi dạy nên một cô gái có tính khí như vậy, chẳng trách hồi đầu lúc mẫu phi quyết định chọn Khúc thị không ai ở bên trong gây khó dễ.

Từ xa Khúc Kinh Cư đã nhìn thấy vị Đoan vương mà vị chủ nhân cũ của cơ thể này luôn kính sợ trong ký ức, dáng vẻ cũng không quá hai mươi tuổi, hiên ngang khí khái, trên người mặc cẩm bào nền trắng khảm viền đen, khuôn mặt sáng đẹp như ngọc, khiến người ta vừa liếc mắt nhìn liền cảm nhận được phong thái cao sang tư chất đặc biệt. Sau khi đến gần hơn, nàng mới thấy ý cười nhàn nhạt treo trên mặt vị Đoan vương này, nhưng trong mắt lại chẳng nhìn ra chút ý cười nào.

Hơi khuyu gối, Khúc Kinh Cư cười mở miệng nói:

“Vương gia vừa từ trên triều về, có muốn ăn vài món gì đó không?”

“Thân thể vương phi đã khỏi hẳn rồi sao?”

Ánh mắt Hạ Hành rơi xuống phần cổ tay trắng nõn trơn bóng mịn màng của nàng, màu đỏ của đá huyết kê tôn lên cổ tay dường như chỉ thổi khẽ thôi là sẽ tan.

“Nhờ phúc của vương gia,”

Khúc Kinh Cư ngoài mặt cười nhưng trong lòng thì không, lấy khăn tay thấm thấm số mồ hôi thấp thoáng không nhìn thấy rõ lấm rịn trên trán,

“Chỉ là thân thể hơi hư nhược, thái y đã dặn dò từ trước không nên ăn những món quá nhiều chất, ai ngờ đám nô tài trong nhà bếp ngoài mặt thì quy thuận nhưng trong bụng lại làm phản, toàn dâng lên những món quá bổ nhiều dầu mỡ, thiếp nhất thời giận quá, bèn phạt bọn chúng vài gậy.”

Giang Vịnh Như thấy vương phi nói thẳng những chuyện đó ra ngay trước mặt vương gia, không nhịn được bèn liếc nhìn hần, chỉ thấy sắc mặt đối phương vẫn rất bình thường, rõ ràng là không hề để tâm đến chuyện này.

Đúng là Hạ Hành không bận tâm những chuyện nhỏ nhặt này thật, chỉ là có hơi ngạc nhiên vì vương phi còn có thể làm ra chuyện trừng phạt người khác, tuy hẳn chẳng may mảy có chút hảo cảm gì với vương phi, nhưng trong trường hợp này cũng không đến mức hạ thấp thể diện của nàng:

“Hạng nô tài không tận tâm với chủ tử, cho dù đuổi đi cũng không có gì đáng tiếc.”

“Được vương gia thương xót, đó là phúc lớn của thiếp.”

Tính cách của vị vương gia này quả nhiên giống y như nàng phỏng đoán, là một người đàn ông có nhãn nại có dã tâm, nàng cúi mặt xuống, không cười nhìn vương gia nữa. Lúc sinh tiền tốt xấu gì cũng có thể coi là một nhà môi giới thành công, có loại đàn ông nào mà chưa từng được gặp, mà vị vương gia này cũng chẳng phải dạng mỹ nam tuyệt thế vô song, nàng chẳng thấy thích thú gì lắm.

Hạ Hành thấy đối phương dường như không định nói tiếp nữa, liền xoay người nhìn đến những người phụ nữ khác của mình, thấy khuôn mặt Phùng thị tuy nở nụ cười, nhưng lại có đôi chút tủi thân không thể nói ra được, hần liếc nhìn vương phi, thấy nàng đang hơi cúi đầu, cuối cùng cũng chỉ gật gật đầu nói:

“Thân thể của nàng đã khỏe lên nhiều, ra ngoài đi dạo vài vòng cũng tốt.”

Nói xong, liền vút luôn đám đàn bà con gái ở lại rồi trở về thư phòng.

Đợi Hạ Hành đi xa rồi, Khúc Kinh Cư mới quay đầu lại nhìn về phía Phùng Tử Cầm, mắt phượng khẽ nheo lại, duỗi tay phải ra nâng cái cằm mịn màng trơn nhẵn của nàng ta lên, nói bằng giọng nhẹ nhàng như có thể chảy ra nước được:

“Khuôn mặt này của Phùng trắc phi, thật khiến cho người ta càng nhìn lại càng thấy yêu.”

Nói xong, ngón tay cái khẽ vuốt ve lên khuôn mặt của nàng ta, mãi đến khi cảm thấy Phùng trắc phi co rúm người lại, mới cười cười thu tay về, rồi lấy khăn tay không mạnh không nhẹ lau lau ngón cái và ngón trỏ,

“Được rồi, ta mệt rồi, mọi người đều quay về cả đi.”

Dứt lời, vịn vào tay Kim Trần quay người bước đi.

Phùng Tử Căng nhìn chiếc khăn bị vương phi vừa đi được hai ba bước đã vút chổng trơ trên đất, khuôn mặt xưa nay vẫn luôn trưng ra vẻ tươi cười của nàng ta liền tái xanh, thật sự là vô cùng nhục nhã, mà điều khiến nàng ta tức giận hơn chính là, vừa nãy dưới ánh mắt của Khúc Khinh Cư nàng ta lại cảm thấy hoảng sợ, ả Khúc Khinh Cư này là thứ chứ, hiền lành như khúc gỗ chẳng có gì thú vị, vậy mà dám đối chọi với mình sao?!

Lúc ấy nàng ta cảm nhận được ba người bên cạnh dường như đang nhìn nàng ta cười nhạo, quét ánh mắt về họ, sầm mặt xuống mắng:

“Nhìn cái gì, cút hết đi cho ta!”.

Hai nàng thị thiếp vội vàng hành lễ rồi lui xuống, còn lại Giang Vịnh Như cũng là trắc phi chậm rãi mở miệng nói:

“Muội muội cũng nên quay về phòng sớm đi, ta đi trước đây.”

Nói xong, cũng không để ý tới sắc mặt của Phùng Tử Căng, xoay người rời đi.

“Khúc Khinh Cư!”

Khuôn mặt Phùng Tử Căng nặng nề bước tới mấy bước nhặt chiếc khăn trên đất lên, rồi mang theo lửa giận bùng bùng quay về Tây uyển.

“Vương phi, hôm nay người khiến Phùng trắc phi mất hết sạch cả thể diện như vậy.”

Kim Trần vừa được hả giận lại vừa thấy lo lắng,

“Nếu vương gia biết, trách tội người...”

“Đừng lo,”

Khúc Khinh Cư cười khê, ánh mắt nhìn về hướng thư phòng,

“Vương gia không phải là người tầm thường đâu.”

Kiểu đàn ông như vậy, sẽ không để tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này, một vương phi như nàng chỉ cần không gây tổn hại gì đến lợi ích của Đoan vương, thì Đoan vương vẫn sẽ luôn tôn trọng vị vương phi này của mình.

Phủ Xương Đức Công tuy rằng không coi trọng nàng, nhưng cậu của nàng thân mang hầu tước, lại giữ chức Đại lý tự thiếu Khanh, cha của mợ là Binh bộ thượng thư, hai người chỉ có hai người con trai không có con gái, nên cực kỳ quan tâm đến cô cháu gái bên ngoại này, nếu như không có hai người, thì chủ nhân cũ của cơ thể này sao có thể bảo vệ được đồng của hồi môn của mẹ mình?

Đoan vương có lẽ cũng chẳng cần dựa vào vương phi để làm việc, nhưng có thể chắc chắn một điều rằng, hẳn nhất định không vì yêu thiếp diệt thê mà gây mâu thuẫn với những người này. Hiện giờ tất cả các vị hoàng tử đều đã bắt đầu rục rịch hành động, và Đoan vương cũng không phải là người không có dã tâm.

Nàng không phải là người muốn mình phải chịu tội thân, nếu như thật sự muốn nàng phải sống uất ức cả đời, thì chi bằng nhảy luôn xuống hồ cho rồi. Còn nếu như Đoan vương thật sự có được hoàng vị, sẽ đối xử với nàng ra sao, nàng cũng lười phải nghĩ nhiều, chuyện sau này ai có thể nói trước được điều gì, dù sao bản thân cũng có thể coi là hiền lương thực đức, vị Đoan vương này cũng không gặp nhiều đến mức sẽ thích nàng.

Kim Trần không hiểu ý trong lời nói của vương phi, nhưng vương phi không giải thích, nên nàng ta cũng không dám hỏi, cùng Mộc Cận và một đám người cẩn thận hầu hạ vương phi quay về chính viện, thì trông thấy quần sự phòng bếp đã đứng chờ hầu ở đó từ lâu rồi.

Quần sự phòng bếp vừa nhìn thấy các nàng, bèn bước tới trước hành đại lễ, liên mồm nhận sai.

Bọn hắn đúng là cũng xui xẻo thật, thức ăn ngày trước dâng lên cho vương phi vẫn luôn như thế, nào ngờ hôm nay vương phi lại nổi điên, nếu chỉ như vậy thì cũng đành, vừa nãy ngay cả Minh Hòa công công ở bên

vương gia cũng chạy tới mắng cho bọn hần một trận, tên quân sự lúc đầu còn bị sặc ột lúc, hần vốn dĩ là phó quân sự, giờ tự đứng lại được hời, trở thành tổng quân , nhưng lại không dám sơ ý, bèn đến chính viện từ rất sớm chờ tạ tội.

Khúc Khinh Cư liếc nhìn tên quân sự này một lượt, thân hình không cao lắm, dáng vẻ thật thà phúc hậu, xem ra rất trung thực, nhưng lẫn lộn trong vương phủ leo lên được cái chức quân sự, thì nào có ai người trung thực. Lười phải nghe những lời nhận tội nhằm chán, nàng nói:

“Phòng bếp thế nào, ta không quan tâm, nhưng nếu sau này ta phát hiện ra các người không tận tâm tận lực, thì ngay cả quỳ xuống chỗ này người cũng khỏi cần phải làm nữa.”

Quân sự gật đầu như già tởi, lại dâng lên một tờ danh sách các món ăn, nói rằng để vương phi chọn cho ngày hôm nay và sáng ngày mai.

“Trước đây các người nói rằng phải dựa theo thân phận, giờ hóa ra cũng có thể chọn theo thực đơn.”

Khúc Khinh Cư không nhận tờ danh sách, chỉ cười mà như không cười nhìn tên quân sự.

Tên quân sự nghe vậy lập tức nói:

“Có lẽ là tên nhóc chuyển lời đã nhầm lẫn, thức ăn của vương phi đúng là phải dựa theo thân phận, nhưng dù có dựa theo thân phận thì vẫn có thể chọn thực đơn.”

Nói xong, lại lớn tiếng mắng tên nhóc chuyển lời hồ đồ, chuyển lời sai vãn vãn.

Khúc Khinh Cư chán chẳng muốn nghe những lời vớ vẩn ấy, bèn mở miệng nói:

“Được rồi, ta biết người đã tận tâm tận lực rồi, Ngân Liễu, trình thực đơn lên đây.”

Tờ thực đơn dâng lên tay, nhìn thấy trên đó hấp chiên nướng xào luộc, món gì cũng có, sau khi chọn vài món mà mình thích xong bèn nói:

“Bữa sáng ta không thích dùng những đồ nhiều dầu mỡ, người trong thiện phòng của các người cứ nhìn đó mà làm, nếu làm hợp ý ta, thì đương nhiên sẽ ban thưởng cho các người.”

Quân sự trong bụng thầm kêu khổ, ai mà biết những món nào sẽ hợp khẩu vị của vương phi, nhưng trong miệng lại không ngừng nói vương phi khoan dung độ lượng vãn vãn.

Tiến tên quân sự về thiện phòng xong, Ngân Liễu bóp vai cho Khúc Khinh Cư, nói thầm đầy vẻ oán hận:

“Đám chó này đúng là mềm nắn rắn buông.”

Lực tay của Ngân Liễu lúc xoa bóp rất vừa, Khúc Khinh Cư thoải mái ngả người ra chiếc sập mềm, nghe thấy lời này của Ngân Liễu, bật cười mở miệng nói:

“Tất cả mọi người trên thế gian này, chẳng qua cũng đều như vậy cả, một tên quân sự nhỏ nhoi đâu đáng để tức giận đến thế.”

Mộc Cận bưng một chén trà mật ong táo khô cống phẩm bước vào, nghe thấy câu này của vương phi, cười thấp giọng nói:

“Vương phi nói rất phải, nô tỳ thấy trong hậu viện này từ nay về sau, sẽ không có tên nô tài nào dám ngoài mặt thì quy thuận trong bụng lại làm phản nữa đâu.”

Nghe vậy, Khúc Khinh Cư mở mắt ra nhìn, thở dài:

“Ngày trước ta luôn muốn làm người lương thiện, nhưng đến hôm nay lại cảm thấy, thấy thiện trả thiện, lấy ác trả ác mới có thể có được chỗ đứng vững chắc giữa chốn hoàng thất này.”

Mộc Cận khẽ cười, đặt chén trà xuống chiếc bàn làm bằng gỗ lim, lại đắp cho Khúc Khinh Cư một tấm chăn mỏng:

“Vương phi có thể nghĩ được như vậy, thì cũng là đại thiện rồi.”

Trong số những nô tỳ hạng nhất, nàng là người lớn tuổi nhất. Năm đó phu nhân mua nàng về trong phủ, tiểu thư còn chưa được một tuổi, giờ tiểu thư đã trở thành vương phi, nàng cũng đã qua tuổi hai mươi. Từ

lâu nàng đã nói không muốn gả cho ai, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho vương phi là tất cả mong muốn của nàng, vương phi có thể thay đổi được thành thế này, đúng thật là không còn gì tốt hơn.

Khúc Khinh Cư nhìn Mộc Cận, đột nhiên nhớ tới ý nghĩa của loài hoa dâm bụt, đó là sự kiên trì ẩn dưới vẻ dịu dàng, cái tên này thật không thể nào phù hợp hơn với cô gái đang ở trước mặt đây. Một tỳ nữ toàn tâm toàn ý ở bên cạnh nàng giờ đang đứng ngay trước mắt, đó cũng có thể coi là một điều may mắn lớn lao.

(Mộc Cận có nghĩa là hoa dâm bụt.)

Nhắm mắt lại, Khúc Khinh Cư không nhìn tới vẻ quan tâm chân thành trong đáy mắt của đối phương,

“Tâm lòng của Mộc Cận, ta hiểu rồi.”

Hốc mắt Mộc Cận thoáng đỏ hồng, nhưng lại cười nói:

“Lời này của vương phi khiến nô tỳ thấy rất xấu hổ.”

Nói xong, liền che mặt chạy ra ngoài

Trong thư phòng của vương phủ, Hạ Hành gấp một bức mật thư lại, nhúng nó vào trong một chậu nước, rồi mới nói với Minh Hòa:

“Chuyện ở phía nam không cần quan tâm nữa, đại ca và tam đệ gây chuyện đối đầu, chúng ta đứng ngoài quan sát là được rồi.”

Minh Hòa gật gật đầu, nhìn thấy bức thư đã tan ra trong chậu nước, trái lại đáp:

“Vương gia, người của thiện phòng đã bị đánh bại, tên quân sự mới lên là một người rất thông minh, đã tới chính viện thỉnh tội rồi ạ.”

Hạ Hành gật gật đầu, nhưng loại chuyện này sao phải bận tâm chứ, nên chỉ nói:

“Khúc thị vốn dĩ là vợ cả, loại thể diện nên có này không thể để thiếu được.”

Nghĩ tới Khúc thị trang điểm điểm lệ khác hẳn về mộc mạc ngày trước, hàng mày hấn khê động:

“Sau này về phía vương phi sẽ hành sự ra sao, trước tiên cứ quan sát cái đã.”

Minh Hòa im lặng gật đầu, chuyện của chủ tử và nữ chủ tử, phận làm kẻ dưới như hần đương nhiên không thể nhiều lời, chẳng qua hần luôn cảm thấy vương phi của hôm nay hoàn toàn không giống với trước kia, không chỉ là cách ăn mặc trang điểm, mà ngay cả ánh mắt cũng đã thay đổi. Hần thân là tổng quản trong phủ, cũng từng nhìn thấy vương phi không ít lần, nhưng cứ cảm thấy dường như vương phi đang từ một cộng lòng thổ xám xịt không được người ta coi trọng thì giờ trở thành... một con hồ ly hung hãn?

Ý thức được mình đang suy đoán xằng bậy về chủ tử, Minh Hòa cúi đầu xuống càng thấp hơn, a di đà Phật, nên đánh nên đánh.

==

4. Chương 4: Xấu Hổ

Một ngày mới đã tới, đám trắc phi thê thiếp trong vương phủ đều ngoan ngoãn nghiêm chỉnh tới chính viện thỉnh an, kết quả đợi đến nửa canh giờ, cũng không nhìn thấy mặt vương phi đâu.

Ba người kia vẫn cảm thấy ổn, ngồi chờ đợi ở đó, chỉ có khuôn mặt của Phùng Tử Cầm là lộ ra chút thiếu kiên nhẫn, nhưng dù vậy, cũng không dám phát tay áo bỏ đi.

Uống một ngụm trà nén cơn nôn nóng trong người xuống, Phùng Tử Cầm dè dặt giọng hỏi nàng nô tỳ bên cạnh:

“Xuân Vũ, giờ đã canh mấy rồi.”

Xuân Vũ nhìn ra bên ngoài cửa, thấy ánh mặt trời đã lên cao, đành nói:

“Bẩm chủ tử đã là giờ Thìn rồi ạ.”

(Giờ Thìn là khoảng từ 7h – 9h sáng.)

Giang Vịnh Như lạnh lùng liếc nhìn hành động của hai chủ tớ Phùng Tử Căng, lại cúi đầu nhìn bộ váy áo màu hồng xám trên người mình, trông giống như một khúc gỗ không có tri giác, chỉ đợi vương phi tới.

Lại qua thêm non nửa nén hương nữa, mọi người mới thấy đại nô tỳ bên cạnh vương phi là Mộc Cận thông thả bước vào, khuôn mặt đầy vẻ áy náy sâu sắc nhún mình nhìn bốn người nói:

“Các vị trắc phi thị thiếp xin hãy quay về đi ạ, vương phi nói ngày nào cũng tới thỉnh an có phần bày vẽ không cần thiết, sau này ba ngày thỉnh an một lần là đủ rồi.”

“Vương phi đã thương xót rồi.”

Đợi đến quá nửa ngày trời, không ngờ lại nhận được mấy câu này, tâm tình của bốn người có mặt ở đây đều vô cùng phức tạp, mỗi người một vẻ, năm tháng tạo nên phong thái của người lớn tuổi, lại là trắc phi Giang Vịnh Như tươi cười bước tới nói:

“Đã như vậy rồi, chúng ta cũng không quấy rầy vương phi nữa.”

“Vương phi công việc bận bịu, nếu như thông báo trước cho bọn ta từ tối hôm trước, thì hôm nay cũng đâu cần phải tới quấy rầy, là bọn ta đã quá lỗ mãng rồi.”

Phùng Tử Căng bên ngoài nở nụ cười như bên trong thì không nói thêm một câu,

“Bọn ta là người thô lỗ, tùy tiện đã thành quen, chung quy lại cũng là không đủ cẩn thận, xin vương phi thông cảm cho.”

Nghe những lời ỡm ờ lập lờ của Phùng Tử Căng, nụ cười tủm tỉm trên mặt Mộc Cận vẫn không thay đổi, chỉ lại cúi mình hành lễ lần nữa:

“Phùng trắc phi không cần phải lo nghĩ nhiều như vậy, trước giờ vương phi tính tình bao dung ôn hòa, nhất định sẽ không nổi giận vì mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của Mộc Cận mang theo ý cười, khẽ hạ cằm thấp xuống, bày ra dáng vẻ kính cẩn. Còn nụ cười của Phùng Tử Căng càng lúc càng lạnh đi, cuối cùng cũng đành phất tay áo dẫn theo hai nàng nô tỳ bên người là Xuân Vũ và Hạ Vân rời đi.

Ba người khác khiêm tốn và khách sáo hơn nhiều, đều mang theo ý cười bước ra khỏi chính viện.

Ra khỏi chính viện rồi, ba người mới thở phào nhẹ nhõm, La Tụ Ngâm không kìm được thấp giọng nói:

“Khí thế hiện giờ của chính viện càng lúc càng đáng sợ.”

Giang Vịnh Như che miệng cười, nhưng trong mắt lại chẳng có mấy vui vẻ:

“Nàng ta là vương phi đấy, chúng ta có được sủng ái hay không, cũng không được phép vô lễ.”

Trong bốn người Hàn Thanh Hà là người nhiều tuổi nhất, cũng là nô tỳ thông minh hiểu chuyện do Điện trung tĩnh sắp xếp đến bên cạnh vương gia, nghe thấy những lời của Giang Vịnh Như tuy rằng không vui, nhưng trong lòng cũng không thể không thừa nhận, nàng ta vốn tưởng rằng hôm nay vương phi vẫn sẽ bảo nàng hầu cơm, ai ngờ ngay cả mặt mũi cũng chẳng thêm lộ diện đã bảo các nàng quay về.

“Nếu như được vương gia coi trọng thì còn được, còn nếu không được sủng ái...”

Nàng cười khổ nói, rồi quay đầu liếc về phía chính viện,

“Những ngày tháng tốt đẹp sau này còn lại gì nữa đây?”.

Dứt lời, cả ba người đều trầm mặc, hiện giờ các nàng đều không có con cái, tương lai sẽ ra sao ai mà đoán trước được, nếu như vương phi muốn gây khó dễ cho các nàng, thì việc đó chẳng qua cũng đơn giản như một hai câu nói mà thôi.

Bên trong chính viện, Khúc Khinh Cư rửa mặt chải đầu xong xuôi đang ngồi trước chiếc gương đồng, nghịch nghịch miếng ngọc như ý. Thấy Mộc Cận bước vào, mới lười biếng đứng dậy, vịn vào tay Ngân Liễu ngồi xuống trước bàn, mở miệng hỏi:

“Các nàng ta có ai bắt măn gì không?”.

“Những người khác vẫn còn tạm, chỉ có Phùng trắc phi là châm chọc vài câu,”

Mộc Cận bước lên trước chọn mấy món ăn cho nàng, cười nói:

“Nhưng nô tỳ cũng không quá khách khí với nàng ta, nên lúc Phùng trắc phi đi sắc mặt không được tốt lắm.”

Tỏ ý không cần có người hầu mình dùng cơm, Khúc Khinh Cư sau khi súc miệng xong mở miệng nói:

“Làm vậy rất tốt, người đời thường nói gác cửa nhà tể tướng bằng với quan Thất phẩm, người là đại nô tỳ ở bên cạnh ta, từng câu nói từng cử chỉ đều là thể diện của chính viện chúng ta, người có thể lịch sự biết điều, nhưng không thể rụt đầu nhu nhược, lúc đầu ta lui một bước, nhưng cũng chẳng thấy các nàng ta có ai tôn kính ta được nửa phần.”

Nghe thấy những lời này của vương phi, Mộc Cận hiểu ra rằng vương phi muốn bản thân ngồi ở vị trí thứ nhất, trong lòng tuy phần khích, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nói:

“Nô tỳ sẽ nhớ kỹ.”

Khúc Khinh Cư gật gật đầu, lại cúi đầu xuống dùng bữa sáng, đến khi đặt đĩa xuống, lại súc miệng rửa tay sạch sẽ, đợi tất cả mọi thứ được thu dọn xong xuôi, thì một ngày mới cũng đã bắt đầu.

“Vương phi, nô tỳ không hiểu, sao lại để các vị trắc phi và thị thiếp ba ngày mới thỉnh an một lần vậy,”

Ngân Liễu thắc mắc nói,

“Không nói những phủ đệ khác, chỉ nói đến phủ của Xương Đức Công thôi, kể phu nhân ngày nào cũng bắt các di nương phải thỉnh an.”

“Ngày nào các nàng ấy cũng tới thỉnh an ta cũng có chỗ tốt, ấy là đỡ phải dùng những bữa sáng không ngon,”

Khúc Khinh Cư vịn vào tay nàng bước ra khỏi ngưỡng cửa, nhìn một mảng xanh mướt trong sân viện, tâm tình liền thấy rất thoải mái nói:

“Nhưng ta cũng lười ngày ngày phải dậy sớm rửa mặt trang điểm đợi các nàng ta tới thỉnh an lắm.”

Ngân Liễu giật mình gật đầu, cẩn thận đỡ tay vương phi đi đến sân viện, sân viện không nhỏ, non bộ hồ nước cầu vòm hoa tươi cũng không ít, đám hạ nhân ai làm việc người nấy, nhưng Ngân Liễu lại cứ cảm thấy, nơi này có chút lạnh lẽo thê lương.

“Vương phi, hôm qua người nói sẽ thu nhận một tên tiểu thái giám vào dùng trong nội viện lát nữa có muốn bảo hẩn tới khâu đầu không?”

Mộc Cận thấy vương phi đang đứng trên cầu lấy thức ăn trên lũ cá ở dưới nước, bèn mở miệng khẽ nói:

“Nếu không muốn gặp, thì lại sắp xếp cho hẩn đi làm chuyện gì đó vậy?”.

Ném toàn bộ số thức ăn cho cá trong tay xuống nước, thấy những con cá con màu vàng kim chen chúc lao tới, Khúc Khinh Cư cười nói:

“Gọi hẩn tới đây đi.”

Chỉ một lát sau, đã nhìn thấy tên thái giám được mình đổi tên thành Hoàng Dương đang quỳ trước mặt, Khúc Khinh Cư cẩn thận đánh giá hẩn, khuôn mặt thanh tú, trông đáng vẻ thì rất thành thực, nàng nhất thời bật cười:

“Đứng dậy đi, thái giám hầu hạ trong đình viện cũng là người đứng đầu, sau này người sẽ quản lý đám người kia, còn về việc sẽ phải làm gì, thì trong lòng người nên tự rõ nhất.”

Nói xong những lời này, thì lại thấy Hoàng Dương quỳ sụp xuống tạ ơn lần nữa, Khúc Khinh Cư cười nhìn Mộc Cận:

“Mộc Cận là người theo hầu bên cạnh ta nhiều năm nay, nếu như có việc gì không hiểu, thì cứ đến hỏi nàng ấy.”

Hoàng Dương đáp vâng, lại hành lễ với Mộc Cận. Mộc Cận cười trả lễ nói:

“Vương phi thấy cậu nghe lời, mới cất nhắc cậu, cậu đừng lãng phí tâm ý của vương phi là được rồi.”

“Mộc Cận cô nương xin hãy yên tâm, nô tài nhất định sẽ cẩn thận hầu hạ vương phi.”

Hoàng Dương không nói những lời viển vông, đủ để thấy hắn cũng biết vương phi không thích nghe những lời vô dụng như vậy. Mộc Cận thấy thế trong lòng cũng thầm gật đầu, tuy không biết có thể trọng dụng được bao nhiêu, nhưng chí ít cũng có mắt nhìn người, không coi là kẻ lù đù ngốc nghếch. Những lời vương phi vừa nói lúc này, đã chứng tỏ hắn sẽ là người đứng đầu của tất cả đám người hầu trong nội viện, hắn không biết lấy gì để trả ơn, chỉ có thể cẩn thận lưu ý bẩm báo mọi việc ở khắp nơi để báo đáp sự coi trọng của vương phi mà thôi.

Hoàng Dương không ngờ mình lại có được sự coi trọng của vương phi, trong lòng vui sướng như điên, dừng nói là giờ hành lễ với Mộc Cận, mà cho dù có bảo hắn quỳ dập đầu vài cái cũng được luôn. Sau khi lui ra rồi, trên mặt hắn mới lộ ra vài phần vui sướng, quay đầu nhìn vương phi vẫn còn đang đứng trên cầu. Ai nói vương phi là đầu gối nào, theo hắn thấy đám phụ nữ trong phủ chẳng ai bằng được vương phi nương nương.

Nhìn thấy Hoàng Dương đã lui ra, Khúc Khinh Cư thở dài, dựa vào trụ cầu đầy chán nản, đột nhiên nghe thấy tiếng sáo sâu thẳm vang vọng lại từ đằng xa, tiếng sáo như sâu như than, lại tựa như tiếng khóc ai oán của một người con gái, nàng nhìn theo hướng tiếng sáo truyền đến, hơi nghi ngờ hỏi:

“Tiếng sáo vừa rồi là ở đâu vậy?”

Sắc mặt đám người Mộc Cận khê biến, không một ai mở miệng lên tiếng.

Khúc Khinh Cư thấy vậy, cười khê nói:

“Lẽ nào người này ta không thể biết được sao?”

“Vương phi, bên đó là Thúy U uyển, nghe nói nàng ca kỹ ở đó là do một vị đại nhân dâng tặng cho vương gia.”

Mộc Cận thấy sắc mặt vương phi vẫn bình thường, mới tiếp tục mở miệng nói nốt:

“Nô tỳ nghe nói nàng ta tên là Vân Khuynh, ca kỹ nổi danh khắp kinh thành, tinh thông cầm kỳ thi họa, vương gia thường xuyên đến ngồi ở chỗ nàng ta, chỉ là tính tình của Vân Khuynh cô nương này thanh cao, nên đến giờ vẫn là con gái.”

Tức là cho đến giờ vương gia chưa ăn thịt nàng ca kỹ này? Khúc Khinh Cư bật cười, nhất thời sự hứng thú đối với tiếng sáo giảm xuống quá nửa, nếu thật sự là người thanh cao, thì đâu có để người ta tùy tiện tặng đến vương phủ rồi sau mới phô ra cái tư thái này, lòng thì cự tuyệt nhưng hành động lại chào mời chung quy lại cũng là thủ đoạn inh bậc nhất không bao giờ sụt giảm theo thời gian của các mỹ nhân.

Phủi phủi tay, Khúc Khinh Cư vịn vào tay Ngân Liễu:

“Đi chỗ khác xem thử.”

Mọi người còn chưa đi được mấy bước, thì nhìn thấy một tên tiểu thái giám lạ mặt chạy từ hướng bên kia lại, hắn vừa thấy Khúc Khinh Cư liền hành đại lễ:

“Nô tài Tiểu Cam Tử tham kiến vương phi, vương gia sai nô tài tới nói vương phi, rằng trưa nay vương gia sẽ tới chính viện dùng bữa.”

“Bốn vương phi biết rồi,”

suy nghĩ trong đầu Khúc Khinh Cư xoay chuyển mấy vòng, mới nhớ ra tên Tiểu Cam Tử này là thái giám thường dùng bên cạnh Đoan vương, gật gật đầu tỏ ý mình đã hiểu,

“Vương gia đã hồi phủ rồi à?”

Tiểu Cam Tử đáp:

“Vốn dĩ là đã về rồi, nhưng còn chưa kịp bước chân vào phủ, thì lại gặp Thành Vương diện hạ, bèn bảo nô tài tới chuyển lời, rằng muộn một chút nữa mới về.”

Như vậy là, tiếng sáo vừa này ở Thúy U uyển không phải là vì có Đoan vương ở đây nên mới thổi, nhưng lúc đó cũng đúng là thời điểm Đoan vương hồi phủ, tiếng sáo này vang lên cũng khéo quá.

Tiếng sao du dương như thế mà không có ai tán thưởng thì cũng hơi cô đơn, chi bằng mình qua đó thưởng thức một lát?

“Một lúc nữa vương gia mới về phủ, vậy thì bảo người của thiện phòng chuẩn bị bữa trưa cẩn thận vào, sai người tới Thúy U uyển nói một tiếng, rằng bốn vương phi rất thích tiếng sáo của Vân Khuynh cô nương, lát nữa sẽ tới thăm hỏi.”

Khúc Khinh Cư nâng nâng chiếc trâm rủ hình đôi bướm liền cánh cài bên tóc mai, cười tủm tỉm nói.

Tiểu Cam Tử nghe vậy liền ngẩn người, sau đó hành lễ lui xuống, xoay người đi tới Thúy U uyển. Vương gia tuy rằng cũng có chút hứng thú với cô gái ở Thúy U uyển này, nhưng trong lòng kẻ hầu hạ nhiều năm bên vương gia như hần hiểu rất rõ, chỉ là một nàng ca kỹ nhỏ nhoi, không thể tôn quý bằng vương phi được.

Vừa bước vào Thúy U uyển, thì đã nhìn thấy Vân Khuynh cô nương đang dựa vào giá đỡ giàn nho thổi sáo, không quan tâm đến việc thưởng thức tiếng sáo của đối phương, Tiểu Cam Tử bước tới nói:

“Vân Khuynh cô nương, vương phi rất thích tiếng sáo của cô, đợi lát nữa sẽ hạ cố tới đây, xin cô hãy chuẩn bị thật chu đáo.”

Tiếng sáo lập tức dừng lại, Vân Khuynh lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Cam Tử, mở miệng hồ hững nói:

“Nơi này của ta chật hẹp, đâu xứng để vương phi hạ cố đặt chân tới.”

Nghe thấy những lời này, Tiểu Cam Tử cười một tiếng quái dị:

“Chỗ này của cô có tốt hay không, tiểu nhân không biết, nhưng nếu vương phi tới đây nghĩa là đã nể mặt cô rồi, cô chỉ cần chuẩn bị chu đáo là được, lẽ nào thân là vương phi còn phải cần cô đồng ý mới được tới chắc?”

Chẳng qua cũng chỉ là thứ đồ chơi mà thôi, còn tưởng mình ghê gớm lắm à? Trên dưới trong phủ, trừ mấy người đắc lực bên cạnh vương gia ra, ai dám phô trương như thế, thật đúng là không biết điều.

Vân Khuynh thấy Tiểu Cam Tử phát tay áo bỏ đi, khuôn mặt xinh đẹp tái xanh, xấu hổ không thốt lên lời.

5. Chương 5: Ta Là Người Biết Thương Hoa Tiếc Ngọc

Thúy U uyển nằm ở phía tây của vương phủ, tuy nói có hơi phiền diện một chút, nhưng khung cảnh đúng là rất đẹp đề tĩnh mịch, Khúc Khinh Cư vịn vào tay Mộc Cận, đi xuyên qua cánh cửa hình bán nguyệt, thì cửa lớn của Thúy U uyển đã xuất hiện gần ngay trước mắt, ma ma gác cửa và quản sự của Thúy U uyển đứng hầu ở cửa từ sớm, nhìn thấy Khúc Khinh Cư, liền vội vàng vác theo bộ mặt tươi cười bước ra nghênh đón.

Chuyện của thiện phòng đã lan truyền đi khắp trong phủ, chỉ trong một đêm không ai dám không nể mặt vương phi, nhìn đi ngay cả vương gia cũng đứng về phía của vương phi, bọn họ chẳng qua chỉ là đám người hầu, nào dám đắc tội với chủ tử chứ.

“Chúng nô tài tham kiến vương phi,”

Ma ma quản sự bước lên trước, hành đại lễ với Khúc Khinh Cư, lại tươi cười lấy lòng mấy nàng hầu lớn,

“Bên trong đã chuẩn bị trà bánh rồi ạ, mời vương phi mau vào trong nghỉ ngơi.”

“Vất vả rồi,”

Khúc Khinh Cư khẽ gật đầu, bỏ qua nụ cười nhỉnh bộ của ma ma quản sự và ma ma trông cửa, gót sen nhẹ bước vào bên trong Thụý U uyển.

Rõ ràng là vương phi đối xử với bọn họ rất khách khí, nhưng cả hai ma ma đều cảm thấy cả người vương phi toát ra khí chất cao quý, nên dáng vẻ lại càng ép xuống thấp hơn nữa.

Thụý U uyển không rộng lắm, nhưng lại hơn ở chỗ rất tinh tế, ánh mắt Khúc Khinh Cư quét khắp bốn phía xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người cô gái áo trắng đang ở trong đình viện. Cô gái tay đang cầm một cây sáo quả thật rất đẹp, toàn thân mặc một bộ váy áo màu trắng ống tay rộng càng tôn lên vẻ thoát tục không vương bụi trần của nàng ta, nhìn qua thì thật sự không giống một ca kỹ xuất thân từ kỹ viện.

Đây là lần đầu tiên Vân Khuynh nhìn thấy vị vương phi không được vương gia sủng ái trong lời đồn, vốn dĩ cứ tưởng đó là một cô gái bình thường, không ngờ lại là một mỹ nhân rực rỡ đến thế. Mắt phượng mày liễu, mái tóc được chải theo kiểu phi tiên rất đẹp, viên đá hồng ngọc rủ từ trên trán xuống dừng vừa đúng ở lông mày, lại càng khiến làn da trắng nõn lộ ra vẻ mịn màng mềm mại. Bộ váy với ống tay rộng màu trắng ngà được may bằng gấm Tứ Xuyên hoa lệ cao quý mặc trên người khiến nàng ta trông như một tiên nữ bay trên trời, dường như bộ váy này chỉ làm riêng dành cho nàng ta mặc, xinh đẹp rực rỡ nói không nên lời. Miếng ngọc bội khảm trên dây lưng buộc ở eo, cũng quý giá hơn tất cả những thứ mà nàng có.

Đây chính là vị Đoan vương phi trong lời đồn sao?

Vân Khuynh ngẩng ra, không hiểu sao bỗng có cảm giác tự thẹn không bằng người, siết chặt cây sáo trúc trong tay, nàng ta nhún mình hành lễ nhẹ nhàng nói:

“Vân Khuynh tham kiến vương phi nương nương.”

“Vân Khuynh cô nương không cần đa lễ,”

vịn vào tay Mộc Cận ngồi xuống chiếc ghế chạm trổ bằng gỗ lim dưới giàn nho, uống một ngụm trà do một tiểu nô tỳ dâng lên, nói:

“Vị trà rất ngon.”

“Nước trà này đều do ta lấy từ những giọt sương đọng vào sáng sớm để ngâm, được vương phi yêu thích, thì coi như ta đã làm không uống công rồi,

vương gia cũng rất thích loại trà này.”

Vân Khuynh tiến lên trước hai bước, cười đáp.

Mộc Cận nghe thấy những lời tự xưng của nàng ta, lông mày liền nhíu lại, nhưng cúi đầu xuống thấy sắc mặt vương phi vẫn bình thường, nên khuôn mặt cũng khôi phục lại như cũ.

Tay bưng tách trà chợt khựng lại, Khúc Khinh Cư liền đặt tách trà xuống, lấy khăn tay chấm chấm khóe miệng,

“Thiết nghĩ Vân Khuynh cô nương chắc cũng biết tại sao bỗng vương phi lại tới đây, không biết có vinh hạnh được thưởng thức tiếng sáo của Vân Khuynh cô nương một lát không.”

Nàng chẳng thích thú gì uống cái thứ nước sương đọng trên hoa, vương trên cổ này chút nào, ai mà biết được chúng có vệ sinh không.

“Vương phi, ta không phải hạng thiếp mua vui của quý phủ,”

sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, dáng vẻ như đang chịu nhục nhã nhìn Khúc Khinh Cư,

“Vân Khuynh tài nghệ vụng về, không dám để đôi tai tôn quý của vương phi nương nương nghe thấy.”

Lời vừa dứt, khiến cho toàn bộ sân viện lập tức im ắng hẳn đi, nô tỳ hầu hạ Vân Khuynh càng khiếp sợ đến mức phát run, hận không thể co người lại một đồng, ngay cả dũng khí liếc nhìn về phía Khúc Khinh Cư cũng không có.

Mỉm cười nhìn dáng vẻ cao khiết thà chết chứ không chịu nhục của đối phương, Khúc Kinh Cự ném chiếc khăn tay lau miệng lên trên bàn, một tay tì dưới cằm, ngón tay thanh mảnh vân vê miếng bánh ngọt tinh tế.

“Hỗn xược!”

Mộc Cận sầm mặt xuống,

“Chẳng qua chỉ là một ca kỹ được người khác tặng tới vương phủ, mà lại dám nói những lời đó với vương phi. Đúng là bước chân ra từ nơi nhơ bẩn, nên không có chút quy tắc nào hết, người đâu, vả miệng.”

Hai mắt Vân Khuynh bỗng trợn trừng, không dám tin vương phi lại dám đối xử với mình như thế, lẽ nào nàng ta không sợ vương gia cảm thấy mình không hiền lành thực đức ư?

Vân Khuynh còn chưa kịp nghĩ thông, thì đã cảm nhận được cơn đau bỏng rát bên má trái, người đánh nàng ta lại chính là ma ma quản sự vẫn luôn xun xoe lấy lòng mình lúc trước, nàng ta ôm má run rẩy nói:

“Người dám...”

“Vân Khuynh cô nương, đắc tội rồi.”

Khuôn mặt ma ma quản sự nhăn nhó như đang khóc lại giáng thêm cho Vân Khuynh mấy cái tát nữa, trong lòng thầm kêu khổ, giờ bà ta động vào Vân Khuynh, có khả năng sẽ khiến vương gia nổi giận, nhưng nếu không động vào Vân Khuynh, thì nhất định sẽ đắc tội với vương phi. Có trách cũng chỉ trách bà ta không may mắn, tự đứng lại bị phân đến nơi này hầu hạ. Vốn dĩ đang nghĩ có thể sẽ có chút công lao đền đáp, ai ngờ lần này lại thành tay trắng mất lòng cả hai bên.

Mắt thấy mỹ nhân đã ăn mấy cái tát, khuôn mặt vốn dĩ rất xinh đẹp giờ cũng trở nên tả tơi thảm hại, Khúc Kinh Cự ngẩng đầu lên, nhíu mày nói:

“Làm cái gì vậy hả? Bỗng vương phi trước giờ là người biết thương hoa tiếc ngọc, Vân Khuynh cô nương tính cao khiết, các người không được làm khó nàng ta.” Nói xong, liếc xéo Mộc Cận một cái đầy yêu kiều quyến rũ,

“Mộc Cận, còn không tạ lỗi Vân Khuynh cô nương đi, trước đây ta thấy Ngân Liễu nóng nảy bộp chộp, sao giờ a đầu người cũng học theo cái tính ấy của Ngân Liễu thế hả?”

Mọi người có mặt ở đó đều cúi đầu yên lặng, lắng nghe vương phi “quở trách” Mộc Cận cô nương, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, đánh, dẫm lên mặt người ta rồi lại nói mình là người biết thương hoa tiếc ngọc, thủ đoạn này của vương phi, đâu có giống một người đầu gỗ. Có là gỗ, thì cũng sẽ là gỗ của cây liễu mềm mà dai, đánh người ta rồi, lại còn oán trách gió lớn quá, mới khiến nhánh liễu không cẩn thận quệt phải.

Mộc Cận nghe Khúc Kinh Cự nói vậy, bèn tiến lên vài bước, đứng cách Vân Khuynh tầm năm bước chân thì dừng lại, khụy gối hành lễ:

“Xin Vân Khuynh cô nương lượng thứ, hôm nay nô tỳ đã mạo phạm rồi.”

Vân Khuynh đẩy bà vú đang chắn trước mặt mình ra, tay ôm má hậm hực nhìn Khúc Kinh Cự nói:

“Mộc Cận cô nương nặng lời rồi, cô là tâm phúc hạng nhất bên người vương phi nương nương, Vân Khuynh chẳng qua chỉ hạng người thấp kém, đâu dám trách móc gì cô.”

Ngón trỏ của Khúc Kinh Cự nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, nghe thấy những lời của Vân Khuynh, nhướn mày cười cười nói:

“Vân Khuynh cô nương được vương gia yêu thương sâu đậm như vậy, sao lại có thể không bằng một nô tỳ như Mộc Cận được.”

Nói xong, sai người ban thuốc chữa thương, thấy dáng vẻ chịu nhục nhã của Vân Khuynh, nở nụ cười vạn phần quyến rũ,

“Vân Khuynh cô nương đã cảm thấy bốn vương phi không xứng nghe tiếng sáo của cô, thì đành thôi vậy.”

Vị ma ma quân sự vừa bị đẩy sang một bên thở hắt ra một hơi nặng nề từ trong mũi, loại người không hiểu được ý tốt của người khác, lại còn phô ra cái dáng vẻ đó trước mặt vương phi, tưởng mình ở trong lòng vương gia quan trọng lắm chắc?

Sắc mặt nô tỳ bên cạnh Vân Khuynh càng lúc càng trắng bệch ra, sau khi đợi Khúc Kinh Cư nói xong, đã sợ đến mức phịch một tiếng quỳ sụp xuống đất, cả vương phủ này trừ vương gia ra thì người cao quý nhất chính là vương phi, chủ tử nhà mình hành sự như vậy, rõ ràng là đang coi thường vương phi. Đừng nói là vương gia chẳng qua chỉ có ý định đùa chơi với chủ tử, mà dù có thật sự yêu thương chủ tử đi nữa, thì chuyện hôm nay chủ tử cũng đang lâm vào tình thế không ổn chút nào.

“Vương phi thứ tội, vương phi thứ tội,”

nàng nô tỳ sợ hãi liên tục dập đầu,

“Vân Khuynh cô nương không hiểu rõ quy tắc trong phủ, xin vương phi thứ tội.”

“Tiễn Vân, người làm gì vậy hả,”

Vân Khuynh ôm mặt, nhưng nước mắt lại không rơi một giọt nào, nàng ta trợn trừng hai mắt đầy quật cường,

“Người không sai gì hết, tại sao phải quỳ?!”

“Cô nương, người bớt nói đi một hai câu đi.”

Nha hoàn quỳ dưới đất cũng chính là Tiễn Vân trong lòng thầm kêu khổ, từ mấy ngày trước khi được phân đến hầu hạ Vân Khuynh cô nương, nàng đã cảm thấy với kiểu hành sự như của Vân Khuynh sớm muộn gì cũng gây ra chuyện trong vương phủ, lo lắng thấp thỏm suốt mấy ngày nay, quả thật gây ra tai họa rồi này. Nghĩ tới đây nàng chỉ đành tiếp tục dập đầu thêm hai cái nữa, không dám nói gì thêm.

Khúc Kinh Cư thở dài, theo nàng thấy dáng vẻ của Tiễn Vân chẳng qua chỉ tầm mười ba mười bốn tuổi, có lẽ thời gian cô bé này ở trong vương phủ quá lâu, nên xem ra còn hiểu chuyện hơn cả Vân Khuynh. Không định làm khó một cô bé con, Khúc Kinh Cư ra hiệu ột nô tỳ ở sau lưng đỡ Tiễn Vân đứng dậy, không có hứng thú liếc nhìn dáng vẻ vừa trung trinh vừa quật cường của Vân Khuynh, đứng dậy nói với Mộc Cận đứng bên cạnh,

“Quay về thôi. Vân Khuynh cô nương đã không xem trọng vương phủ, thì sau này chi phí trong Thúy U uyển giảm đi một nửa.”

Nói xong lại chỉ chỉ tay về phía Tiễn Vân đang dập đầu đến rách trán,

“Cô bé này cũng không cần phải hầu hạ ở đây nữa, bốn vương phi thấy dáng vẻ cô bé gọn gàng, cho làm người hầu hạ trà nước trong phòng đi.”

Tiến Vân nghe vậy thích lắm, nàng trở thành người của vương phi rồi ư? Lập tức vui mừng khôn xiết, ra sức tạ ơn.

“Hôm nay trong nhà náo nhiệt quá.”

Nghe thấy một giọng nói vừa quen lại vừa lạ, Khúc Kinh Cư nhìn ra phía cổng, thì thấy Đoàn vương đang dẫn theo hai thái giám bước vào, trong trí nhớ của Khúc Kinh Cư cũng có chút ấn tượng với hai tên thái giám này, chính là Minh Hòa và Tiễn Thường Tín hai tên hầu cận đắc lực đi theo Đoàn vương, so với tên Tiểu Cam Tử lúc này thì được Đoàn vương tin dùng hơn nhiều.

Khúc Kinh Cư vừa mới há miệng, thì đã nghe thấy giọng nói thống thiết bi thương của Vân Khuynh:

“Vương gia.”

Giọng điệu gọi vương gia dịu dàng ảm áp, nhẹ nhàng như tiếng chim oanh, đinh đàng như tiếng chuông bạc, lại mang theo một phần quyền uyển, hai phần trách móc, ba phần bi thương, bốn phần kiên cường, thật sự khiến cho cảm xúc của người ta khi nghe xong thoáng run lên, trong lòng liền nảy sinh niềm tiếc thương.

Khóe miệng nhếch lên cười cười, Vân Khuynh không hổ là ca kỹ nổi danh một thời, chẳng trách viên quan đó lại đặc biệt mang nàng ta đi tặng, có bản lĩnh như vậy người bình thường đúng là không thể địch lại

được. Kiếp trước nàng đã từng gặp rất nhiều người thật thật giả giả trong ngành công nghiệp giải trí, liếc mắt một cái là đã nhìn ra được cô nàng Vân Khuynh cao ngạo thanh khiết này đang có suy nghĩ gì.

Hạ Hành nghe thấy tiếng gọi của Vân Khuynh, liếc nhìn bằng ánh mắt hờ hững, rồi di chuyển tầm mắt đến chỗ Khúc Khinh Cự,

“Bổn vương nghe Tiểu Cam Tử nói vương phi tới đây thưởng nhạc, nhưng sao không nghe thấy tiếng nhạc nào?”.

Vân Khuynh ý thức được có điều gì đó không đúng, sắc mặt khẽ tái đi, khuôn mặt lại càng mong manh đáng thương nhìn Hạ Hành, ai ngờ ánh mắt của đối phương lại rơi trên người vương phi, không hề liếc nhìn đến nàng ta lấy một cái.

“Vừa rồi không biết vương gia cũng đến thưởng nhạc, là thiếp không phải rồi,”

Khúc Khinh Cự đi đến bên cạnh Hạ Hành, ánh mắt đầy vẻ tiếc nuối nhìn khuôn mặt hơi sưng của Vân Khuynh,

“Giờ làm sao mới ổn đây?”.

Lúc này Hà Hạnh mới nhìn đến khuôn mặt vừa đáng thương vừa tội tã của Vân Khuynh, không hề ngạc nhiên:

“Bỏ đi, mặt mũi như vậy cũng không có tâm tình đâu mà thưởng nhạc, bổn vương nên quay về thôi.”

Nói xong, nhìn thấy dáng vẻ cười nhạt của Khúc Khinh Cự, chỉ cảm thấy chiếc trâm rủ cài bên mai của đối phương khẽ lóe sáng, khiến mắt mình thấy hơi ngứa, bèn bổ sung thêm một câu,

“Chúng ta sớm quay về chính viện, bổn vương còn đang đợi cùng ăn bữa cơm với vương phi đây.”

(Trâm rủ là một dạng trang sức của phụ nữ thời cổ đại, chiếc trâm sẽ rủ xuống và thường rung lên theo mỗi nhịp bước chân. Thường được chế tác bằng vàng uốn cong hình rồng phượng, bên trên có khảm châu ngọc.)

“Lời của vương gia sao thiếp có thể quên được chứ,”

Khúc Khinh Cự cười khẽ một tiếng, sóng mắt đong đưa mang theo phong thái mê hoặc,

“Vương gia không được quên mới đúng.”

Hạ Hành không nhịn được duỗi tay ra chạm nên chiếc trâm rủ đang đong đưa, rồi bật cười rồi đi, ra khỏi Thúy U uyển rồi, liền quay đầu lại liếc nhìn nơi đây một cái, nói với Tiền Thường Tín và Minh Hòa:

“Bổn vương nhớ trong phủ có một cây trâm rủ làm bằng vàng hình chim loan tung cánh được chế tác rất tinh xảo, các người bảo người mang đến chính viện tặng cho vương phi để nàng cài.”

Ánh mắt hai tên Tiền Thường Tín và Minh Hòa liền thay đổi, miệng thì rớt rít vâng dạ. Nhưng trong lòng đều có chút cảm khái, trước đây nhìn dáng vẻ yếu ớt mỏng manh của vương phi, hôm nay mới biết nhìn sai người rồi, thủ đoạn quả thật vừa độc lại vừa gọn. Càng ngạc nhiên hơn là, vương gia lại không hề tức giận, xem ra là muốn để cho vương phi tùy ý quản lý hậu viện rồi.

Sau khi Hạ Hành đi rồi, Khúc Khinh Cự nhìn sắc mặt u ám của Vân Khuynh, cười tủm tỉm vịn vào Mộc Cận, ánh mắt quét khắp sân, mở miệng nói:

“Bổn vương phi đã nói từ trước rồi, bổn vương phi là người vừa biết phân rõ đúng sai lại vừa là người biết thương hoa tiếc ngọc, hôm nay cô đã hạ phạm thượng tuy rằng là lỗi lớn, nhưng mỹ nhân hiếm có, nên tha cho cô.”

Nói xong, lưỡi biếng nhốn nhốn mi mắt lên, nói với ma ma quản sự,

“Sau này bà phải sắp xếp Thúy U uyển cho tốt, tuy rằng giảm một nửa sinh hoạt phí của Vân Khuynh cô nương, nhưng không được bỏ bê nàng ta.”

Ma ma quản sự luôn miệng nói vâng, nhưng đợi đoàn người của vương phi đi rồi, ma ma quản sự bèn xì một tiếng với Vân Khuynh, cao giọng nói:

“Còn không mau hầu hạ Vân Khuynh cô nương cao quý của chúng ta về phòng đi, người ta ngay cả vương phi cũng không xứng để nàng tiên như nàng ta hầu hạ, nhưng đám người trần tục như chúng ta thì phải hầu hạ cho tốt vào, tránh để vương gia trách phạt.”

Dứt lời, xung quanh liền có người bật cười khê, vừa này vương gia còn chẳng thèm liếc nhìn Vân Khuynh lấy một cái, ma ma quân sự nói vậy thật đúng đang là xát muối vào tim nhau.

Trâm rủ

6. Chương 6: Quảng Thời Gian Ăn Trưa Tuyệt Đẹp

Ra khỏi Thúy U uyển, Khúc Kinh Cư duỗi tay mân mê chiếc trâm rủ cài bên tóc mai, nhếch nhếch khóe miệng, không ngờ vị Đoan vương này cũng có hứng thú với thứ đồ chơi của phụ nữ. Vừa này lúc ánh mắt hắn ta chạm vào chiếc trâm rủ, thật sự khiến nàng có chút không thể nhận được. Đoan vương thật là đáng thương, có tí sở thích mà cũng phải trốn trốn tránh tránh.

Không biết vương phi nhà mình đang muốn biến vương gia thành hạt cải thìa dưới đất giữa tiết trời đông, Ngân Liễu nói:

“Vương phi, nô tỳ không hiểu, tại sao phải đem theo Tiễn Vân về chính viện.”

(Vụ án Tiểu Bạch Thái trong tứ đại nghi án cuối đời nhà Thanh, vụ án nói về một cô gái tên là Tắt Tú Cô (1856 – 1930) được nhà họ Cát nhận làm con dâu từ nhỏ, nên gọi là Cát Tắt thị, vì dáng vẻ trắng trẻo xinh xắn, lại hay mặc áo xanh váy trắng, nên được mọi người là “Tiểu Bạch Thái” (trong tiếng trung Tiểu Bạch Thái còn có nghĩa là cây cải thìa.). Sau này cụm từ cải thìa thường dùng để miêu tả những người có số phận oan uổng thảm thương.)

“Cô ngốc quá, chuyện rõ ràng rành rành ra như vậy còn không hiểu?”

Mộc Cận đảo mắt nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói:

“Con bé Tiễn Vân là người trong phủ, nhất định chẳng có bao nhiêu lòng trung thành với Vân Khuynh. Hôm nay vương phi chuyển Tiễn Vân về chính viện, ngày mai cũng sẽ có những kẻ khác dao động tâm tư. Nước chảy chỗ trũng, người đến nơi cao, ai mà biết được những người bên cạnh mấy nàng thị thiếp ấy có muốn đến chỗ cao không?”

Ngân Liễu nhất thời giật mình, lại kinh ngạc trước sự thấu hiểu suy nghĩ của vương phi của Mộc Cận, nàng đã hơi hiểu ra tại sao vương phi lại âm thầm xếp Mộc Cận vào vị trí đắc lực số một rồi, nàng nhìn nhìn vương phi và Mộc Cận, lần đầu tiên thật sự ý thức được rằng, vương phi đã khác xưa.

Chuyện vương phi xử lý nàng mỹ nhân ca kỹ của Thúy U uyển đã được lan truyền khắp nơi, Khúc Kinh Cư còn chưa quay về được chính viện, thì dọc đường đi đã gặp rất nhiều nô tỳ tới hành lễ, mà những nô tỳ này đều là người bên cạnh các trắc phi hoặc thị thiếp khác.

Vừa đến cửa lớn của chính viện, Khúc Kinh Cư đã thấy Ngọc Trâm và Kim Trần đang đứng trước cổng, trông thấy nàng trở về, khuôn mặt hai người đều lộ vẻ vui mừng chạy tới:

“Vương phi, Tiền Thường Tín dẫn người tới tặng rất nhiều thứ, nói rằng vương gia đặc biệt tặng cho người, giờ Tiền Thường Tín vẫn còn ở đây, người có muốn gặp một lát không?”

Khúc Kinh Cư gật gù đầu, đi vào gian ngoài của phòng chính ở chính viện, thì thấy Tiền Thường Tín cùng vài tên thái giám mặt mày ngơ ngác nghe lời đang đứng đó, trên chiếc bàn trong phòng còn đặt những chiếc hộp gấm tương đối to cùng các loại gấm vóc, nhìn mấy thứ này không ít chút nào.

Thấy vương phi bước vào, Tiền Thường Tín hành lễ nói:

“Tham kiến vương phi, đây đều là những thứ vương gia sai nô tài mang tới dâng lên cho người. Vương gia còn nói, nếu vương phi còn cần thứ gì nữa, thì chỉ cần dặn dò đám người dưới đi làm là được.”

“Cám ơn vương gia hộ ta,”

Khúc Khinh Cự mở chiếc hộp cao nhất trên bàn ra, bên trong là một chiếc trâm cài hình chim tước được làm thủ công, nàng mỉm cười đóng chiếc hộp lại,

“Lần này Tiên công công đặc biệt chạy tới đây thế này, đúng là vất vả rồi.”

“Không dám, không dám,”

Tiên Thường Tín vội vàng nói không dám, hai tay lại dâng lên một chiếc hộp gấm bên trên có chữ phúc trong hình tròn,

“Cái hộp này là vương gia đặc biệt dặn dò nô tài dâng lên cho vương phi, hy vọng vương phi sẽ thích.”

Mộc Cận nhận lấy chiếc hộp gấm rồi dâng đến tay Khúc Khinh Cự, Khúc Khinh Cự mở chiếc hộp ra, đuôi mày hơi động, duỗi tay cầm thứ đó ra, trong phòng nhất thời là một trận than nhẹ.

Đó là một cây trâm rủ hình chim loan, chỉ là tay nghề thủ công tinh tế hiếm có, hơi động dậy một chút thôi thì con chim dường như còn sống đang sải cánh muốn tung bay, thậm chí có thể thấy rõ được từng đường vân trên mình con chim loan xanh biếc, con mắt được khảm bằng loại đá mã não thượng hạng, Mộc Cận nhất thời nhìn đến ngây người.

“Cây trâm rủ này đẹp quá,”

cho dù là Khúc Khinh Cự cũng phải kinh ngạc mà thốt lên một tiếng, thứ này thật xứng với câu tay nghề làm ra tinh tế hơn cả trời ban, ngay cả ở kiếp trước nàng cũng chưa từng nhìn thấy thứ nào tinh xảo đến thế. Thiết nghĩ đây chính là sự tôn quý của hoàng thất trong lời đồn, Khúc Khinh Cự mỉm cười, nhìn Tiên Thường Tín nói:

“Làm phiền Tiên công công rồi, cây trâm rủ này ta rất thích.”

Đúng lúc Minh Hòa vừa đi tới cổng nhìn thấy nụ cười ấy, trong lòng thầm than, nụ cười đó quả thật quá sức quyến rũ động lòng người, Phùng trắc phi và Vân Khuynh cô nương có so, cũng phải thua kém vài phần. Hắn không nhìn được liếc nhìn khuôn mặt vương gia đang đi phía trước, cũng không biết vương gia nghĩ thế nào.

“Nàng thích nó, thì cũng coi như cho nó có đất dụng võ rồi.”

Hạ Hành đi tới trước mặt Khúc Khinh Cự, cầm lấy chiếc trâm trong tay nàng, tự tay thay cho chiếc trâm rủ cũ cho nàng.

Đám người hầu trong phòng nhất loạt cúi thấp đầu xuống, vương gia thân mật cùng vương phi bọn hắn không nhìn được đâu, đợi vương gia tán thưởng ra tiếng xong, bọn hắn mới dám ngẩng đầu lên.

“Quả nhiên là không gì hợp với nàng hơn,”

Hạ Hành lùi ra sau một bước, ngắm nhìn cây trâm cài lên mái tóc đen óng, khuôn mặt lộ rõ vẻ hài lòng,

“Mái tóc vương phi đen mượt óng ả, lại được chiếc trâm rủ này tôn lên nên lại càng đẹp.”

Khuôn mặt Khúc Khinh Cự mang theo nụ cười e thẹn, cúi đầu không nhìn thẳng vào mắt Hạ Hành nữa, nàng là một cô gái tầm thường, đương nhiên sẽ thích người khác khen mình, nhưng người nói lời khen ngợi đang đứng ngay trước mặt nàng lúc này đây chẳng hề đơn giản chút nào, khiến nàng không thể tin đó chỉ là những lời tán thưởng đơn thuần.

Thời gian hai người ở cùng nhau không nhiều, nên đợi đến khi hai người ngồi xuống xong, cũng chẳng có nhiều chuyện để nói, may thay lần lượt những món ăn được bày lên hóa giải sự yên lặng của cả hai.

Quy tắc khi ăn cơm phải yên lặng không nói chuyện, khiến hai người trầm mặc ăn cơm, nhưng bầu không khí không hề có chút ngưng ngập. Khúc Khinh Cự nhìn tư thái dùng bữa của Hạ Hành, không thể không thừa nhận trong số những người nàng đã từng gặp, người đàn ông trước mặt là người có phong thái dùng bữa đẹp nhất. Mỗi một hành động gắp tay nhấc chân, so với những thứ được gọi là lễ nghi của giới quý tộc đời trước thì xem ra sướng bụng vui mắt hơn nhiều.

Cái gọi là ngắm người đẹp ăn cũng thấy ngon, chính là dáng vẻ của Hạ Hành khiến khẩu vị của Khúc Khinh Cư tốt hơn hẳn, không nhịn được khiến người hầu phải lấy thêm cho nàng một bát cơm nữa. Nhưng hành động này trong mắt người khác, lại biến thành

“Ôi chao, tình cảm vương phi giành cho vương gia quả thật là sâu đậm, có vương gia ở đây ngay cả cơm cũng ăn nhiều hơn một bát.”

Hạ Hành cũng không ngờ rằng Khúc Khinh Cư lại có thể dùng bữa một cách tự nhiên đến thế, những người phụ nữ khác trong phủ khi ở trước mặt hần đều ăn uống rất ít, tiếng phát ra khi ăn cũng rất khẽ, nhưng sao đến chỗ của vương phi, hần lại cảm thấy ánh mắt vương phi khi nhìn mình từng đột từng đột đều rất quái dị.

Bữa cơm trưa đã ăn xong, Khúc Khinh Cư nhìn thấy nô tỳ đang quỳ trước mặt mình nâng cao chiếc chậu đồng, bèn nhanh chóng rửa tay rồi cho người đứng dậy lui sang một bên.

Hạ Hành nhìn Khúc Khinh Cư, sau khi thu lại ánh mắt bèn nói:

“Thân thể vương phi đã khỏe lên, bốn vương cũng thấy yên tâm hơn nhiều, sau này hậu viện sẽ do nàng toàn quyền xử lý, có chuyện gì không hiểu thì cũng không cần phải lo lắng, Tiền Thường Tín và Minh Hòa là hai quản gia trong phủ, nếu có chuyện gì phiền phức, thì cứ giao cho bọn chúng là được.”

Nhận chiếc khăn lụa Mộc Cạn dâng lên để lau tay, Khúc Khinh Cư nói:

“Những ngày qua thân thể thiếp cứ lệt bệt mãi, không thể quản lý tốt chuyện hậu viện cho vương gia được, thật sự không còn mặt mũi nào gặp vương gia nữa.” Nói xong, lại nhìn đến Tiền Thường Tín và Minh Hòa đang đứng trong góc phòng, “Hai người bọn hần quản lý mọi việc lớn nhỏ trong phủ rất tốt, thiết nghĩ sau này thiếp cũng không cần phải bận tâm quá nhiều đâu.”

Nghe thấy những lời này của vương phi, cả Tiền Thường Tín và Minh Hòa đều cúi đầu xuống càng thấp hơn nữa, để tỏ lòng khiêm tốn và tôn trọng của bản thân. Cho dù bọn hần có là người được tin dùng trước mặt vương gia, nhưng vương phi mới là nữ chủ nhân của vương phủ, vương phi phụ trách quản lý hậu viện là chuyện hiển nhiên không còn gì để bàn cãi, hai tên nô tài bọn hần có là gì chứ?

Đặt tách trà súc miệng sang một bên, lau hai khóe miệng sạch sẽ xong, Hạ Hành nhìn thấy khuôn mặt vương phi mang theo ý cười đáng vẻ lười biếng dựa vào lưng ghế, khóe miệng liền nhướn lên:

“Hậu viện này trước giờ đều do bọn chúng quản lý cũng chẳng có gì tốt, sau này nàng sẽ phải tốn nhiều tâm tư hơn đấy.”

Hần hạ tầm mắt xuống, nhìn chén trà xanh đặt trên mặt bàn, dường như không hề để tâm đến đám phụ nữ ở hậu viện,

“Nàng là vương phi của bốn vương, những người khác đều không bằng được nàng.”

Một người đàn ông sinh ra trong gia đình hoàng thất nói những lời này với vợ mình cũng có thể coi như đó là một lời hứa hẹn rất có sức nặng, khóe mắt Khúc Khinh Cư liếc nhìn Hạ Hành, vừa khéo đối phương cũng ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai khiến nụ cười trên khuôn mặt mình càng trở nên ấm áp hơn, giống như một đôi vợ chồng già sống với nhau nhiều năm, khiến người người ta không nhìn ra được điểm gì không phải.

“Thiếp kém cỏi, đành gồng hết sức thử một lần vậy, không mong gì khác, chỉ mong vương gia lúc trở về nhà có một nơi để thư thái thoải mái.”

Khúc Khinh Cư nở nụ cười làm cả khuôn mặt bừng sáng rạng rỡ,

“Vương gia tin tưởng thiếp như vậy, thì đó là may mắn của thiếp.”

Hạ Hành nhìn nụ cười kiều diễm tươi tắn của cô gái đang ở trước mặt, nhớ tới xuất thân của nàng, tuy rằng là tiểu thư của phủ Xương Đức Công do vợ cả sinh ra, nhưng đáng tiếc ra đời chưa được bao lâu thì mẹ ruột qua đời. Thêm vào đó chuyện Xương Đức Công yêu thương kẻ phụ nhân đã lan truyền ra khắp kinh thành từ lâu, thậm chí có lời đồn rằng khi vợ cả của Xương Đức Công đang mang thai, ông ta vẫn còn vụng trộm quần quýt cùng kẻ phụ nhân, thậm chí còn mượn bài thơ “Lạc thần phú” để bày tỏ tình cảm của

mình giành cho bà ta. Đến khi vợ cả qua đời, Xương Đức Công vội vàng đón kế phu nhân vào cửa. Thậm chí còn dùng mấy câu thơ trong “Lạc thần phú” để đặt tên cho con gái, điều đó đã trở thành niềm ngưỡng mộ và ghen tị của không ít những vị phu nhân tiểu thư trong kinh thành. Khiến người ta quên luôn vị tiền phu nhân đáng thương của Xương Đức Công cùng cô con gái mới ra đời chưa được bao lâu.

(Lạc thần phú là một bài thơ nổi tiếng của Tào Thực – con trai của Tào Tháo, tương truyền rằng Tào Thực yêu say đắm Chân Mật – người chị dâu, vợ của anh trai mình là Tào Phi, nhưng không có kết quả, khi trở về đất phong ở Quyên Thành, đi qua sông Lạc Thủy, đêm trú mưa trong thuyền, mơ thấy nàng. Khi tỉnh dậy đã hạ bút viết bài “Cảm Chân phú” này, sau đổi thành “Lạc thần phú”.)

Nghĩ tới đây, liền hiểu tên vị vương phi của mình lấy từ câu thơ “Tiễn viễn du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi khinh cư”. Đặt cho con gái với người vợ tiền nhiệm một cái tên thể hiện tình yêu sâu đậm của mình với vị phu nhân đương nhiệm, con người của vị Xương Đức Công này thật không biết là thâm tình hay vô tình nữa, nhưng có thể khẳng định duy nhất một điều rằng con gái do người vợ trước sinh ra rất đáng thương, cũng may nàng vẫn còn có gia đình bên cậu làm chỗ dựa đáng tin cậy, nếu không chẳng biết có sống nổi đến giờ không. Hạ Hành sinh ra ra trong gia đình hoàng thất, hiểu rất rõ mọi thủ đoạn âm hiểm ấy, từ khi vị vương phi tính tình lành như cục đất này bước chân vào cửa, hẳn cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Nhưng hai ngày qua, hành vi của vương phi lại khiến hắn thấy rất bất ngờ.

(Hai câu thơ nằm trong bài “Lạc thần phú” có nghĩa là “Giày viễn du thêu họa tiết, quần mây lụa phát nhẹ nhàng.”)

Lẽ nào trước đây khi ở trong phủ của Xương Đức Công vì mạng sống nên vương phi nhà mình nhẫn nhịn chịu đựng, đến khi tới vương phủ thì mới dần dần bộc lộ tính cách thật sự?

Khúc Khinh Cư cũng chẳng có chút hứng thú nào với suy nghĩ của Hạ Hành, khuôn mặt nàng vẫn mang theo ý cười dựa vào lưng ghế, đợi Hạ Hành mở miệng nói tiếp. Với người đàn ông không hề đơn giản này, nàng không muốn tùy tiện mở miệng, rước thêm những điều không vui cho bản thân.

“Vương phi không cần phải quá lo lắng, nàng là vương phi của bốn vương, thân phận tôn quý, nếu dám hạ nhân trong phủ có làm gì không đúng, thì chỉ cần đuổi đi là xong,”

Hạ Hành hơi nheo nheo mắt,

“Đoan vương phủ ta không có loại người hầu chèn ép kẻ dưới lừa gạt bề trên như thế.”

“Vâng,”

Khúc Khinh Cư cười cười, chuyển chủ đề cuộc nói chuyện vào những loại chuyện lật vặt không quan trọng.

Hai người lại nói chuyện thêm non nửa nén hương nữa, Hạ Hành mới đứng dậy nói:

“Thân thể của nàng vừa mới khỏe lại, buổi trưa hãy nghỉ ngơi đi một lát, đến tối ta sẽ lại tới.”

Phát hiện Hạ Hành đã thay đổi từ “bốn vương” thành “ta”, Khúc Khinh Cư liền hiểu ra, vị Đoan vương này đã có chút tôn trọng tối thiểu với mình rồi, nàng cũng đứng dậy tiễn ra đến tận cửa, mắt thấy người dần dần đã đi xa, ý cười trên mặt mới nhạt đi.

Mộc Cận ở sau lưng đi tới, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh như vậy, do dự một lúc mới mở miệng nói:

“Vương phi, buổi tối vương gia tới, nên làm gì đây ạ?”.

Khúc Khinh Cư nhướn nhướn lông mày, giờ đã thành ra như vậy rồi, nàng cũng không đến mức giả vờ ông ọ không chịu chung chăn chung gối cùng vương gia, lấy khăn tay thấm thấm mồ hôi không tồn tại trên trán, nói:

“Nên thế nào thì làm thế ấy, ta đi nghỉ một lát đã, sau một canh giờ nữa tối hầu hạ ta tắm rửa.”

Thấy thần sắc vương phi vẫn như bình thường, nên khuôn mặt của Mộc Cận mới lộ ra nụ cười thoáng qua nói:

“Nô tỳ sẽ sai người đi chuẩn bị.”

Gật gật đầu, Khúc Khinh Cự cúi mặt xuống, xoa xoa thùy tai, chưa chi đã phải ở cùng người lạ, thì thật sự có chút hơi hơi xấu hổ.

7. Chương 7: Khúc Khinh Cự: Haha

Vương gia sắp đến chính viện, đương nhiên tất cả đám hạ nhân trong nhà đều vui mừng mặt mày rạng rỡ, ai nấy lập tức đều bắt tay vào chuẩn bị, hận không thể quét dọn lại toàn bộ sân viện này như mới thêm lần nữa. Ngược lại rõ ràng là Khúc Khinh Cự bình tĩnh hơn nhiều so với người trong hậu viện, mái tóc của nàng ướt đầm rối tung, cứ để mặc Kim Trần lau tóc, Ngân Liễu chăm sóc tay, Ngọc Trâm sửa móng chân, Mộc Cận chọn quần áo trang sức ỉnh. “Chân của vương phi thật sự rất đẹp,” Ngọc Trâm tán thưởng, chân của vương phi trắng trẻo nõn nà, móng chân mượt mà đầy đặn, khi cầm cảm giác mềm mịn vô cùng. Hồi lâu sau, nàng lại than một tiếng: “Lần trước Bán Hạ nhảy điệu vũ của dị tộc, vương gia khen mắt cá chân của nàng ta đẹp, nô tỳ thấy nàng ta còn lâu mới bằng được với vương phi người.” “Nàng ta có là gì chứ, sao có thể lấy ra so sánh với vương phi được?” Mộc Cận chọn từ trong hộp ra một cây trâm hồng ngọc, nghe thấy những lời của Ngọc Trâm, cười giễu: “Chẳng qua chỉ là hạng người ti tiện, đáng để cô cứ nhắc đến mãi thế à.” Lúc ấy Ngọc Trâm mới nhớ ra Bán Hạ vốn dĩ là nô tỳ bên cạnh vương phi, quyền rũ được vương gia nên mới trở thành thông phòng, lập tức nói: “Mộc Cận tí tí đừng cẩu, không phải do muội thấy chân của vương phi quá đẹp, nên đầu óc mới phạm phải điều ngớ ngẩn này hay sao.” Nghe thấy lời qua tiếng lại của hai nàng nô tỳ đều có ý bảo vệ ỉnh, Khúc Khinh Cự không nhịn được cười nói: “Các người nói như vậy, người khác nghe thấy, còn tưởng vương phi của các người là tiên nữ trên trời, các người nghe lọt tai, nhưng ta thì không chịu nổi đâu, làm nhanh lên rồi đỡ ta dậy, ta không thể nào nghe tiếp được nữa.” Dứt lời, khiến cả mấy nàng nô tỳ bật cười thành tiếng, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm, thái độ của vương phi như vậy, lại càng chứng tỏ rằng nàng không để bụng chuyện của Bán Hạ. Khúc Khinh Cự rất thích mặc những bộ quần áo có tay áo rộng, nên cuối cùng lại chọn một bộ váy tay rộng màu đỏ, bộ váy đỏ tươi rực rỡ như lửa tôn lên làn da óng ánh tựa tuyết đông của nàng. Để mặc cho Mộc Cận đổi một kiểu búi tóc khác ỉnh, rồi dùng cây trâm hồng ngọc cố định lại, sau đó ngồi xuống chiếc ghế dựa, bắt đầu giở một quyển sách kể về câu chuyện giữa tài tử và giai nhân. Không phải nàng thấy thích thú gì với những câu chuyện đa cảm kiểu này, mà thật sự là vì thú tiêu khiển thời cổ đại quá ít. Giở được hai trang, quả thực không có chút hứng thú nào với câu chuyện người đàn ông xấu nghèo lùn YY những cô gái trắng giàu xinh thời cổ đại nữa, lạ thấy sắc trời đã tối, bèn bảo người dọn thức ăn lên. “Vương phi, vương gia còn chưa đến mà, nếu như đợi đến khi vương gia tới mà vẫn chưa dùng cơm, còn người lại ăn rồi thì...” Mộc Cận lo lắng mở miệng nói, “Nếu như người đói, thì chi bằng bảo nhà bếp dọn lên một chút cháo.” “Đã đến giờ rồi, sao vương gia còn tới ăn cơm tối nữa,”

Khúc Khinh Cự xua xua tay, “Người cứ dặn dò với đám người dưới là được.” Cháo chẳng chút mùi vị thì có gì mà ngon, nàng là người không thích ăn những thứ canh nước lỏng bỏng như thế. Khi Hạ Hành vừa bước vào chính viện, thì nhìn thấy đám nô tỳ lũ lượt bưng những hộp thức ăn trống không đi ra, xua tay cho đám nô tỳ hành lễ lui xuống, trong lòng Hạ Hành thấy rất phức tạp, đại khái là loại cảm giác mất mát “Vương phi cư nhiên không đặc biệt đợi ta tới dùng bữa xem ra địa vị của ta không được cao lắm.” Bước vào phòng, thứ đầu tiên Hạ Hành nhìn thấy chính là vương phi đang ngồi cạnh chiếc bàn tròn rửa tay chuẩn bị dùng cơm, quả thật bộ váy tay áo rộng màu đỏ kia quá bắt mắt, khiến cho hắn nhìn vào liền trước tiên phải chú ý tới vương phi. Liếc nhìn một cái đã thấy không ổn, người phụ nữ xinh đẹp diễm lệ trong bộ váy đỏ với phong thái lười biếng đang lau những ngón tay ngọc ngà kia là vương phi nhà mình ư?!

“Vương gia tới rồi à?”

Khúc Khinh Cự đặt chiếc khăn lụa lau tay xuống, nở nụ cười đứng lên nói,

“Đã dùng bữa chưa, nếu chưa, thì cùng ngồi ăn chút gì đi.”

Tuy rằng đã ăn rồi, nhưng Hạ Hành cảm thấy mình vẫn còn có thể ăn thêm chút nữa bèn nhân tiện ngồi luôn xuống, tầm mắt rơi xuống mái tóc đen mượt đang khẽ lay động bên má Khúc Khinh Cự, mãi cho đến khi Khúc Khinh Cự tự tay đặt bát canh gà trên châu bạch vũ xuống trước mặt mình, mới mở miệng nói:

“Tại sao giờ vương phi mới dùng bữa?”

Khúc Khinh Cự nhếch nhếch khóe môi:

“Vừa nãy không thấy đói lắm, nên mới để muộn thêm lúc nữa.”

Hạ Hành gật gật đầu, cảm thấy trái tim mình được chữa lành thêm một chút, tuy rằng vương phi giải thích như vậy, nhưng hẳn lại cảm thấy vương phi đợi mình đến giờ mới ăn cơm. Vị vương gia tưởng rằng lòng tự tôn của bản thân đã được thỏa mãn liền bưng bát canh lên uống một ngụm, bỗng nhiên nhận ra mình đang khát nước khủng khiếp.

Dùng bữa xong, Khúc Kinh Cư theo thói quen cũ rửa tay uống trà súc miệng, sau đó nàng mới phát hiện ra hương vị của trà súc miệng hôm nay nồng đậm hơn nhiều, liếc mắt nhìn Hạ Hành đang ngồi ở phía đối diện với mình, trong lòng nàng liền hiểu ra ra dụng ý tại sao của cô nàng Kim Trần đang đứng khom người trước mặt.

Đợi đến khi các thứ trên bàn được thu dọn sạch sẽ rồi, Hạ Hành và Khúc Kinh Cư lại càng thoải mái ngồi xuống dựa người vào lưng ghế, bên cạnh để cho người hầu thấp đèn.

“Ngoại trừ đêm tân hôn ra, ta chưa từng thấy vương phi mặc váy đỏ,”

Hạ Hành cười ngấm Khúc Kinh Cư từ đầu đến chân,

“Nhưng màu sắc này đúng là rất hợp với vương phi.”

Khúc Kinh Cư cười cười, ánh mắt nhìn đến ánh nến đám người Mộc Cận thấp chiếu sáng cả căn phòng, dùng tay gạt những sợi tóc ở bên má ra,

“Người đời thường nói, con gái làm dáng cho người yêu mình, thiết nghĩ thiếp đây là đang lấy lòng vương gia đây.”

Đuôi mày Hạ Hành khẽ nhướn lên, nhắc người đứng dậy đi tới trước mặt Khúc Kinh Cư, nhẹ nhàng vén một lọn tóc đen lên:

“Vương phi đương nhiên là đang lấy lòng ta rồi, hai ngày gần đây vương phi đã cho ta thấy một niềm vui bất ngờ rất lớn.”

Khúc Kinh Cư nâng cằm lên, khẽ cười với Hạ Hành:

“Ha ha.”

Đám người hầu xung quanh thấy tình huống ấy, Minh Hòa và Mộc Cận trao đổi ánh mắt với nhau, cả hai người phát tay một cái, toàn bộ người trong phòng sột soạt sột soạt lui ra ngoài.

Minh Hòa tự mình thò tay ra đóng cửa lại cẩn thận, thấy đại nô tỳ bên cạnh vương phi vẫn đứng ở một bên, đi được vài bước rồi thấy nàng đi theo, mới dè thấp giọng xuống nói:

“Đợi lát nữa chúng ta phải chú ý xem chủ tử có còn cần thứ gì nữa không.”

Nô tỳ đắc lực bên cạnh vương phi đều lấy hoa làm tên, hẳn nhớ hình như người được tin cần nhất là Mộc Cận.

Mộc Cận gật gật đầu, thấp giọng nói:

“Xin Minh Hòa công công yên tâm.”

Có ai là không phải người đắc ý trước mặt chủ nhân, tại sao cần có người hầu hạ không phải chỉ có một mình Minh Hòa hẳn hiểu.

Minh Hòa thấy nàng nói không nhiều, nên cũng không mở miệng nói tiếp nữa, nhớ tới dáng vẻ hôm nay của vương phi, không thể không nghĩ, vương phi không ra tay thì thôi, một khi ra tay rồi thật khiến cho người ta thấy kinh người. Rõ ràng chỉ là váy đỏ tóc đen đơn giản vậy thôi, mà sao nhìn vào lại thấy mang theo một loại tư vị không nói nên lời vậy nhỉ?

Ra sức xoa xoa cằm, Minh Hòa lặng lẽ đứng bên trong góc, chú ý đến động tĩnh trong phòng, chỉ sợ nhất thời không để ý đến sự sai bảo của chủ nhân, sẽ khiến người khác đoạt mất vị trí hiện giờ của mình.

Ở trong phòng cuộc độ sức giữa Hạ Hành và Khúc Khinh Cự đã đến tới giường, giờ quần áo của cả hai đều xộc xệch, một người khí thế mạnh mẽ, một người sòng mắt đưa tình, chỉ thiếu mỗi việc đi đến bước cuối cùng nữa thôi.

“Vương phi thật sự rất ngon miệng,”

Hạ Hành khẽ thì thầm sau tai Khúc Khinh Cự, trong giọng nói mang theo chút khăn khăn, đầu lưỡi quét qua càn cổ mịn màng, hải lòng khi thấy người dưới thân mình khẽ run lên.

Khúc Khinh Cự lật tay ôm chặt lấy cổ Hạ Hành, đầu ngón chân trượt nhẹ lên mu bàn chân hắn, cười mà như không cười nói:

“Vương gia cũng đẹp đến muốn ăn luôn.”

Ôi má ơi, thủ đoạn tán tỉnh của người đàn ông này cũng cao thật đấy.

“Ngược lại bốn vương lại muốn để vương phi biết rốt cuộc ai mới là người đẹp đến muốn ăn.”

Trước sự buông thả của vương phi nhà mình cả người Hạ Hành thấy đói ghê gớm liền kéo luôn vật che chắn cuối cùng trước ngực của Khúc Khinh Cự ra. Nhìn thấy lồng ngực đang khẽ phập phồng kia, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong người mình bùng cháy hừng hực như chưa bao giờ được cháy, hận không thể cắn một miếng lên ngực người phụ nữ này, lưu lại dấu ấn của mình lên làn da trắng nõn ấy.

Nhất thời không biết là ai châm lửa của ai, cánh môi cả hai giao nhau, ngọn lửa ấy không thể dập tắt được, lập tức cháy lan ra khắp đồng cỏ, con sóng đỏ rực cuộn cuộn lên trong chăn, được làn gió xuân thổi tới lại hồi sinh, sung sướng đến cực hạn.

Hạ Hành cảm nhận được một niềm sướng khoái giống như chưa từng có trước đây, đến cuối cùng sau khi phát tiết xong, hắn ôm lấy cô gái mềm mại thơm ngát vào lòng, dùng giọng trầm khàn cười nói:

“Vương phi thật đúng là báu vật của ta.”

Tuy rằng lời nói của đàn ông khi vừa trải qua sung sướng không thể tin được, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tâm tình đang rất tốt của Khúc Khinh Cự sau khi được thỏa mãn, nằng để mặc cho người đàn ông cũng có thể coi là cực phẩm này ôm mình, rồi gập một cái.

Thấy cô gái trong lòng mình có vẻ buồn ngủ, Hạ Hành liền cao giọng nói:

“Người đâu, chuẩn bị nước.”

Minh Hòa hầu ở bên ngoài vẫy tay cho người khiêng thùng tắm có chứa nước nóng vào phòng, âm thầm tính toán thời gian, cũng sắp hết một canh giờ rồi đấy, có thể thấy vương gia và vương phi tình nồng như lửa nóng.

Lười biếng tắm rửa xong, Khúc Khinh Cự cũng không mặc quần áo, mà chỉ cuốn mình trong một chiếc khăn mỏng đi tới giường.

Hạ Hành nhìn thấy đôi chân trần ngọc ngà, lại thêm cả cặp đùi thon thả và cánh tay trắng nõn, ánh mắt liền thay đổi, khom lưng bẻ bồng người lên ném vào giường, sau đó kéo chăn bao lại thật cẩn thận, khàn giọng nói:

“Vương phi đây là đang mời gọi bốn vương sao?”

Khúc Khinh Cự bật cười, thò một bàn tay ra từ trong chăn, ngoắc ngoắc ngón trỏ nói:

“Đây mới là mời gọi vương gia này.”

Thấy dáng vẻ gọi mèo trêu chó của nàng, Hạ Hành cũng không thể nhịn được nữa, liền kéo chăn ra đè nàng xuống dưới người lần nữa.

Minh Hòa ở bên ngoài cửa nghe thấy động tĩnh bên trong phòng, liền ngăn tên nô tài đang định khiêng thùng tắm lại, không khỏi liếc nhìn ánh trăng phía chân trời, mùa xuân không phải đã qua rồi sao?

Buổi sáng ngày hôm sau, tâm tình vương gia lúc ra khỏi cửa rất phấn chấn, còn đám hạ nhân hầu hạ vương phi cũng đứng hầu ở bên ngoài nguyên cả một bên. Nghe thấy vương gia dặn dò người hầu không được âm

ĩ để vương phi nghỉ ngơi, Minh Hòa đi theo phía sau vương gia không thể không tán thưởng, không hổ là vương phi, nhanh như vậy đã đoạt lại được trái tim của vương gia.

Trong phòng, Khúc Kinh Cư lại ngủ thêm non nửa canh giờ nữa mới gọi người vào hầu, đám người Mộc Cận Ngân Liễu đã đợi từ lâu liền dẫn theo đám tiểu nô tỳ nhẹ nhàng đi vào.

“Vương phi,”

Mộc Cận nhìn thấy dấu ấn hiện lên dày đặc trên xương quai xanh của vương phi, liền khẽ di chuyển ánh mắt đi, nhanh chóng hầu hạ nàng thay trung y cẩn thận, lại chọn một bộ váy vẽ hình chim tung bay dài chấm đất cho Khúc Kinh Cư mặc.

Đợi Khúc Kinh Cư rửa mặt xong xuôi, lúc ngồi xuống chiếc giường đồng chải đầu trang điểm, Mộc Cận mới mở miệng nói:

“Vương phi, hôm nay lúc vương gia đi sắc mặt rất tốt.”

Khúc Kinh Cư chọn một đôi khuyên rủ tua rua đưa cho nàng, cố gắng khiến hai má mình xuất hiện chút rúng mây đỏ ngượng ngùng:

“Nói linh tinh gì vậy, còn không lui xuống xem xem phòng bếp đã dâng thức ăn lên chưa.”

Mộc Cận thấy vương phi thẹn thùng, đành cười nói:

“Được rồi, được rồi mà, nô tỳ sẽ lui xuống xem thử, Kim Trần, Ngọc Trâm hầu hạ cẩn thận vào, ta và Ngân Liễu sẽ đi xem.”

Ngọc Trâm là người búi tóc đẹp nhất trong mấy người, nên bình thường nàng là người hầu vương phi chải tóc nhiều nhất.

Đến khi ra khỏi phòng, cả Mộc Cận và Ngân Liễu mới cùng lộ ra vẻ vui mừng, cuối cùng thì giờ vương phi cũng dần dần ổn định được chỗ đứng trong vương phủ rồi.

Ngân Liễu cười nói:

“Tháng sau là ngày sinh nhật của Xương Đức công, đợi vương phi đến đó rồi, xem còn ai dám can rở nữa không.”

Mộc Cận nhớ tới một đồng chuyện phiên lòng và một đồng người phiên phúc, vẻ vui mừng trên mặt phai đi đôi chút, thở dài nói:

“Chỉ cần vương gia đối đãi với vương phi giống như hai ngày qua, thì trong phủ Xương Đức công ai dám bất kính với vương phi.”

Pủ Xương Đức công có tôn quý thể nào đi nữa thì sao có thể tôn quý bằng vương phủ được chứ? Chỉ hy vọng đến lúc ấy vương phi đừng mắc phải cái tính lạnh như khúc gỗ, khiến người trong phủ phá sạch hết tôn quý.

8. Chương 8: Phủ Xương Đức Công

Lại là ngày thảnh an, đám trắc phi thị thiếp từ sáng sớm đã có mặt ở phòng ngoài của chính viện, lần này cử chỉ của các nàng đã cẩn trọng hơn lần trước khá nhiều, đối đãi với đám hạ nhân trong chính viện cũng khách khí hơn.

Kim Trần dẫn theo vài tiểu a hoàn dâng trà lên cho các nàng, rồi lẳng lặng đứng sang một bên.

“Kim Trần cô nương, hôm nay bọn ta tới có hơi sớm, không biết có làm phiền đến vương phi nghỉ ngơi không,” khuôn mặt Phùng Tử Cầm mang theo vẻ áy náy, dúi mắt nhìn về hướng phòng chính,

“Mấy ngày gần đây vương phi nhất định là rất bận rộn, nên chắc mệt lắm.”

Sao mà không mệt được, không chỉ tóm toàn bộ quyền lợi của hậu viện trong tay, mà còn dùng thủ đoạn giữ vương gia đêm nào cũng ở lại nhà chính, thủ đoạn này của vương phi không thấp đâu.

“Phùng trắc phi quá lời rồi,” Kim Trần nhún mình, mặt mày tươi cười nói,

“Gần đây công việc trong phủ không nhiều, vương gia lại yêu thương vương phi như thế, sao có thể mệt được. Xin Phùng trắc phi đừng lo, một lát nữa vương phi sẽ ra ngay thôi.”

Phùng Tử Căng không ngờ những lời nói của mình sẽ bị đâm ngược trở lại, thoáng sững người một lúc rồi mới đáp:

“Vương phi không sao, thì đó chính là may mắn lớn nhất của đám tử muội bọn ta.”

Khúc Khinh Cư đi tới chỗ cửa, vừa hay nghe được câu nói đó của Phùng Tử Căng, trước tiên cũng không nói gì nở nụ cười bước vào cửa:

“Sự quan tâm của Phùng trắc phi, ta tạm thời sẽ ghi nhớ.”

Lúc bốn người nghe thấy tiếng cười, đều nhất loạt nhìn về phía cửa, thì thấy Khúc Khinh Cư mặc một bộ váy dài chấm đất màu rắng mây bạc thêu chim loan cầu kỳ tiến vào, tà váy kéo dài xuống mặt đất, như thể kéo lê luôn cả trái tim các nàng, khiến trong lòng các nàng có một cảm giác buồn bực mơ hồ.

Mọi người lập tức đứng dậy, đồng loạt hành lễ với Khúc Khinh Cư, chỉ nhìn thấy tà váy màu mây trời tha thướt lướt qua trước mặt, chiếc đuôi con chim loan xinh đẹp kia đâm vào mắt khiến người ta thấy đau.

“Mọi người không cần đa lễ, ngồi xuống cả đi,”

Khúc Khinh Cư ngồi lên vị trí ghé đầu, phát tay cho tất cả ngồi về chỗ cũ, nhìn sắc trời bên ngoài, giọng nói mang theo vẻ xin lỗi: “Hôm nay dậy hơi muộn, để mọi người đợi lâu rồi.”

Mấy người này đương nhiên không dám nhận câu xin lỗi ấy, chỉ cười nói đợi chưa lâu lắm, sau đó chờ Khúc Khinh Cư dậy bảo.

“Tất cả đều là người của vương gia, ta cũng không có gì để dặn dò cả, mọi người cứ tận tâm hầu hạ vương gia là được,” tay trái của Khúc Khinh Cư cầm chén trà, tay phải khẽ nhắc nắp trà lên, không nhìn đến sắc mặt đám người đang ngồi dưới,

“Vương gia giao hậu viện cho ta, ta cũng không phải là người hà khắc gì, chỉ không chịu nổi những kẻ không có phép tắc, nếu có người mắc phải lỗi sai trong quy củ, thì ta không cần nhìn xem đó là thể diện của ai, lập tức trừng phạt ngay. Đến lúc ấy đừng ai oán trách ta là vị vương phi làm việc không nể mặt lưu tình, mọi người tự mình suy xét rồi làm việc cho cẩn thận.”

Chẳng ai ngờ vương phi sẽ nói trắng những lời này ra như vậy, Phùng Tử Căng thoáng ngây người, tuy rằng nàng ta cảm thấy những lời này thấp thoáng có ý nhắm vào mình, nhưng cũng không nói năng gì, thấy ba người kia đứng dậy lảo nháo biểu thị nhất định sẽ tuân thủ mọi phép tắc, cũng đành đứng dậy theo, uể oải nói phụ họa vài câu.

“Nếu mọi người đều đã hiểu rõ cả rồi, thì ta cũng không nhiều lời nữa.” Đặt chén trà xuống, khuôn mặt Khúc Khinh Cư hòa hoãn đi nhiều,

“Ta nghe Tiễn Thường Tín nói lúc trước trong phủ có một lượng súc vải lớn, đợi lát nữa sẽ sai người chia đến chỗ mọi người, thời tiết dần dần lạnh hơn rồi, mọi người lấy số vải ấy may vài bộ quần áo mới đi.”

Nói xong, một tay bưng tách trà lên khẽ hướng ra bên ngoài.

Mọi người đều là người thông minh, thấy thế bèn nhất loạt đứng dậy cáo từ. Đợi đến khi ra khỏi chính viện, Phùng Tử Căng hậm hực hừ lạnh một tiếng:

“Mang mấy súc vải ra giả làm người tốt, tưởng đang bố thí cho ăn xin chắt!”

Giang Vịnh Như đi đằng sau nàng ta nghe thấy câu nói đầy oán hận ấy, bèn chậm bước chân lại, kéo dài khoảng cách với nàng ta xa thêm chút nữa.

Đợi mấy người phụ nữ đi rồi, Khúc Khinh Cư liền đứng dậy, ngáp một cái nói:

“Dâng thức ăn lên đi.”

Nàng không phải là người vợ hiền lành hòa nhã, tuy không phải kiểu phụ nữ vô duyên vô cớ hà khắc với những người vô tội, nhưng cũng không diễn được cái trò thực đức ấy. Về phần Đoan vương nghĩ như thế nào, đó là chuyện của Đoan vương.

Lắc lắc ống tay áo to rộng, Khúc Kinh Cư mỉm cười, chẳng qua chỉ là mấy bộ váy áo thời cổ đại thôi vậy mà vừa tinh tế lại đẹp mắt.

Một mình ăn xong bữa trưa, Hạ Hành vừa lau tay, vừa mở miệng nói:

“Bổn vương nhớ hai ngày trước phủ Xương Đức công gửi thiệp mời tối, nói rằng sắp đến ngày mừng thọ của Xương Đức công?”.

Minh Hòa nhận lấy chiếc khăn lụa trong tay vương gia,

“Đúng là hai ngày trước phủ Xương Đức công có dâng thiệp tối, ngoại trừ quý phủ chúng ta ra, thì có không ít người trong kinh thành cũng nhận được thiệp mời.”

Nhưng lúc đó vương gia sau khi xem xong liền vứt luôn tấm thiệp sang một bên, sao giờ lại đột nhiên nhắc đến thế?

“Bổn vương nghe nói bên chỗ vương phi cũng nhận được thiệp mời của Xương Đức công,” Hạ Hành nhún nhún mày, giọng nói mang theo chút không thích thú gì lắm,

“Phủ Xương Đức công đời này không bằng đời kia, phô trương như thế không thấy đời sau nhỏ hơn đời trước à.”

Minh Hòa biết vương gia đang bất mãn với Xương Đức công, nên chỉ cúi đầu lui sang một bên.

Đúng vào lúc ấy, Tiền Thường Tín đứng hầu ngoài cửa liền bước vào,

“Vương gia, nô tài ở Thúy U uyển tối bẩm báo, nói rằng Vân Khuynh cô nương treo cổ tự tử rồi ạ.”

Trong lòng hần rủa thầm đúng là xúi quẩy, mới khiến hần đang trực bên ngoài lại gặp phải chuyện này.

“Người thế nào rồi?” Hạ Hành lạnh nhạt hỏi.

“Đã cứu sống được rồi, chỉ là nhất thời hô hấp không thông, nên giờ đang hôn mê ạ.”

Tiền Thường Tín mắng thầm trong bụng đàn bà ở kỹ viện đúng là không thể lên sân diễn được, muốn tìm đến cái chết cũng khó, canh ba nửa đêm treo lên xà ngang thì không, lại cố tình chọn đúng cái lúc này để diễn kịch, cũng không biết là muốn chết thật hay muốn giờ trò gì nữa.

“Không sao thì cứ để nàng ta yên ổn ở lại đó đi, nói với nàng ta, nếu như còn muốn chết nữa, thì cút về nơi xưa cũ mà chết, đừng làm ô uế Đoan vương phủ của ta.”

Thấy vương gia đẩy chén trà trước mặt ra, Tiền Thường Tín lập tức hiểu ngay, vương gia rất ghét loại đàn bà con gái hồ chút là khóc lóc phiền não tự tử, Vân Khuynh coi như đã bị phế,

“Nô tài nhớ rồi ạ.”

Chẳng qua chỉ là một ả đào kép nhỏ nhoi, lại cứ muốn làm người thanh cao, còn nhất định muốn tranh cao thấp với vương phi, thật sự đã quên bản thân mình là ai rồi à. Lòng dạ tiểu thư số mệnh nô tỳ, không phải đều là do bản thân tạo lên ư!

“Nàng ta đã tử tử để dọa người ở Thúy U uyển rồi, vậy thì người bảo với nàng ta lập tức dọn đến Thu Ý trai đi.”

Hạ Hành đứng dậy, tâm trạng có chút chán ngán:

“Chỗ đó thanh tịnh!”.

Minh Hòa liếc nhìn Tiền Thường Tín đang vội vàng lui ra ngoài, đầu mày nhướn nhướn lên, chỉ với loại thủ đoạn này mà còn vọng tưởng được vương gia thương xót, thì có thể thấy nàng ca kỹ kia cũng chỉ có cái danh hão mà thôi.

Trong chính viện, Khúc Khinh Cư nghịch nghịch tấm thiệp mời trong tay, ngày mừng thọ của Xương Đức công, bất kể là nàng có muốn hay không, cũng phải đến căn phủ đệ đó lướt qua sân khấu một vòng, chỉ là lúc nhớ đến nỗi oán hận cùng bất mãn về nơi ấy trong trí nhớ của vị chủ nhân cơ thể này, là khuôn mặt nàng liền lạnh đi đôi chút.

Ở triều đại phong kiến, có lẽ trong mắt người đời chuyện đàn ông phong lưu không có gì là sai, nhưng người chết xác còn chưa kịp lạnh đã để cho người mới bước vào cửa, lại coi con gái ruột chẳng ra gì, thì đúng là bị thiếu đạo đức rồi đấy. Người đàn ông ngay cả việc vợ chết chồng thủ tang một năm cũng không làm được, thì thật khiến cho người ta cảm thấy quá mức lạnh lẽo.

“Vương phi, nếu như người không muốn đi, thì sai người đại diện sang đó tặng quà mừng thọ thôi,” Mộc Cận thấy vẻ mặt của vương phi không tốt, đành khuyên nhủ, “Cho dù là phủ Xương Đức công đi nữa thì cũng không ai tôn quý được bằng người.”

Thân làm vương phi địa vị đúng thực là tôn quý hơn so với phủ Xương Đức công, nhưng lời nói thì không nhất thiết là cứ phải dễ nghe, huống hồ tại sao nàng phải bỏ phí một cơ hội tốt như thế này chứ?

Dưới chế độ hoàng quyền, cho dù nàng là con gái, nhưng trên dưới phủ Xương Đức công vẫn phải theo lệ cũ hành lễ với nàng, “vinh quy bái tổ” tốt như vậy không dùng, há chẳng phải đã lãng phí thân phận Đoan vương phi của nàng rồi sao?

“Không cần phải vậy, ngày mừng thọ người cha tốt của ta, Đoan vương phi ta thân là con gái sao có thể không đến được,”

Khúc Khinh Cư nhếch miệng cười, nàng vừa ném tấm thiệp mời sang một bên, thì thấy Ngân Liễu mặt mày hậm hực bước vào.

Mộc Cận đặt tấm thiệp sang một bên, mở miệng hỏi:

“Mặt muội sao lại tái mét thế, ai trêu gì muội à?”

“Còn không phải là cái người ở Thụý U uyển kia ư, vừa rồi có một vở hài kịch đến là hay,” Ngân Liễu nhún mình hành lễ với Khúc Khinh Cư,

“Lúc này nô tỳ nghe tin cô nàng Vân Khuynh của Thụý U uyển treo cổ tự tử nhưng không thành, trên di thư lại còn viết cái gì mà thiệp đây là tuyết trên núi cao, nay rơi xuống vùng bùn chốn đầm lầy, nói gần nói xa ngẫm ám chỉ có người trong phủ nhục mạ khắt nghiệt với nàng ta, đây chính là đang chỉ trích vương phi người khinh mạn nàng ta đấy!”

Nói xong cả một đoạn dài, giọng điệu của Ngân Liễu lại càng bùng bùng lửa giận không nén được:

“Một ả ca kỹ, cho dù có là cái thứ tuyết trên núi cao gì đó, thì lẽ nào không có ai cao quý hơn nàng ta được chắc!”

“Tuyết trên núi cao tan chảy ra rồi thì bắn tũn lắm, nàng ta thích giả vờ giống như tuyết bên ngoài thì sáng sạch bên trong ô uế, ai thêm tranh với nàng ta?” Mộc Cận hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: “Bên chỗ vương gia có truyền lời gì ra, thì phải chú ý đừng để người khác làm tổn hại đến danh tiếng của vương phi.”

“Mộc Cận tỉ tỉ không cần phải lo đâu, vừa này tin tức đã truyền ra từ lâu rồi, vương gia trách cô nàng kia rồi hơi làm bắn Đoan vương phủ, còn bảo người dọn đến Thu Ý trai rồi,” nói đến đây, nàng cảm thấy cơn giận giảm đi quá nửa, “Thu Ý trai là nơi nào chứ, là nơi mà người đẹp cũng phải biến thành người rừng. Đủ để thấy trong lòng vương gia cũng bất mãn với nàng ta rồi, vương phi chẳng cần phải tức giận vì loại người này đâu.”

Khúc Khinh Cư nghe Ngân Liễu nói xong, cười đáp: “Ta không tức, nhưng người thì lại tức đến tóc tai dựng đứng lên kia kia.”

Tổ ý bảo Mộc Cận rót cho Ngân Liễu một chén trà, để nàng nhuận giọng, “Vân Khuynh này vốn dĩ là người không đáng để nhắc đến, ta hà tất phải tức giận vì nàng ta.”

Vân Khuynh không phải kiểu phụ nữ thông minh, nếu như nàng ta hiểu được tâm tình người khác, mỗi ngày ngoan ngoãn thành thật, thì vẫn còn có thể được Đoan vương gia cho chút thể diện, những nàng ta lại

cổ bày ra dáng vẻ thanh cao như bây giờ, thì đúng là hạ của hạ sách.

Có lẽ những khách làng chơi bình thường sẽ nuốt trôi cái màn cao khiết muốn bắt nên thả của Vân Khuynh, nhưng Hạ Hành là ai chứ, hẳn đường đường là Doan vương gia của triều đình Đại Hi, có loại đàn bà nào mà chưa từng gặp, Vân Khuynh dùng mấy thủ đoạn này, thì phải cần Hạ Hành sẵn lòng chơi cùng nàng ta mới thành được.

“Bảo người gửi thiệp cho phủ Xương Đức công, nói rằng hôm diễn ra tiệc mừng thọ, đích thân ta sẽ đến chúc thọ phụ thân.”

Khúc Khinh Cư mím môi cười khê, có chút chờ mong buổi tiệc mừng thọ của Xương Đức công sắp diễn ra. Thời đại này những trò giải trí quá ít, nên toàn phải tìm chuyện để làm mới có thể tạm coi là không bỏ phí ngày tháng.

Sau đó không lâu, phu nhân của Xương Đức công đích thân tiếp đón vị ma ma chuyển lời của Doan vương phủ, biết được rằng hôm đó Doan vương phi sẽ tới tham dự buổi tiệc mừng thọ.

Đợi ma mà chuyển lời ra về, phu nhân của Xương Đức công là Lương thị hừ lạnh mở miệng nói:

“Từ lâu đã nghe nói con bé đó không được vương gia sủng ái, hôm nay ma ma chuyển lời lại còn phô ra dáng vẻ vương phi được trọng dụng, đúng là khiến cho người ta không ngờ được loại người lành như gỗ ấy cũng biết giữ thể diện cho bản thân.”

Khúc Ước Tổ ngồi bên cạnh bà ta thở dài nói:

“Thái thái, tỉ tỉ đã xuất giá rồi, bất luận là vương gia có yêu thương hay không, thì tỉ ấy cũng là Doan vương phi.”

Lương thị nhìn cô con gái như hoa như ngọc của mình, hiểu được ý trong lời nói của con gái, liền cúi mặt xuống hừ lạnh nói:

“Bất kể nó có là gì, thì sau này cũng không thể tôn quý bằng con được.”

Khúc Ước Tổ nghe xong chỉ cười nhạt, không nói gì thêm nữa.

9. Chương 9: Khách Quý

Giờ đã là cuối thu, thời tiết dần trở nên lạnh hơn, trên dưới phủ Xương Đức công được bao phủ bởi một bầu không khí vui vẻ, đồ trước phủ Xương Đức công là đủ các loại xe ngựa đầy màu sắc, người canh cửa cúi người đến độ sắp không đứng lên nổi, nhưng vẫn ra sức tươi cười đón tiếp mọi người bước vào cửa lớn.

Bên ngoài cánh cửa thứ hai, cậu con trai độc nhất và đứa cháu trai bên ngoại đang nhiệt tình tiếp đãi khách khứa ra vào, tuổi tác cả hai tuy rằng không lớn, nhưng lại nhận được không ít những lời khen ngợi rằng tuổi trẻ mà tác phong chu đáo đúng mực.

Mấy năm gần đây tuy rằng phủ Xương Đức công càng ngày càng sa sút, nhưng ai bảo người ta sinh ra được một đứa con gái tốt chút, gả cho Doan vương trở thành vương phi, bất kể trong lòng mọi người nghĩ sao, thì bên ngoài vẫn cứ là có được vị trí như ý nguyện. Vuốt mặt thì phải nể mũi, nên nhất định phải giữ gìn thể diện cho Doan vương.

Tốt xấu gì phủ Xương Đức công cũng là nhà bố vợ của Doan vương, đến đây phơi khuôn mặt ra tặng lễ vật thì luôn lợi nhiều hơn hại mà.

“Xương Đức công phúc như Đông Hải.”

Lời vừa rồi là của Bảo Vinh hầu, người này chẳng qua chỉ là một nhân vật không cao không thấp trong kinh thành, nhưng Xương Đức công cũng không dám đắc tội, đối phương vừa mở lời, liền bước lên tiếp đón.

“Không dám, không dám, vất vả cho hầu gia phải chạy tới đây một chuyến rồi,”

Xương Đức công cầm tay đối phương đi tới sảnh lớn, đối phương cũng không khách khí với ông ta, vừa đi vào trong, vừa nói:

“Hôm nay là đại thọ của ngài, không biết khi nào thì Đoan vương gia sẽ tới, đến lúc ấy nhất định xin công gia dẫn ta tới tìm vương gia uống vài chén đây.”

Xương Đức công nghe thấy những lời này, nhất thời không được vui cho lắm, phủ Đoan vương gửi thiệp tới nói rõ ràng rằng vương phi nhất định sẽ đến, còn về phần vương gia có đến không, thì cũng chưa chắc, Bảo Vinh hầu nói những lời này, khiến trong lòng Xương Đức công có chút oán trách đứa con gái đã xuất giá không có bản lĩnh, không biết lung lạc trái tim vương gia, để ông ta phải hứng chịu bầu không khí xấu hổ này.

“Nhất định, nhất định rồi,”

Xương Đức công mỉm cười mời khách vào phòng, giấu đi nỗi xấu hổ trong lòng.

Bảo Vinh hầu tươi cười nói:

“Công gia bận rộn, tự ta vào là được rồi, không cần khách khí vậy đâu.”

Nói xong, liền tự mình đi vào phòng khách, trong lòng đúng là đang cười lạnh, người khác không biết, chứ trong lòng ông ta thì rất rõ, con gái của Khúc gia gả đến Đoan vương phủ, căn bản không có được sự yêu thương của vương gia, giờ vương gia tới tham dự tiệc mừng thọ của Xương Đức công ông ta thì mới đúng là chuyện lạ.

Tưởng rằng có con gái làm vương phi thì thành hoàng thân quốc thích rồi chắc? Ta khinh!

Ở hoa viên trong sân, Lương thị đang đón tiếp các vị phu nhân và tiểu thư, thấy cảnh tượng năm nay còn náo nhiệt hơn cả năm trước, khiến lòng dạ Lương thị có hơi phức tạp, những năm trước đám người này chỉ tặng lễ vật chứ chẳng hề lộ mặt đến, năm nay ngược lại ai cũng có thời gian rảnh. Còn không phải vì con bé Khúc Khinh Cư đó đã làm vương phi à, trong lời nói của đám người này còn ngầm châm biếm bà ta đối xử với Khúc Khinh Cư không tốt, cứ như thể nói những lời này sẽ khiến mấy người phụ nữ đó cao quý hơn đôi ba phần vậy.

“Ta nói này, phu nhân bà thật đúng là có phúc đấy, con gái lớn làm Đoan vương phi, con gái thứ ba dung mạo lại như hoa như ngọc,”

phu nhân của Bảo Vinh hầu nói đến đây, còn cố ý dừng lại liếc nhìn nhị cô nương do vợ lẽ sinh ra của phủ Xương Đức Công đang đứng hầu trong góc,

“Nhị cô nương đáng vẻ xinh xắn, loại may mắn này dù bọn ta có muốn cũng chẳng được.”

“Vương phu nhân đừng khen mấy con bé đó nữa,”

nụ cười của Lương thị có chút lạnh lẽo,

“Mấy con bé thô lậu nhà chúng ta, đâu thể bằng được các vị tiểu thư của quý phủ chứ.”

Trên dưới cả kinh thành này, ai mà không biết con gái cả của Bảo Vinh hầu sống chết đòi gả ột tên thư sinh nghèo, giờ cứ dăm ba ngày lại mượn cớ về nhà mẹ để vò tiền.

Nào ngờ phu nhân của Bảo Vinh hầu Vương thị lại giả vờ như không hề tức giận những lời nói của Lương thị, chỉ đáp rằng:

“Đâu có, đâu có.”

Những người khác hồ hững quan sát cuộc đấu khẩu giữa hai người, phu nhân của Bảo Vinh hầu bất hòa với phu nhân của Xương Đức công là chuyện đã có từ xưa, thuở hai người chưa xuất giá đã luôn đối đầu gay gắt với nhau, giờ lấy chồng rồi người vẫn như xưa khiến tất cả được xem một màn náo nhiệt.

Ở đây cũng có vài vị phu nhân có quen biết với hai người từ lâu vẫn còn nhớ rõ năm đó Vương thị gả cho Bảo Vinh hầu, Lương thị tức đến nỗi hơn nửa năm liền không tham gia một cuộc tụ tập nào của các khuê nữ thế gia trong kinh thành, mãi cho đến khi Lương thị được gả cho Xương Đức công, người có thân phận không hề thua kém Bảo Vinh hầu, từ đó lại tiếp tục cùng ăn miếng trả miếng với Vương thị.

Có nhiều người tuy rằng không vừa mắt với dáng vẻ tùy tiện của Vương thị, nhưng cũng càng không ưa tác phong chơi trội của Lương thị, nên từ đầu đến cuối đều không mở miệng, chỉ thâm hạ quyết tâm sau này sẽ không bao giờ dắt con gái trẻ trung nhà mình tới phủ của Bảo Vinh hầu và phủ của Xương Đức công nữa.

Lúc này cách phủ Xương Đức công không xa, cờ quạt của phủ Doan vương đã từ từ đến gần. Những quan viên đến chúc thọ nhìn thấy đoàn người của Doan vương phủ xuất hiện, liền nháo nhào tránh sang một bên, chờ người của vương phủ tới mới tiếp tục đi vào.

“Sao chưa gì xe ngựa đã dừng rồi?”

Một vị phu nhân của một viên đại quan Nhất phẩm ngồi trong xe ngựa, phát hiện xe ngựa đã dừng lại, bèn nghi ngờ mở miệng hỏi. Bà ta căn bản không muốn tới phủ Xương Đức công, giờ xe ngựa cũng bị dừng lại, trong lòng lại càng thấy khó chịu.

Một ma ma già cả đi lên xe ngựa, đề thấp giọng nói:

“Phu nhân, người của Doan vương phủ đang ở đằng sau đi tới, mọi người đều phải tránh đường.”

Nghe thấy là Doan vương phủ, nhưng cảm xúc của vị phu nhân viên quan này cũng chẳng hề tiêu tan, bà ta xuyên qua khe hở nhìn ra bên ngoài, nhưng chỉ thấy đám thị vệ đang mở đường, một cỗ xa giá sang trọng được bốn con tuấn mã màu mận chín kéo đang chậm chậm đi đến, tiếp đó lại là hai cỗ xe do con hai ngựa kéo có bình thường hơn một chút, đi theo đằng sau là một đám tùy tùng và thái giám ăn mặc rất đẹp, tuy rằng không phải cực kỳ xa hoa, nhưng liếc mắt một cái cũng khiến người ta nhận ra được đó chính là khí thế của hoàng gia.

“Đó hình như là xa giá của Doan vương gia,”

phu nhân của viên quan kia cảm thấy có chút may mắn, may mà hôm nay mình đích thân tới, nếu không giờ vương gia tới, nhà bọn họ lại chỉ tặng lễ vật không, vậy không phải là đắc tội với hoàng gia sao? Bất kể là ngày sau ngồi lên vị trí tối cao kia là vị vương gia nào, thì những người như bọn họ cũng không được phép làm mất thể diện của hoàng gia.

Từ đằng xa người gác cửa đã nhìn thấy xa giá của Doan vương phủ, liền vội vàng quay người chạy vào cửa thứ hai, bẩm báo chuyện này với lão gia.

Xương Đức công đang nói chuyện cùng một vị đại nhân, thì thấy tên hầu vội vàng chạy đến, nói rằng xa giá của vương gia tới rồi.

Vị đại nhân đang nói chuyện cùng thức thời tỏ ý không cần Xương Đức công đặc biệt tiếp đãi, ông ta thấy Xương Đức công cuống cuống chạy ra ngoài, trong lòng như đang bẽ bộn suy tư đi vào trong phòng lớn.

Trong chiếc xe ngựa rộng rãi, Khúc Khinh Cư ngồi sóng vai với Hạ Hành, nàng thấy sắc mặt Hạ Hành vẫn như ngày thường, liền mở miệng nói:

“Giờ chắc cũng sắp đến phủ Xương Đức công rồi.”

“Vương phi đang nhớ nhà mẹ sao,”

Hạ Hành vốn không muốn đi, nhưng nhớ ra trước lúc xuất giá vương phi đã phải chịu cảnh bị ức hiếp, không hiểu tại sao lại muốn đến, thấy giọng điệu vương phi bình thản, không nhịn được trêu vài câu,

“Có thể thấy người làm phu quân như ta đúng là quá tệ, lại để cho vương phi nhớ đến cha mình.”

“Vương gia đừng chê cười thiếp,”

Khúc Khinh Cư liếc xéo Hạ Hành một cái, sáng sớm hôm nay vị vương gia tính tình kỳ lạ này sai người đưa tới mấy hộp trang sức đủ màu sắc tới, nói thẳng rằng để nàng tùy ý chọn, tùy ý đeo. Nàng nhìn từng hộp từng hộp trang sức vô cùng quý giá ấy, còn tưởng vị vương gia kia định mở cửa hàng đồ trang sức.

Đội nàng vắt vẻo trang điểm ăn mặc lộng lẫy xong xuôi, vị vương gia mặc bộ áo bào bằng lụa mềm thêu chỉ vàng hoa văn tường vân (1) màu trắng ngà mới chui ra, nói rằng muốn cùng nàng đến phủ Xương Đức công, thấy hần ăn vận đây về anh tuấn khuôn mặt toát lên sự khí khái, Khúc Khinh Cư bật cười ha ha cùng theo hần lên xe ngựa, ai ngờ giờ lại nói những câu kỳ lạ như vậy.

“Thiếp gả cho vương gia, gia đình của thiếp là Đoan vương phủ, vương gia nói những lời như vậy, là chê trách thiếp làm không tốt sao?”

Khúc Khinh Cư nghiêng đầu, làm ra vẻ không muốn quan tâm đến nữa.

Hạ Hành nghe vậy ý cười trên khuôn mặt lại càng rõ ràng hơn, hần duỗi tay ra nắm chặt lấy lòng bàn tay của Khúc Khinh Cư:

“Đừng giận, người bắt nạt khiến nàng buồn lòng cũng chẳng phải ta.”

Nói xong, sắc mặt hần liền nghiêm hơn một chút,

“Có vài chuyện, trong lòng ta hiểu rất rõ, nàng không cần phải lo lắng.”

Khúc Khinh Cư xoay đầu lại nhìn Hạ Hành, thấy đối phương vẫn nở nụ cười khê như trước, không biết rốt cuộc lời nói của đối phương có dụng ý gì, nên cũng cười nói:

“Vương gia đau lòng cho thiếp, trong lòng thiếp hiểu rất rõ.”

Nếu thật sự tin là thế, thì đúng là bi kịch.

“Vương gia, vương phi, đến phủ Xương Đức công rồi.”

Xe ngựa từ từ dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng của Tiền Thường Tín.

“Hạ quan tham kiến vương gia, vương phi,”

Xương Đức công nhìn thấy xe ngựa dừng lại, vội vàng mang theo người tiến lên trước hành lễ.

“Hôm nay là ngày mừng thọ của Xương Đức công, bốn vương tới để chúc thọ, ngài không cần đa lễ như vậy.”

Tiền Thường Tín nghe thấy vương gia lên tiếng, mới bước đến vén rèm lên cho vương gia, sau đó quỳ xuống để vương gia dẫm lên lưng mình bước xuống.

Khúc Khinh Cư đội mũ sa, vừa đi ra khỏi xe ngựa, thì đã nhìn thấy có một bày tay duỗi ra trước mắt, nàng nhìn thấy nụ cười nở trên khuôn mặt của chủ nhân bàn tay ấy, liền hơi hơi cúi đầu xuống vịn vào tay Hạ Hành bước xuống xe.

Kiệu đã chuẩn bị sẵn sàng ở bên cạnh từ lâu, Mộc Cận nhắc rèm kiệu lên để Khúc Khinh Cư bước vào ngồi, sau khi hạ rèm xuống, liền nhún người với vương gia, rồi cùng với những đại nô tỳ khác ngồi lên những chiếc kiệu nhỏ phía sau.

Nhìn thấy Đoan vương đích thân tới chúc thọ mình, Xương Đức công vui mừng còn chẳng kịp, lại thấy thái độ của vương gia đối với con gái mình như thế, nụ cười trên mặt tươi như hoa nở, dẫn Hạ Hành từ cửa lớn vào trong phủ.

Đoan vương bước vào cửa, vị ma ma khỏe mạnh khiêng kiệu cũng vội vàng nhắc kiệu tiến vào theo, chỉ là hướng đi không giống với hướng của Đoan vương, mà đi tới chỗ hoa viên đằng sau.

Hạ Hành được Xương Đức công dẫn vào trong sảnh, thì thấy có hai người thiếu niên trẻ tầm khoảng mười lăm tuổi đi theo đằng sau, bèn hỏi:

“Hai vị này là?”

“Vương gia, đây là khuyển tử Khúc Vọng Chi và đứa cháu bên ngoại Lương Vinh.”

Nghe thấy vương gia hỏi đến con trai mình, Xương Đức công vui sướng nói,

“Các con còn không chào hỏi vương gia đi.”

Hai người lại vội vàng hành lễ, Hạ Hành hờ hững miễn lễ cho hai người,

“Hai người đang đọc sách gì vậy?”

“Khuyển tử không có chí tiến thủ, đến giờ vẫn đang đọc sách ở học viện Đông Sơn, còn đứa cháu ngoại này năm ngoái đã thi đỗ tú tài.”

Xương Đức công thấy giọng điệu vương gia bình thản, cũng không dám thái quá, đành thành thực trả lời.
Đoan vương cũng chỉ tầm khoảng hai mươi tuổi, nhưng lại khiến người khác không dám coi thường, Xương Đức công có chút cảm khái, không hổ là hoàng tử.

“Quý công tử là con trai độc nhất của công gia, hiện giờ tuổi còn nhỏ, công gia đừng nên ép buộc thái quá,”
Hạ Hành gật gật đầu,

“Thư viện Đông Sơn bốn vương cũng có nghe nói rồi, có không ít danh sĩ xuất thân từ nơi đó, bốn vương nghe nói năm đó phu nhân sinh hạ được một cặp thai long phượng hiếm thấy, nhất định sau này quý công tử sẽ làm nên nghiệp lớn.”

“Không dám, không dám, vương gia quá khen rồi.”

Thân làm cha, đương nhiên rất thích người khác khen con trai mình, huống hồ đúng là Vọng Chi và Ước Tổ là cặp thai long phượng rất hiếm thấy trong kinh thành, chuyện này đã đủ khiến cho ông ta tự hào suốt nhiều năm nay. Chỉ là ông ta không nhìn ra được ý lạnh trong ánh mắt của Hạ Hành.

Khúc Vọng Chi đi đằng sau lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, liền nhớ tới mẹ mình không thích chị cả, không khỏi suy tư, hiện giờ chị cả trở thành vương phi, liệu có cố ý để người khác tới báo thù bọn họ không? Nếu người trở thành vương phi là em ba thì tốt biết bao, mẹ cũng không cần phải tức giận vì chị cả.

Trong hoa viên, Lương thị và Bảo Vinh hầu phu nhân vừa đối đáp chặt chém nhau xong, thì nghe thấy một a hoàn vội vàng chạy vào nói:

“Phu nhân, Đoan vương phi tới rồi.”

Thân phận tất cả những người ngồi đây đều không cao quý bằng Đoan vương phi, nghe thấy câu này, liền đồng loạt đứng cả dậy. Trong lòng Lương thị dù không muốn đến đâu, giờ cũng không thể không đứng dậy đi tới cánh cổng phụ đón tiếp.

Đợi bà ta đi đến cổng phụ rồi, thì nhìn thấy phần đỉnh kiệu khảm châu báu tỏa hương thơm đã dừng ở bên ngoài cổng phủ, còn chưa kịp nghe thấy tiếng dừng, thì một đám ma ma, a hoàn đã tiến lên vây lấy, về mặt người nào người nấy vừa cẩn thận lại đầy nể sợ.

Bà ta cười lạnh, quả nhiên là gà rừng biến thành phượng hoàng rồi, ngay cả khí thế cũng lớn hẳn lên.

1. Hoa văn tường vân

10. Chương 10: Khoe Khoang Tình Cầm Nồng Nàn

Rèm kiệu tối màu được vén lên, chỉ thấy một bàn tay trắng nõn nà duỗi ra đặt lên bàn tay Mộc Cận đang khom người đứng bên cửa kiệu, sau đó lại là đôi chân trong đôi giày gấn đá quý thêu chỉ vàng bước ra, thấp thoáng có thể nhìn thấy bộ váy áo như làn sóng nước.

Lương thị nhìn cô gái đang bước ra từ trong kiệu, ý cười trên mặt tuy không hề giảm, nhưng độ cong của khóe miệng lại cứng đi nhiều. So Khúc Khinh Cự đang ở trước mắt với hôm đó về lại mặt, quả thật thay đổi quá lớn.

Khúc Ước Tổ đi theo sau lưng bà ta thấy cử chỉ mẹ đẻ mình không thoải mái, bèn tươi cười đi tới chỗ Khúc Khinh Cự, đầu tiên là nhún mình hành lễ, rồi mới mở miệng thân thiết nói:

“Cuối cùng tí tí cũng tới rồi, thái thái và muội cứ ngóng mãi.”

Khúc Khinh Cự nghe thấy những lời này, vừa đi về phía Lương thị, vừa nói:

“Vốn dĩ đã chuẩn bị ra khỏi nhà từ lâu rồi, chỉ là vương gia nhất định muốn đi cùng ta, nên thành ra lại chậm trễ mất một lúc.”

Lời nói đến đây, người đã tới trước mặt Lương thị, nàng hơi nhún người, “Để thái thái phải đợi lâu, đều là lỗi của con cả.”

Bất kể là Lương thị có không thích Khúc Kinh Cư đến đâu, nhưng đang ở trước mặt bao nhiêu người, bà ta cũng không dám nhận một cái nhún mình này, bèn lập tức đỡ lấy tay Khúc Kinh Cư, sau khi trả lễ xong nói:

“Vương phi trong phủ công việc bận rộn, sớm như vậy đã tới đây thế này, là đủ để thấy tấm lòng hiếu thuận với lão gia rồi, ngàn vạn lần đừng nói những lời như vậy.”

Mọi người chờ đợi từ lâu để chào hỏi vương phi lúc đi đến gần nghe thấy đoạn này, bèn nhất loạt đi tới ra sức khen ngợi Khúc Kinh Cư, tạm thời bất kể là vương phi có được sủng ái hay không, chỉ riêng việc gia đình Tường Thanh hầu luôn coi trọng Đao vương phi, là đã đủ để khiến các nàng phải kính trọng Đao vương phi rồi, huống hồ nhìn cả người vương phi trang điểm ăn vận thế này lại có Đao vương đích thân cùng nàng ta tới đây, càng đủ để chứng minh địa vị của Đao vương phi trong lòng Đao vương.

Sau khi mời Khúc Kinh Cư ngồi lên ghế đầu bị từ chối, Lương thị cũng không kiên trì thêm nữa, bất luận là tôn trọng Đao vương phi đến đâu, thì xét về tình bà ta vẫn là mẹ của con bé đó, bà ta ngồi ở ghế đầu, cũng chẳng có gì sai.

Những người khác thấy vẻ giả vờ giả vịt của Lương thị, trong lòng thầm cười nhạo bà ta đúng là ngu xuẩn, theo lý mà nói Đao vương phi đúng là phải gọi bà ta một tiếng mẫu thân, nhưng nay người ta là người của hoàng gia, giờ bà ta lại bày ra cái vẻ tiếp đón như mẹ cả chủ nhà, chẳng nhẽ không nghĩ đến chuyện hành động này sẽ chọc giận vương gia, khiến chồng và con ở bên ngoài phải chịu thiệt à. Đao vương phi có thể kính trọng bà ta là mẫu thân trên danh nghĩa, nhưng lễ nào đường đường là một hoàng tử cũng phải giữ thể diện cho bà ta nữa chác?

Dù cho bà ta có là ai, thì trước mặt người của hoàng thất cũng thấp xuống đôi ba phần, càng đừng nói đến chuyện chỉ là mẹ kế.

Cũng chẳng trách hồi đầu Lương gia sa sút đến mức để con gái dòng trưởng trở thành thiếp của Xương Đức công cũng vui mừng hỉ hả đến vậy, đầu óc và giáo dưỡng như thế quả thật đúng là trào cao.

Khúc Kinh Cư ngồi xuống vị trí đầu tiên bên tay trái, bưng trà lên chiêu một ngụm, rồi đặt xuống, sau đó nói chuyện câu được câu chăng với các vị phu nhân khác.

“Hôm nay khí sắc của vương phi tốt hơn nhiều rồi đấy,”

người vừa nói là vợ của Binh bộ Thượng thư La phu nhân, cũng chính là mẹ đẻ của vợ Khúc Kinh Cư, vị lão phu nhân này cũng là đã từng quan tâm chăm sóc cho Khúc Kinh Cư, nên giọng điệu có thân thiết hơn cũng không ai thấy làm lạ,

“Thân già này vẫn còn nhớ hồi đầu khi tặng quà cưới cho vương phi, vương phi vẫn còn gầy bé, giờ mới chỉ qua có vài tháng, mà đã xinh đẹp đến suýt chút nữa thân già này cũng không nhận ra rồi, có thể thấy phủ Đao vương đúng là một nơi rất tốt.”

“Đúng là vậy, đừng nói là La lão thái thái, mà cả ta thiếu chút nữa cũng không dám nhận,”

Điền thị tiếp lời, bà ta là em gái dòng thứ của mẹ Khúc Kinh Cư, tuy rằng không được coi là gần gũi với mẹ ruột Khúc Kinh Cư lắm, nhưng về tình về lý thì vẫn nghiêng về phía Khúc Kinh Cư hơn, thêm vào đó hiện giờ Khúc Kinh Cư là Đao vương phi, nên lời nói tiếp sau cũng không khách khí lắm,

“Ta vốn dĩ nhìn thấy hai cô gái trong quý phủ như hoa như ngọc, nên cứ lo lắng cho cháu ngoại của mình mãi, nhưng giờ thì thấy yên tâm rồi, gia sản của con gái trong phủ Xương Đức công thật đúng là ai nấy đều sinh đẹp cả.”

Mọi người ở đây có ai mà không biết những câu này là đang chế giễu Lương thị đối xử hà khắc với con gái ruột của vợ cả, lời tuy rằng có hơi khó nghe, nhưng lại rất thật. Thêm vào đó bọn họ thấy Đao vương phi cứ cười mãi mà không nói gì, trong lòng liền lập tức hiểu ra thái độ của Đao vương phi đối với Lương thị.

Năm ấy Lương thị dùng thủ đoạn quyền rũ làm thần trí Xương Đức công điên đảo, khiến Điền thị khi đó vẫn đang mang thai tức đến mức sau khi hạ sinh cô con gái xong thì cũng ốm bệnh mà qua đời, Điền thị qua đời còn chưa được tròn hai tháng thì Lương thị đã đặt chân qua cửa, sau này phủ Tường Thanh hầu muốn đón cháu gái lớn về hầu phủ ở, cũng thường xuyên bị Lương thị ngăn cản. Đến cuối cùng, trên dưới

phủ Tường Thanh hầu đầu đầu cũng thấy bất mãn với phủ Xương Đức công. Chỉ đáng thương cho cô bé đại tiểu thư mất mẹ, nếu không phải có phủ Tường Thanh hầu làm chỗ dựa, thì sợ rằng ngay cả của hồi môn của mẹ đẻ cũng không giữ nổi.

Làm đủ loại chuyện xấu không để lại đường lui ình như thế, cũng không thể trách giờ Đoan vương phi người ta đối xử khó chịu với bà ta, hạhng đàn bà độc ác như vậy cũng chỉ có Xương Đức công yêu thương coi như báu vật, nếu đối là những người có sĩ diện khác, thì ngay cả làm thiếp thôi cũng sợ xấu mặt.

Khúc Khinh Cư lạnh lùng liếc nhìn mọi người lời trong lời ngoài cười giễu Lương thị, nàng giả vờ nghe không hiểu, chỉ cười không nói năng gì. Địa vị của phủ Xương Đức công hiện giờ, chẳng qua cũng chỉ là một cái khung rỗng mà thôi, thấy thái độ của mấy vị phu nhân này đối với Lương thị thì cũng có thể ngộ ra được đôi điều. Mà nàng lại là người được Hoàng thượng chỉ hôn cho Đoan vương, những âm mưu lén lút thâm hiểm bên trong việc này không biết do vị nưong nưong nào ở trong hậu cung bày ra.

Đáng thương cho nàng Khúc Khinh Cư này lẻ loi một mình, trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến chính trị của kẻ khác, nếu tính cách Đoan vương không đủ trầm ổn, nếu nàng ta không có một người cậu tốt, chỉ sợ không chờ được đến lúc nàng xuyên không, thì ngay cả xương cốt cũng chẳng còn từ lâu rồi.

Sự vô tình của người đàn ông, sẽ chỉ khiến nỗi đau rơi xuống phận người phụ nữ. Sự yếu đuối của người đàn bà, sẽ khiến nỗi khổ trút xuống đầu con trẻ. Nhưng cũng chính những triều đại này, lại không thể dung chứa được những người phụ nữ quá mức kiên cường.

“Đại tiểu thư cái gì cũng tốt cả, chỉ là quá trầm lặng thôi, nhưng giờ vương gia đối xử tốt với con bé như vậy, người làm mẹ như ta cũng thấy yên tâm.”

Nghe thấy câu này, Khúc Khinh Cư ngẩng đầu lên nhìn Lương thị, người phụ nữ này cũng không hề đơn giản, nhiều người chế giễu bà ta như vậy, cũng không thấy sắc mặt bà ta mảy may thay đổi.

Nâng nâng chiếc trâm rủ hình cánh phượng bằng vàng ròng khảm mã não cài bên tóc mai lên như không có chuyện gì xảy ra, Khúc Khinh Cư nhếch nhếch khóe miệng:

“Thái thái không cần phải lo cho con gái đâu, cuộc sống của con ở trong Đoan vương phủ rất rất tốt, thái thái quan tâm đến con gái suốt mấy năm nay, trong lòng con đều hiểu cả.”

Nói xong, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, “Nói đến mới nhớ đệ đệ và tam muội cũng không còn nhỏ nữa, hôm nay mang theo chút quà, tuy chẳng phải thứ gì quý giá, nhưng khiến tất cả mọi người đều vui vẻ là tốt rồi.”

Không biết Khúc Khinh Cư cố ý nhắc đến Vọng Chi và Ước Tổ là có dụng ý gì, nhưng trong lòng Lương thị hiểu rõ ngày xưa bà ta đối xử không tốt với Khúc Khinh Cư, hôm nay nàng ta nói những lời này, nhất định là không có thiện ý.

“Sao có thể để vương phi tổn kém như vậy được.”

Lương thị cười gượng, thấy đôi hoa tai bằng mã não rủ xuống bên tai Khúc Khinh Cư, lần đầu tiên trong lòng nhận thức được rõ ràng một điều rằng, đứa con gái của ả tiện nhân Điền thị đã trở thành vương phi.

“Thái thái đừng khách khí, đều là người một nhà cả.” Khúc Khinh Cư cúi mặt xuống, bưng chén trà lên chậm chậm thổi, nhưng chẳng có hứng thú uống một ngụm nào nữa cả.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, đột nhiên nhận ra, rõ ràng câu nào câu nấy của Đoan vương phi đều khách khí lễ độ, nhưng lại cho người ta cảm giác được một loại khí thế ép người, tựa như Lương thị chẳng qua chỉ là trò cười trong mắt của nàng ta, nhưng vì tính tình nàng ta khoan dung độ lượng, nên mới không tính toán với bà ta.

Khúc Ước Tổ liếc nhìn Khúc Khinh Cư trước mặt, đuôi lông mày hơi cau lại, người trước mặt vẫn là con người ấy, chỉ là cách trang điểm tinh tế, cử chỉ nhã nhặn, nhưng thái độ cứng rắn khiến người ta phải thấp hơn nàng ta một khoảng, đây vẫn là người người chị cả không giỏi nói chuyện, trầm mặc ít lời ngày xưa sao?

Trong lúc Lương thị cảm thấy không thể nói được gì, thì nhìn thấy mấy a hoàn đang vây quanh một lão thái thái đi tới, tinh thần của bà liền được thả lỏng, vội vàng đứng dậy đi tới đón. Trước kia tuy rằng không

thích lão thái thái lắm, nhưng hiện giờ lão thái thái tới, ở đây lại nhiều người vẫn nên giữ lại chút ít thể diện cho lão thái thái da mặt mỏng, bà ta cũng sẽ không rơi vào cảnh trước sau đều có địch.

Lão thái thái vịn vào tay Lương thị, rồi cũng phải hành lễ với Khúc Khinh Cự, sau khi được Mộc Cận dìu ra sau, vẫn khách sáo nói:

“Hôm nay vương phi có thể đến đây, đúng là vinh hạnh của hàn xá.”

“Tổ mẫu nặng lời rồi, hôm nay là ngày mừng thọ của phụ thân, cháu gái sao có thể không tới được,”

Khúc Khinh Cự nhìn lão thái thái với khuôn mặt hiền từ trước mắt, nở nụ cười nói,

“Tổ mẫu nói như vậy, khác nào coi cháu gái là người ngoài.”

Vị lão thái thái này cũng chẳng phải người hiền từ gì, hồi đầu khi Khúc Khinh Cự trải qua cuộc sống khổ sở trong phủ, cũng chẳng thấy lão thái thái ra mặt nói câu nào công bằng.

Trong mắt của một người phụ nữ, người khác sao có thể bằng con trai mình được, Khúc Khinh Cự đoán rằng một là do thân phận của nàng hiện giờ, hai nữa là vì cũng biết được rằng Lương thị đang bị làm khó dễ. Bà ta không nhất thiết phải thích Lương thị, nhưng không thể để con dâu mình bị người khác dẫm lên mặt được, vì điều đó cũng sẽ khiến cho con trai bà phải xấu hổ.

Mặc dù đó là sự thật, nhưng không có nghĩa là Khúc Khinh Cự sẽ chấp nhận.

Mọi người lại khách sáo với nhau thêm một hồi rồi ngồi xuống, Khúc Khinh Cự ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế chạm trổ không nói tiếng nào, nếu như có người nói chuyện, nàng cũng chỉ hờ hững đáp lại một hai câu, dần dần, bầu không khí trở nên nhạt nhẽo hẳn đi.

Khúc lão thái thái nhìn thấy bầu không khí lạnh lẽo trầm xuống, trong lòng liền hiểu ra Khúc Khinh Cự cố ý khiến người ta cảm thấy lúng túng, chỉ là giờ thân phận của đối phương cao quý, bà ta chỉ có thể nâng nó cao lên:

“Giờ cũng không còn sớm nữa, chi bằng mọi người theo thân già này đến sảnh phía Tây dùng tiệc vậy.”

Ánh mắt mọi người liếc về phía Đoan vương phi, thấy nàng cười hì hì bưng tách trà lên, hiểu rằng nàng không phản đối, rồi mới nhất loạt đứng dậy.

Khúc Khinh Cự đứng dậy nở nụ cười thiện ý với mọi người, đi lên trước đỡ lấy tay lão thái thái,

“Mời tổ mẫu.”

Khúc lão thái thái cười vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng, giọng nói mang theo vẻ gần gũi:

“Con bé này, đã thành Đoan vương phi rồi, đâu thể nào làm những loại chuyện này được nữa, đừng để người khác chê cười.”

Các vị phu nhân nghe vậy lại lập tức khen ngợi Đoan vương phi hiếu thuận, mặc dù Đoan vương phi chẳng qua chỉ đi vài bước rồi thả ra, nhưng ai có thể nói rằng nàng làm không tốt?

Vừa đi đến chỗ lối ra của hoa viên, mọi người nhìn thấy một a hoàn tay cầm một chiếc áo choàng mỏng đi tới, tất cả liếc thấy quần áo không giống kiểu a hoàn trong phủ Xương Đức công mặc, đang đoán xem đây là a hoàn nhà nào.

Mộc Cận vừa nhìn là nhận ra ngay đây là Liên Kiều hầu hạ bên cạnh vương gia, liền thả chậm bước chân lại.

Liên Kiều nhìn thấy Khúc Khinh Cự, vội vàng đi tới trước mặt nàng sau khi khụy gối hành lễ liền nói:

“Vương phi, vương gia thấy trời không có nắng, lo người bị lạnh, nên sai nô tỳ mang áo choàng tới cho người. Còn đặc biệt dặn dò rằng, người đừng ăn quá nhiều những thứ cay nóng, trời thu gió khô khí lạnh, đừng để cổ họng và dạ dày bị đau.”

“Ta có phải là trẻ con đâu, sao phải cẩn thận như vậy làm gì,” Khúc Khinh Cự cười hừ một tiếng, ra hiệu cho Mộc Cận nhận áo,

“Áo choàng ta cầm rồi, người dẫn Tiền Thường Tín cẩn thận vào, đừng để vương gia uống quá nhiều rượu.”

Liên Kiều vội vàng vâng dạ, rồi lại nhanh chóng lui ra.

Mọi người liếc nhìn chiếc áo choàng gấm hoa văn chìm của Tứ Xuyên, trong lòng đều thầm cảm khái, ai nói Đao vương không thích Đao vương phi nào, chẳng qua chỉ là trời râm thôi, vậy mà đã đổ mắt lo lắng bảo người đưa áo choàng tới, ngay cả việc ăn uống cũng không quên dặn dò một lượt.

Mọi người có mặt ở đó ai có ai là không phải vợ cả phòng chính trong nhà, nhìn thấy tấm áo choàng, trong lòng dâng lên một loại ngưỡng mộ không nói nổi lên lời.

11. Chương 11: Giao Chiến

Sảnh phía Tây của phủ Xương Đức công chỉ giành riêng để tổ chức yến tiệc cho đám phụ nữ, nên đồ vật bày trí ở đây đa phần đều rất tinh tế rực rỡ, bên trong treo những bức tranh chữ nổi tiếng, nhìn vào cũng thấy đây là gia đình có chút nội hàm. Chỉ đáng tiếc là đời sau không bằng đời trước, Xương Đức công hiện giờ làm việc càng lúc càng vô lý, khiến người ta chê cười sau lưng không ít.

Khúc Khinh Cư và Khúc lão thái thái ngồi cùng một bàn, hơn nữa vị trí của nàng còn ở ngay bên cạnh La lão thái thái, đủ để thấy thái độ của trên dưới Khúc gia đối với nàng. Trên bàn lại có người cố ý nịnh nọt, nên bầu khí quanh bàn ăn cũng có thể coi là náo nhiệt. Chỉ là sau khi La lão thái thái gọi tam cô nương của Khúc gia đến ngồi ở phía bên kia, thì sắc mặt của mọi người đều có chút thay đổi. Nếu là buổi yến tiệc gia đình, thì vị trí ra sao cũng chẳng có ai nhiều lời làm gì. Nhưng hiện giờ trong đám phụ nữ ở đây cũng có rất nhiều người địa vị cao như La lão thái thái, tam cô nương của Khúc gia là văn bối trên người lại không phong hiệu nào, nếu ngồi cùng một bàn thì có chút không được hợp lý.

Bảo Vinh hầu cười lạnh nhìn hành động của Khúc lão thái thái, trong lòng hiểu rằng Khúc lão thái thái đang muốn để tam cô nương của Khúc gia lộ diện trước mặt những vị phu nhân khác, nhưng thời cơ lại không ổn chút nào.

“Thân già này trước đây thương nhất hai con bé này, giờ con bé lớn đã xuất giá rồi, nay cuối cùng lại được vây quanh ngồi bên nhau,”

Sao Khúc lão thái thái lại không hiểu suy nghĩ của mọi người chứ, bà ta lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt,

“Giờ bọn trẻ đều đã lớn cả rồi, bà già này hận không thể giữ bọn chúng bên mình ngày ngày.”

Một vị phu nhân có mối quan hệ qua lại khá tốt với Khúc gia cười tiếp lời:

“Đó là tấm lòng yêu thương hiền từ của lão thái thái giành cho cháu gái, chỉ là con gái đã lớn rồi, sao có thể giữ lại mãi được, xinh đẹp như tam cô nương đây...”

Bà ta nói tới đây, liền nở nụ cười trên choker.

Khúc Ước Tố nghe thấy đoạn này, vội vàng cúi đầu xuống, xấu hổ đến nỗi không ngẩng mặt lên được.

Nhìn vẻ quyến rũ của cô gái nhỏ, Khúc Khinh Cư mỉm cười nhìn người phụ nữ vừa nói xong, bà ta là Ngụy thị người bên nhà mẹ đẻ của Khúc lão thái thái, chồng giữ chức Lễ bộ Thị lang không lớn cũng chẳng nhỏ, từ trước tới nay chẳng qua bà ta chỉ khách khí với một mình Khúc Ước Tố, lúc trước chẳng thèm nhìn đến Khúc Khinh Cư và Khúc Hồi Tuyết con của một người thiếp.

“Ngụy phu nhân chê cười rồi, giờ tam muội là nhỏ tuổi nhất, tổ mẫu lại yêu thương rất mực như vậy, sao có thể không giành nhiều thời gian ở bên tổ mẫu được,”

Khúc Khinh Cư nhìn Ngụy thị cười mà như không cười, nhận lấy chiếc khăn lụa Ngân Liễu dâng lên để lau tay,

“Ngược lại hiện giờ thời gian nhị muội ở bên tổ mẫu càng lúc càng ít đi.”

Lương thị nghe thấy Khúc Khinh Cư nói như vậy, trong lòng liền bùng lên lửa giận, Khúc Khinh Cư này đang muốn phá hoại nhân duyên của con gái mình. Còn cố ý nhắc đến tên con bé thứ hai, là muốn nói cho người khác biết bà ta là bà mẹ kế độc ác, chỉ nhớ tới con gái mình, cay nghiệt với con gái của thê thiếp?.”

Ngụy thị thoáng sững người, dường như có chút không phản ứng kịp, trước đây bà ta luôn làm đẹp lòng vị cô mẫu này, hôm nay Khúc Kinh Cư đối đáp không mềm không cứng đẩy ngược về, mới giật mình nhận ra người ngồi trước mặt mình không còn là con gái lớn của Khúc gia ngày trước nữa, mà là vị Đoan vương phi cao quý rồi.

(Cô mẫu là chị em gái của cha.)

La lão thái thái mỉm cười liếc nhìn Ngụy thị, trong mắt đầy vẻ mỉa mai. Đoan vương là ai? Là con trai thứ hai của Hoàng thượng, mẫu thân là Kính phi tuy không được sủng ái bằng Thục phi, nhưng trước mặt Hoàng thượng cũng là người có chút thể diện. Về phần Đoan vương bản tính thế nào, không ai biết rõ, nhưng trong mắt đám quần thần trong triều, Đoan vương tuy rằng không phải là người có năng lực nhất trong bốn vị hoàng tử, nhưng cũng tuyệt đối không phải là vị hoàng tử bất tài.

Hiện giờ chỉ có tổng cộng bốn vị hoàng tử, đại hoàng tử Ninh vương ở trên triều đình tuy rằng có chút năng lực, nhưng xuất thân lại không cao, mẹ đẻ chẳng qua chỉ là một tài nhân. Tam hoàng tử Thục vương mẹ đẻ Thục phi là người được Hoàng thượng sủng ái nhất, nên cũng là vị hoàng tử được yêu thương nhất, chỉ là vị hoàng tử này tuy có chút mưu lược, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn độc ác, khiến cho không ít người phải kiêng kỵ. Tứ hoàng tử Thành vương mẹ đẻ là một vị quý tần không lớn cũng chẳng nhỏ, không nhận được sự yêu thương của đế vương, Hoàng thượng cũng chỉ yêu quý vị tứ hoàng tử này ở mức tầm tầm mà thôi, còn về phần con người của Thành vương, thì thật sự rất bình thường.

Mọi việc trên triều đình La lão thái thái không hiểu rõ lắm, nhưng khả năng nhìn người của bà lại không tồi chút nào, vị Đoan vương này sợ rằng tiền đồ sẽ rộng mở vô hạn, La lão gia nhà bà tuy rằng không có suy nghĩ đứng về phe nào, nhưng tuyệt đối không có ý đắc tội với Đoan vương. Có thể trở thành một Đoan vương như thế này, hoặc bản tính thật sự là như thế, hoặc thâm sâu khó lường.

Nhưng trong hoàng gia làm gì có ai để lộ tính cách thật sự ra ngoài? Bà đã sống nhiều năm như vậy rồi, gặp không ít người, nên lại càng hiểu rõ những người nào không thể đắc tội, những người nào cho dù có đắc tội, cũng sẽ chẳng xảy ra chuyện gì to tát.

Đoan vương thuộc kiểu người thứ nhất, còn phủ Xương Đức công là kiểu người thứ hai.

Bà đã nhìn nhầm vị Đoan vương phi này rồi, trước đây chẳng qua là vì con gái gả đến Điền gia nên cũng quan tâm chăm sóc đôi chút, nay lại cảm thấy vị Đoan vương phi này không phải là cô gái đơn giản. Nghĩ tới đây, bà lại thấy có chút may mắn, bà không mong Đoan vương phi có lòng cảm kích với bà, nhưng vì sự quan tâm chăm sóc của ngày đó, sẽ khiến Đoan vương phi có hảo cảm với La gia và con gái mình, đó cũng là một chuyện tốt.

Chỉ thoáng chốc vậy thôi, mà suy nghĩ trong đầu La lão thái thái xoay vòng không ít, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười hiền hòa, khen ngợi:

“Có thể thấy ngày thường Đoan vương phi vẫn luôn nhớ thương tới các muội muội, mấy con bé nhà thân già này thỉnh thoảng còn cãi vã nhau, so với vương phi thì đúng là kém xa.”

“Lão thái thái khiêm tốn quá, ta đã được gặp mặt mấy vị tỉ muội của quý phủ rồi, đều là những người hiểu biết có lễ giáo cả, ngay cả mợ cũng thường xuyên khen ngợi các nàng ấy.”

Khúc Kinh Cư tiếp nhận ý tốt của La lão thái thái,

“Ngày thường gọi các muội ấy rảnh rồi thì hãy siêng đến vương phủ chơi, tính tình của mợ hiền lành hòa nhã đối xử với ta rất tốt, nhưng dưới gối lại không có mụn con gái nào, khiến trước đây ta có muốn nói chuyện tâm sự với mợ như những cô gái trẻ với nhau cũng không được, may mà sau này gặp được các tỉ muội của quý phủ mới khiến ta hoàn thành được ước nguyện vẫn ôm ấp bấy lâu, lão thái thái đừng luyến tiếc để các nàng ra ngoài đấy.”

La lão thái thái nghe thấy những lời của Đoan vương phi câu nào câu nấy đều nhắc tới con gái nhà mình đối xử rất tốt với nàng lúc trước, còn nhân tiện khen luôn cả mấy đứa cháu gái, ý cười trên mặt càng lúc càng rõ:

“Vương phi đừng khen ngợi bọn chúng như vậy, vương phi đã không chê bọn chúng thô lậu, thì sau này có cơ hội thân già này nhất định sẽ dẫn chúng tới vương phủ thăm hỏi.”

Mọi người ở đây cũng loáng thoáng nghe nói được phủ Tường Thanh hầu đã chăm sóc rất chu đáo cho Đoan vương phi trước lúc nàng còn chưa xuất giá, nay lại nghe Đoan vương phi nói những lời này, trong lòng coi như đã xác định được lời đồn. Nhìn dáng vẻ Đoan vương phi đúng là vô cùng thân thiết với gia đình người cậu, cũng không uổng công hồi đầu Tường Thanh hầu một lòng quan tâm tới nàng.

Mọi người đều là đàn bà con gái, đương nhiên hiểu rõ những âm mưu ngấm ngầm chốn tường cao nhà sâu, xem ra Đoan vương phi cũng chẳng thân thiết gì lắm với phủ Xương Đức công. Nếu đã như vậy, thì sau này qua lại với phủ Xương Đức công cũng không nhất thiết phải quá để để tâm tới phủ Đoan vương.

Khúc Ước Tổ lắng nghe các vị phu nhân nói chuyện, trên mặt vẫn mang theo ý cười dịu dàng, tựa như không biết đến ẩn ý bên trong lời nói của mọi người, nhìn thấy từng món từng món ăn được bưng lên, thân thiết sai một a hoàn đặc biệt đặt món đậu phụ gạo xào ớt (1) tới trước mặt Khúc Khinh Cư:

“Muội muội nhớ đại tỷ thích nhất là món này, mấy ngày trước mẫu thân đã dặn dò người dưới phải làm món này thật ngon, đại tỷ nếm thử xem có thích không.”

Trên miếng đậu phụ trắng mềm, rắc những cọng hành lá xanh tươi non, những miếng ớt màu vàng nhạt, còn cả nước tương ớt đỏ đỏ, nhìn qua quả thật vô cùng tinh tế. Khúc Khinh Cư mỉm cười gật gật đầu với Khúc Ước Tổ:

“Cảm ơn muội muội.”

Cô em gái thứ ba này của nàng cũng là người không hề đơn giản chút nào.

“Xin vương phi thứ lỗi cho nô tỳ vô lễ, nhưng có mấy lời nô tỳ nhất định phải nói,”

Mộc Cận khuyu gối, vừa cung kính cẩn trọng lại vừa có vẻ bất đắc dĩ,

“Mấy ngày trước người bệnh suốt hơn nửa tháng, mọi người trên dưới trong phủ đều rất lo lắng cho người, từ trước thái y đã dặn rằng không được dùng những món cay nóng nhiều dầu mỡ. Giờ khó khăn lắm mới khỏe lên được một chút, nên vương gia mới đồng ý để người ra ngoài... người đừng quên lời dặn dò của vương gia lúc này.”

La lão thái thái nghe thấy những lời này, vội vàng khuyên nhủ:

“Nha đầu này đúng là có lòng trung thành lo lắng cho chủ nhân, từ lâu đã nghe nói vương phi bị ốm nhẹ, vương phi tuy có lòng hiếu thảo, nhưng cũng phải chú ý tới thân thể nữa.”

“Được rồi, được rồi, nha đầu này hầu ta đã nhiều năm, giỏi nhất là nói lảm nhảm, ta cũng sợ nàng ta luôn,”

Khúc Khinh Cư thở dài ra vẻ bất lực,

“Lúc trước lão thái thái gửi một ít thuốc bổ sang, ta vẫn còn chưa kịp cảm tạ người cho tử tế.”

“Lời nói mạo phạm rồi, thân già này cũng coi như được nhìn vương phi trưởng thành, chỉ cần thân thể của người khỏe mạnh là tốt rồi, đâu cần phải nói cảm tạ,”

La lão thái thái chỉ chỉ vào món canh chim bồ câu non (2),

“Nếu vương phi dùng món canh chim bồ câu non này thì sẽ rất thích hợp, bảo nô tỳ múc một bát canh để người nếm thử đi.”

Thấy Mộc Cận tới múc canh, trên mặt Khúc Ước Tổ lộ ra một thoáng cười bối rối, những lời này không những ám chỉ chị cả có bệnh phủ Xương Đức công không màng quan tâm, mà còn bóng gió chê cười mẹ mình đối xử không tốt với chị cả, ngay cả La gia chẳng có can hệ gì lắm với chị cả cũng còn gửi thuốc bổ tới, mà mẹ của nàng ta lại không tỏ chút thái độ nào, những lời này truyền ra ngoài, cái danh hiền đức của mẹ nàng ta còn gì để nói nữa đây?

La lão thái thái nghe những lời vừa rồi, ý cười trên mặt không chút thay đổi, nhưng lại nhìn cô con dâu Lương thị của mình thêm vài lần nữa.

Lương thị ngồi ở bên này cũng nghe ra được ẩn ý trong những câu nói đó, bà ta không ngờ hiện giờ Khúc Khinh Cư lại sắc bén như vậy, nhưng lại không có cách nào biện bác được, đành cười nói:

“Vương phi bệnh, sao không bảo người đưa tin về phủ, để người làm mẹ như ta được chăm sóc hai ba ngày thôi cũng được.”

“Đâu dám để mẫu thân phải vất vả thế,”

Khúc Khinh Cư rửa tay xong, đang lau hết bọt nước trên mu bàn tay, nghe thấy lời của Lương thị, nhíech khoé môi lên nói,

“Tục ngữ nói, con gái đi lấy chồng như bát nước đã hắt đi, con gái sao còn có thể để mẫu thân và phụ thân phải lo lắng nữa. Kể hầu người hạ trong vương phủ không thiếu, chẳng qua chỉ là chút bệnh vặt thôi, sao lại không biết xấu hổ để cho tất cả mọi người đều biết chứ. Là do La lão thái thái, và cả mợ nữa sau khi sai người tới gửi đồ tới cho ta, thấy ta bị bệnh, nên mọi người mới biết từ miệng của mợ thôi.”

Nhưng lời này càng bí hiểm cũng lại càng khó nghe hơn, Đoan vương phi nhắc đến một chữ “dám” kia, đủ để người ta liên tưởng được trong hậu viện Lương thị đối xử với con gái của người khác thế nào.

Mỉm cười nhìn Lương thị bị mình chèn ép đến mức không thể nói được câu nào, Khúc Khinh Cư bắt đầu dùng tiệc không nói nữa, nàng không sợ làm hỏng thanh danh của nhà mẹ đẻ, càng không sợ nhà chồng vì thanh danh nhà mẹ đẻ mà ghét bỏ nàng. Dù sao cũng là một cái mạng nhặt được, thoải mái sống được bao lâu thì sống đến đó. Nhưng nàng nhặt được mạng của người ta, thì chỉ ít nàng còn có thể thoải mái giúp người ta giải quyết mọi ân oán ngày xưa. Nếu có một ngày nào đó Đoan vương thật sự làm hoàng đế, hoặc là tranh đoạt hoàng vị thất bại, muốn cái mạng của nàng, nàng cũng không thấy nuôi tiếc điều gì nữa. Có thể ngao mạn được lúc nào thì hãy ngao mạn đi, chẳng biết ngày nào sẽ mất mạng đâu.

Khúc Ước Tố nhìn cử chỉ tao nhã của Khúc Khinh Cư, trong lòng có một loại cảm giác phức tạp rất khó nói. Tuy rằng mẹ cực kỳ không thích chị cả, nhưng trong thâm tâm nàng lại có chút đồng tình với chị ấy, cho nên cũng tặng trang sức đồ chơi mình không thích dùng cho chị cả. Nhưng hiện giờ người chị cả cần mình đồng tình, đã là vị vương phi đến ngay cả tổ mẫu cũng phải khách khí đối đãi rồi, mà ngày sau của bản thân nói không chừng cũng sẽ cúi đầu dưới chị ấy.

Nghĩ tới đây, hàng lông mày lá liễu của Khúc Ước Tố khẽ cau lại, tại sao trong lòng lại thấy có một loại cảm giác nôn nao khó nói lên lời thế này?

Buổi tiệc kết thúc, người của Khúc gia dẫn mọi người đến mảnh sân rộng rãi bên ngoài nghe kịch. Trên sân khấu đã được dựng lên từ lâu, giữa nam và nữ được ngăn cách bằng một bức bình phong khá cao, tuy rằng ở chung một khoảng sân, nhưng chỉ có thể đối diện với sân khấu kịch.

Vở kịch đầu tiên là “Ma Cô báỉ thọ”, Khúc Khinh Cư ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lương thị đang bê một cái hộp gỗ đàn hương đi đến chỗ mình.

Lương thị muốn đích thân lên diễn kịch sao?

12. Chương 12: Nổi Giận Vì Hồng Nhan

“Đáng lẽ phải giao chiếc hộp này cho vương phi từ lâu rồi, chỉ là hồi đầu khi vương phi xuất giá, nhất thời bận rộn nên cũng quên mất,”

Lương thị đưa chiếc hộp cho Mộc Cận, thấy Khúc Khinh đã nhận chiếc hộp từ tay Mộc Cận rồi mới tiếp tục nói bằng giọng nghẹn ngào,

“Suốt mấy năm nay ta cứ giữ nó mãi, cuối cùng cũng đợi được đến ngày giao nó cho người.”

Nhìn màu sắc của chiếc hộp làm bằng gỗ tử đàn này xem ra cũng đã được nhiều năm, nhưng lúc cầm trên tay vẫn mang theo mùi đàn hương thoang thoảng, khóa cài mạ vàng được làm thành hình đám mây tròn, khóa ở phía trên đã được mở, Khúc Khinh Cư chỉ cần nhắc chiếc nắp ra, là có thể biết được bên trong đựng thứ gì.

Bàn tay vuốt ve nắp hộp thoảng khựng lại, ở một nơi sâu thẳm trong linh hồn nàng dường như cảm nhận được chấp niệm của thân thể này với chiếc hộp, nàng có thể cảm nhận được nỗi bất lực, sự oán hận của một cô bé không nơi nương tựa.

Từ từ mở ra, bên trong lót một lớp vải gấm loại tốt, phía trên đặt sợi dây chuyền mặt ngọc, miếng ngọc mỡ dê thượng hạng được mài thành hình hồ lô, trên mặt hồ lô khắc hình một củ lạc mờ mờ, còn có dòng chữ bách niên trường sinh. Trong lòng nàng chấn động, một vài mảnh ký ức vụn vặt tương tự như trong những bộ phim điện ảnh xuất hiện trong đầu. Khúc Khinh Cư của lúc đầu vẫn luôn muốn lấy lại miếng ngọc hồ lô từ tay của Lương thị, nhưng Lương thị thì cứ một mực gây khó dễ, giờ bà ta lại chủ động giao ra, còn ở trước mặt bao nhiêu người sấm vai người tốt, có lẽ bà ta cũng sợ mình sau này sẽ làm khó bà ta.

(Người TQ còn gọi củ lạc là củ trường sinh, khắc hình củ lạc trên miếng ngọc rồi đeo lên cổ con trẻ như gửi gắm tình thương của cha mẹ mong cho con cái mình luôn mạnh khỏe sống lâu, sinh được nhiều con cháu.)

(Bách niên trường sinh có nghĩa là sống lâu trăm tuổi.)

“Năm ấy tí tỉ đã bảo người chuẩn bị chu đáo miếng ngọc hồ lô này từ trước, chỉ là sau khi tí tỉ qua đời, rồi lại bận rộn mãi nên người của cửa hàng đá quý đã đưa đến chỗ ta,”

Lương thị nói đến đây hốc mắt đã đỏ hồng,

“Tí tỉ hồng nhan bạc mệnh, mọi nhớ thương lo lắng đặt cả lên một mình vương phi, những năm trước ta luôn sợ vương phi tuổi còn nhỏ sẽ đánh mất đồ của tí tỉ để lại cho, nên đã cất giữ nó thay người, giờ vương phi đã trưởng thành, miếng ngọc hồ lô này cũng nên để cho vương phi người bảo quản rồi.”

Bà ta quan sát Khúc Khinh Tử một lượt từ trên xuống dưới, có chút cảm khái,

“Giờ nhìn thấy dáng vẻ này của vương phi, linh hồn tí tỉ ở trên trời cao hẳn là sẽ rất vui.”

Duỗi tay lấy ra miếng ngọc hồ lô, cảm nhận được sự trơn bóng ôn nhuận, vì được chế tác rất khéo léo, nên cầm ở trên tay cũng không hề thấy nặng. Có thể lúc đầu suy nghĩ của Điền thị là muốn khi nào Khúc Khinh Cư được một trăm ngày, sẽ đeo miếng ngọc hồ lô này lên người nàng.

Đây là phong tục tặng quà cho những đứa trẻ được một trăm ngày tuổi trong gia đình quý tộc, khi trẻ được một trăm ngày, bậc trưởng bối sẽ đích thân đeo vật may mắn lên tay đứa trẻ với ngụ ý sống lâu trăm tuổi. Vật may mắn này đa phần được khắc các hình có ý nghĩa tốt lành như tường vân, củ lạc, còn in cả dòng chữ trường mệnh bách tuế, như vậy tức là đã khóa chặt tuổi thọ lại, thần tiên sẽ bảo vệ cho đứa trẻ được mạnh khỏe sống lâu.

Đáng thương cho tấm lòng từ mẫu trong thiên hạ, tuổi trẻ phơi phới của Điền thị không còn, bên ngoài đều đồn rằng bà bị tức quá lâm bệnh mà qua đời, nhưng người phụ nữ đến cuối cùng vẫn nhớ đặt làm ngọc hồ lô cho con mình, thật sự yếu đuối đến độ tức quá mà chết ư? Cái gì gọi là người làm mẹ tất sẽ cứng cỏi, Điền thị cũng không phải là người tính tình ủy mị yếu đuối, sao có thể bỏ đứa con gái vừa mới sinh ra chưa lâu vì tức giận mà qua đời được?

“Trước đây đã được nghe Cao ma ma nói, mẫu thân sinh con ra không lâu đã đặt làm một miếng ngọc hồ lô làm quà một trăm ngày. Chỉ đáng tiếc là mẫu thân người đã cho Cao ma ma về quê dưỡng già, nên miếng ngọc trong lời kể của ma ma vẫn chưa được nhìn thấy bao giờ, chẳng thể nghĩ được rằng mẫu thân vẫn luôn cất giữ nó cẩn thận cho con,”

siết chặt miếng ngọc hồ lô trong tay, rồi Khúc Khinh Cư liền đeo vào cổ trước mặt tất cả những phu nhân tiểu thư, hốc mắt ửng đỏ,

“Thân làm con gái đã khổ mẫu thân phải mang thai mười tháng, đến lúc chết mẫu thân vẫn còn thương nhớ đến con, nhưng con lại không thể báo đáp được chút nào, con đúng là quá bất hiếu.”

Lúc nàng còn sống cha mẹ bị tai nạn xe hơi qua đời, nhưng một phút trước khi chết vẫn luôn lo lắng cho nàng như thuở nào, giờ nhìn thấy miếng ngọc hồ lô này, chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn ngào khó chịu, lại càng cảm nhận được con người trong phủ Xương Đức công này thật sự quá mức độc ác, khiến người ta muốn buồn nôn.

“Vương phi,”

Mộc Cận thấy vậy, nhìn Khúc Khinh Cư đầy lo lắng, nhưng nàng là phận nô tỳ, không thể tùy tiện mở lời an ủi khuyên giải.

“Con muốn báo hiếu mà mẹ không đợi được...”

Khúc Khinh Cự đứng bật dậy, nhìn thấy Lương thị cười khê, cảm xúc trên khuôn mặt tan đi từng chút từng chút một, dần dần sắc mặt trở nên bình thường

,

“Tấm lòng mẫu thân đối đãi với Khinh Cự, cả đời này Khinh Cự sẽ không quên, sau này Khinh Cự nhất định sẽ báo đáp lại tấm lòng từ ái của mẫu thân suốt mấy năm qua.”

Từ đầu đến giờ tâm trạng của Khúc lão thái thái luôn bất an, nay thấy Khúc Khinh Cự thẳng thắn nói những lời này ra như vậy, lập tức về ẩm áp trên mặt không thể tiếp tục duy trì thêm được nữa, đang muốn mở miệng nói vài câu xoa dịu, nhưng ngay cả mở miệng cũng không kịp nữa rồi.

“Hôm nay là ngày mừng thọ của phụ thân, vốn dĩ nên ở lại thêm chút nữa, nhưng công việc trong phủ bọn bề, ta đành cáo từ vậy,”

Khúc Khinh Cự hơi khuyu gối với Khúc lão thái thái,

“Cháu gái xin cáo từ, các vị phu nhân sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

Mọi người thấy sắc mặt vương phi không vui, nên cũng không cố giữ lại nữa. Bà mẹ kể Lương thị làm ra cái chuyện khó coi như vậy, vương phi chịu đựng làm sao được. Đừng nói là Đoan vương phi, mà mọi cô con gái trên thế gian này gặp phải loại chuyện giống vậy, cũng đều không thể kìm lòng.

Khúc lão thái thái cũng chẳng thể ngồi yên, đành đứng dậy đích thân tiễn Khúc Khinh Cự, Đoan vương phi nói chuyện mẹ đẻ mất sớm trong buổi tiệc mừng thọ phụ thân, không nghe hát kịch lại còn mất mũi đỏ hoe bỏ đi, nếu như truyền đến tai người khác, trên dưới cả phủ Xương Đức công, còn có chút thể diện nào nữa không?

Mọi người đều đứng cả dậy tiễn khách, chỉ tiễn đến ngoài sảnh thì Khúc Khinh Cự liền ngăn lại, sắc mặt nàng trắng bệch mang theo ý cười nói:

“Các vị phu nhân tới đây là khách không cần phải câu lệ lễ tiết đâu, sau này ta sẽ mời các vị phu nhân cùng nhau tụ tập một buổi.”

Mọi người đều đồng ý cả, Khúc lão thái thái vẫn muốn tiễn thêm một đoạn nữa, nhưng bị Khúc Khinh Cự cản lại, nàng cười nói:

“Tổ mẫu tuổi tác đã cao, làm thế nào có thể để người tiễn cháu gái mãi như thế được, vậy không phải là cháu gái bất hiếu sao?”

Nói xong, dẫn dò Mộc Cận ở bên cạnh,

“Bảo người thông báo với vương gia một tiếng, ta đi về trước.”

Khúc lão thái thái không còn cách nào khác, đành dỗi mắt nhìn theo Khúc Khinh Cự bỏ đi, xoay người lại lạnh lùng liếc nhìn Lương thị một cái, phá lệ vịn vào tay đưa cháu gái dòng thứ Khúc Hồi Tuyết quay về sân diễn kịch. Người đời thường nói lấy vợ phải lấy người hiền lành, giờ Xương Đức công có người phụ nữ như Lương thị, sớm muộn gì cũng khuynh gia bại sản.

Khúc Khinh Cự vừa đi, thì có rất nhiều vị phu nhân tới tham gia tiệc mừng thọ vì nể mặt Đoan vương phi đều nhất loạt đứng dậy cáo từ, chưa tới nửa canh giờ, các vị phu nhân phía tân khách đều đã về quá nửa.

Bên phía khách nam, Hạ Hành thân là vương gia, đương nhiên ngồi ở vị trí khách quý hàng đầu tiên, ngồi cùng ở phía sau là Khúc Vọng Chi, hắn chẳng thấy thích thú gì việc cho người khác thể diện rõ ràng, nên không hề quan tâm đến đối phương, nhưng cho dù là vậy, cũng có không ít người khách khí lấy lòng trước mặt hắn.

Vở “Ma Cô báỉ thọ” còn chưa hát xong, thì Tiền Thường Tín liền chạy tới bên cạnh Đoan vương phi nói khê vài câu, Khúc Vọng Chi ngồi đằng sau Đoan vương phi thoáng nghe được hai chữ “vương phi”.

“Cái gì?!”

Đầu mảy Đoan vương khẽ cau lại, khuôn mặt vốn dĩ mang theo ý cười khách sáo lạnh hắt đi, dần chén trà trong tay xuống mặt bàn, chén trà bằng sứ Thanh Hoa phát ra tiếng kêu giòn tan.

Xương Đức công đang chú ý ở bên này liền nhảy dựng lên, không biết mình đã chọc giận Vương gia khi nào. Những người khác cũng giả vờ vô tình liếc nhìn về phía Đoan vương nhiều thêm chút nữa.

“Thái độ đối đãi với khách khứa của phủ Xương Đức công thật đúng là đã khiến cho bản vương được mở rộng tầm mắt,”

Đoan vương cười lạnh lùng đứng dậy,

“Tiền Thường Tín, đi thôi.”

“Vương gia, thế này...”

Xương Đức công lập tức hiểu ngay đại sự không ổn, vội vàng chạy tới gần xin lỗi, nhưng Hạ Hành cũng lười nhìn đến ông ta, chỉ lạnh lùng nói:

“Hôm nay bản vương cùng vương phi tới đây, từ lâu đã biết Xương Đức công và quý phu nhân tình cảm vợ chồng sâu đậm, nhưng vương phi của bản vương cũng là con gái vợ cả của công gia, quý phủ đối xử như vậy, chẳng phải đang coi thường trên dưới Đoan vương phủ của ta ư?!”

Nói xong, không đợi Xương Đức công kịp phản ứng, đã phát tay áo bỏ đi.

Các vị đại nhân lúc đầu là ngây người, một lúc lâu sau mới hiểu ra. Không ít người trong số bọn họ đều đã từng nghe nói đến chuyện năm xưa trong phủ Xương Đức công, nhưng mọi người đều là đàn ông, nên cũng chẳng để tâm lắm đến những loại chuyện ấy. Chỉ là bọn họ không ngờ người trong phủ Xương Đức công lại ngu xuẩn đến mức độ này, bất kể trước đây trên dưới trong phủ đã khinh mạn cô con gái của Điện thị đã qua đời nhiều bao nhiêu, nhưng giờ người ta là Đoan vương phi, khinh thường nàng ta là khinh thường Đoan vương, đây chẳng phải là một cái tát sống sượng vào mặt Đoan vương hay sao?

Cho dù tính cách của Đoan vương có hiền hòa hơn nhiều so với Thụy vương, nhưng cũng không thể chịu được loại chuyện vô thủy mặt thế này. Xem ra phủ Xương Đức công, đúng là càng lúc càng hồ đồ rồi. Lập tức mọi người đồng loạt đứng dậy cáo từ, cũng không quan tâm xem sắc mặt Xương Đức công khó coi đến mức nào. Ngay cả vương gia cũng tức giận bỏ đi rồi, đám người bọn họ còn ở lại đây làm gì nữa, lẽ nào muốn nói với vương gia rằng, vương gia ngài tức giận là việc của ngài, còn bọn ta là anh em tốt với Xương Đức công, nên sẽ ở lại đây uống trà xem hát với Xương Đức công chắc?

Xương Đức Công hồ đồ, nhưng đầu óc bọn họ thì vẫn còn bình thường lắm, vào những lúc thế này, nên âm thầm rời đi sớm một chút, chỉ đáng thương cho vợ chồng Đoan vương đặc biệt tới đây chúc thọ, lại bị những kẻ đầu óc ngu dốt chọc tức đến mức phải phát tay áo rời khỏi buổi tiệc.

Buổi tiệc mừng thọ vốn đang náo nhiệt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo thê lương, Xương Đức công giận quá ném luôn chén trà trong tay xuống đất, nghe tiếng hát í a í ới trên sân khấu, lại càng cảm thấy một mối hơn, cúi kính nói:

“Còn hát cái gì nữa mà hát, dứt hết xuống đi!”

“Phụ thân,”

Khúc Vọng Chi lo lắng đỡ lấy ông ta,

“Người đừng giận, cẩn thận thân thể.”

“Ta còn cần cái thân thể này làm gì nữa!”

Xương Đức công không nỡ đẩy đứa con trai độc nhất ra, bực mình chỉ đành ném thêm một chén trà nữa,

“Con đi hỏi thử mẫu thân con xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Đoan vương nổi giận đến vậy?!”

Khúc Vọng Chi liếc nhìn mấy tên đầy tớ đứng xung quanh, lúc này không tiện để phụ thân nhắc đến mẫu thân, bèn khuyển nhủ:

“Giờ có lẽ tổ mẫu đang ở hậu viện cùng mẫu thân, chi bằng chúng ta cùng tới đó hỏi thử xem.”

Lương Vinh tiễn khách khứa về xong đang đứng ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng khuyên:

“Sự việc còn chưa được làm rõ ràng, đừng đừng cáu giận như vậy, đợi hỏi cho kỹ càng rồi nghĩ cách cũng không muộn.”

Xương Đức công miễn cưỡng nén cơn giận xuống, sắc mặt tái mét đi vào hậu viện.

Hạ Hành vừa lên xe, thì nhìn thấy hốc mắt vương phi nhà mình đỏ hoe, rõ ràng là do buồn thương quá, cơn giận vốn dĩ đã được nén xuống giờ lại bùng lên:

“Ai khiến vương phi phải chịu uất ức, nói cho bản vương, bản vương sẽ trút giận thay nàng.”

Khúc Khinh Cư ngẩng đầu lên nhìn hấn, thấy lửa giận trong mắt hấn không hề giả, bèn nói:

“Ai có thể khiến Đoan vương phi tức giận được chứ, chẳng qua là nhớ tới những chuyện xưa nên cảm thấy hơi buồn thôi.”

“Hôm nay ta tới đây cùng với nàng, vốn dĩ là muốn trở thành chỗ dựa cho nàng, nàng không cần phải e dè gì cả,”

nghĩ ngợi một lát, Hạ Hành lại nói thêm một câu,

“Không chỉ hôm nay, mà sau này ngoại trừ mấy người ở trong cung ra, nàng không cần phải cố ý nhường nhịn ai hết.”

Nói xong mấy lời này, hấn mới phát hiện ra trên cổ của Khúc Khinh Cư có thêm một miếng ngọc hồ lô rất tinh xảo, liền nhìn lâu thêm một chút.

“Vương gia không sợ sau này thiệp sẽ hành sự càn rỡ, phá hỏng thanh danh của Đoan vương phủ à,”

Khúc Khinh Cư vuốt ve miếng ngọc hồ lô trước ngực, xúc cảm ôn nhuận khiến nàng khẽ mỉm cười.

“Lẽ nào vương phi lại là kiểu phụ nữ vô tri như thế,”

Hạ Hành chuyển tầm mắt đi nơi khác, phủi tay cười,

“Huống hồ, nếu như là Khúc Khinh Cư nàng, có càn rỡ cũng chẳng sao.”

Bốn mắt nhìn nhau, Khúc Khinh Cư chậm chậm di chuyển ánh mắt đi, lộ ra ý cười dịu dàng.

Những lời này, ai mà tin được?

=

Đạo này bận rộn không thể tám được với các nàng, mong mọi người thông cảm, đừng trách mình tội nghiệp

13. Chương 13: Kinh Phi Triệu Kiến

Chuyện xảy ra ở phủ Xương Đức công, cuối cùng đã lan truyền ra khắp giới quý tộc trong kinh thành, trên dưới kinh thành thứ không thiếu nhất chính là quan lại quyền quý, sự việc được truyền đi, khiến Xương Đức công quả thật không còn mặt mũi nào mà nghe những lời mỉa mai vô tình cố ý của người ta nữa, mỗi lần thượng triều xong chỉ hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phủ.

Lần trước lúc đi tới hậu viện hỏi Lương thị xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, kết quả vừa bước vào thì thấy Lương thị khóc lóc vô cùng thảm thiết, ông ta cũng biết bà mẹ kế này đối nhân xử thế không tốt, nhưng giờ con bé đó đã làm vương phi, Lương thị cũng chỉ có thể kính trọng, cho dù có tức giận cũng chỉ còn cách nhẫn nhịn mà thôi, đúng là đã khiến bà phải ảm ức.

Đều là phụ nữ trong phủ Xương Đức công cả, sao con bé thứ ba thân thiết hiểu chuyện như vậy, mà con bé cả lại khiến người ta nơm nớp đến thế, giờ nhà mẹ đẻ mất hết cả thể diện, thân con gái đã xuất giá như nó lẽ nào được lợi gì ư.

Lương Vinh đang đi ở trong sân, thì vừa hay nhìn thấy cô phụ mình đang nổi giận gấp gấp bước tới, vội lui lại sau một bước hành lễ với Xương Đức công. Giờ Xương Đức công làm gì có tâm tình mà để ý tới hắn, nên chỉ gật gật đầu rồi sải bước, khiến Lương Vinh không nhìn được nhìn theo ông ta thêm một lúc.

(Cô phụ là để chỉ chồng của em gái hoặc chị gái ruột của cha. Thời nay thì là dượng, hoặc chú, bác)

“Công tử, cô lão gia xảy ra chuyện gì vậy?” Tên hầu đi theo phía sau hắn lo lắng nói,

“Thấy sắc mặt hình như không được tốt lắm.”

Nhớ tới những tin đồn trong kinh thành suốt mấy ngày qua, Lương Vinh nhú nhú mày. Vì nam nữ khác biệt, nên trên danh nghĩa Khúc Kinh Cư là biểu muội của hắn nhưng lại chẳng gặp nhau được mấy lần, trong trí nhớ mỗi lần gặp nàng, nàng đều thích cúi thấp đầu, cũng không hay nói nhiều, vậy sao sự việc lại âm ỉ đến mức này được nhỉ. Dựa vào tính cách và thủ đoạn của bác gái hắn, sao lại không gây khó dễ được ột cô gái trẻ như thế?

Giờ danh tiếng của phủ Xương Đức công không tốt, liên lụy đến con gái của Lương gia cũng bị người ta đồn đại rằng không thể lấy được, phá hỏng hết thanh danh của đám tử muội trong nhà, khiến lòng hắn thấy có chút bất an. Lần này người đắc tội không phải là người bình thường, mà là Nhị hoàng tử Đoan vương, muốn ép những tin đồn này xuống, cũng chẳng phải dễ.

Nhưng từ lâu hắn đã nghe nói mẹ của Thụy vương, Thục phi có bất hòa với Kính phi mẹ của Đoan vương, nếu như có thể đi chung một con đường với Thụy vương, thì sự việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Huống hồ hiện giờ tuổi tác của Hoàng thượng đã cao, còn mấy vị hoàng tử thì đều trưởng thành cả, người Hoàng thượng yêu thương nhất chính là Thụy vương, dạo gần đây thường nghe đồn rằng Hoàng thượng muốn lập Thụy vương làm thái tử, nếu việc đó là thật, thì đi chung đường với Thụy vương đúng là trăm lợi mà không có một hại.

Sau khi nghe chuyện cười trong phủ Xương Đức công do Hoàng Dương thăm dò được, trong lòng Khúc Kinh Cư thấy rất vui bữa trưa ăn nhiều thêm được nửa bát cơm nữa, buổi chiều lại thưởng ột loạt đám hạ nhân ở chính viện.

Hành động lần này của vương phi, khiến mọi người ở trên dưới chính viện thấp thỏm bất an không biết đã xảy ra chuyện gì, theo lý mà nói chuyện này dù thế nào vương phi cũng nên tức giận mới đúng, sao lại xem như không có chuyện gì thế?

Có có vài người dò hỏi ở chỗ Hoàng Dương, nhưng đáng tiếc tên tiểu tử Hoàng Dương này tuổi tuy còn trẻ, nhưng đầu óc lại vô cùng thông minh, hỏi sao cũng không cạy ra được chữ nào.

Khúc Kinh Cư không quan tâm đến đám người dưới nghĩ sao, cũng sai người xua đám thị thiếp hai ngày tới thỉnh an về, còn nàng cẩn thận sắp xếp lại những ký ức trong đầu vị chủ nhân của cơ thể này, suy cho cùng những ký ức ấy không phải là của mình, trong tâm trí nàng đó như một đoạn phim ngắn, có thể thấy ẩn tượng, nhưng lại không có cảm giác hòa mình vào trong đó.

Sau khi làm rõ tất cả mọi chuyện, Khúc Kinh Cư lúc rảnh rỗi chỉ lo đọc sách thưởng hoa ném thử những món điểm tâm, mãi cho đến khi ma ma của cung Chung Cảnh tới.

Chủ nhân của cung Chung Cảnh là Kính phi mẹ đẻ của Đoan vương, mà vị ma ma này tới đây là để chuyển lời của Kính phi. Đại để rằng nghe nói cô con dâu là nàng đã khỏi bệnh, người làm mẫu phi như bà rất nhớ mong nàng, bảo nàng ngày mai dẫn theo hai trác phi tới cung Chung Cảnh một chuyến.

Nói cho đến cùng thì chẳng qua là Kính phi thấy con dâu mình lâu rồi không tới thỉnh an bà, nên trong lòng thấy không thoải mái. Ở cái triều đại này, thân làm mẹ chồng mà ở trước mặt không có con dâu để phô trương hình thức, thì sao cứ thấy có lỗi với bản thân khi bị bắt nạt lúc còn là con dâu quá? Đương nhiên cũng có những bà mẹ chồng tiến bộ, chỉ là số bà hình như không được may mắn như thế, không gặp được loại chuyện tốt như vậy.

Mẫu phi đã muốn gặp mặt, thân làm con dâu như nàng đương nhiên phải tuân thủ theo mong muốn của bậc trưởng bối, sai hai nô tỳ đi thông báo chuyện này cho hai trác phi, xong Khúc Kinh Cư cũng xếp luôn chuyện này sang một bên.

Buổi tối sau khi Hạ Hành trở về chính viện, liền nhắc tới chuyện này với Khúc Khinh Cư.

“Ta nghe nói ngày mai mẫu phi muốn gặp nàng?”

Sau khi trải qua những giây phút mặn nồng nóng bỏng, cả hai nằm thoải mái trong chăn, dường như nhớ ra điều gì đó Hạ Hành mở miệng nói,

“Nàng bị bệnh suốt hơn một tháng nay, không thể nào vào cung thỉnh an được, đó không phải là lỗi của nàng. Ta đã sai Tiền Thường Tín chuẩn bị lễ vật đầy đủ rồi, tan triều ngày mai ta cũng sẽ đến chỗ mẫu phi, nên nàng không cần phải lo lắng về những việc khác nữa.”

Khúc Khinh Cư duỗi ngón tay ra cuốn lấy những sợi tóc của Hạ Hành, ừ một tiếng. Trong trí nhớ, trước giờ vị Kính phi này không vừa lòng lắm với người con dâu là nàng, chẳng qua là vì Hoàng thượng ban hôn, nên đành miễn cưỡng duy trì vẻ tình cảm trên mặt mà thôi. Nhưng cho dù là vậy, trong lời nói và hành động của bà, vẫn mang theo một chút coi thường.

Trong trí nhớ của vị chủ nhân cũ, nàng ta vô cùng nể sợ Kính phi, dường như mỗi lần vào cung đều thấp thỏm lo lắng, hiện giờ Đoan vương nói những này, lẽ nào là muốn trấn an lòng nàng? Bất kể là những lời này có mang bao nhiêu thật lòng, Khúc Khinh Cư vẫn tiếp nhận ý tốt của hắn.

“Sao vậy, vẫn không vui à?”

Hạ Hành nghe ra vẻ không quan tâm trong lời nói của nàng, liền ôm chặt lấy người trong lòng, nhìn khuôn mặt thanh tú của nàng mỉm cười nói, “Có bản vương bảo vệ nàng, mà nàng vẫn không vui ư?”

“Mẫu phi là mẹ đẻ của vương gia, nên sẽ không làm khó thiếp quá đâu,”

Khúc Khinh Cư ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hành, thở dài,

“Thiếp biết mẫu phi không vừa lòng lắm với gia đình mẹ đẻ của thiếp, chuyện này không thể trách mẫu phi được, nhưng thiếp cũng chẳng biết nào thế nào với mọi người trong nhà mẹ đẻ cả. Trước khi Hoàng thượng ban hôn, thiếp còn chẳng dám nghĩ đến chuyện có thể được gả vào nhà đế vương.”

Nàng duỗi tay ra ôm lấy cổ Đoan vương,

“May mà vương gia không vì phủ Xương Đức công mà ghét bỏ thiếp, ngược lại đâu đâu cũng che chở bảo vệ cho thiếp, thiếp đúng là một người phụ nữ may mắn.”

Đôi mắt Hạ Hành tránh khỏi ánh nhìn bốn mắt giao nhau của Khúc Khinh Cư, lại ôm chặt người vào trong lòng mình:

“Là vì vương phi nàng rất tốt, nên bản vương mới bằng lòng che chở cho nàng, gia tộc họ Khúc chẳng can hệ gì tới nàng hết, người ta lấy là nàng, chứ không phải Khúc gia, bọn họ bữa bãi ra sao ta chẳng quan tâm, chỉ cần bọn họ không bắt nạt nàng, thì coi như ta không nhìn thấy bọn họ.”

“Vương gia...”

Khúc Khinh Cư vui vẻ đầu vào hõm cổ Hạ Hành, trong lòng thầm nghĩ, lúc Hạ Hành nói, không dám nhìn vào mắt mình, xem ra là chột dạ. Trên dưới phủ Xương Đức công đúng là khiến người ta phải coi thường, nhưng họ Điền của Tường Thanh hầu lại không giống vậy, họ Điền tuy không nắm quyền khuynh loát triều chính, nhưng trong kinh thành cũng được coi là một gia tộc lớn mạnh, mà gia tộc họ Điền lại đối xử tốt với nàng như vậy, thì Đoan vương sao có thể tính sót được điểm này chứ.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ sớm đi,”

Hạ Hành nhẹ nhàng vỗ lên lưng Khúc Khinh Cư, giống như đang dỗ trẻ con đi ngủ, cứ vỗ một cái rồi lại dừng. Vốn dĩ hắn cũng chẳng có mấy yêu thích gì với Khúc thị, nên sau khi lấy qua cửa, vẫn luôn đối xử rất lạnh lùng, chỉ là nể mặt gia tộc của Khúc thị, nên luôn sai người cung phụng đầy đủ. Nhưng mấy ngày gần đây khi ở chung với nhau, lại phát hiện ra Khúc thị không phải là kiểu phụ nữ nhạt nhẽo vô vị. Hắn cũng không phải là loại đàn ông vì yêu thiếp mà diệt thù, nên càng muốn ở cùng với vương phi nhiều hơn nữa, chăm chỉ bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, cho dù không làm được thành tình sâu như biển, thì cũng phải được tương kính như tân.

Khúc Khinh Cự không chỉ là một mỹ nhân, mọi lời nói mọi cử chỉ của nàng đều hấp dẫn một người đàn ông đầy bản lĩnh như hắn, nên càng ở chung với nàng hắn lại càng thấy hài lòng, trong lòng càng muốn đối xử với nàng tốt hơn chút nữa, giờ mở miệng nói ra những lời này tuy không phải hoàn toàn là thật, nhưng ít nhiều cũng thể hiện tâm ý của hắn.

Hai người cùng ôm nhau ngủ, rõ ràng tâm tư mỗi người một khác, nhưng tư thế lại vô cùng thân mật giống như một đôi uyên ương bình thường trên thế gian, khoe ra tư thế ngủ đẹp dễ nhất.

Từ rất sớm ngày thứ hai đã có người hầu Khúc Khinh Cự rời giường, sau khi dùng xong bữa sáng liền thay một bộ váy dài thướt tha chấm đất bằng lụa Vân Cẩm với những hoa văn hình tròn màu đỏ tươi đẹp dễ sang trọng vô cùng, bộ tóc giả trên đầu được búi sang kiểu phi tiên, đồ trang sức trâm cài cũng đều chọn dùng những thứ tinh tế đẹp đẽ, trái ngược với cách ăn mặc trang điểm nhạt nhẽo của ngày xưa, làm sao để được thuận mắt, sẽ đến đó bằng cách nào, thậm chí Kính phi có ghét hay không, nàng chỉ muốn nói một câu rằng, đã không thích một người, thì kể cả việc hít thở của người ấy thôi cũng là sai, đã không lấy lòng được người ta, thì hãy lấy lòng bản thân mình đi.

(Lụa Vân Cẩm hay còn được gọi là thổ cẩm Nam Kinh, là một trong những nghệ thuật thủ công truyền thống của Trung Quốc, đã có 1580 năm lịch sử. Lụa Vân Cẩm màu sắc tươi sáng rực rỡ, hình dáng như đám mây trên bầu trời, nên được gọi là Vân Cẩm, Vân Cẩm khác với các loại lụa khác ở chỗ thường dùng vàng để trang trí, tinh tế thanh lịch và đường thêu rất mịn, vì thế chỉ sản xuất và phục vụ cho hoàng gia.)

Đi đôi giày thêu có mùi thơm dính trên châu, Khúc Khinh Cự đứng dậy, chiếc trâm rủ xuống trước trán khẽ lay động: “Đi thôi, hai vị trắc phi đã chuẩn bị xong cả chưa?”.

“Hai vị trắc phi đang chờ rồi ạ,” Ngọc Trâm bước tới đỡ lấy Khúc Khinh Cự,

“Xe ngựa đã sẵn sàng rồi, vương phi muốn đi ngay bây giờ chưa?”.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, từ đây đi nhanh tới cung Chung Cảnh cũng phải mất hơn nửa canh giờ, sai người đi thông báo cho hai vị trắc phi đi.”

Chẳng qua chỉ là vào cùng thôi, Kính phi muốn gọi cả hai nàng trắc phi, quả thật là đã giữ thể diện cho vị vương phi nàng rồi.

Phùng Tử Căng và Giang Vịnh Như đã đứng chờ bên ngoài cửa chính viện từ rất lâu, nhìn thấy vương phi bước ra, cả hai người đầu tiên là sững người, rồi mới hành lễ chào hỏi với Khúc Khinh Cự.

Khúc Khinh Cự liếc nhìn hai người, Giang Vịnh Như ăn mặc vô cùng quy củ, tuy không rực rỡ nhưng vẫn toát lên được thân phận của một trắc phi, Phùng Tử Căng thì ăn vận đẹp hơn nhiều, váy bó ở eo đi kèm với áo khoác ngắn bên ngoài khiến nàng ta lộ ra vẻ trắng trẻo mỡ màng.

Hai nàng trắc phi cũng có chút ngạc nhiên, mấy lần trước khi vương phi vào cung đều ăn mặc theo khuôn phép ngặt nghèo không có gì đặc sắc, hôm nay lại đột nhiên ăn vận đẹp đẽ như vậy, khiến hai người họ nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Những bông hoa tròn được thêu trên váy vô cùng sống động nhìn mà cứ như thật, chắc chắn là đường thêu thủ công của Thục tú, chỉ sợ rằng để thêu được những thứ ấy phải tốn không ít thời gian. Còn cả viên ngọc rủ xuống trước trán hình giọt nước được chế tác bằng đá hồng ngọc kia nữa kia, chiếc vòng vàng cài trên mái tóc, viên hồng ngọc buông rủ xuống chính giữa trán, chỉ hơi cử động một chút thôi là đã khiến người khác cảm nhận được vẻ xinh đẹp không thốt nổi lên lời rồi.

Vương phi ăn mặc như vậy để vào cung, cũng không sợ Kính phi nương nương nói nàng ta quá xa hoa ư?

Mặc kệ hai nàng ta đang nghĩ gì, Khúc Khinh Cự liền dẫn vài nô tỳ đi tới phía trước.

Đội nàng lên chiếc xe ngựa đằng trước rồi, hai nàng trắc phi cũng bước lên hai chiếc xe ngựa đằng sau, những nô tỳ hạng hai đi sau lúc ấy mới dám lộ ra chút kinh ngạc cảm thán, hôm nay nhìn vương phi đứng là rất đẹp, cũng khó trách dạo gần đây vương gia càng lúc càng thích đến chính viện.

Xe ngựa đến cửa sau cung Cảnh Chung, thì không thể đi tiếp nữa, Khúc Khinh Cự dẫm lên lưng của một tên thái giám bước xuống xe, nhìn thấy một con đường làm bằng đá xanh trải dài trước mắt, bên cạnh đó

là một dãy tường đỏ khá cao, không nhìn được ngẩng đầu lên, chỉ thấy bầu trời xanh ngắt bao la không một gợn mây.

Phùng Tử Cầm dẫm lên lưng thái giám bước xuống xe, thấy tên thái giám đang quỳ bên xe ngựa của Khúc Khinh Cự, khẽ hừ lạnh một tiếng. Mấy ngày trước vương phi dẫm lên lưng thái giám để xuống xe hơi bị trượt chân, nên không thích dùng thái giám làm bậc dẫm chân. Giờ vào cung, nàng ta không giống kiểu người sẽ tuân theo quy củ trong hoàng gia, nên cứ tưởng nàng ta thật sự to gan lắm cơ.

Giang Vĩnh Như hồ hững hờ nhìn Phùng Tử Cầm một cái, rảo chân bước đến đứng sau lưng Khúc Khinh Cự. Phùng Tử Cầm bực mình lại hừ lạnh một tiếng, sau đó mới nới gót đi theo nàng ta bước tới.

14. Chương 14: Đối Thủ Như Heo?

Hoàng cung của triều đình Đại Long được mở rộng xây dựng và sửa chữa lại dựa trên nền móng của tiền triều, hồi đầu người của Hạ gia sau khi lật đổ hôn quân của tiền triều, đã chinh đồn lại không ít những danh gia vọng tộc hoang dã phóng đảng. Nên việc tu sửa hoàng cung, đã cố gắng hết sức đi theo con đường đơn giản phóng khoáng.

Khúc Khinh Cự đi theo vị cung nữ dẫn đường, không ngừng lướt qua những tòa nhà với kiến trúc rất tinh tế, bất kể là vị đế vương khai quốc hồi đầu đã tiết kiệm ra sao, thì trên dưới vương triều Đại Long hiện giờ tuy không xa xỉ đến mức thành phong trào, nhưng chí ít cũng là ăn ngon mặc đẹp, an cư lạc nghiệp.

“Đoan vương phi, mời đi bên này,”

Người dẫn đường là một cung nữ được trọng dụng lại có phẩm cấp bên cạnh Kính phi, lúc đến thái độ của vị cung nữ này cũng bình thường thôi, nhưng sau một thoáng liền thay đổi ngay, nhún thân mình xuống rất thấp. Từ một cung nữ nhỏ nhoi leo lên được vị trí này, điều quan trọng nhất chính là phải có cặp mắt tinh tường, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Đoan vương phi nàng ta đã hiểu ra, Đoan vương phi đã khác ngày xưa rồi.

Bất kể nương nương có thích Đoan vương phi hay không, thì phận làm cung nữ như nàng ta, cũng không có cái gan đi đắc tội với Đoan vương phi, nàng cung kính dẫn người đến cổng lớn của cung Chung Cảnh xong, sau đó lui sang đứng một bên, để Đĩnh ma ma hầu hạ bên cạnh nương nương dẫn người bước vào trong cổng.

Lụa Vân Cẩm thượng hạng nhẵn mịn lạng lẽ quét qua mặt đất, nàng ta liếc nhìn tà váy đỏ lướt đi, ngẩng đầu lên sững sờ, chỉ thấy trong làn ánh sáng ngược chiều, bóng lưng đỏ rực bước từng bước từng bước vững vàng ổn trọng.

“Vương phi và hai vị trắc phi ngồi đợi một lát, nương nương sẽ ra ngay bây giờ thôi,”

Đĩnh ma ma vẫy tay bảo tiểu cung nữ dâng trà, rồi đích thân bưng tách trà đặt trước mặt Khúc Khinh Cự, cười khẽ nói:

“Lão nô chúc mừng vương phi đã khỏi bệnh.”

“Đĩnh ma ma khách khí rồi,”

Khúc Khinh Cự ngồi trên ghế, lịch sự đưa tay ra đón,

“Là nhờ phúc của mẫu phi và vương gia, mấy ngày qua không thể tới bên cạnh hầu hạ mẫu phi được, phận làm con dâu như ta thật là bất hiếu, nương nương đã không tức giận lại còn quan tâm đến, đúng là ta đã không phải rồi.”

Ánh mắt của Đĩnh ma ma rơi xuống chiếc vòng tay đỏ tươi như máu trên cổ tay trắng nõn nà, mỉm cười nhún người đáp:

“Nương nương biết thân thể của vương phi không khỏe, sẽ không tức giận vì chút chuyện nhỏ này đâu, thân thể vương phi có thể tốt lên, chính là điều nương nương mong chờ nhất.”

Khúc Khinh Cư mỉm cười, hơi cúi đầu xuống, vị Đĩnh ma ma này là tâm phúc bên cạnh Kính phi, bình thường luôn trưng ra vẻ tươi cười, khiến người ta nhìn thấy liền có cảm giác hiền lành lương thiện. Ngay cả Khúc Khinh Cư chủ nhân cũ của cơ thể này cũng rất thích bà ta, chỉ là hiện giờ gặp mặt, nàng mới nhận thấy vị Đĩnh ma ma này không hề đơn giản.

Trong hậu cung chẳng có người phụ nữ nào đơn giản cả, Đĩnh ma ma ở bên cạnh Kính phi nhiều năm, lại được coi trọng nhất, dựa vào những điều đó thì không thể nào hiền lành được. Đường đường ở bên cạnh Kính phi, sao có thể là người đơn giản được.

“Đã để mẫu phi phải lo lắng rồi,” Khúc Khinh Cư thở dài, sắc mặt có hơi khổ sở,

“Mấy ngày trước bệnh nặng, vốn dĩ tưởng là... may mà.”

Đĩnh ma ma cũng nghe nói đến tin Đao vương phi thiếu chút nữa là không xong, hồi đầu còn xuất cung thay nương nương ban thưởng cho không ít đồ đạc, cũng khó trách Đao vương phi của hôm nay lại khác biệt hoàn toàn với ngày xưa như thế, xem ra là bị trận ốm bệnh đó dọa cho sợ rồi.

Con người ấy mà, chỉ cần đi một vòng quanh quý môn quan, thì sẽ hiểu được không ít chuyện. Nhìn dáng vẻ vương phi thể này, chỉ sợ là đã nghĩ thông rất nhiều việc rồi. Chắc hẳn gần đây vương gia chỉ một mực yêu thương gần gũi với nàng ta, từ lâu đã có người người đồn đại rằng dạo này ngày nào vương gia cũng ở trong chính viện. Trông dáng vẻ nàng ta bây giờ, quả đúng là có vốn liếng để thu hút đàn ông.

“Vương phi phúc trạch thâm hậu, đương nhiên gặp dữ hóa lành,”

Đĩnh ma ma mỉm cười tiếp lời, nghe thấy bên ngoài có tiếng động truyền tới, liền ngậm miệng lại bước ra cửa nghênh đón.

Khúc Khinh Cư quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một vị phu nhân xinh đẹp trong bộ cung trang màu cam đang vịn vào tay thái giám không nhanh không chậm bước vào, nhìn dáng vẻ vị phu nhân xinh đẹp này không quá ba mươi tuổi, mặc dù khuôn mặt cứng nhắc, cũng không giấu được dung nhan diễm lệ của bà.

Đây chính là Kính phi rồi, Khúc Khinh Cư đứng dậy đón:

“Con dâu tham kiến mẫu phi.”

Hai nàng trắc phi đi tới sau lưng nàng, cùng nhau hành lễ, chỉ là lúc chào tự xưng là “Nô”.

“Tất cả không cần phải khách sáo như vậy đâu, ngồi xuống đi,”

Bước chân Kính phi chậm lại, đánh giá Khúc Khinh Cư một lượt từ trên xuống dưới, rồi đi tới ngồi xuống ghế đầu, nhận lấy chén trà Đĩnh ma ma dâng lên uống một ngụm, sau khi nhìn thấy ba người đều đã ngồi xuống rồi, mới lại mở miệng nói:

“Bổn cung nghe nói thân thể Khinh Cư đã khỏe lên rồi, nên muốn gặp một lát. Giờ nhìn thấy rồi, cảm thấy sắc mặt khá hơn lúc trước nhiều lắm. Váy lụa Vân Cẩm dài thướt tha sang trọng cầu kỳ, người bình thường mặc không toát lên được vẻ đẹp của nó, nhưng con mặc vào thì không tồi đâu.”

“Con dâu tạ ơn mẫu phi khen ngợi,”

Ánh mắt Khúc Khinh Cư đầy vẻ ngưỡng mộ hiếu kính nhìn về phía Kính phi,

“Con dâu vốn dĩ không dám mặc như vậy, chỉ là nghĩ rằng màu sắc tươi tắn sẽ mang lại niềm vui và sự may mắn, con lại vừa bệnh nặng mới khỏi, tới thỉnh an mẫu phi vui vẻ một chút thì tốt hơn. May mà mẫu phi thích con mặc như vậy, nếu không con thật sự không biết nên làm thế nào mới phải.”

Khóe miệng Phùng Tử Cầm ngồi ngay ngắn ở bên cạnh khẽ giật giật, nương nương đây là đang ám chỉ nàng ta ăn mặc xa hoa, rốt cuộc là Khúc Khinh Cư này thật sự ngốc hay đang giả ngốc vậy, còn tưởng nương nương thực sự đang khen nàng ta chắc?

Bàn tay đang bưng tách trà lên của Kính phi hơi khựng lại, động tác lúc đặt tách trà xuống hình như có hơi nặng, sắc mặt của bà khi nhìn Khúc Khinh Cư vẫn như bình thường, thấy nụ cười tươi tắn của nàng, lại quay ra nói:

“Quần áo thế nào không quan trọng, quan trọng là ở tâm ý. Hôm qua bản cung nghe nói con ồn ào giận đối với phủ Xương Đức công, chuyện này lan truyền đồn đại đi khắp nơi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có chuyện này sao?” Khúc Khinh Cự mở lớn hai mắt, không hiểu nói,

“Trong kinh thành đồn đại gì vậy ạ?”

“Đỉnh ma ma, người kể cho vương phi nghe đi,”

Kính phi bưng tách trà lên uống một ngụm, dần cảm giác nhộn nhạo trong lòng mình xuống,

“Thân làm vương phi, nhất định phải biết những chuyện xảy ra trong kinh thành, nếu không sao có thể làm vợ hiền của vương gia được.”

Khúc Khinh nghe vậy liền đứng dậy thỉnh tội:

“Là lỗi của con dâu, mấy ngày qua chỉ mãi lo quản lý hậu viện, nên đã quên để ý tới những chuyện bên ngoài phủ, xin mẫu phi trách phạt ạ.”

Kính phi thấy mình buốt hết cả chân răng, những lời này nói sao cũng thấy không đúng vị, triều đình Đại Long tuy rằng không cấm cản trói buộc phụ nữ nghiêm ngặt như tiền triều, nhưng cũng vẫn tuân theo nguyên tắc đàn ông lo bên ngoài đàn bà quản bên trong, cái gì gọi là quên để ý tới những chuyện bên ngoài phủ? Lẽ nào bà thân là mẹ chồng lại bảo cô con dâu đi nhúng tay vào chuyện ở bên ngoài phủ à?

Loại cảm giác bất lực khi đối mặt với kiểu nước đổ lá khoai thế này, khiến Kính phi cuối cùng chỉ còn cách đẩy tách trà ra xa thêm chút nữa, dựa vào sự hiểu biết ngày xưa của bà với Khúc Khinh Cự, thì đứa con dâu này không dám trước thì nghe theo sau thì làm trái đầu, nên bà không mấy may nghi ngờ gì những lời nói của đối phương, chỉ là nghe những câu này khiến lòng dạ tác nghẹn đến phát hải.

“Mấy ngày trước thân thể con không được khỏe, hai ngày nay bận rộn chỉnh đốn lại hậu viện cũng là đúng thôi,”

Kính phi cười cho Khúc Khinh Cự ngồi xuống, cũng ra hiệu không cần Đỉnh ma ma phải kể chuyện cũ ra nữa,

“Cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao, thì sao mẫu phi lại trách phạt con chứ, huống hồ chuyện này cũng chẳng can hệ lắm đến con, vốn dĩ là phủ Xương Đức công làm việc chẳng ra sao, liên lụy đến đứa con dâu tốt như con.”

Trước mặt con dâu đã xuất giá lại nói nhà mẹ đẻ của nàng ta cư xử không phải, thế chẳng hóa ra là dấm thặng lên mặt con dâu à? Đáng tiếc Khúc Khinh Cự không coi phủ Xương Đức công là người nhà của mình, nên những câu nói nửa vời của Kính phi, thì nàng thật sự coi như chẳng bận tâm.

“Mẫu phi đối xử với con dâu tốt như vậy, thật sự khiến con dâu không biết phải làm thế nào mới tốt,” Khúc Khinh Cự cảm động nhìn Kính phi,

“Mấy ngày nay con dâu có vài món đồ nho nhỏ, muốn để mẫu phi thưởng thức, hi vọng mẫu phi đừng chê.”

Cái loại tiết tấu sau khi vô cùng cảm động rồi đến tặng lễ vật thế này nghĩa là sao? Người không biết bản cung đang chế nhạo người à? Người có biết bản cung đang coi thường người không? Bản cung đang bắt măn với người, người biết chứ?! Rốt cuộc thì người cảm động cái gì vậy?!

Kính phi hít vào một hơi, cười nói:

“Đến thì đã đến rồi, còn tặng quà làm gì nữa, chỉ cần các con đều yên ổn khỏe mạnh, thì mẫu phi đã mãn nguyện rồi.”

Phải bình tĩnh, bản cung là Kính phi, bản cung là Kính phi địa vị tôn quý.

Khúc Khinh Cự nhìn thấy nụ cười trên mặt Kính phi càng lúc càng dịu dàng, thì vẻ ngưỡng mộ hiểu kính trên mặt lại càng lúc càng rõ ràng hơn:

“Vương gia và con dâu ở bên ngoài cung, không thể ngày ngày hiếu thuận với mẫu phi được, chẳng qua là muốn những món đồ nhỏ nhỏ này sẽ khiến mẫu phi cảm thấy vui vẻ hơn. Mẫu phi vui vẻ, là chuyện tốt đẹp nhất đối với vương gia và con.”

Phùng Tử Căng nhìn màn tình cảm ấm áp trước mặt, trong lòng có chút thất vọng, nương nương không phải ghét cô con dâu Khúc Khinh Cư ư, sao cười càng lúc càng tươi thế? Còn cả đồng lễ vật đó nữa, có thể khiến nương nương thích vậy sao, đến mức nương nương vui vẻ thành ra thế kia? Trước đây những thứ Khúc Khinh Cư tặng cũng không hề tầm thường, sao không thấy nương nương lộ ra nụ cười nào.

Trên thế gian này việc đau đớn nhất có lẽ không phải là bị ai đó chỉ gạ mắng chửi, mà là bạn chỉ gạ mắng chửi nhưng người ta lại nghe không hiểu, còn tưởng rằng bạn đang khen người ta. Kính phi ở trong cung nhiều năm, đã quen nói những lời quanh co ngoắt ngoéo rồi, và những đối thủ của bà cũng thuộc nhóm cao thủ. Giờ đột nhiên gặp phải một đối thủ như heo thế này, bà mới hiểu ra, và lĩnh ngộ được loại cảm giác đâm vào bị bông.

Hay là, vẻ hiền lành như khúc gỗ của Khúc Khinh Cư ngày trước là giả, hôm nay con bé cố ý làm ra dáng vẻ như vậy để chọc giận bà? Kính phi khẽ nheo đôi mắt phượng lại, không nhìn được nghiêm túc đánh giá Khúc Khinh Cư.

Vừa nhìn, thì mới đột nhiên phát hiện ra, dáng vẻ của con dâu nhà mình dường như còn rất xinh đẹp, nụ cười cũng rất đáng yêu. Nhớ hồi đầu lúc Hoàng thượng ban hôn, khi phu nhân của Xương Đức công dẫn con bé vào cung tạ ơn là dáng vẻ hiền lành như đất, Kính phu không nhìn được liền cau mày liếc nhìn đáng vẻ bây giờ của Khúc Khinh Cư nhiều thêm vài cái.

Cũng không biết Hoàng thượng đã nghe lời giục dục của ả tiện nhân nào trong hậu cung, nhất định muốn chỉ hôn Khúc Khinh Cư cho con trai mình, lại còn nói bát tự của con bé này có phúc. Đợi đến khi giống trống khua chiêng chỉ hôn xong, còn không biết nương nói với bà, đã chỉ hôn cho Hành nhi một người vợ rất tốt. Thật không biết mất lịch đi đâu, mà nhìn mất cá chết lại thành ra trân châu.

(Bát tự là để chỉ can, chi của năm sinh; can, chi của tháng sinh; can, chi của ngày sinh; can, chi của giờ sinh.)

Tự động vút luôn thủ phạm gây ra chuyện này này lên người đối thủ một mắt một còn Thực phi, Kính phi liền thu hết mọi suy nghĩ lại, nghiêng đầu quan sát Khúc Khinh Cư, ý định tiếp tục công kích đối phương trong lòng cũng giảm đi quá nửa, mấy cái chuyện đàn gảy tay trâu thế này có làm cũng chẳng có gì thú vị.

Giang Vịnh Như vẫn một mực cúi đầu uống trà ngẩng đầu nhìn Kính phi, rồi ngược lên nhìn khuôn mặt tươi cười của vương phi, sau đó lại trầm mặc cúi đầu xuống.

Trong nháy mắt, cả căn phòng rơi vào bầu không khí yên lặng kỳ lạ. Nhưng vẻ yên lặng này chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, vì giọng nói của thái giám ở bên ngoài đã phá vỡ vẻ yên ắng đó.

“Đoan vương đến.”

Đám cung nữ thái giám hầu hạ trong phòng không hiểu sao đều nhất loạt thở phào nhẹ nhõm, giống như một thứ gì đó rất đáng sợ đã biến mất, bọn họ lặng lẽ lặng lẽ khẽ di chuyển cái đầu đang cúi xuống ra phía cửa.

Hôm nay... đôi giày quan đế mềm bằng lụa Vân Cẩm thêu hoa văn tường vân Đoan vương đi thật là đẹp.

15. Chương 15: Những Người Phụ Nữ Trong Hậu Cung

Hạ Hành bước vào phòng liền mỉm cười hành lễ với Kính phi, đợi Kính phi cho đứng lên xong, bèn bước đến ngồi xuống bên cạnh Khúc Khinh Cư, uống một ngụm trà rồi mới nói:

“Mẫu thân đang nói chuyện gì với các nàng ấy vậy?”

Kính phi nhìn bộ quần áo thân vương làm bằng lụa Vân Cẩm viền vàng, vẻ mặt hiền hòa vui vẻ nói:

“Đám phụ nữ trong nhà chúng ta thì có thể nói chuyện gì nào, chẳng qua là chút chuyện phiếm thôi, sao lại để khát nước quá như vậy, người trong phủ không hầu hạ con chu đáo à?”

“Việc trên triều tốn nhiều miệng lưỡi mà, không liên quan gì đến người trong phủ đâu ạ,”

biết mẫu phi có ý đẩy chuyện này lên người Khúc Khinh Cự, Hạ Hành cười nói:

“Mấy ngày này vì chút chuyện nhỏ mà triều đình ồn ào mãi không giải quyết được, ngay cả mấy huynh đệ chúng con cũng bị phụ hoàng hỏi không ít.”

Đề cập đến chuyện trên triều, Kính phi là người phụ nữ thông minh nên không tiếp tục hỏi về đề tài này nữa, chỉ nói:

“Dù có bận việc đi nữa cũng phải giữ gìn thân thể cẩn thận, giờ con đã thành thân rồi, không thể hành sự giống như trước kia được.”

Nói đến đây, bà liếc nhìn về phía Khúc Khinh Cự đang cúi đầu ngoan ngoãn,

“Vợ của con là người hiền lành hòa nhã, cũng giống như mẫu phi, đều hi vọng con có thể khiến cho vương phủ con cái nối dõi tiếp tục phồn vinh, đừng đợi các huynh đệ khác của con đều trẻ con đầy nhà, còn mình thì vẫn một lòng muốn sống những ngày tháng nhàn hạ.”

Đuôi lông mày của Khúc Khinh Cự khẽ nhúc nhích, những lời này của Kính phi là đang chỉ trích nàng ghen tuông, không để Hạ Hành đi đến chỗ những người phụ nữ khác à? Chân của người đàn ông này mọc ở trên người, hẳn thích đi đâu thì cứ tự do mà đi. Mưa móc ân trách bình đẳng gì đó đúng là chuyện nực cười, nếu như thật sự có mưa móc công bằng, thì tại sao triều Đại Long lại có quy tắc cứ mười năm đầu tiên chồng nhất định phải đến phòng vợ cả?

Nàng tuy rằng chẳng có hảo cảm gì với Hạ Hành, nhưng cũng không muốn thành quả phụ trong khi chồng còn sống, càng không muốn chủ động dâng tặng đồ đặc mình thường xuyên sử dụng vào tay người phụ nữ khác, coi nàng là kẻ gốc hay thánh mẫu thế?

Hạ Hành cười khẽ, không tiếp lời câu chuyện của Kính phi, quay đầu lại ánh mắt quét qua Phùng Tử Cầm:

“Mẫu phi có thích những món lễ vật Khinh Cự tặng không ạ, nhi thần và con dâu người đã tìm kiếm trong suốt mấy ngày liền đấy.”

“Ta hiểu tấm lòng hiếu thuận của con mà,”

Kính phi thấy hẳn không muốn nói tiếp vấn đề đó, nên cũng dè lại những lời sau đó xuống, nói đến những chuyện trong cuộc sống hàng ngày, hỏi hết một lượt xem bình thường Hạ Hành ăn gì mặc gì.

Khúc Khinh Cự im lặng ngồi lắng nghe, không thể không thừa nhận, tuy Kính phi không phải là một bà mẹ chồng tốt, nhưng tuyệt đối là một người mẹ tốt, cũng rất biết nghe lời nói để ý sắc mặt, phàm là những chuyện Hạ Hành không muốn nói tiếp, bà sẽ chủ động thay đổi chủ đề, không hề giống những người phụ nữ khác khuyên nhủ không ngừng, cho đến khi đối phương nhận lời của mình thì mới thôi.

Đây là một người đàn bà thông minh, nếu không thì cũng không thể là vị phi tần duy nhất đối chọi được với Thục phi. Hiện giờ trong hậu cung tuy rằng có một vị hoàng hậu, nhưng bà hoàng hậu này không thông minh lại không có con cái, gia đình mẹ đẻ không có gì hiển hách, trong hậu cung cũng chẳng có thực quyền gì đáng kể chỉ là một cái khung rỗng nghiêm trang ngồi trên cao, quan sát vẻ náo nhiệt khi người ta tranh đấu.

Hạ Hành không đặc biệt có ý nói những câu khen ngợi Khúc Khinh Cự ở trước mặt Kính phi, chỉ là trong lời nói và hành động đều thêm vẻ quan tâm hơn bình thường đối với bà, chọc cho ý cười trên khuôn mặt Kính phi từ đầu đến cuối không hề tắt.

Đến giờ cơm trưa, Kính phi giữ Hạ Hành ở lại dùng bữa, còn về phần Phùng Tử Cầm và Giang Vịnh Như thì đứng một bên đợi hầu. Vì thân thể Khúc Khinh Cự vừa mới khỏi bệnh nên được mẹ chồng đặc cách “yêu thương” hơn, miễn cho việc hầu vớ kịch này của bà mẹ chồng, liền ngồi xuống cùng với Hạ Hành.

Thức ăn được dâng lên có đến tận mười mấy món, mỗi món đều được nấu rất tinh tế đẹp mắt, có thể thấy được tay nghề của đầu bếp bên trong cung Chung Cảnh, và cũng có thể nhìn ra địa vị của Kính phi trong cung.

“Lui xuống hầu hạ vương phi đi, bản vương không cần nàng hầu đâu,”

xua Phùng thị đang dợm bước đến gần, ánh mắt Hạ Hành bình thản gọi Minh Hòa, rồi chỉ vào món cháo cá nấu sữa (1),

“Mẫu phi rất thích ăn món này, bưng qua đó đi.”

Tuy rằng là món mình thích, nhưng thường xuyên ăn thì cũng chẳng còn là món gì hiếm lạ nữa. Chẳng qua là thái độ của Hạ Hành lại khiến Kính phi rất hưởng thụ, nên cũng liếc nhìn Khúc Kinh Cư nhiều thêm đôi chút, chỉ ít là từ sau khi con trai nhà mình thân thiết với con bé, thì càng quan tâm tới người mẹ là bà đây hơn, trước đây đâu có thấy thẳng nhóc đó tử tử như vậy.

Dùng bữa xong, Khúc Kinh Cư phát hiện ra khẩu vị của mình và Kính phi vô cùng giống nhau, súc miệng rửa tay xong nàng liền yên lặng ngồi ở bên cạnh, tiếp tục xem bộ phim tình cảm ấm áp mẹ hiền con hiếu.

“Các con đã vào cung rồi, thì đến cung Khôi Nguyên thỉnh an hoàng hậu đi,”

Kính phi lười biếng xua tay,

“Mấy ngày này thân thể hoàng hậu không được khỏe, tuy chẳng thiếu thứ gì, nhưng lại có chút lạnh lẽo buồn tẻ.”

Nói xong, liền ngược mắt lên nhìn đến hai nàng trắc phi đang đứng ở một bên,

“Hai người các con ra ngoài cung đứng chờ trước, bản cung cũng mệt rồi, lui hết cả đi.”

Tuy bà có ý mượn hai nàng trắc phi để áp chế Khúc Kinh Cư, nhưng cũng không đến mức cho bọn họ vênh mặt đi thỉnh an hoàng hậu, Khúc Kinh Cư dù có là đứa con dâu bà không vừa mắt đến mức nào đi nữa, thì chung quy lại cũng là tiểu thư gia thế, phía sau còn có gia tộc Điền thị đặc lực chống lưng, chỉ những điều đó thôi đã đủ để khinh thường hai người kia rồi.

Phùng Tử Căng không cam lòng, hành lễ gọi là cho có, đợi đến khi ra khỏi cung Chung Cảnh cùng Giang Vịnh Như xong, khuôn mặt liền sầm xuống.

Giang Vịnh Như hiểng mắt nhìn nàng ta, cuối cùng chỉ nở nụ cười nhạt, cúi đầu lặng lẽ đi ra khỏi phạm vi trong cung. Sau khi lên xe ngựa, thấy Phùng Tử Căng vẫn đi chậm rề rề đằng sau, cười lạnh thấp giọng nói:

“Ngu xuẩn.”

Nô tỳ đi bên cạnh nàng ta nghe thấy câu này mà giống như chưa từng nghe thấy gì, chỉ rót cho nàng một chén trà:

“Chủ tử dùng chén trà nhạt này đi dạo một lát đi, vương gia và vương phi chắc là phải mất một lúc nữa mới trở lại đây.”

Giang Vịnh Như nhận lấy chén trà, thấy Phùng Tử Căng đi tới gần, sắc mặt từ từ trở về giống với lúc trước.

Khúc Kinh Cư đi phía sau Hạ Hành, chủ nhân cũ của cơ thể này không có nhiều ấn tượng về hoàng hậu, chỉ biết rằng nhà mẹ đẻ của hoàng hậu không hiển hách, cũng không được hoàng đế sủng ái, hoàng đế lập bà làm hoàng hậu, chẳng qua là vì thấy bà thành thật mà thôi.

Vì hoàng hậu không có con cái, nên hoàng thượng cũng không thường xuyên đến chỗ của bà, thành ra trên dưới trong cung Khôi Nguyên đều an phận thủ thường, ngược lại còn không đặc biệt bằng cung Triệu Tường của Thục phi.

Vừa vào đến cung Khôi Nguyên, Khúc Kinh Cư liền cảm thấy bên trong yên tĩnh quá mức, các cung nữ thái giám trong cung người nào người nấy đều ngoan ngoãn phục tùng, giống như được điều khiển.

Thái giám báo cáo chạy ra đón rất nhanh, trên mặt mang theo nụ cười dẫn hai người vào bên trong điện, Khúc Kinh Cư nhìn thấy vị hoàng hậu phục sức mộc mạc, tóc búi kiểu thùy vân (2). Hoàng hậu nhìn qua thì tầm hơn bốn mươi tuổi, nhưng trông già hơn Kính phi rất nhiều, trên cổ tay đeo một tràng hạt, khuôn mặt tuy mang theo ý cười, nhưng lại vương chút buồn chán, không biết là thật sự đang cười hay chỉ đang khách sáo.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Hạ Hành và Khúc Khinh Cư hành lễ theo đúng quy tắc, không vì hoàng hậu không đắc thế mà làm qua loa cho có lệ.

“Hai người các con không cần đa lễ, ngồi xuống cả đi,”

hoàng hậu ra hiệu cho hai người ngồi xuống, đợi sau khi cung nữ dâng trà lên xong, mới nói,

“Sao hôm nay Hành nhi lại tới đây thế này?”

“Nghe nói mẫu hậu bị bệnh, người đã dùng thuốc chưa?”

Giọng điệu của Hạ Hành đầy vẻ thân thiết nói:

“Hôm nay nhi thần lại tới chỗ mẫu phi dùng cơm, mới nghe nói đến chuyện này, xin mẫu hậu hãy bảo trọng đến phượng thể nhiều hơn nữa.”

“Chỉ là chút bệnh cũ thôi mà, ta đã uống thuốc rồi, Hành nhi không cần phải lo lắng,”

hoàng hậu cười lấy khăn tay nén tiếng ho bên miệng xuống, quay qua nhìn Khúc Khinh Cư,

“Con dâu thứ càng ngày càng xinh đẹp.”

“Mẫu hậu trêu đùa con rồi,”

Khúc Khinh Cư thấy sắc mặt hoàng hậu xanh xao, thần thái trong mắt cũng rất kém, thăm thử dài trong bụng,

“Có thể là đã khỏi bệnh, nên tinh thần tốt hơn nhiều. Sau này nếu như mẫu hậu rảnh rỗi, nên năng phơi nắng nhiều hơn, con dâu nghe thái y nói, nó rất có lợi cho thân thể.”

“Tấm lòng của con mẫu hậu sẽ nhớ,”

hoàng hậu gật gật đầu,

“Mấy ngày trước con dâu ba mới lấy về tháng rồi, lúc vào cung đã tặng không ít nhân sâm và nhung hươu, nhưng thân thể bản cung hư nhược không thể dùng được những thứ đó, năng phơi nắng thì tốt hơn.”

Con dâu thứ ba... không phải là vị chính phi mà tháng trước Hạ Uyên Thụy vương vừa lấy về đấy chứ? Khúc Khinh Cư không khỏi liếc nhìn hoàng hậu và Hạ Hành nhiều thêm chút nữa, trong lời nói của hai người này hơi hợm bình thường, nhưng nàng lại cứ cảm giác có chút gì đó không ổn. Hoàng hậu vô tình nói đến chuyện mấy ngày trước tam vương phi đến cung Khôi Nguyên, còn đặc biệt nói không dùng được những thứ đó, là muốn nói gì với Hạ Hành?

Quét ánh mắt về phía đám người hầu trong điện, chỉ có hai tên thái giám và hai nàng cung nữ, tất cả đều cúi đầu đứng im, xem ra là người thân tín của hoàng hậu.

Lắng nghe hai người đã nói về kinh Phật, Khúc Khinh Cư nhìn đăm đăm vào tràng hạt trên cổ tay hoàng hậu, phát hiện cổ tay của bà vô cùng gầy, bọc ngoài xương cổ tay là lớp da trắng nõn, lộ rõ vẻ hơi khô.

“Trong ‘kinh Lăng Nghiêm’ có nói, ‘Nhiếp tâm giữ Giới, do Giới sinh Định, và do Định phát Tuệ’,”

hoàng hậu ho một tiếng,

“Có thể nói, con người chỉ có cái tâm biết nhẫn, mới không chịu ảnh hưởng từ hoàn cảnh xung quanh chăng?”

Hạ Hành nở nụ cười ôn hòa, bưng tách trà lên uống một ngụm:

“Kiến giải của mẫu hậu, nhi thần không bằng được.”

“Chẳng qua chỉ ăn nhiều hơn con mấy bát cơm thôi,”

ánh mắt của hoàng hậu lướt qua chỗ hai người, nhìn ra bên ngoài cửa,

“Trên thực tế thứ bản cung nhìn thấy, cũng chỉ là chốn hậu cung rộng lớn này mà thôi.”

Khúc Khinh Cư nhìn theo ánh mắt bà, bên ngoài không có ánh mặt trời, chỉ có ánh sáng xuyên từ cửa vào, nên trong điện cũng không phải quá sáng.

Một người đàn bà chẳng có gì, không thể lực không có sự sủng ái của hoàng đế, lại có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu, người đàn bà như thế, có thể nhìn thấu những người đàn bà khác trong hậu cung, thì sao mà đơn giản được?

“Sắc trời không còn sớm nữa, vợ chồng hai con cũng nên về nhà đi,”

hoàng hậu duỗi tay ra vuốt ve cái hộp gấm đặt trên gối, bên trong đựng những món đồ nhỏ nhỏ ngoài cung mà hai vợ chồng dâng tặng,

“Những thứ này đã nhiều năm rồi bản cung chưa từng được thấy, bản cung rất thích. Trương ma ma, lấy mấy súc vải Vân Cẩm trong kho của bản cung ra đây, để hai vợ chồng chúng mang về, mấy thứ ấy mặc trên người trẻ tuổi thì mới đẹp.”

Khúc Khinh Cư nghe vậy, vội đứng lên từ chối.

“Nhìn các con ăn mặc đẹp như vậy, bản cung cũng rất vui, không được từ chối nữa, cung Khôi Nguyên tuy rằng không giàu có bằng cung Triệu Tường, nhưng vẫn có thể tặng cho đám tiểu bối các con những thứ này.”

Đã nói đến nước này rồi, Khúc Khinh Cư cũng không từ chối nữa.

Hạ Hành thấy tinh thần hoàng hậu không tốt lắm, cũng không tiện ở lại lâu, liền đứng dậy cùng Khúc Khinh Cư hành lễ ra về. Trương ma ma đích thân tiễn hai người ra ngoài, sau khi thấy Tiền Thường Tín và Minh Hòa đợi hầu ở bên ngoài nhận sổ vải Vân Cẩm xong, mới hành lễ với hai người rồi nói:

“Vương gia, vương phi đi thông thả, lão nô không tiện tiễn xa hơn.”

“Trương ma ma đừng khách khí,”

Khúc Khinh Cư mỉm cười, lại đi theo sau lưng Hạ Hành giống như lúc đến chậm chậm bước ra khỏi cung.

Trương ma ma gọi bọn họ là vương gia, vương phi, nhưng không thêm phong hiệu vào trước, giống với nô tài trong cung Chung Cảnh. Không biết là đối với tất cả các vị vương gia khác đều vậy, hay là...

Ra đến ngoài cửa cung, Hạ Hành liền quay đầu lại, thấy Khúc Khinh Cư cúi mắt xuống lặng lẽ đi theo, bỗng nhiên mỉm cười, duỗi tay ra nói:

“Vương phi, lên xe nào.”

Khúc Khinh Cư ngẩng đầu lên, nhìn thấy xe ngựa của vương phủ chỉ cách tầm hơn mười bước chân, nàng nhìn bàn tay xòe trước mặt, lúc vừa duỗi tay ra, thì nghe thấy sau lưng có một loạt tiếng chân đi tới.

16. Chương 16: Thủ Đoạn

Khúc Khinh Cư quay đầu lại nhìn, thì thấy một đôi nam nữ đang cầm tay nhau đi tới, trông qua thì thấy tuổi tác người đàn ông này tương đương với Hạ Hành, dáng vẻ cũng vô cùng tinh tế, tinh tế đến độ có thể dùng từ đẹp đẽ để miêu tả về hắn. Nhưng trên khuôn mặt lại lộ ra vẻ kiêu ngạo chỉ thuộc về những người có địa vị cao quý, khiến người ta vừa liếc mắt đã cảm thấy khó bề thân cận. Cô gái bên cạnh hắn chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo tuy không được coi là khuynh quốc khuynh thành, nhưng trong lời nói cử chỉ đều toát lên vẻ đoan trang, có thể nhận ra được xuất thân gia thế của nàng ta, được giáo dưỡng rất tốt.

Bốn người đứng cách nhau tầm ba bước chân thì dừng lại, Khúc Khinh Cư nhìn thấy người đàn ông đối diện chấp tay vái chào, ngoài miệng tuy cười nhưng trong lòng chắc gì đã vậy, nói:

“Hoàng đệ tham kiến Nhị hoàng huynh, Nhị hoàng tẩu.”

Cô gái bên cạnh hắn cúi mặt xuống, cũng nhún người theo.

Thu hồi lại ánh mắt, Khúc Khinh Cư hơi cúi đầu, thì ra đây chính là Hạ Uyên, vị Thụy vương được hoàng đế yêu thương nhất trong lời đồn, giữa hai huynh đệ xem ra thật sự rất khách sáo, không hề thân thiết chút nào.

“Tam đệ không cần phải đa lễ như vậy,”

Hạ Hành khẽ mỉm cười trả lễ, nhìn thấy đám tôi tớ và cung nữ không ít sau lưng hắn,

“Giữa hai huynh đệ chúng ta không nhất thiết phải khách khí thế.”

“Nhị hoàng huynh nói đùa rồi, lễ nghĩa không thể bỏ qua được,”

Hạ Uyên chấp tay sau lưng, ánh mắt hờ hững liếc nhìn Khúc Khinh Cư đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh,

“Nhị hoàng huynh và Nhị hoàng tẩu thật đúng là tình cảm vợ chồng sâu đậm.”

Những lời chế nhạo Khúc gia không ít, vị hoàng huynh tốt này của hắn là vì thể diện của Điền gia, nên cũng phải chịu đựng nhiều.

“Để Tam đệ chê cười rồi,”

Hạ Hành tuy không thích thái độ của Hạ Uyên, nhưng trên mặt không có vẻ gì khác thường,

“Trời cũng không còn sớm nữa, chi bằng đệ đệ cùng về với ta đi.”

Khúc Khinh Cư im lặng đứng bên cạnh, sau khi nghe xong câu nói của Hạ Uyên, đầu mày khẽ cau lại, thân là đệ đệ tình cảm không thân thiết lắm với huynh trưởng, lại tùy tiện đàm luận chuyện này cùng huynh trưởng và chị dâu, tên Hạ Uyên này cũng hơi càn rỡ quá rồi đấy.

“Xin hoàng huynh cứ đi trước,”

khóe môi Hạ Uyên miễn cưỡng cong lên tạo thành một nụ cười,

“Đệ đệ sẽ đi theo sau.”

“Vậy hoàng huynh ta đi trước vậy,”

Hạ Hành cũng không phí lời với hắn nữa, dẫn theo Khúc Khinh Cư xoay người đi thẳng, đến khi tới trước xe ngựa, sau khi duỗi tay ra dìu Khúc Khinh Cư lên ngựa xong, hắn mới lên theo.

“Xi, vị hoàng huynh của bản vương lại là người biết thương hương tiếc ngọc cơ đấy.”

Hạ Uyên nhìn theo chiếc xe ngựa đã đi xa, trên mặt lộ ra ý cười giễu cợt, mấy ngày trước vì hồng nhan mà lửa giận ngút trời nổi cáu ở phủ Xương Đức công, giờ ở trước cửa cung lại chăm sóc vương phi tử mĩ chu đáo, không biết là đang diễn kịch cho ai xem?

Thụy vương phi Tần Bạch Lộ trầm mặc đứng ở bên cạnh nghe vậy ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn theo chiếc xe ngựa đi xa dần, thấp giọng nói:

“Có lẽ là thật chẳng.”

“Vương phi ngoan của ta, chuyện trong gia đình hoàng tộc nàng còn không hiểu rõ sao?”

Hạ Uyên cười bước đi,

“Về thôi, đừng nhìn nữa.”

Khóe miệng Tần Bạch Lộ cong lên đi theo, thấy Hạ Uyên đã lên chiếc xe ngựa phía trước, liền vịn vào tay a hoàn lên chiếc xe ngựa phía sau.

Trong xe ngựa hơi rung, Khúc Khinh Cư dựa vào một chiếc gối mềm, đột nhiên mở miệng nói:

“Vị Thụy vương điện hạ này, hành sự đúng là rất tùy tiện không bị bó buộc theo quy tắc gì cả.”

Hạ Hành nghe thấy câu miêu tả ấy, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, những từ ấy dùng để miêu tả danh nhân ẩn sĩ thì sẽ là khen ngợi, nhưng để miêu tả về hoàng tử, thì không phải là những từ hay cho lắm, vương phi của mình, đúng là một người rất tuyệt,

“Cách dùng từ của vương phi rất đặc biệt.”

Trong lòng người đàn ông này chắc chắn là cũng không thích Thụy vương, vương phi của hắn thì đương nhiên phải cùng chung chiến hào với hắn rồi, nghe câu này của Hạ Hành, Khúc Khinh Cư mỉm cười ngồi thẳng dậy:

“Vương gia đang khen thiếp à?”

Hạ Hành cười nhìn nàng hồi lâu, mới mở miệng nói:

“Đương nhiên.”

Ý cười trên mặt Khúc Khinh Cư càng rõ ràng hơn, Hạ Hành có thể nói ra hai chữ ấy với nàng chứng tỏ hắn có lòng tín nhiệm cơ bản với nàng, còn về phần lòng tín nhiệm đó ở mức độ nào, thì đó không phải là việc mà nàng quan tâm.

Hạ Hành cũng không tiếp tục nói về chuyện của Thụy vương nữa, mà dựa vào chiếc gối mềm đằng sau chợp mắt một lát.

Khúc Khinh Cư nhắm mắt suy nghĩ, Hạ Hành phức tạp hơn so với nàng tưởng tượng nhiều, người đàn ông như vậy quả đúng là người phát ngôn sản phẩm của hoàng gia, những sản phẩm người trong hoàng gia có cũng không trông thấy ít như hắn.

Chuyện vào cung đã kết thúc như vậy đấy, vương phủ trải qua một tháng yên bình lặng lẽ, chỉ là thời tiết càng ngày càng lạnh, trên dưới trong phủ phải thay sang quần áo mùa đông, nhập thêm than củi, khiến Khúc Khinh Cư trông thấy các quản sự bận rộn đi đi lại lại suốt. Thân là vương phi, nàng không cần phải việc gì cũng đích thân làm, có rất nhiều việc nàng chỉ cần đưa ra quyết định, thì sẽ có đủ kẻ hầu người hạ tới chạy việc cho. Cũng giống như lúc còn sống tổng giám đốc công ty chẳng bao giờ đích thân quan tâm đến chuyện tiền lương của công nhân vệ sinh vậy, nếu như tất cả đều cần phải để mắt tới, thì nàng không cần phải làm vương phi nữa, trong phủ cũng chẳng cần phải nuôi đám người đó làm gì.

Phòng khách chìm trong bầu không khí im lặng, Khúc Khinh Cư tiện tay lật quyển sổ ghi chép chi tiêu hàng tháng, mấy tay đại quản sự của vương phủ quỳ trên nền đất, mấy tên đại quản sự này đều là những người đã ra vào trong cung trải qua không ít chuyện, nhưng giờ tên nào tên nấy vẻ mặt kính sợ, quỳ gối trong trời đông lạnh giá mà trên mặt mồ hôi vã ra như tắm.

“Trứng gà một lượng bạc năm quả,”

mỉm cười gấp quyển sổ lại, nhìn tên quản sự phụ trách việc mua bán hoa quả rau dưa, Khúc Khinh Cư nhẹ nhàng ném quyển sổ xuống trước mặt hắn,

“Ta nghe nói một gia đình bách tính bình thường của triều Đại Long, chi phí trong năm khoảng tầm hai mươi lăm lượng bạc. Thì ra dân chúng của triều Đại Long ta lại khó khăn như vậy, sinh hoạt phí một năm chỉ đủ để chúng ta ăn hơn một trăm quả trứng gà thôi sao?! Đã thế, người làm quản sự như ngươi lại còn nói tiền bạc không đủ dùng, ngươi nói thử xem, sao lại không có cách tiêu cho đủ?”

Tên quản sự bị dọa cho sợ đến phát run, vốn dĩ cứ tưởng vương phi và đám a hoàn bên cạnh đều là những người ăn trắng mặc trơn, nhất định không thể biết được việc đội giá lên bên trong đó. Hơn nữa việc mua bán ở các vương phủ khác cũng không khác gì việc ông ta đang làm, nên lại càng khiến ông ta tự tin rằng sẽ không bao giờ bị lộ tẩy, ai ngờ vương phi mới lật có vài trang trong quyển sổ đã nổi cáu.

“Khởi bẩm vương phi, có những điều người không biết ạ, hai mươi lăm lượng là sinh hoạt phí trong một năm ở những vùng xa xôi thôi, còn giá cả của bất cứ mặt hàng nào trong kinh thành chúng ta cũng cao hơn gấp mấy lần so với những nơi khác, bọn nô tài thật sự không biết làm thế nào cả.”

Tên quản sự thật hết cách, đành ngiên rã vu oan.

Khúc Khinh Cư cũng không thèm nhìn đến hắn nữa, tiếp tục cầm một quyển sổ chi tiêu hàng tháng khác mở ra xem:

“Vải bông năm lượng một súc, lụa gấm bình thường hai mươi lượng một súc.....”

Nàng ném quyển sổ đó lên người tên phụ trách, ngay cả lời giải thích cũng không muốn nghe nữa, tiếp tục lật một quyển khác.

Chưa đến nửa canh giờ, tất cả những quyển sổ đều bị ném xuống đất, Khúc Khinh Cư bưng một chén trà lên uống một ngụm nói:

“Hoàng Dương, cho gọi những người ghi chép giá cả ở chợ mà người đã tìm về lên đây, nói với bọn họ, nếu như ghi chép tốt, bọn họ sẽ được làm quản sự mới.”

Mấy tên đó nghe xong, sắc mặt liền tái đi, bọn họ tưởng rằng vương phi chỉ dám nổi cáu với bọn họ một trận thôi, nào ngờ lại thay hết toàn bộ, lập tức mấy tên đó liền bắt đầu gào thét kêu oan, trong đó có một tên quản sự phụ trách việc mua bán vải vóc cây mình được vương gia dẫn ra từ trong cung, thậm chí còn mở miệng nói:

“Vương phi, bọn nô tài cũng là những người hầu hạ vương gia nhiều năm nay, sao có thể làm những chuyện có lỗi với vương phủ được, người làm thế này, lẽ nào không phải đang nói vương gia không có mắt chọn người ư?”

Khúc Khinh Cư nghe thấy những lời này, khoe miệng đột nhiên nhếch lên cười, hung hăng đập luôn chén trà trong tay xuống ngay cạnh tên đó:

“Các người là thứ gì, mà xứng để vương gia tới chọn lựa, đám nô tài trên dưới trong vương phủ gánh được những chữ đó chỉ có vài người hầu hạ thân tín bên cạnh như Tiền Thường Tín và Minh Hòa mà thôi. Vương gia không trách phạt các người, các người lại càng cần rõ, những lời này truyền ra ngoài, há không phải nói vương phi ta còn không cao quý bằng vài tên nô tài các người ư?!”

Tiền Thường Tín và Minh Hòa đi tới trước cửa vừa khéo nghe được câu này, hai tên đưa mắt nhìn nhau, rồi dừng ngay bước chân lại đứng canh bên ngoài, dáng vẻ như hai vị hộ pháp cho vương phi.

Hoàng Dương dẫn vài tên thái giám tới, hành lễ với hai người trước, rồi mới bước vào trong phòng. Tiền Thường Tín và Minh Hòa phát hiện ra, mấy người ở trong phủ cũng đã biết trước đang lân la tới gần tâng bốc lôi kéo quan hệ, nếu vương phi chọn mấy người này thay cho những tên ban đầu, thì đúng là không còn gì thích hợp hơn.

Trong lòng cả hai đều giật mình ngạc nhiên, thấy đáng vẻ ngày thường không thích xử lý chuyện ở hậu viện của vương phi, nhưng không ngờ lại hiểu được đám người trên dưới vương phủ đến thế. Nghĩ tới đây, cả hai người mới phát hiện, ngày xưa bọn họ đã hơi coi nhẹ vương phi rồi, tưởng rằng nàng chỉ có một hai thủ đoạn vặt vãnh để đối phó với vương gia thôi, chứ chưa từng nghĩ tới những chuyện này, không ra tay thì thôi, ra tay rồi thật kinh người.

“Gạo sản xuất trong năm nay một thạch là một lượng năm trăm đồng, trứng gà một quả hai đồng, lụa gấm bình thường năm lượng một súc.....”

Theo lời đọc về giá cả từng món của mấy người đó, sắc mặt đám quản sự đang quỳ người nào người nấy trắng bệch, chỉ dựa vào một chút hơi thở mới không bị tê liệt.

(1 lượng bạc = 1 quan = 1000 đồng.)

“Xem ra phải rót cho các vị quản sự chút gì đó nóng nóng rồi,”

Khúc Khinh Cư bưng chén trà mới thay lên, thần nhiên nói:

“Người đâu, thường ối người trong các vị quản sự ở đây một bát canh ô mai ướp lạnh đi.”

Giờ đang là đông chí, trong một bát canh ô mai đá nhiều canh ít, mấy tên quản sự uống xong, hai hàm răng bắt đầu va vào nhau, tên quản sự vừa nãy cãi lại nhìn Khúc Khinh Cư run run rẩy rẩy nói:

“Thủ đoạn của vương phi thật độc, thật sự nên để cho vương gia thấy được uy phong của người.”

Đây là đang nói cho nàng biết, làm việc quá đáng sẽ phải bị vương gia ghét bỏ ư?!

Khúc Khinh Cư không giận còn bật cười, thổi hơi nóng trên tách trà, chậm rãi mở miệng nói:

“Người này chống đối lại bản vương phi, phạt đánh hai mươi gậy, người trả về đi Điện trung tỉnh, nói rằng quy củ học không xong, Đoan vương phi không giữ được loại nô tài như vậy.”

Đã nói thủ đoạn của nàng độc, thì sao nàng có thể để có lỗi với hần ta được?

Lời vừa nói xong, đã có người tới lôi tên quân sự đó xuống, những tên còn lại nhất thời quy củ hần lên, chỉ mong vương phi đừng đưa trả bọn hần về Điện trung tỉnh. Những tên nô tài được phân đi bị trả về lại Điện trung tỉnh, cho dù có không mất mạng một cách khó hiểu, thì cũng sống không bằng chết, bọn hần thà bị đánh mười mấy gậy, cũng không muốn trở lại đó.

Nhìn thấy bộ dạng cam như hến của mấy tên quân sự, Khúc Khinh Cư đặt chén trà xuống:

“Các người đã biết sai chưa?”.

Mấy tên quân sự nghe ra giọng điệu của vương phi, có vẻ như sự việc vẫn còn có đường vãn hồi, nhất thời tên nào tên nấy dập đầu nhận lỗi.

Nhẹ nhàng đặt chén trà xuống xong, Khúc Khinh Cư lau khóe miệng nói:

“Các người đã thành khẩn nhận sai, ta cũng là người dễ mềm lòng, phạt các người mười gậy, và nửa năm tiền lương, còn chức vị..... thì làm phó quân sự, còn mấy người kia làm quân sự, có ý kiến gì không?”

Nàng chỉ tay vào mấy người ghi chép lại giá cả vật phẩm.

Mấy tên quân sự không ngờ bọn họ không những không bị đưa trả về Điện trung tỉnh, mà còn giữ lại được chức phó quân sự, người nào người nấy cảm tạ ân đức, không ngừng nói vương phi nhân từ, muốn trung thành làm việc cho vương phi vân vân.

“Sau này các người đều phải làm việc cho tốt, ai thật sự làm việc, ai đục nước béo cò, trong lòng ta đều biết rất rõ, ngày sau nếu có người làm ra những chuyện như vậy, ta cũng không cần đến tính mạng của các người, cứ ngoan ngoãn mà quay về Điện trung tỉnh đi.”

Khúc Khinh Cư thở dài một hơi, vịn vào tay Mộc Cận đứng dậy,

“Nên làm gì thì làm, nên phạt ai thì phạt, tất cả lui xuống hết đi.”

Tiền Thường Tín và Minh Hòa đứng ở ngoài cửa nhìn đám người bước ra, mặt mũi tên nào tên ấy đều lộ vẻ may mắn, không khỏi thở dài thêm lần nữa, thủ đoạn của vương phi quả nhiên độc.

17. Chương 17: Lòng Dạ Đàn Bà Như Kim Đáy Bể

Trong phủ quần áo mới mùa đông đã được phát xuống, đám người hầu phát hiện ra rằng quần áo mùa đông năm nay dùng chất vải tuy rằng giống hệt với mọi năm, nhưng lại dày dặn hơn rất nhiều, mọi người còn có thêm một chiếc áo đơn nữa, ai ấy đều rất vui vẻ, thậm chí từ sau khi trong phủ có nữ chủ nhân thì đúng là khác thật, ngay cả chất lượng cuộc sống của đám người hầu thô lậu như bọn họ cũng được nâng cao.

Trong tay Tiểu Cam Tử là mấy món đồ chơi đám người dưới kiếng kính hần, khuôn mặt mang theo ý cười, nói với tên tiểu thái giám bên cạnh:

“Nhìn xem sắc mặt người nào người nấy trong phủ đều đang vui vẻ sung sướng kìa, cứ như là đang ăn tết vậy.”

Trong lòng hần hiểu rõ, vương phủ nhìn rực rỡ sắc màu vậy, nhưng những tên nô tài tầng lớp thấp nhất chẳng qua cũng chỉ có thể được ăn no mà thôi, nếu so với những tên nô tài ở bên cạnh chủ tử, thì thật sự là một trời một vực, cũng không trách đám người đó được một chút lợi cón con cũng đã vô cùng hạnh phúc như vậy.

“Đó không chỉ là do sự nhân từ của vương phi, mà còn nhờ ca ca đây và hai vị tổng quản quản lý rất tốt nữa,”

tên tiểu thái giám cẩn thận đi bên cạnh hần cười lấy lòng nói,

“Mấy ngày trước mấy vị quân sự bị vương phi nghiêm trị một trận, ngay cả một chút lòng oán hận tức giận cũng không dám có, thành thật mà nói, trên dưới vương phủ hiện giờ có ai dám vô duyên vô cớ giày vò người dưới nữa chứ?”

“Bọn chúng là cái thá gì chứ, vương phi phạt liền phạt, chính là muốn mạng của bọn chúng, cũng chỉ có thể trách số bọn chúng không may thôi,”

Tiểu Cam Tử nói đến đây, liếc mắt nhìn tên thái giám bên cạnh,

“Người cũng là thuộc hạ của ta, hãy nhớ kỹ hậu viện là do vương phi làm chủ, nếu như định kiểm soát gì, thì đừng có trách ca ca ta không bảo vệ người.”

“Ca ca yên tâm, yên tâm đi,”

tên tiểu thái giám được Tiểu Cam Tử nhắc nhở một câu, cảm động đến rơi lệ,

“Tiểu nhân nhất định sẽ nghe lời ca ca, tuyệt đối không làm những chuyện ngốc nghếch đâu.”

Tiểu Cam Tử vừa lòng gật gật đầu, tuy hẳn không được tin dùng nhiều bằng Tiền Thường Tín và Minh Hòa, nhưng cũng là người được vương gia quen dùng. Hiện giờ vương gia rõ ràng là muốn cất nhắc vương phi, vương phi lại là người khí thế mạnh mẽ, thủ đoạn sắc bén, ngay cả hẳn cũng không muốn nhớ lại mùi vị đó.

Cảnh báo gì chứ, tiên lễ hậu binh tất cả khỏi cần dùng, trước tiên cứ đánh ột trận, dọa cho táng đờm, thì sau đó mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Đám người đó tưởng rằng vương phi sẽ vì ý kiến của vương gia mà chùn tay chùn chân, ngay cả hẳn cũng đã tưởng vậy, nên lúc ấy sau khi vụ ồn ào đó xảy ra, bèn tìm một cái cớ ra khỏi phủ để tránh phải khó xử. Ngờ đâu vương phi thẳng tay xử lý đám người đó, ngay cả vương gia cũng không báo lấy một tiếng. Đợi đến tối hôm đó vương gia ở lại chính viện, sáng ngày thứ hai tinh thần sảng khoái thoải mái lên triều, là hẳn đã biết, chuyện này lại giúp Tiền Thường Tín và Minh Hòa nhặt được một món hời.

Tài nghệ không bằng được với người ta, chẳng trách trước mặt vương gia hai tên đó lại là những người có thể diện nhất, Tiểu Cam Tử thở dài, ngày sau bản thân hẳn vẫn cần phải thông minh hơn mới được, cho dù không vượt qua được hai tên Tiền Minh, thì chí ít cũng không được để người khác thay thế vị trí của mình.

Trong hoa viên vương phủ, Hoàng Dương tất tả chạy đi, đâm đầu vào một cô gái khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào, tiếng gọi Hoàng Dương ca ca đầy tình cảm thốt ra từ trong miệng, khiến hẳn dừng bước trên đường.

Trong lòng Hoàng Dương không thích lắm, nhưng sắc mặt vẫn như bình thường hỏi:

“Vị tỉ tỉ đây, xin hỏi có chuyện gì không?”

Tiểu nha đầu sao dám nhận một chữ tỉ tỉ này của hẳn, nếu là trước đây thì cũng không có vấn đề gì, nhưng giờ trong phủ có ai không biết hẳn là thái giám được tin dùng trước mặt vương phi chứ? Nàng ta vừa cười nói không dám, vừa đáp:

“Hoàng Dương ca ca, chủ tử nhà chúng tôi mấy ngày nay bị bệnh, gọi thầy thuốc cũng không thấy đỡ, xin ca ca nói vài câu tốt đẹp trước mặt vương phi, để vương phi gửi thiệp mời đến Thái y viện được không?”

Nói xong, liền nhét một túi tiền vào tay Hoàng Dương.

Hoàng Dương trông nàng ta rất lạ, nên cũng không nhận túi tiền, lật tay lại vắt chéo sau lưng, giọng điệu nghiêm đi đôi chút:

“Chủ tử nhà cô là vị nào?”

Tiểu nha hoàn thấy Hoàng Dương không nhận, trong lòng lo lắng nhưng cũng không còn cách nào khác, đành nói:

“Ca ca tốt bụng, tôi là người hầu hạ bên cạnh Vân Khuynh cô nương, tôi thay mặt chủ tử nhà mình cầu xin vương phi, tôi xin được cảm tạ trước.”

Nói xong, nhún người một cái thật sâu với Hoàng Dương.

“Đây là nha hoàn hầu hạ ở đâu vậy?!”

Tiểu nha đầu nghe thấy giọng nói ấy, bèn quay lại nhìn, thì thấy vương gia dẫn theo Tiền Thường Tín và Minh Hòa đi tới, người vừa nói chính là Minh Hòa, nàng ta lập tức vui mừng, quỳ phịch một tiếng xuống:

“Nô tì là Ngọc Nhi, là tỳ nữ của Vân Khuynh cô nương, nô tỳ tham kiến vương gia.”

Hạ Hành chậm rãi bước tới gần, hơi cúi mặt xuống nhìn Ngọc Nhi quỳ dưới chân, sau đó nhìn sang Hoàng Dương:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hoàng Dương cúi người thưa:

“Vương gia, cô nương Ngọc Nhi đây nói Vân Khuynh cô nương bị bệnh, muốn bảo nô tài bẩm báo với vương phi, xin vương phi gửi thư tới Thái y viện, mời thái y tới xem bệnh cho Vân Khuynh cô nương.”

Hạ Hành nhú mày, không mấy may do dự cất bước bỏ đi, Tiền Thường Tín vội vàng đi theo.

Minh Hòa ở lại nhìn Ngọc Nhi đây khinh thường, cười mà như không cười:

“Vân Khuynh cô nương e là mắc bệnh hồ đồ rồi, phủ chúng ta trừ vương gia và vương phi ra, cũng chỉ có trác phi và những thị thiếp đoàn trang mới có thể mời thái y, không biết nàng ta là người thuộc diện nào để có thể mời được thái y?”

Lúc đầu khi được tặng vào trong phủ, không phải là mặt mày luôn thanh cao nói cái gì mà thà làm kẻ nghèo khổ, cũng không làm vợ lẽ giàu có đó sao? Một ả kỹ nữ bị người ta đưa đến lại thật sự tưởng mình là tiểu thư gia thế, với thân phận đó có thể được giữ lại làm thông phòng cũng là vì hồi đầu muốn giữ thể diện cho vị đại nhân tặng quà mà thôi, cũng chẳng đáng làm nô tỳ trong phủ, mơ giấc mộng hảo huyền gì thể không biết? Hiện giờ mắc bệnh, thầy thuốc ngoài phủ cũng không xứng hầu hạ nàng ta, còn cần cả thái y nữa cơ à? Cái quái gì thế!

(Thông phòng là để chỉ những nàng hầu thân thiết bên cạnh được chủ nhân nạp làm thiếp.)

Minh Hòa cười chế nhạo, cất bước đi thẳng, Hoàng Dương nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Ngọc Nhi, mặt không đổi sắc nói:

“Cô quay về nói với chủ tử nhà các cô rằng, thầy thuốc này đã vô dụng, thì đổi sang thầy thuốc khác, nếu thiếu thứ gì đó, thì đi nói với Mộc Cận cô nương một tiếng, ta còn có việc, phải đi trước đây.”

Đến khi Hoàng Dương đi xa được gần mười bước, Ngọc Nhi mới phản ứng lại được, nàng ta ngẩn người nhìn theo hướng vương gia bỏ đi, có chút hiểu được lúc đầu khi nàng được phân về Thúy U uyển hầu hạ, ánh mắt đồng tình của những người xung quanh là có ý gì. Thì ra vương gia căn bản không quan tâm gì tới chủ tử, chứ không phải chủ tử đã nói, trong lòng vương gia rất thích chủ tử đó sao, lẽ nào đều là do chủ tử tự mình nghĩ thế?

Nếu như thật sự thích chủ tử, sao vương gia lại không chút động lòng như vậy? Ngọc Nhi từ từ đứng dậy, chầm chậm quay về, Minh Hòa công công đã nói thẳng như vậy, cho dù chủ tử có bất mãn, thì nàng ta cũng đã làm hết sức rồi.

Hoàng Dương về tới hậu viện, liền bẩm báo chuyện này với Khúc Kinh Cư, kể tỉ mỉ từ đầu đến cuối một lượt.

“Vân Khuynh cô nương?”

Đối với người tên Vân Khuynh này, Khúc Kinh Cư chỉ nhớ bộ váy áo thuần một màu trắng và cả dáng vẻ thanh cao của nàng ta.

Đường đường là một vương gia vừa gặp đã trúng tiếng sét ái tình với một nàng hoa khôi, vì nàng hoa khôi cao khiết nên tình cảm lại càng thêm sâu đậm, cuối cùng chống lại tất cả các thế lực, rồi sống vui vẻ hạnh phúc cùng nàng ta, những câu chuyện như vậy là tình tiết hay có trong kịch bản.

Cô nàng ngốc nghếch ấy thật sự tưởng rằng Hạ hành là nhân vật trong những loại kịch bản ấy sao?

“Bảo người đưa một số thuốc men qua đó, gọi một thầy thuốc giỏi tới bắt mạch cho nàng ta.”

Khúc Khinh Cư cười nhạt,

“Cũng chỉ là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi thôi mà, ngày tháng sau này còn dài lắm, không đáng để nàng ta mất mạng như vậy.”

“Vương gia là người lương thiện, nhưng người đầu cần rộng lượng như thế, hà tất phải cảm khái cho người khác?”

Ngân Liễu đặt một chiếc ấm sưởi bọc gấm vào tay nàng,

“Mặt mũi nàng ta lúc đầu, kiêu ngạo gì đâu.”

Khúc Khinh Cư cười cười, ủ kín ấm sưởi trong hai bàn tay:

“A đầu ngọc nhà ngươi.”

Tâm kế của Ngân Liễu không bằng được với Mộc Cận, nhưng người có tính cách như vậy thỉnh thoảng cũng có chỗ diệu dụng, càng hiếm có hơn chính là lòng trung thành, nàng thật sự phải nghe những lời lẽ nhai này rồi.

“Trên dưới khắp phủ đều đang nhìn đấy.”

Mộc Cận đứng ở một bên bắt lực liếc nhìn Ngân Liễu,

“Một người như vậy đối với vương phi mà nói vô thưởng vô phạt, nhưng trơ mắt đứng nhìn nàng ta mất mạng, trong mắt người khác sẽ thành người thế nào chứ.”

Khúc Khinh Cư không bận tâm đến cuộc nói chuyện của hai người, xua tay với Hoàng Dương:

“Chuyện này đích thân người dẫn dò người đi làm đi, cứ nói ta thương xót cho Vân Khuynh cô nương tài mạo xuất chúng, bảo người ta chăm sóc nàng ta cho chu đáo.”

Kiểu người như Vân Khuynh nàng không nhất thiết phải thích, nhưng không đến mức để nàng ta bệnh chết, nàng không phải là người có tâm lý vặn vẹo như vậy.

Hoàng Dương vâng lệnh lui ra, trong lòng cười lạnh, Vân Khuynh cô nương không phải là luôn tự nhận mình là người thanh cao sao, hiện giờ còn không phải vì vương phi thương xót nên mới có thể giữ được mạng sống à, có bản lĩnh thì đừng cầu cứu người khác, đó mới là thanh cao đích thực.

Trong Thúi U uyển, sắc mặt Vân Khuynh vàng vọt như ánh nến nằm trên giường, nghe Ngọc Nhi với khuôn mặt đầy vui sướng nói rằng vương phi nhân từ đã làm những việc này việc kia, hận ý trong mắt càng lúc càng sâu, dựa vào đâu mà nàng phải có được sự thông cảm của đám người phụ nữ kiêu ngạo ngồi trên cao đó mới giữ được mạng sống, dựa vào đâu mà người tài mạo song toàn như nàng lại không thể bằng được đám người tướng mạo bình thường như Giang Vịnh Như.

Uống số thuốc cay đắng, trong mắt nàng ta nhuốm đầy khát vọng mong được sống mãnh liệt, nàng không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được, nàng phải đứng ở trên cao, xem ai còn dám thông cảm với nàng? Còn dám coi thường nàng nữa?!

Khúc Khinh Cư nghe nói Vân Khuynh ở Thúi U uyển rất phối hợp với thầy thuốc, vô cùng thích thú gác chiếc bút trong tay xuống, nhìn con bướm nhẹ nhàng trên giấy, ngắm nghía hồi lâu mới nói:

“Tâm cao hơn trời, mệnh bạc hơn giấy.”

Mộc Cận đặt chiếc lư hương hình hoa mẫu đơn trên chi lên bàn, cười nói:

“Vương phi đã đoán ra được từ lâu rồi phải không?”

“Kiểu người đó, sẽ không chịu nghe những lời thương hại như thế đâu.”

Đặt bừa bức tranh sang một bên, Khúc Khinh Cư bắt đầu vẽ phác một bông hoa thược dược tuyệt đẹp,

“Dạo gần đây không phải Phùng Tử Cầm đang rảnh rỗi quá sao, nếu không sao chuyện ở trong phủ lại truyền được đến chỗ Kính phi?”

“Sao vương phi lại chắc chắn là nàng ta?”

Mộc Cận hơi nghi ngờ nói,

“Nhìn thì thấy Kính phi cũng không quá coi trọng hai người bọn họ.”

“Kiểu người như Kính phi, muốn áp chế ta, người không được lòng bà, nhưng lại không muốn để các trắc phi khác thật sự áp chế ta, cho nên bà ấy định sẽ tìm hiểu một số chuyện từ chỗ các trắc phi về ta, nhưng lại không muốn để những trắc phi đó đánh mất quy củ, vì thế hôm đó ở cung Chung Cảnh, bà ấy dễ dàng miễn cho ta phải hầu hạ, và để hai vị trắc phi đứng từ đầu đến cuối,”

Khúc Khinh cư vậy bút, rất nhanh đã vẽ ra một nhành hoa đào,

“Giang Vịnh Như là người thông minh, cho nên chắc chắn không bao giờ làm ra những loại chuyện sẽ đắc tội với ta, nên người đáng nghi nhất chính là Phùng Tử Căng rồi.”

Ở thời đại này, thái độ mẹ chồng đối xử với con dâu có lẽ chính là thứ kỳ lạ nhất trên đời, rất nhiều lúc các bà rất thích bắt nạt con dâu của mình, nhưng lại không thể chịu được cảnh người khác làm mất mặt con dâu. Nếu không tại sao lại nói lòng dạ đàn bà như kim đáy biển chứ?

Mộc Cận nghe những lời này, cẩn thận suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy rất có lý, nhưng nhớ tới đến chuyện đôi lúc Kính phi cố ý làm khó vương phi, là Mộc Cận lại cảm thấy bà mẹ chồng như Kính phi đúng là không dễ hầu hạ.

Một đoá thủy tiên đơn giản nở bừng trên giấy, Khúc Khinh Cư không có tâm trạng để vẽ vời, liền để Kim Trần đứng ở bên cạnh cất bức tranh đi, bật cười nhìn dáng vẻ trầm tư của Mộc Cận:

“Người không cần phải quá lo lắng cho ta đâu, con người Kính phi tuy rằng khó đối phó, nhưng cũng không phải không có cách đối phó.”

Đối phó với những người đầu óc quá sâu xa, thì khờ ngốc bẩm sinh chính là vũ khí hủy diệt, nàng không phải là người khờ ngốc bẩm sinh nhưng có thể giả ngốc. Phụ nữ trong cung thích dùng miệng làm dao đâm người khác, cứ giả vờ nghe không hiểu gì có thể chọc tức bà ấy. Dù có làm loạn thì cũng sao chứ, hiện giờ Kính phi cũng không dám thật sự làm gì nàng, thì nàng còn sợ cái gì nữa?

18. Chương 18: Tầm Chung

Trong thư phòng, Hạ Hành gấp tờ mật thư trên tay lại, nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã tối hẳn, bèn nói:

“Người đâu, thấp đèn đi tới chính viện.”

Mĩnh Hòa đang đứng hầu trước cửa nghe vậy liền ra hiệu cho tiểu thái giám bên cạnh cầm một chiếc đèn lồng đỏ, còn mình thì đích thân cầm một chiếc đèn lồng có những dải trăn châu rủ xuống, yên tĩnh đứng chờ một bên, đợi vương gia rời bước.

Thư phòng cách chính viện một vườn hoa, Hạ Hành đi tới gần ven vườn hoa, thì nhìn thấy một bóng người ẩn hiện thấp thoáng cạnh hòn giả sơn, bóng dáng màu trắng nhìn không rõ là ai, chỉ mơ hồ nghe thấy một giọng nữ đang ngâm một bài thơ.

“Lúc nhận bay về, trăng sáng chiếu rọi khắp lầu tây.

Hoa rơi nước chảy vô tình.....”

(Câu trong bài thơ “Nhất tiễn mai” của Lý Thanh Chiếu.)

“Ai ở đó vậy?”

Hạ Hành không chút cảm xúc nhìn theo bóng người ấy, ánh nến lúc mờ lúc tỏ in một thoáng tia sáng lên con người của hắn.

“Vương gia?!”

Giọng nói khựng lại một lúc, lộ ra đôi chút hoảng sợ thất thố, một cô gái mặc bộ váy áo sáng màu ồng tay áo rộng bó eo ánh mắt phiếm hồng quỳ trước mặt Hạ Hành, trên tóc của nàng ta cài một chiếc trâm bạch ngọc, bóng dáng mảnh khảnh quỳ trên nền đất, toát lên vẻ u sầu đáng thương.

Minh Hòa liếc nhìn khuôn mặt bình thản của vương gia, bèn mở miệng nói:

“Sao Vân Khuynh cô nương lại ở đây? Đêm đông gió lạnh, thân thể cô nương bị bệnh vừa mới khỏi, nên mặc nhiều vào một chút.”

Khóe miệng Hạ Hành khẽ nhếch lên, nhìn bộ quần áo có thể coi là không được dày dặn lắm trên người Vân Khuynh, rồi bước vòng qua người nàng ta đi thẳng, vốn dĩ cảm thấy có đôi chút thú vị, nhưng nhìn dáng vẻ u sầu đáng thương đó của nàng ta, thì đột nhiên lại thấy chẳng còn chút tư vị gì nữa, còn không hay bằng bộ dạng nàng ta giả vờ thanh cao hời đầu. Cô gái thanh cao chợt trở nên nịnh bợ, khiến người ta thấy mất hứng.

Vân Khuynh thấy vương gia rời đi, cắn cắn môi gọi theo:

“Vương gia.”

Hạ Hành quay đầu nhìn cô gái vẫn đang quỳ trên đất, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Nàng còn nhớ hồi đầu khi bản vương muốn thu nhận nàng làm thông phòng, nàng đã nói gì không?”.

(Thông phòng là để chỉ những nàng hầu thân thiết bên cạnh được chủ nhân nạp làm thiếp.)

“Nô tì nói, mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau.”

(Hai câu thơ trên trong bài “Bạch đầu ngâm” của Trác Văn Quân.)

Vân Khuynh ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Hành, trong mắt đọng đầy tình nồng.

“Vậy giờ nàng lại đang làm gì đây?”

Hạ Hành thích thú đánh giá Vân Khuynh một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên căn cổ trắng nõn của nàng ta.

“Nô tì thật sự ngưỡng mộ vương gia,”

những giọt lệ ngân ngấn lấp lánh trong hốc mắt Vân Khuynh,

“Nếu biết sẽ đi tới bước đường như ngày hôm nay, thì hồi đầu nô tì không nên ở lại vương phủ.”

“Ô hô,”

Hạ Hành nhướn nhướn mày, nói với Minh Hòa,

“Ngày mai nhớ phải nhắc bản vương, cất nhắc người phụ nữ này lên làm thông phòng, bảo người đưa nàng ta trở về, trời tối rồi, đừng có dọa người khác sợ.”

Dứt lời, xoay người đi thẳng tới chính viện, không thèm nhìn tới Vân Khuynh vẫn đang quỳ trên đất.

Minh Hòa cười liếc nhìn Vân Khuynh,

“Nô tài nhớ rồi ạ.”

Nói xong, cũng đi theo.

Đợi mọi người đều đã đi hết xong, Vân Khuynh mới đứng dậy, lau sạch lệ trên khóe mắt, nhìn chăm chăm theo hướng bỏ đi của vương gia, ánh mắt trở nên sáng ngời mà trước đây chưa từng có.

Hạ Hành bước vào chính viện, miễn cho đám hạ nhân đi thông báo, mà trực tiếp đi tới gian phòng của Khúc Khinh Cư. Vừa qua cửa, thì thấy Khúc Khinh Cư tay đang cầm sợi dây chuyền mặt ngọc hồ lô ngắm nhìn dưới ánh nến, ánh mắt ấy chứa đầy vẻ trầm tĩnh mà hần chưa bao giờ được nhìn thấy, thời gian phẳng phất như đang ngưng lại trong đôi mắt nàng.

Hắn biết miếng ngọc hồ lô đó là do Điền thị mẹ đẻ của vương phi để lại, mấy ngày này vương phi đều đeo nó trên người suốt, thấy nàng như vậy, tưởng nàng nhớ tới mẹ đẻ, bèn mở miệng nói:

“Vương phi, hôm nay sao vẫn chưa đi ngủ à?”

“Vương gia đến rồi ư?”

Khúc Khinh Cự đeo lại miếng ngọc vào cổ, đứng dậy đi tới trước mặt Hạ Hành, nhìn thấy mấy cung nữ thái giám quen thuộc đứng hầu bên ngoài, bèn cười nói:

“Hôm nay muộn như vậy rồi, nên tưởng vương gia không đến.”

“Đêm dài đằng đẵng, không có vương phi bên cạnh, bản vương không có lòng dạ nào đi ngủ,”

Hạ Hành bước tới kéo người ôm vào lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán Khúc Khinh Cự,

“Người đâu, hầu hạ tắm rửa thay quần áo.”

Bên trong chiếc thùng tắm rất lớn hơi nóng bay nghi ngút, trên mặt nước còn rắc cả cánh hoa, Khúc Khinh Cự được Hạ Hành ôm đặt vào trong thùng, hai người khỏa thân tương đối, thử nghiệm xem cảm giác da thịt thân mật trong bồn tắm thì sẽ như thế nào.

Bàn tay Hạ Hành lướt qua phần ngực trắng nõn của Khúc Khinh Cự, ngón trỏ móc lấy miếng ngọc hồ lô nhỏ xinh, trầm giọng cười nói:

“Dáng vẻ này của Khinh Cự, thật sự khiến người ta không chịu nổi,”

Nói xong, liền cúi người xuống ngậm lấy cánh môi căng mọng của nàng, hắn không thích hôn môi cùng phụ nữ, nhưng hành động thân thiết như vậy với vương phi, thì lại cảm thấy đôi phần tư vị.

Mượn thế ngồi trên đôi chân đang khoanh lại của Hạ Hành, Khúc Khinh Cự vươn tay ôm lấy hắn, dựa sát bầu ngực mềm mại vào lòng Hạ Hành, mái tóc dài đen bóng rối tung buông lơ lửng tán trên mặt nước, càng tôn lên cánh hoa diễm lệ kia, đẹp không bút nào tả xiết.

Lòng bàn tay ấm áp lướt qua tấm lưng trơn mịn, nhẹ nhàng tiến xuống dưới, đốt cháy lên những ngọn lửa nóng bỏng.

Một màn hoan ái qua đi, hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, Hạ Hành tiện tay khoác tạm một cái áo, rồi cúi người bế Khúc Khinh Cự đang ngâm trong thùng nước đã bắt đầu hơi lạnh ra, thả người lên giường, đích thân lấy khăn lau tóc cho nàng.

Đàn ông sau khi được thỏa mãn, thường vô cùng dịu dàng, tính chất đặc biệt của điểm ấy được thể hiện rất tốt trên người Đao vương Hạ Hành.

Khúc Khinh Cự lấy một chiếc áo lót cuốn người lại, để mặc cho Hạ Hành biểu hiện sự ân cần, nàng ngáp một cái nói:

“Sao hôm nay vương gia đến muộn vậy?”

“Xử lý chút chuyện, nên bị muộn,”

Hạ Hành thấy tóc cũng lau được tương đối rồi, liền thay một chiếc khăn khác lau sơ qua ình, hai người ôm nhau ngồi vào trong chăn, trong khi đợi tóc khô, bắt đầu nói đến vài việc vặt vãnh.

“Ta nghe nói nàng đã có một màn trừng trị mấy tên quân sự làm ăn tắc trách?”

Hạ Hành đột nhiên mở miệng nói,

“Mấy tên này thật không ra thể thống gì nữa, nàng đối xử với bọn chúng cũng nhân từ quá rồi, loại người đó cứ trực tiếp phạt gậy đánh chết mới phải.”

“Mạng người sao lại không đáng giá như vậy được,”

Khúc Khinh Cự mỉm cười,

“Thiếp thấy hiện giờ bọn họ làm việc cũng thành thực lắm, mỗi lần vấp ngã là một lần bớt dại, sau này bọn họ có thể chăm chỉ làm việc, cũng là chuyện tốt của vương phủ.”

“Những tên nô tài phạm lỗi, nàng không cần phải mềm lòng,”

Hạ Hành biết rất rõ những chuyện Khúc Khinh Cư xử lý ở hậu viện, và chẳng thấy có gì là không ổn cả, có thể quản lý được hậu viện lại còn khiến người ta cảm tạ ân đức, đó chính là bản lĩnh, người Hạ Hành hẳn cần cũng chính là một vị vương phi như vậy.

“Đánh chết người cũng không phải điều tốt cho Đoan vương phủ của chúng ta,”

Khúc Khinh cư hiểu dụng ý của Hạ Hành, bèn nói:

“Như vậy là được rồi.”

Hạ Hành nghe vậy cũng không tiếp tục chuyện này nữa, mà chuyển chủ đề về miếng ngọc hồ lô trên cổ Khúc Khinh Cư:

“Miếng ngọc hồ lô này là thứ đồ tinh xảo dễ thương gì vậy?”

Khúc Khinh Cư nghe thế liền vuốt ve miếng ngọc, nụ cười nhạt đi đôi phần:

“Đây là thứ mẫu thân thiếp lúc còn sống đã để lại, vẫn luôn bị kẻ mẫu giữ rịt lấy, hồi đầu nghĩ đủ mọi cách, cũng không thể đòi lại từ trong tay kẻ mẫu được, giờ thiếp thành Đoan vương phi rồi, bà ấy lại trông mong dâng tặng lại.”

Những lời này tăng bốc Hạ Hành lên, lại chọc cho Lương thị hai đao, Khúc Khinh Cư hoàn toàn chẳng có chút áp lực nào khi làm thế.

“Lòng dạ Lương thị thật là ác độc,”

sắc mặt Hạ Hành sầm xuống,

“Hiện giờ đã có ta bảo vệ nàng, xem bà ta còn dám can rở nữa không, trước đây may mà có cậu che chở cho nàng, nếu không sao ta có thể có được một người vợ hiền thực như thế này.”

Gọi Điền gia là cậu, gọi Xương Đức công là công gia, tuy nói hẳn là người của hoàng thất, có xưng hô ra sao thì cũng đều không sai, chỉ là mức độ đối đãi với hai bên không giống nhau quá rõ ràng.

“Cậu và mợ trước giờ vẫn luôn chăm sóc cho thiếp, nếu không khi gả vào vương phủ đâu thể có một trăm hai mươi gánh của hồi môn được, còn có kẻ bán ruộng đất nhà cửa tiệm buôn nữa, tất cả đều là của người mẹ đã khuất của thiếp để lại cho và cả ngày đó cậu mợ cũng tặng thêm rất nhiều đồ nữ trang nữa.”

Khúc Khinh Cư khẽ cười một tiếng,

“Thiếp không may mà lại thành may, chí ít vẫn còn có một người cậu hết lòng bảo vệ mình.”

“Cậu rất nhân hậu,”

Hạ Hành mỉm cười ôm nàng vào lòng,

“Giờ nàng là chủ nhân của vương phủ, ngày thường không có việc gì thì cũng có thể mời cậu mợ tới phủ, ta cũng muốn gặp hai vị biểu đệ.”

“Vương gia không chê gia đình nhà cậu, thì sau này có cơ hội thiếp sẽ bảo hai vị biểu đệ tới bái kiến chàng.”

Khúc Khinh Cư ngẩng đầu nhìn Đoan vương, nụ cười như hoa nở, dường như vô cùng vui vẻ khi thấy Hạ Hành thân thiết với gia đình nhà cậu mình.

“Huynh đệ nhà mình cả, sao lại nói bái kiến chứ,”

Hạ Hành rất vừa lòng đối với phủ Tường Thanh hầu, gia phong nghiêm cẩn, hành sự chừng mực, gia đình như vậy mới không làm mất phong thái gia thế, vì thế gọi Tường Thanh hầu bằng cậu, là vô cùng cam tâm tình nguyện.

Khúc Khinh Cư nghe vậy nụ cười không thay đổi nói:

“Bọn họ nào dám thật sự cùng xưng huynh gọi đệ với vương gia người chứ, vương gia không biết đầy thôi, hai vị đệ đệ này của thiếp cả ngày đọc sách đến mức đầu óc cũng cổ hủ luôn rồi, miệng ngày ngày ra rả thiên địa quân thân sư, muốn các đệ ấy không để ý tới địa vị của người, còn khó hơn bắt các đệ ấy đừng đọc sách nữa.”

(Thiên địa quân thân sư là đối tượng thờ tự trong dân gian Trung Quốc, bao gồm trời, đất, vua chúa, cha mẹ, thầy giáo.)

“Đó là mới gia đình hiểu biết lễ nghĩa,”

Hạ Hành nghe ra được thái độ thân thiết của Khúc Khinh Cư với Điền gia, liền vỗ lên lưng nàng,

“Sau này có qua lại gì đó với Điền gia, thì toàn bộ giao cho nàng làm chủ, đều là thân thích nhà mình cả, không cần phải quá câu nệ.”

Khúc Khinh Cư đương nhiên nhận lời, còn về phần sẽ làm thế nào, lại là việc của nàng. Dựa vào gia phong của Điền gia, tất nhiên là luôn trung thành với hoàng đế, suy nghĩ của Hạ Hành ra sao nàng không thấy có hứng thú, nhưng nàng lại không thật sự muốn cuốn Điền gia vào những chuyện kiểu như thế này.

Khúc Khinh Cư nàng không phải người hiền lành lương thiện gì, nhưng lại biết lấy đức trả đức, lấy oán báo oán, nàng vô duyên vô cớ chiếm dùng cơ thể này, thì phải biết cảm ơn chứ.

Ngày thứ hai vừa tỉnh dậy, tiểu Hạ Hành phải lên triều sáng xong, Khúc Khinh Cư lại ngủ thêm một giấc say nữa, rồi mới rời giường rửa mặt dùng bữa sáng, ăn sáng xong, thì nghe được một chuyện rất mới lạ.

“Người nói vương gia muốn thu nhận Vân Khuynh cô nương làm thông phòng?”

Nàng lau tay, nhìn Tiểu Cam Tử, cười mà như không cười nói,

“Đã như vậy rồi, thì thưởng cho Vân Khuynh một cặp vòng ngọc, cũng coi như ta chúc mừng nàng ta.”

“Vương phi thiện lương, chỉ là một thông phòng thôi, đâu đáng để được người ban thưởng,”

Tiểu Cam Tử cười nói,

“Chẳng qua là tối hôm qua Vân Khuynh ở trong vườn hoa bám lấy vương gia, vương gia không có kiên nhẫn nói chuyện với nàng ta, nên mới tiện miệng bảo thu nhận nàng ta, cũng chỉ nói một câu vậy thôi, chứ không ban thưởng bất cứ thứ gì cả.”

“Bám lấy vương gia?”

Khúc Khinh Cư nhướn mày cười nhạt, chẳng trách tối qua lại đến trễ như vậy, thì ra là bị mỹ nhân níu chân.

Tiểu Cam Tử thấy vương phi mỉm cười thần nhiên, thầm nhủ vương phi không để tâm đến chuyện này, nên mới yên tâm:

“Còn không phải sao, người ra đời đã không tốt, cũng chỉ có mấy loại thủ đoạn đó thôi, nô tài nói sợ bản đến tai vương phi người.”

“Hiếm khi Tiểu Cam Tử công công có thể nói rõ ràng nguyên nhân hậu quả đến vậy,”

Khúc Khinh Cư cười nói,

“Mấy ngày nay trong phủ nhiều chuyện, bình thường người thay ta để ý chuyện mua bán, cũng để tránh mấy tên quần sự làm việc sơ suất.”

“Nô tài nhất định sẽ trông nom thật tốt,”

Trong bụng Tiểu Cam Tử rất mừng, chuyện mua bán là thứ béo bở, vương phi đã nói thế, thì không phải những quần sự phụ trách chuyện mua bán, sẽ đều phải cẩn thận tâng bốc hấn sao?

Quả nhiên, sau này lấy lòng vương phi chính là thượng sách, hấn không bằng được đám người Tiền Thường Tín và Minh Hòa, nhưng có thể xuất đầu lộ diện trước mặt vương phi, thì chẳng phải coi như hấn cũng có bản lĩnh đó ư?

19. Chương 19: Chọn Lựa

Hạ Hành dù không phải là người được hoàng đế yêu thích nhất trong bốn vị vương gia, nhưng ngày thường những người gửi thiệp mời đến phủ Đoan vương cũng không ít, hôm nay có người hiếu kính lá trà, ngày mai có người hiếu kính nông vật tươi mới trong nông trang, ngày sau lại tặng những bức vẽ nổi tiếng.

Nhưng phạm là thiệp của cánh phụ nữ thì đều đưa đến tay Khúc Khinh Cự, có những người thì gặp mặt một lần, có những người thì úp thiệp xuống để người dưới tiếp đãi là đủ rồi.

Cái đó gọi là người giữ cổng cho phủ Tể tướng cũng như quan Tứ phẩm, không chỉ một vương phi nàng, mà ngay cả nhà mẹ đẻ của các thê thiếp cũng có không ít người đến phủ dâng bốc. Nên khi thấy người trong nhà Hàn Thanh Hà dâng thiệp hỏi thăm bước vào, Khúc Khinh Cự sau một thoáng do dự, bèn nói:

“Bảo người dưới tiếp đãi người này đi, nói với hân ta, trong phủ có quy tắc, chỉ có ngày lễ Tết Trung thu hay mang thai sinh con trai, thì thị thiếp trong phủ mới có thể tiếp đón người nhà, ngày bình thường thì miễn đi.”

Đừng nói là vương phủ, mà ngay cả thân thích của thị thiếp trong những gia đình bình thường nếu không phải ngày lễ ngày tết thì cũng không thể đến thăm.

“Người nhà có phần không hiểu quy tắc quá rồi đấy, thân thích của vương phi người cũng không có quy tắc không có việc gì thì thường xuyên đến cửa như thế, vị di nương này còn đặc biệt hơn,”

Cái nhìn đầy khinh thường của Ngân Liễu liếc đến tấm thiệp không đáng để mắt tới kia, “Nô tì nhớ dáng vẻ ngang ngược của Hàn di nương lúc đầu, chẳng qua là dựa vào việc là người đầu tiên hầu hạ vương gia thôi.”

“Được rồi,”

Khúc Khinh Cự hờ hững nhìn Ngân Liễu, “Bảo người đưa những thứ người kia dâng lên đến chỗ của Hàn thiếp đi, nói với La thị, không phải ta không linh động, mà là trong phủ có quy tắc của trong phủ.”

Hiện giờ mấy vị vương gia đều đang trông ngóng cái vị trí ấy, những người không thân quen với vương phủ vẫn nên ít tới thì tốt hơn, nếu không xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ Đoan vương sẽ siết cổ mình chết trước tiên. Bản thân chết một cách kiêu ngạo cũng tốt hơn một chút so với việc bị kẻ khác bóp chết.

Trong Tây viện, Hàn Thanh Hà nhìn những thứ trên bàn, chẳng qua chỉ là những món đồ chơi không có giá trị gì, cũng không biết người gác cổng thấy những thứ này sẽ chê cười nàng đến mức nào nữa, nàng ta miễn cưỡng nặn ra một thoáng ý cười, nói với Thục Quỳnh đang đứng ngay trước mặt:

“Vất vả cho Thục Quỳnh cô nương rồi, xin Thục Quỳnh cô nương thay ta nói cảm ơn tới vương phi.”

“Di nương đừng khách khí, trước khi nô tì tới đây vương phi đã nói, có người thân thương yêu lo lắng là điều may mắn của phụ nữ. Chỉ là trong phủ có quy tắc, không thể để mọi người gặp mặt được, mong di nương rộng lượng.”

Thục Quỳnh vốn dĩ là người của vương phủ, giờ là a đầu bên cạnh vương phi, người dưới trong phủ đều rất khách khí với nàng ta, nên đối mặt với sự khách khí với Hàn thị, sắc mặt nàng vẫn như bình thường, nhưng trong cử chỉ vẫn giữ nguyên bốn phận của kẻ dưới, luôn cúi đầu xuống biểu thị vẻ tôn kính với Hàn thị.

“Vương phi đâu cần nói vậy, vốn là người nhà của ta quấy rầy mà, vương phi nhân từ mới giữ lại đồ của bọn họ, vương phi đại đức, tiện thiếp xin khắc ghi trong lòng.”

Hiện giờ Hàn Thanh Hà đã thành thực lên nhiều, trong lòng nàng ta hiểu rằng, những thứ này vốn dĩ không thể đưa đến trước mặt mình được, vương phi có thể mang chúng tới cho nàng ta, bất luận là chân tình hay giả ý, nàng ta không thể không thừa nhận, việc này phải cảm kích vương phi rồi.

Nhà mẹ đẻ nàng thân phận thấp kém, thứ đưa tới cũng chẳng phải quý giá gì, chỉ là mấy món đồ nhỏ nhỏ nàng vẫn thích trước khi bước vào phủ mà thôi, chỉ là từ ngày nàng theo vương gia đặt chân vào vương phủ đến nay, chưa từng nhận được thứ gì của nhà gửi tới, hôm nay xem lại, e là mỗi năm trong nhà đều gửi, chỉ là bọn người dưới chưa bao giờ đưa tới cho nàng mà thôi. Nhớ tới trước lúc vương phi vào phủ, người đắc thế nhất chính là Phùng Tử Căng, trong lòng Hàn Thanh Hà thầm cười lạnh.

Nàng oán hận gia thế mẹ đẻ hèn kém, thậm chí cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng nhìn những thứ này, trong lòng nàng lại thấy cực kỳ phức tạp, tựa hồ như có thứ gì đó vừa chua xót lại vừa cay đắng, chặn ngang không thoát ra được.

Mùng hai tháng chạp, là một ngày may mắn, Khúc Khinh Cư ngồi trên ghế chủ tọa, phía dưới là bốn nàng Phùng, Giang, La, Hàn, lúc này ánh mắt của bốn người cũng không đặt lên người Khúc Khinh Cư, mà đang đánh giá cô gái mặc bộ y phục màu hồng nhạt đứng ở chính giữa phòng, Vân Khuynh.

Nghiêng người dựa vào chiếc ghế quý phi (1), Khúc Khinh Cư lấy tay đỡ đầu, uể oải uống một ngụm trà, nhìn năm người phụ nữ phía dưới, chậm rãi mở miệng:

“Vương gia đã muốn thu nhận muội làm thông phòng, bọn ta cũng không có ý kiến gì. Thông phòng không bằng được với di nương, không thể tổ chức tiệc rượu. Ta không đành lòng để muội lặng lẽ bước vào phòng vương gia, nên muội hãy hành lễ với bản vương phi và mấy vị đây, cũng là để đám người dưới biết, giờ muội không phải là khách quý của vương phủ nữa, mà là người của vương gia bọn ta.”

“Còn không phải ư, hồi đầu ta còn tưởng Vân Khuynh muội sẽ được vương gia thu nhận vào phòng, ai ngờ muội không chịu lại muốn làm khách trong phủ, nhưng cuối cùng thì việc muốn thành thì phải trải qua sóng gió, coi như đã được bước vào phủ chúng ta rồi,”

Phùng Tử Căng cười cười nhìn Vân Khuynh, “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó kìa, non mềm đến nỗi bóp được ra nước mắt, chẳng trách vương gia lại thích như vậy.”

Trong phủ có ai mà không biết đầu đuôi câu chuyện đó chứ, trong giọng điệu của Phùng Tử Căng tràn đầy vẻ mỉa mai, rõ ràng là không mấy may muốn giữ thể diện cho Vân Khuynh.

Sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, cắn môi dưới nói:

“Phùng trắc phi chê cười rồi, Vân Khuynh xuất thân thấp hèn, chẳng qua được vương gia thương xót thôi, ngàn vạn lần không bì được với sự yêu thích của vương gia giành cho vương phi và các vị đây.”

“Xem ra Vân Khuynh cô nương vẫn chưa hiểu được quy tắc của vương phủ rồi,”

Phùng Tử Căng cười lạnh, “Trước mặt chủ tử trong phủ, thông phòng phải tự xưng là nô tì, ngay cả việc tay đặt ở đâu, chân đứng thế nào cũng có quy tắc cả đấy, nếu như muội không hiểu, thì đại khái có thể bảo ma ma trong phủ dạy cho.”

“Nô tì nhớ rồi.” Vân Khuynh chần chờ khuyu gối xuống, đầu cúi xuống càng thấp hơn.

Nhưng Khúc Khinh Cư ngồi ở phía trên lại nhìn thấy khóe môi nhợt nhạt của nàng ta, cùng bàn tay siết chặt giấu trong ống tay áo. Cảnh này giống với cảnh thầy giáo và học sinh trên bục giảng hồi còn ở kiếp trước, học sinh cho rằng hành động nhỏ bé này của mình được làm rất kín đáo, nhưng lại không biết rằng thầy giáo đã nhìn thấy rõ ràng tất cả.

Phùng trắc phi thấy dáng vẻ đó của Vân Khuynh, cười nhạt một tiếng nhàm chán, cũng không mở miệng nói tiếp nữa.

Đám người Giang Vịnh Như ở trước mặt Khúc Khinh Cư, vốn dĩ không nhiều lời, giờ lại càng không thể tiếp lời cho câu chuyện này, đành cúi đầu uống trà.

“Đã vậy rồi, thì bắt đầu bái lạy đi.” Khúc Khinh Cư hơi ngồi thẳng người dậy đôi chút, cười nhìn Vân Khuynh đang đứng phía dưới.

Thông phòng có thể hành đại lễ ba quỳ chín lạy, đó chính là sự nhân từ của vợ cả và vinh dự của thông phòng, nhưng loại chuyện này đặt lên người Vân Khuynh, thì lại là sỉ nhục chứ không phải là vinh dự.

Hành lễ này thê thiếp cũng có thể kính trà, một thông phòng như nàng ta lại phải ba quỳ chín lạy thì thể diện để vào đâu? Nhưng cho dù là thế, nàng ta cũng chỉ có thể chịu đựng nhục nhã quỳ xuống, từ từ bái lạy, một khấu đầu, một khấu đầu nữa rồi lại thêm một cái nữa, sau khi đứng lên làm lại ba lần, mới run rẩy mở miệng nói:

“Nô tì tham kiến vương phi.”

“Ừ,” Khúc Khinh Cư gật gật đầu, lấy từ trên chiếc khay bạc của Kim Trần một chiếc trâm bằng vàng ròng đầu tròn đưa cho nàng ta,

“Sau này hãy cẩn thận hầu hạ cho vương gia.”

Vân Khuynh quỳ xuống nâng hai tay lên nhận chiếc trâm vàng, lại dập đầu một cái nữa với Khúc Khinh Cư, rồi mới đứng lên đi tới trước mặt Phùng Tử Cầm quỳ xuống, hành lễ một quỳ ba khấu đầu:

“Nô tì tham kiến Phùng trác phi.”

“Ta không phú quý bằng vương phi, từ lâu đã nghe nói muội chê vàng tầm thường, bạc chướng mắt, muội lại đa tài đa nghệ, nên quyền “Phồn hoa ký” này uội lật xem chơi.”

Phùng Tử Cầm đưa cuốn sách cho Vân Khuynh, đoạn cười nói, “Thiết nghĩ muội sẽ thích cuốn sách này.”

“Phồn hoa ký” là một câu chuyện hát nói, viết về một vị công tử giàu có bị một nàng kỹ nữ âm mưu tính kế, suýt chút nữa thì mất đi vị tiểu thư ngàn vàng mình rất mực thương yêu, cuối cùng công tử giàu có và vị tiểu thư ngàn vàng kia thành hôn, còn nàng kỹ nữ vì làm nhiều việc ác, bị tống vào đại lao chịu đại hình.

Khúc Khinh Cư nhìn cuốn sách bị Vân Khuynh cầm đến quẩn cả lại, cúi đầu lặng lẽ uống một ngụm trà, mãi cho đến khi Vân Khuynh khuyu gối hành lễ với hai nàng thị thiếp xong, nàng mới chậm rãi mở miệng nói:

“Hiện giờ trong phủ có ba thông phòng, Bán Hạ từng là người ở bên cạnh ta, Bạch Chỉ và Vân Khuynh đều là được đưa từ ngoài phủ vào, chỗ của ta quy tắc không nhiều, không cần các muội phải tới chính viện hầu hạ, sau này nếu như vương gia không gọi các muội hầu hạ, thì cứ ngoan ngoãn ở trong tiểu viện nghỉ ngơi, không cần phải lo lắng đến những chuyện khác.”

Nghe thấy những lời này, trong lòng bốn người đang ngồi ở đây đều mừng thầm, trên dưới trong phủ có ai mà không biết, bình thường vương gia đặc biệt không thích nha hoàn hầu hạ, mà những người hầu bên cạnh thì tuổi tác đều đã lớn cả, chỉ còn hai người là vẫn còn chỉ ra được trong phủ. Nay ba thông phòng không thể ngày ngày xuất hiện trước mặt vương gia, thì còn có thể giả được thủ đoạn gì nữa đây.

“Vương phi thiện lương, như vậy là thương xót cho các muội ấy rồi, nếu như là những quý phủ khác, mấy việc như bưng bê vén rèm cũng đâu thiếu để mà làm?”

Giang Vịnh Như cười nói tiếp, “Vân Khuynh cô nương còn không cảm ơn vương phi đi?”

Vân Khuynh lại quỳ xuống lần nữa: “Nô tì cảm tạ vương phi.”

Khúc Khinh Cư nhìn nàng ta, xua xua tay, “Đứng dậy đi, quỳ tới quỳ lui ta nhìn mà mệt đến phát sợ rồi, nếu như các muội không còn việc gì nữa, thì lui xuống cả đi.”

Nàng lười xem mấy vở kịch hay này lắm.

Dùng cơm trưa xong, Khúc Khinh Cư thấy mặt trời lấp ló chui vào trong những tầng mây, bèn dẫn người tới hoa viên, bắt đầu đi bộ cho dễ tiêu hóa tiện thể phơi nắng.

Hoa viên trong vương phủ trước này chưa bao giờ có cảnh cây cối khô héo, cho dù là đến tháng chạp, nhưng sắc xanh trong vườn vẫn tràn trề như xưa, thậm chí còn có không ít bông hoa đang nở rộ, nhìn những bông hoa nở trái mùa, thiết nghĩ là đám người dưới đã nghĩ đủ mọi cách để ép cho hoa nở.

“Cút đi, các người là cái thá gì, dựa vào đâu mà đòi khám người ta!”

“Bán Hạ cô nương, theo ta thấy, cô nương nên giao món đồ đó ra đây, nếu không để người ta biết chỗ chúng ta có kẻ trộm thì không hay đâu.”

Đi qua một giàn hoa tươi tốt, là một nơi vô cùng âm u hẻo lánh, Khúc Khinh Cư nhìn thấy một cô gái trẻ mặc một chiếc áo hai lớp thêu hoa đang bị mấy vị ma ma vây quanh, tóc tai rối bù, dường như vừa tranh chấp động tay động chân.

“Có người mới là trộm, ta là người của vương gia, các người dựa vào đâu đòi khám người ta? Huống hồ, đồ vật không thấy đâu, tại sao không nghi ngờ người khác, lại cứ nhất định phải là ta?”

“Hô, Bán Hạ cô nương thật sự tưởng mình thành chủ tử rồi ư?”

Một vị ma ma hơi béo cười khẩy nói: “Chỉ là một thông phòng, là một nô tài, mà tưởng mình thật sự là người ngồi trên rồi chắc? Cũng không nhìn vào gương mà xem lại mình đi. Thứ bị mất để ở trong phòng, chỉ có mình cô nương đi qua, ngoài cô nương lấy ra, thì còn có thể là ai nữa?”

“Phi!”

Bán Hạ nhỏ toét một phát, “Cả đám các người chẳng qua là thấy hiện giờ vương phi được sủng ái, nên mới chạy tới làm khó dễ ta, muốn lấy lòng trước mặt vương phi. Các người cũng không nhìn thử xem vương phi có coi trọng các người không, đám cẩu nô tài, lại cứ tưởng mình là bồ khoái của nha môn, giả vờ đứng đắn cái gì chứ! Đợi sau này vương phi thất sủng, không chừng lại muốn chạy đi lấy lòng kẻ khác!”

Mộc Cận đi bên cạnh Khúc Kinh Cư nghe thấy những lời chối tai này, lạnh lùng nói:

“Hôm nay ở đây diễn vở kịch gì vậy, vườn hoa đang yên đang lành, cãi nhau như thế còn ra thể thống gì nữa hả?”

Mấy người quay đầu lại nhìn, sợ đến tái mặt, nhất thời đều quỳ sụp xuống, chỉ có mình cô gái tên Bán Hạ đó là vẫn đứng nguyên.

Khúc Kinh Cư mặt không chút cảm xúc đánh giá Bán Hạ, nhướn mày nói: “Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Con đường tự mình đã chọn, cho dù có quỳ cũng phải đi cho hết. Vân Khuynh đã thế, Bán Hạ cũng vậy. Lúc đầu Bán Hạ làm ra những chuyện phản chủ này, thì đã nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay rồi. Nàng là vương phi được sủng ái, cho dù không tính toán với nàng ta, thì cũng sẽ có người vì muốn lấy lòng vương phi nàng, mà đi gây khó dễ với một thông phòng vốn chẳng được coi là chủ tử như Bán Hạ.

Có những lựa chọn không thể quay đầu lại, Khúc Kinh Cư nhìn Bán Hạ vẫn đứng nguyên tại chỗ, không biết hiện giờ nàng ta có thấy hối hận không?

20. Chương 20: Độc Nhất Vô Nhị

Đây là lần đầu tiên Khúc Kinh Cư nghiêm túc đánh giá cô gái tên Bán Hạ này, ngoại trừ dáng vẻ có đôi chút nhếch nhác ra, thì dung mạo cũng không tồi chút nào, đôi mắt to, hàng mày cong, lúc nói chuyện khoe miệng dường như lấp ló hai chiếc lúm đồng tiền nho nhỏ, thoát nhìn qua thì là đáng yêu ngây thơ dễ thương, nếu không phải vừa nãy tận tai nghe thấy những lời vô cùng hung hãn của nàng ta, thì Khúc Kinh Cư cũng thật sự không dám tin nàng ta có thể thốt ra những câu như vậy.

“Trong vườn hoa người tới kẻ đi, các người cãi cọ ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Mộc Cận lạnh lùng nhìn mấy người đang quỳ dưới đất, lại nhìn sang Bán Hạ, “Bán Hạ cô nương cũng khí thế quá nhỉ, sao cả vương gia và vương phi cũng là đề tài thảo luận của cô nương thế?”

Lúc Bán Hạ nhìn thấy Khúc Kinh Cư, trong lòng đã có chút sợ hãi, nhưng thấy dáng vẻ bề trên của Mộc Cận, nhớ tới hồi đầu cả hai người cũng là người hầu, Mộc Cận chỉ là dựa vào sự tin sủng của vương phi nên mới đắc ý như vậy, nhất thời trong lòng lại nảy sinh ra cảm giác bất mãn, chẳng qua chỉ là một nô tỳ bên cạnh vương phi, dựa vào đâu mà trưng ra cái đáng vẻ giáo huấn người khác như vậy?

“Không phải là muội muội khí thế quá, mà là Mộc Cận tỉ tỉ càng lúc càng thể hiện được uy phong.”

Bán Hạ vén mấy sợi tóc xổ tung ra ở hai bên má lên, “Chẳng trách đám cẩu nô tài tên nào tên nấy đều chạy tới lấy lòng, đúng là một người đắc đạo gà chó thắng thiên.”

Nghe những lời này, Khúc Kinh Cư nhướn mày, vịn vào tay Kim Trản ngồi xuống cạnh chiếc bàn đá, nàng cũng không muốn cãi nhau với một thông phòng.

“Cái miệng này của Bán Hạ cô nương càng lúc càng sắc, nhưng quy củ thì càng không nể mặt người khác rồi,”

Mộc Cận không hề tức giận, cười nhạt: “Thông phòng Bán Hạ, không tuân theo quy củ trong phủ, thân làm kẻ dưới nhưng lại xúc phạm bề trên, vả miệng ba mươi cái.”

Mộc Cận nói dứt lời, một vị ma ma vốn dĩ đang quỳ dưới đất vội vàng đứng lên, nịnh nọt nói:

“Mộc Cận cô nương xin hãy lui lại vài bước, đừng để những thứ bẩn thỉu này dấy vào người. “Nói xong, xoay người giáng cho Bán Hạ một cái bạt tai.

“Vương phi, tâm tư của người độc ác lắm, ta.....”

Một nha hoàn khác nhanh chóng bò từ dưới đất dậy, lấy ra một chiếc khăn tay nhét vào miệng ta nàng, túm lấy mái tóc rồi tung lên, lộ hoàn toàn khuôn mặt của Bán Hạ ra, để ma ma đánh được thuận tay hơn.

Khúc Khinh Cư neho mắt nhìn những đường vân trên chiếc bàn đá, lắng nghe những tiếng bôm bốp vang lên bên tai, lấy khăn lụa lau lau tay, rồi mới chậm rãi mở miệng nói:

“Người chỉ là một thông phòng nhỏ bé, lại dám can rở như vậy, không biết ai đã cho người cái gan đó thế?”

Nàng ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt ghê gớm của Bán Hạ,

“Hay là vì sự khoan dung ngày xưa của ta đã khiến người quên mất bổn phận của mình, không giữ quy củ đến mức để người tùy ý nói chuyện của chủ tử? Tuy rằng người không phải xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng tốt xấu gì cũng là con gái nhà hiền lành tử tế, sao lại ăn nói không biết suy nghĩ như vậy, thực thấy xấu hổ thay cho cha mẹ người!”

Bán Hạ bị chặn miệng, nghe Khúc Khinh Cư nhắc đến người nhà của mình, hu hu vài tiếng, ngoan ngoãn hằn đi.

“Không cần phải đánh nữa, khuôn mặt xinh đẹp như vậy đừng có lãng phí,”

Khúc Khinh Cư thu hồi lại ánh mắt, tiếng bạt tai cũng dừng lại, “Thông phòng Bán Hạ mạo phạm bề trên, phạt đến phòng giặt quần áo làm người hầu.”

Nói đến đây, nàng liếc nhìn Bán Hạ, “Người cũng không cần phải đi tìm vương gia, ta sẽ đích thân nói lại chuyện này với vương gia.”

Mộc Cận nhìn vương phi, nói quay ra nói với mấy nha hoàn và ma ma trước mặt,

“Các người đi giúp Bán Hạ cô nương thu dọn đồ đạc, đưa nàng ấy đến chỗ ở của người hầu phòng giặt quần áo, đừng khiến Bán Hạ cô nương bị mệt.”

“Mộc Cận cô nương yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc Bán Hạ cô nương tử tế,” vị ma ma vừa bạt tai Bán Hạ cười đồng ý, sau khi dẫn người hành lễ với Khúc Khinh Cư xong, bèn kéo Bán Hạ vẫn đang bị nhét khăn vào miệng lui xuống.

Đợi những người đó đi hết rồi, Kim Trản mới lo lắng mở miệng nói:

“Vương phi, con người Bán Hạ này đúng là đáng ghét, tại sao không đuổi nàng ta ra khỏi phủ, hà tất phải giữ lại chướng mắt.”

Khúc Khinh Cư vịn vào người nàng đứng dậy: “Phòng giặt quần áo là nơi nào chứ? Mỹ nhân là những người cần được nuông chiều, những nơi kiểu như vậy thì mỹ nhân dù có đẹp hơn nữa cũng sẽ bị mài mòn trở thành thôn nữ, nếu vương gia gặp lại nàng ta liệu có thể nảy sinh được chút tâm tư phong tình nào đây? Người phụ nữ để có thể tỏa sáng trước mặt đàn ông thì phải càng thay đổi càng xinh đẹp hơn, chứ không phải là càng thay đổi càng xấu đi.”

Vì thế nên trên thế giới này mới có nhiều người đàn ông ghét bỏ vợ cả sủng ái tiểu thiếp, phụ nữ chăm bẵm dạy dỗ con cái quán xuyến việc nhà, trên phụng dưỡng cha mẹ lớn tuổi, giữa quản lý tiểu thiếp, dưới nuôi con mình hoặc con của người khác, đợi đến khi già rồi, tiểu tụy rồi, cuối cùng cánh đàn ông còn chê bai họ không hiểu phong tình.

Nàng không làm được những chuyện hiền thê như vậy đâu, lấy lòng đàn ông như thế, thì chi bằng lấy lòng bản thân mình còn hơn.

“Đạo lý này lẽ nào không phải sao, sau này vương gia gặp lại cô nàng đó, sẽ chỉ thấy nảy sinh sự chán ghét thôi, đâu còn nhớ đến sự tốt đẹp của nàng ta ngày xưa nữa.”

Ngân Liễu thấp giọng oán hận nói, “Bội tín vứt bỏ chủ nhân, như thế cũng coi như lợi cho nàng ta quá rồi!”.

Mộc Cận liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai nghe thấy lời Ngân Liễu, mới nói:

“Vương phi, chỗ râm tối này ngồi lâu không có lợi cho thân thể, chi bằng chúng ta đổi đi tới chỗ khác?”.

Khúc Khinh Cư gật gật đầu,

“Kim Trần người đi hỏi thử xem vương gia hiện giờ có bận không, nếu như không bận, ta sẽ đến thăm vương gia một lát.”

Kim Trần gật gật đầu, vội vàng sai bước đi trước.

Ở một nơi khác trong vườn hoa, Giang Vịnh Như nhìn mấy người đang ra sức kéo Bán Hạ ra khỏi vườn hoa cười mà như không cười, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, mới thấp giọng phun ra hai chữ:

“Đồ ngu.”

Nha hoàn bên cạnh nàng cười nói:

“Chủ tử thật đúng là liệu sự như thần, Bán Hạ này quả nhiên chẳng ngang ngược được mấy ngày.”

Giang Vịnh Như liếc nhìn nàng ta:

“Từ giây phút nàng ta phản bội lại chủ nhân của mình, thì đã định chắc chắn sẽ có ngày hôm nay rồi. Trong những phủ khác không phải là không có những nô tài giống như vậy, nhưng không có ai nóng vội như nàng ta cả, vương phi vào phủ còn chưa được hơn một tháng, nàng ta đã sốt sắng bò lên giường. Rơi vào kết cục này, cũng coi như đó là sự nhân từ của vương phi. Ngải Lục, người phải nhớ cho kỹ, sau này gặp loại người như vậy, phải tránh xa ra, những kẻ bội tín phản bội lại chủ nhân, vĩnh viễn sẽ không bao giờ có được kết cục tốt đẹp đâu.”

Ngải Lục cúi mặt xuống, kính cẩn nói:

“Chủ tử yên tâm, nô tì nhớ rồi.”

Giang Vịnh Như nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng ta, hài lòng gật gật đầu, mỉm cười nhìn vương phi đi về hướng thư phòng của vương gia.

Vương phi Khúc Khinh Cư, là người phụ nữ thông minh lý trí, cả đời nàng ta không muốn trở thành đối thủ của một người phụ nữ như vậy. Dù sao đời này vị trí trắc phi của nàng cũng là đỉnh cao nhất rồi, cứ thuận theo người như thế là tốt nhất, chỉ ít những ngày sau của nàng cũng sẽ không thê thảm như Phùng thị kiều ngạo.

“Bộ máy quản lý muối ở Giang Nam càng lúc càng hỗn loạn,”

Hạ Hành đan hai tay lại đặt lên bản báo cáo, nói với tên thủ hạ đang đứng đối diện phía dưới thư án, “Những chuyện này phải người đi xem xét trước, ở đó có người của lão Đại và lão Tam, hai người bọn họ sai người tranh giành đến đâu rơi máu chảy, thì bản vương cũng không muốn làm người ác ảnh hưởng tới hứng thú của bọn họ.”

Người đứng dưới chính là một môn khách của Hạ Hành, tên là Vương Xương Danh, diện mạo tuy không xuất chúng, nhưng lại rất biết cách nghe ngóng tin tức, đầu óc cũng rất nhanh nhẹn thông minh, cho nên trước mặt Hạ Hành cũng có thể là coi là người quen mặt.

“Vương gia, thuộc hạ còn nghe được một tin ở Giang Nam, người của Thụy vương gia đang cho dưới đó vay tiền,”

Vương Xương Danh cau mày nói, “Nhưng tất cả đều lấy danh nghĩa người khác cho vay, thuộc hạ nhất thời chưa tìm ra được chứng cứ chắc chắn.”

“Ăn mặc và các khoản chi dùng của lão Tam đều là những thứ tốt nhất, đương nhiên tiêu nhiều tiền,” Ngón trỏ Hạ Hành gõ gõ lên mặt bàn, trầm ngâm nói,

“Việc này chúng ta không rảnh mà để tâm đến, bình thường đệ ấy chỉ tiêu Hoàng thượng tận mắt nhìn thấy, Hoàng thượng không nói gì, thì thân làm anh như bản vương sao có thể quan lý thay được. Sau này tìm cơ hội truyền tin này đến tai Ninh vương đi, tục ngữ nói rồi huynh trưởng như cha, chuyện này giao cho lão Đại xử lý thì không còn gì thích hợp hơn.”

“Vâng, vương gia anh minh,” Vương Xương Danh tuân lệnh,

“Ninh vương điện hạ uy phong hiển hách, nhất định sẽ dạy bảo Thụy vương điện hạ chu đáo.”

Hạ Hành nghe thấy câu này khoe miệng khê nhếch lên, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Minh Hòa bưng một chiếc khay bước vào, bèn thu lại ý cười trên mặt nói:

“Có chuyện gì?”

“Vương gia, vương phi đang ở bên ngoài, nói rằng nếu người không bận gì, thì vương phi có chuyện muốn trao đổi với người.”

Minh Hòa nhìn Vương Xương Danh đang đứng ở bên cạnh, giơ cao chiếc khay trong tay lên chút nữa, “Vương phi còn nói, nếu như người đang bận, thì dùng bát canh chim bồ câu non này trước rồi hãy làm việc tiếp.”

Sắc mặt Hạ Hành hòa hoãn đi nhiều, ra hiệu cho Minh Hòa đặt chiếc khay xuống, quay qua nói với Vương Xương Danh:

“Người lui xuống trước đi.”

Vương Xương Danh khom người lui xuống, lúc ra khỏi cửa vùi đầu xuống cực thấp, nên chỉ nhìn thấy tà váy thêu hoa văn tường vân ở trước cổng không xa, lấp ló lộ ra bên ngoài gấu váy là đôi hài lụa Vân Cẩm trên châu, hần ngửi thấy mùi hoa cỏ thơm nhàn nhạt trên người đối phương, nên càng cúi đầu thấp hơn nữa, hành lễ xong liền vội vàng vùi đầu thối lui.

Không nhìn đến người mặc áo xanh vừa rời đi, Khúc Khinh Cư thấy Minh Hòa bước ra dẫn nàng vào trong, vịn vào tay Mộc Cận bước vào thư phòng, thì trông thấy Hạ Hành đang dùng canh trước thư án, bèn mỉm cười bước tới nói:

“Nghe nói món canh này rất bổ não, ngày thường vương gia bận rộn chính vụ, thỉnh thoảng dùng một chút sẽ rất tốt cho cơ thể.”

Múc vài thìa lớn ăn sạch bát canh, Hạ Hành đón chiếc khăn Minh Hòa dâng lên lau miệng xong, mới nhắc người đi đến trước mặt Khúc Khinh Cư, duỗi tay ra vuốt ve chiếc trâm cài bên tóc mai của nàng đầy thân mật:

“Ngày bình thường hết bổ này lại đến bổ kia, qua hai năm nữa, thì bản vương sẽ thành béo phì mất.”

Khúc Khinh Cư ngửa người ra sau, đánh giá người trước mặt một lượt:

“Vương gia muốn trở nên béo phì thì rất khó, nhưng nếu trở nên béo thật thì cũng tốt,”

Hàng mày của nàng nhướng lên, nhất thời quyến rũ vô hạn, “Sau khi vương gia béo rồi, thì có lẽ sẽ bớt đi vài mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ. Lẽ nào vương gia chưa từng nghe câu, thích một người chính là dùng đủ mọi loại thức ăn ngon nuôi cho người đó béo mập, như vậy sẽ không có ai tới tranh giành nữa à.”

“Thì ra Khinh Cư của ta lại có suy nghĩ hiểm ác như vậy,”

Hạ Hành khê bật cười, vùi đầu xuống cần cổ Khinh Cư nhẹ nhàng hít một hơi, “Nhưng ta lại thích câu nói này, ít nhất trong lòng Khinh Cư có thương nhớ ta.”

Khúc Khinh Cư duỗi tay kéo dây lưng có đính ngọc ở eo Hạ Hành, áp đầu vào hõm cổ Hạ Hành, thấp giọng cười bên tai hần nói:

“Chỉ là không biết trong lòng vương gia có thiếp không nữa?”

Kéo người ôm vào lòng, Hạ Hành xoay mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, để Khúc Khinh Cư ngồi lên chân mình, bàn tay hần nhẹ nhàng trượt từ sau lưng Khúc Khinh Cư xuống tới eo nàng, mỉm cười hôn lên bên má ấm áp mềm mại một cái:

“Lòng ta Khinh Cư vẫn chưa nhìn ra sao?”.

Khúc Khinh Cư chớp chớp mắt, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng vòng lên lồng ngực Hạ Hành:

“Mắt thiếp không lợi hại thế đâu, cách một lớp da mà có thể nhìn được trái tim của vương gia, thì chi bằng vương gia để thiếp nghe thử đi.”

Nàng cúi đầu cọ cọ trước ngực Hạ Hành, trong lòng cười lạnh, muốn chơi đùa lãng mạn, nghĩ chị đây là cô bé nữ sinh ngây thơ ngốc nghếch chắc?

Đám người Minh Hòa và Mộc Cận thấy hai vị chủ tử lời nói cử chỉ thân thiết, lặng lẽ lui ra khỏi phòng, sau khi đóng cửa lại cẩn thận vẫn còn nghe thấy loáng thoáng tiếng cười nói bên trong.

Hai người trao đổi ánh mắt với nhau, cực kỳ ăn ý lại lùi tiếp sang bên cạnh.

Hai người Khúc, Hạ ở trong phòng chi bằng cứ như đám người hầu bên ngoài đang nghĩ, tiến hành mấy cái vận động không hài hòa gì đó, cả hai sau khi trải qua một màn huyền ảo, mới đề được dục vọng đang dâng cao xuống.

Hạ Hành ôm lấy eo Khúc Khinh Cư, để nàng có thể ngồi thoải mái trên chân mình:

“Nàng nói năm nay lễ vật dâng tặng phụ hoàng nặng thêm hai phần nữa, ngược lại cũng có lý, suy cho cùng hiện giờ ta cũng là người đã lập gia đình, trước đây tặng thế nào cũng không quan trọng, nhưng sau này chỉ e là nàng sẽ phải hao tổn tâm tư đấy.”

“Thiếp cũng chỉ nghĩ như vậy thôi, vương gia chàng không có ý kiến gì, thì để thiếp bảo người dưới làm, sắp đến cuối năm rồi, chuẩn bị sớm một chút thì vẫn tốt hơn,”

Khúc Khinh Cư cười dựa vào lòng Hạ Hành, “Vương gia tín nhiệm thiếp như vậy, là vận may của thiếp.”

“Vợ chồng vốn là dĩ là một, Khinh Cư hà tất phải nói những lời như thế.”

Hạ Hành nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Hậu viện giao cho nàng, ta tín nhiệm đến không còn gì tín nhiệm hơn.”

Khúc Khinh Cư cười cười, “Vậy thì được, nếu như thiếp có trách phạt ai, vương gia đừng có đau lòng đấy.”

“Những người đó chẳng qua là thị thiếp không thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt mọi người, phạt ai thì cứ phạt, hà tất phải đau lòng chứ.”

Hạ Hành không để ý lắm, xoay qua nói, “Tên chữ của Khinh Cư lấy từ bài ‘Lạc thần phú’, Tiên viên du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi khinh cư đúng không?”.

Khúc Khinh Cư cười đáp:

“Thiếp tưởng chuyện Xương Đức Công dùng ‘Lạc thần phú’ đặt tên cho con gái, đã nổi tiếng khắp cả kinh thành rồi chứ.”

Đây cũng chẳng phải chuyện gì vẻ vang, một người đàn ông lấy nội dung trong một bức thư tình ra đặt tên cho con, đặt trong bối cảnh tiểu thuyết thì sẽ là lãng mạn, đặt trong gia thế quý tộc, thì sẽ là nực cười.

Hạ Hành hiểu hết những ẩn ý trong câu nói của nàng, dịu dàng nói:

“Khinh Cư đừng nghĩ quá nhiều, trong mắt ta, tên của nàng là độc nhất vô nhị, con người đương nhiên lại càng thiên hạ vô song.”

Khúc Khinh Cư nghe thấy câu này, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hành, nháy mắt nét mặt tươi tắn như hoa nở.

Đương nhiên là độc nhất vô nhị rồi, những gia thế quý tộc của cả cái triều đình Đại Long này, có ai còn lấy cái tên không có trình độ như vậy nữa chứ? Nàng thâm nghĩ vậy.

21. Chương 21: Quyến Rũ Khôn Kham

Lúc Khúc Khinh Cự ra khỏi thư phòng, đã là chuyện của nửa canh giờ sau, nàng đỡ đỡ chiếc trâm có hơi bị lệch, đứng ở trước cửa neho mắt nhìn vàng thái dương đang lặn về phía Tây, mỉm cười quay đầu, chỉ thấy bóng dáng thẳng tắp của Hạ Hành đứng trước thư án.

Người trong chỗ tối kể ngoài chỗ sáng, luôn luôn cảm thấy đối phương cực kỳ chói mắt, lúc Hạ Hành ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy nụ cười ấy, mắt như hoa lên, cảm xúc đột nhiên nảy sinh ra đôi phần kinh ngạc vì mỹ sắc, dường như hắn đã hiểu ra tại sao một nụ cười của mỹ nhân lại quyến rũ khôn kham đến thế.

“Vương phi,” Ngọc Trâm bước đến, khoác lên người Khúc Khinh Cự một chiếc áo choàng mỏng, cúi người vừa buộc dây áo vừa nói,

“Trời lạnh rồi, vương phi nên quý trọng thân thể mới được.”

Hơi nâng cằm lên, để Ngọc Trâm buộc dây được thuận tay hơn, Khúc Khinh Cự cười bảo: “Mấy a đầu các người, thật sự coi ta là người sứ dễ vỡ vậy sao?”

“Mấy ngày trước vương phi bị bệnh, dọa bọn nô tì phải lo lắng một trận, giờ cuối cùng cũng bình phục, không cần thận hơn mà được ư.”

Ngọc Trâm buộc dây áo lại chắc chắn xong, mỉm cười hơi hơi nhún gối đi bên cạnh Khúc Khinh Cự, đỡ lấy tay nàng.

Khúc Khinh Cự cười lắc đầu, nhắc chân bước xuống bậc thềm đá, “Ta nhớ ra mình vẫn còn chiếc túi mới thêu được một nửa, quay về thôi.”

Minh Hòa thấy vương phi và vài nô tỳ định đi, bèn cúi người dẫn theo những hạ nhân khác nói: “Vương phi đi thông thả.”

Khúc Khinh Cự dừng bước quay lại gật gật đầu với hắn, rồi mới tiếp tục đi.

Chỉ một động tác rất nhỏ vậy thôi, nhưng lại khiến Minh Hòa gần gũi với vương phi không ít, thân phận của vương phi là gì nào, lúc rời đi còn có thể gật đầu với hắn, thì coi như là một sự cất nhắc rất lớn rồi. Hắn quay đầu liếc nhìn bên trong thư phòng, đi tới trước cửa nói:

“Vương gia, hôm nay điện Trung Tĩnh đưa thịt cừu non đến, chủ tử có muốn ném thử không.”

“Bảo người chuẩn bị đầy đủ các loại thịt và rau quả đưa đến chính viện, bản vương sẽ ăn lẩu với vương phi.” Hạ Hành đi ra đến cửa, nhìn Minh Hòa rồi nói,

“Hôm kia có phải quan viên ở quận Đông biểu thịt băm ngấm, thịt hươu không, bảo người dưới chuẩn bị cẩn thận vào, mấy ngày trước vương phi cũng nhắc đến chuyện muốn ăn lẩu, thời tiết hôm nay, vừa hay là thời điểm thích hợp.”

“Nô tài sẽ dọn đồ xuống dưới.”

Minh Hòa khom người lui xuống, ra khỏi tiểu viện liền sải bước đi nhanh, nhân tiện bảo người thông báo một tiếng chuyện này cho bên chính viện biết, tránh để vương phi trở tay không kịp.

Mùa đông ngồi trong phòng ăn lẩu quả thực là chuyện rất hạnh phúc, đặc biệt hơn là những nguyên liệu này toàn bộ đều rất tươi mới, hoàn toàn không cần phải lo lắng những thứ này có tẩm hóa chất, hoặc bị mất đi hương vị do khâu xử lý đông lạnh.

Gắp một cây nấm đại chính cống thả vào bát, chấm kèm với đĩa gia vị hạng nhất được pha chế rất cẩn thận, nuốt một miếng xuống, thơm ngon cay nồng mỹ vị, thoải mái không nói nên lời.

Khúc Khinh Cự không thích thịt cừu, nhưng lần này thịt cừu được xử lý rất tốt, nàng chỉ ném được vị mềm mịn béo ngậy của thịt, hoàn toàn không thấy mùi tanh hôi, thịt gà núi tươi ngon thơm lừng, tôm ăn rất đã miệng, còn cả những món thịt như thịt nai, thịt hươu rất hiếm khi được ăn lúc còn ở kiếp trước nữa chứ, Khúc Khinh Cự nhất thời không kìm được, ăn không ít.

Nhìn từng chiếc từng chiếc đĩa đựng nguyên liệu dần biến mất Hạ Hành thấy hơi bị sốc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tượng một người phụ nữ có thể ăn được nhiều như vậy, hắn tự hào đã từng gặp không ít những người phụ nữ, nhưng kiểu phụ nữ cầm đũa tinh tế chuẩn xác, cổ tay hữu lực, xuống tay tốc độ như Khúc Khinh Cự, thì thật sự là chưa thấy bao giờ.

Nuốt một miếng nấm hương cuối cùng rồi, Khúc Khinh Cự mới gác đũa, súc miệng sau đó vừa rửa tay vừa nói:

“Lâu rồi không được ăn thoải mái như vậy, thiếp đã dọa vương gia sợ rồi phải không?”.

Lúc ấy Hạ Hành đang lau tay, nghe vậy liền nói:

“Nhìn thấy khẩu vị của vương phi tốt như vậy, bản vương thấy rất yên tâm, nàng đã thích ăn lẩu thế, thì sau này bảo nhà bếp làm thường xuyên hơn.”

“Đối với thiếp mà nói, những món như lẩu này, ăn thường xuyên sẽ không cảm thấy mỹ vị nữa, nhưng nếu lâu rồi không được ăn, thì ngửi mùi sẽ thấy ưa nước miếng. Những ngày trước thân thể vẫn chưa khởi, không dám dùng những thứ này, giờ cuối cùng niềm mong mỏi được thành hiện thực rồi,”

Nhận lấy chiếc khăn Ngọc Trâm dâng lên lau tay, Khúc Khinh Cự đứng dậy, nói với Hạ Hành: “Vương gia có muốn đi dạo cùng với thiếp không.”

“Dùng nhiều thứ như vậy, đúng là nên đi dạo một lát thật,” Hạ Hành cũng đứng dậy theo, đuổi tay ra với Khúc Khinh Cự,

“Khinh Cự đi với ta nào.”

Khúc Khinh Cự cười đưa tay cho đối phương, đối với bàn tay ấm áp vừa đủ độ bao lên bàn tay mình, nàng bỗng cảm thấy rùng động, biến bàn tay của hai người trở thành tư thế mười ngón tay đan xen vào nhau, cười nói với Hạ Hành:

“Có người nói, mười ngón tay đan vào nhau, sẽ sống đến khi bạc đầu.”

Hạ Hành mỉm cười dịu dàng, nắm bàn tay Khúc Khinh Cự thật chặt, hai người sánh đôi đi ra khỏi chính viện, theo phía sau là cả một đám người hầu rì rầm ồn ào.

Khúc Khinh Cự có hơi tiếc nhìn bầu trời đêm đen kịt trước mắt: “Vẫn cứ là trời đêm mùa hè đẹp nhất, cho dù không nhìn thấy ánh trăng, những cũng có thể thấy được rất nhiều sao.”

Không phải coi người ta là thiếu nữ ngây thơ ngốc nghếch à, vậy thì để chị đây chơi với chú theo phong cách văn học nghệ thuật nhé, nói chuyện sao bàn chuyện trăng, tán ngẫu chuyện thơ từ ca phú.

“Hôm nay là ngày thứ hai năm mới âm lịch, nên đương nhiên không nhìn thấy trăng rồi, nhưng ánh trăng mùa đông cũng rất đẹp,”

Hạ Hành cũng ngẩng đầu lên theo động tác của Khúc Khinh Cự, sau đó thấy Khúc Khinh Cự đáp: “Chỉ là đêm đông lạnh, mọi người đều không để ý đến nó.”

Đuôi mắt Khúc Khinh Cự khẽ động, lúc nhìn sang bên Hạ Hành lại là khuôn mặt tươi tắn:

“Hầu hết mọi người đều thích những thứ màu sắc sỡ tươi tắn, như trăng sao lúc hạ sang thu về, như hoa lúc ngày xuân, còn cả sắc mai đủ màu mùa đông nữa. Thiếp cũng giống như mọi người thôi, có thói quen thích những gì mọi người đều thích.”

Hạ Hành nhìn nụ cười bên khóe miệng Khúc Khinh Cự, tâm trạng hơi rung động, lập tức di rời ánh mắt của mình đi, mới phát hiện ra cổ họng có hơi ngứa, hắn dắt nàng chậm chậm đi về phía trước, trên con đường lát đá xanh, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang đi.

“Thế gian nhiều tục nhân, ta cũng không phải ngoại lệ.” Hắn nghiêng đầu cười với Khúc Khinh Cự, nụ cười dịu dàng tao nhã, đẹp không tả xiết.

Có người nói, đàn ông và phụ nữ tay trong tay cùng đi với nhau, nếu người đàn ông luôn sải bước đi trước, thì chứng tỏ rằng người đang đó căn bản không biết thế nào là yêu. Khúc Khinh Cự nhìn người đàn ông vẫn luôn sánh vai đi ngang với mình, trong lòng thầm nghĩ, cho dù người đàn ông này có luôn luôn quan

tâm đến bước chân của phụ nữ, thì cũng không có nghĩa là hấn yêu người phụ nữ đó, cũng có thể người đàn ông này là đại diện của tình thánh, hiểu thấu mọi tâm tư của phụ nữ.

Hai người đi dạo trong phủ được non nửa canh giờ, đang lúc chuẩn bị quay về, thì nửa đường lại gặp Phùng Tử Căng khoác áo choàng nhạt màu đi tới.

Phùng Tử Căng thấy hai người đan tay vào nhau, mím mím môi, hành lễ nói:

“Thiếp tham kiến vương gia, vương phi.”

“Muộn thế này rồi, nàng không ở trong phòng nghỉ ngơi, ra đây làm gì?”

Hạ Hành nói xong, xoay người đuổi tay lấy chiếc áo choàng trong tay Mộc Cận, khoác lên cho Khúc Khinh Cự.

Khúc Khinh Cự mượn cơ hội này liếc nhìn đánh giá Phùng Tử Căng, trong tay đối phương xách theo một chiếc đèn thường dùng trong cung vẽ hình Hằng Nga trốn lên cung trăng, phía sau còn mang theo hai nha hoàn bé, hai nha hoàn bé này đang cầm hai chiếc giỏ nho nhỏ.

“Bẩm vương gia, đêm đông dài, buổi tối thiếp hay ngủ muộn, nên muốn đi dạo trong vườn một lát,” Phùng Tử Căng cúi mặt xuống,

“Không nghĩ rằng lại có thể gặp vương gia và vương phi.”

Những ngón tay được cắt tỉa sạch sẽ tròn trịa trơn bóng rất nhanh đã buộc xong dây áo choàng, Hạ Hành nhìn đến hai nha hoàn bé, thấy trong giỏ là thuyền giấy và nến, bèn mở miệng lạnh nhạt nói,

“Trời đông lạnh lẽo, thì nên an ổn ở lại trong tiểu viện, sắp sang năm mới rồi, ốm thì không hay đâu.”

“Thiếp tạ ơn sự quan tâm của vương gia,” Phùng Tử Căng mỉm cười,

“Chỉ là nhớ lại ngày trước cùng vương gia thả thuyền giấy, nên buổi tối không ngủ được, muốn ra hồ sen thả mấy chiếc chơi thôi, thiếp mặc quần áo dày lắm, cũng chỉ đi một lát rồi sẽ về.”

Đây là nghe ngóng được nàng và Hạ Hành đi dạo trong vườn, nên cố ý mang theo đạo cụ tới gợi lại quá khứ xa xưa với Hạ Hành sao? Khúc Khinh Cự ghéech môi cười,

“Mấy chiếc thuyền này gấp rất đẹp, chỉ là đêm nay ngâm nước cả đêm, sáng mai nhìn sẽ rất xấu. Theo thiếp thấy, chi bằng vương gia bảo người làm cho Phùng trắc phi một con thuyền vàng, có chơi thế nào cũng không bao giờ hỏng được.”

“Chẳng qua chỉ mấy món đồ chơi thôi, vậy mà nàng nghĩ đến là nghiêm túc,”

Hạ Hành liếc nhìn đám hạ nhân xách đèn lồng dùng trong cung phía sau lưng, nhiều người cầm đèn như vậy, Phùng thị còn có thể trùng hợp gặp mặt, đúng thật là không dễ dàng gì. Hấn thích trêu đùa phụ nữ, nhưng không muốn nhìn thấy phụ nữ cầm những thứ trong quá khứ ra để mời gọi yêu thương sủng ái, Phùng Tử Căng này càng lúc càng chẳng thể hiểu nổi.

“Tiêu hóa cũng tạm được rồi, quay về thôi, lát nữa sẽ có sương đấy,” Hạ Hành lại lần nữa nắm chặt tay Khúc Khinh Cự, liếc mắt thấy Phùng Tử Căng lui sang một bên, liền dẫn người rời đi không chút do dự.

Phùng Tử Căng không dám tin nhìn theo bóng lưng của Hạ Hành và Khúc Khinh Cự, nàng ta không tin vương gia cứ đi như vậy, lẽ nào những gì bản thân làm không đủ để gợi lại hồi ức trong quá khứ của hấn ư?

Đúng lúc đó, nàng ta nhìn thấy Khúc Khinh Cự quay đầu lại nhìn, một thoáng nụ cười trong trẻo nhàn nhạt hiện trên khuôn mặt ấy, khiến nàng ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, một cảm giác lạnh lẽo không hiểu nổi dâng lên sau lưng.

Sự khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và phụ nữ chính ở đó, đàn ông luôn rất giỏi quên đi sự tốt đẹp về người phụ nữ, còn người phụ nữ lại rất giỏi nhớ những điều tốt đẹp của người đàn ông. Vậy nên lúc phụ nữ đối xử với đàn ông, đừng nên tốt mãi, quá tốt sẽ khiến hấn ta tưởng rằng đó là lẽ đương nhiên, cũng quên mất cái giá mà người phụ nữ phải trả. Muốn người đàn ông lúc nào cũng nhớ đến mình, điều đầu tiên chính là người phụ nữ phải nhớ tới bản thân mình mọi lúc, ngay đến cả bản thân mình mà còn đánh mất, thì há có thể trông chờ vào người khác nhớ tới được hay sao?

Mấy ngày sau, Khúc Khinh Cư nhận được một món quà, là một cây đèn bát bảo lưu ly, cây đèn này chỉ cần ban đêm thắp lên, thì có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh như trăng như sao chiếu sáng khắp xung quanh phòng, đẹp đẽ vô cùng.

(Bát bảo: theo quan niệm của đạo Phật, bát bảo hay còn gọi là bát cát tường (tám vật quý, tám vật may mắn) khi được kết hợp với nhau sẽ có tác dụng rất tốt. Bát bảo bao gồm: pháp luân (bánh xe), vỏ ốc (pháp loa), tán (chiếc dù), lông trắng, hoa sen, bảo bình, cá vàng, nút thắt may mắn.)

Nghe thấy tiếng than kinh ngạc của đám hạ nhân khắp bốn phía, Khúc Khinh Cư cười nhạt treo chiếc đèn bát bảo lưu ly này lên giá đèn nạm vàng khảm trên châu, niềm vui trên khuôn mặt cũng vừa đủ.

Nhắm mắt lại, Khúc Khinh Cư chỉ tay về một chỗ nói: “Đặt cây đèn ở đấy đi.”

Đám hạ nhân dè dặt cẩn thận đặt cây đèn xuống, vẻ cảm thán kinh ngạc trong mắt vẫn chưa biến mất.

“Vương phi, chỗ này tuy đẹp, nhưng bình thường luôn có người ra vào, nếu đụng vào rơi vỡ thì không hay đâu.” Mộc Cận do dự nói,

“Chi bằng cất vào trong kho, khi nào vương phi muốn ngắm, thì bọn nô tỳ sẽ lại mang ra là được mà.”

“Đèn không phải mang ra để dùng sao?” Khúc Khinh Cư cười nhìn những đốm sáng lung linh khắp xung quanh,

“Ta rất thích chiếc đèn này, không đặt ở nơi có thể ngày ngày nhìn thấy thì đáng tiếc biết bao.”

“Nô tì hiểu rồi,” Mộc Cận không nhiều lời nữa, dịu dàng ngoan ngoãn đứng sau lưng Khúc Khinh Cư, thái độ kính cẩn nhưng không hề khiến cho người ta cảm thấy đó là nịnh nọt.

Chuyện vương gia tặng vương phi một chiếc đèn bát bảo lưu ly trên quý, rất nhanh đã lan truyền trên dưới khắp cả phủ, những người hầu đã từng nhìn thấy chiếc đèn nhắc đến nó, giống như là đang nhắc đến mình, mặt mày rất hưng phấn, say sưa thích thú vô cùng.

Phùng Tử Căng ném không ít đồ đạc trong phòng mình, hận không thể xông đến chính viện, đập vỡ chiếc đèn kia, ả tiện nhân Khúc Khinh Cư này, không phải chỉ là một cái đèn nát thôi sao, có đến mức để cho kẻ dưới lan truyền khắp trong phủ đều biết thể không, làm như người ta thêm lắm vậy.

Lại đập thêm một chiếc bình sứ nữa, Phùng Tử Căng tức giận thở hổn hển nhìn a hoàn ở ngoài cửa, lạnh lùng nói:

“Có chuyện gì?”

A hoàn bé rụt người lại, dè dặt cẩn thận nói:

“Chủ tử, vương phi mời người đến chính viện.”

Sắc mặt Phùng Tử Căng sầm xuống, sau đó vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên má:

“Bảo người vào hầu hạ đi.”

Nàng phải đi nhìn thử xem, ả tiện nhân kia lại muốn giở thủ đoạn gì!

22. Chương 22: Tự Tìm Đường Chết

Cửa lớn của chính viện và cửa lớn của vương phủ cùng nằm trên một đường, điều này cũng thể hiện rõ người có thể ở trong chính viện, chắc chắn là chủ nhân của vương phủ. Những trắc thất thông phòng khác, tất cả chia nhau ở trong tiểu viện ở hai bên nguyệt môn nằm ở giữa lớp cửa thứ hai và cửa thứ ba, những thị vệ người hầu và các vú già đều ở bên ngoài lớp cửa thứ hai.

(Nguyệt môn là một cửa đi lại đặc trưng của kiến trúc Trung Hoa, đây là dạng một bức tường trong khu vườn hoặc trong nhà có một lối đi hình tròn dành cho người đi bộ, phía trên bức tường này có lợp ngói.)

Quy tắc của vương phủ rất nghiêm ngặt, người nào có thể hoạt động ở đâu, đều phân ra rất rõ ràng rành mạch. Trong số những người hầu, có thể bước qua cánh cửa thứ hai để hầu hạ, là đã có thể diện hơn hẳn

so với những người hầu bình thường khác rồi, những hạ nhân này đều được gọi là người hầu trong nội viện, cho dù chỉ làm công việc quét dọn thôi, thì cũng đã có không ít kẻ tranh nhau đến sớm đầu mẻ trán để giành lấy.

Nên có thể thấy được rằng bên trong vương phủ, Khúc Kinh Cự ở trong chính viện lại nắm đại quyền quản lý chủ trì hậu viện, trong lòng của đám hạ nhân, đó là sự tồn tại không ai dám trái nghịch.

“Vương phi, Giang trắc phi, La di nương, Hàn di nương tới rồi ạ,” Ngọc Trâm bước vào cửa nói.

Khúc Kinh Cự đang ngồi trên ghế quý phi trải thảm lông, nửa dựa vào lưng ghế, trong tay còn đang cầm một chiếc lò sưởi tay khảm trân châu, nghe thấy những lời của Ngọc Trâm, đuôi lông mày khẽ nhướng lên:

“Bên ngoài phòng lạnh, bảo bọn họ vào trong này đi.”

Ngọc Trâm hơi nhún mình, không nói lời nào lui ra ngoài.

Một lát sau, ba mỹ nhân mỗi người một vẻ bước vào trong phòng, đợi đến khi ba người ngoan ngoãn hành lễ với Khúc Kinh Cự xong, Khúc Kinh Cự mới cho cả ba ngồi xuống, uể oải mở miệng nói:

“Vừa rồi ta bảo người sắp xếp lại kho riêng, phát hiện ra có một số vải rất tốt, nên gọi mọi người tới để chọn, mang về may y phục mới.”

Nói xong, nghiêng đầu liếc nhìn Mộc Cận.

Mộc Cận bèn ra hiệu cho các nha hoàn đứng đằng sau bê vải ra, số vải này quả thực không tồi chút nào, tuy rằng không bằng được lụa Vân cẩm gấm Tứ Xuyên, nhưng cũng có thể coi là sang trọng đắt tiền.

Trong số ba người đang ngồi đây thân phận của Giang Vịnh Như là cao nhất, nàng ta nhìn những súc vải xếp để trên bàn, liền đứng dậy nói: “Vương phi, sao có thể chứ, trong phủ đã phân phát vải cho bọn thiếp từ lâu rồi, sao còn cầm của người được nữa?”

“Nhiều thứ như vậy ta cũng không mặc được hết, cứ để lâu màu phai sẽ rất xấu,”

Khúc Kinh Cự liếc nhìn những súc vải, đây đều là những thứ lúc đầu phủ Xương Đức công vì muốn giữ thể diện nên đã cho thêm vài gánh làm của hồi môn, nhìn số lượng thì rất nhiều, nhưng giá mười súc vải này cũng không bằng một súc gấm Tứ Xuyên,

“Mọi người mặc lên người, tốt xấu cũng có thể vui lòng đẹp mắt, nếu như cứ cất ở dưới đáy rương, không phải sẽ rất lãng phí sao?”

Giang Vịnh Như nghe vậy, mỉm cười nhún mình với Khúc Kinh Cự, “Thiếp cảm tạ ý tốt của vương.”

Nói xong, xoay người chỉ vào hai súc vải gấm màu xanh đen, “Thiếp chọn hai súc vải này.”

Khúc Kinh Cự nhìn hai súc vải, cười nhạt nói:

“Hai súc vải đó không tồi đâu, Mộc Cận, đưa luôn hai súc vải màu xanh ngọc cho Giang trắc phi đi, Giang trắc phi da dẻ trắng trẻo, màu xanh ngọc này nàng ấy mặc lên là ý vị nhất.”

Giang Vịnh Như nghe thế chỉ nói vương phi chê cười rồi, nhưng cũng không hề từ chối, hai nàng thị thiếp khác cũng tự chọn ỉnh một súc vải, Khúc Kinh Cự lại cho bọn họ chọn thêm một súc nữa, chỉ thoáng chốc cả căn phòng trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Ba người cố ý tâng bốc vương phi, lời hay ý đẹp không ngừng tuôn ra câu nào câu nấy đều rất hàm súc, khiến người ta không cảm thấy các nàng đang nịnh bợ, mà ngược lại còn cảm nhận được sự tôn kính của các nàng.

“Vốn dĩ muốn may một chiếc áo tà ngắn bó eo, chỉ là màu sắc lại không phù hợp, súc gấm màu hồng cánh sen vương phi cho, đã hoàn thành niềm mong ước của thiếp rồi,”

khuôn mặt Hàn Thanh Hà mang theo vẻ vui mừng vuốt ve súc vải gấm màu cánh sen, “Màu này may túi thơm cũng cực kỳ thích hợp.”

“Nghe những lời đó kia, phải nói là giống như nàng ấy là tốt nhất,” Giang Vịnh Như cười khẽ, xoay qua nhìn Khúc Khinh Cư đang ngồi ở trên ghế đầu, “Có thể thấy vương phi đã yêu chiều khiến bọn họ không còn chút tinh thần nào nữa rồi.”

“Giang trắc phi nói vậy là chê cười bọn thiếp rồi, thiếp thấy vừa nãy lúc chọn vải, khuôn mặt người cũng vui vẻ lắm mà,”

Hàn Thanh Hà giận đến bật cười, “Giờ lại chê cười thiếp.”

“Đang tự hỏi xem có chuyện gì mà náo nhiệt vậy, thì ra là mọi người đang chọn đồ.”

Phùng Tử Căng từ ngoài cửa đã nghe thấy đám phụ nữ lấy lòng Khúc Khinh Cư, đến khi vào tới cửa, thì thấy mấy nô tì đứng sau lưng các thị thiếp đang cầm mấy súc vải gấm, trên bàn vẫn còn để khá nhiều, bèn nhún mình với Khúc Khinh Cư,

“Thiếp tới muộn, không biết có còn thứ gì tốt thừa lại không?”

Khúc Khinh Cư đặt chiếc lò sưởi tay sang một bên, nhận lấy chén trà của Mộc Cận dâng lên uống một ngụm, cười mà như không cười nhìn Phùng Tử Căng:

“Ta còn tưởng Phùng trắc phi không tới, thích thứ gì thì tự mình chọn đi.”

Phùng Tử Căng liếc nhìn qua loa đồng vải gấm,

“Thiếp thích súc vải này, không biết vương phi có nỡ cho những thứ mình thích không?”

Mọi người đưa mắt nhìn, thì phát hiện ra thứ Phùng Tử Căng ám chỉ là một súc gấm màu đỏ thạch lựu, nên nhất thời sắc mặt người nào người nấy đều rất khác thường, đỏ thạch lựu tuy không phải là màu đỏ thắm, nhưng cũng là màu đỏ rất tươi tắn, chỉ là Phùng thị là trắc thất không thể mặc màu đỏ, hành động này là đang khiêu khích vương phi sao?

Ý cười trên khuôn mặt Khúc Khinh Cư lại càng ôn hòa hơn: “Ta cảm thấy dựa vào phong thái của Phùng trắc phi, thì màu xanh nhạt này lại càng hợp hơn, nhưng muội đã thích, thì cứ cầm về đi, gấm đỏ ở chỗ ta còn nhiều lắm, nhìn mà đau cả mắt.”

Nói xong, liền bảo Mộc Cận, “Mộc Cận, đưa hết số vải còn lại đến tiểu viện của Phùng trắc phi.”

“Xin vương phi yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ bảo người cận thân được tới,” Mộc Cận nhún mình, chỉ huy mọi người thu dọn tất cả những thứ có ở trên bàn lại, đưa đến chỗ tiểu viện của Phùng trắc phi.

Khóe miệng Giang Vịnh Như thấp thoáng ý cười, cúi đầu uống chén trà Bích đàm phiêu tuyết thượng hạng, những ngón tay mảnh mai vì nghe thấy những lời sau của vương phi mà hơi cong lên, sau đó đặt chén trà xuống, nhếch môi thử nói với Phùng Tử Căng: “Muội muội thật là thiếu kiên nhẫn quá, tuy rằng muội thích màu hồng thạch lựu này, nhưng ta thấy nó không hợp với muội.”

(Bích đàm phiêu tuyết là một loại trà hoa ở vùng núi Nga My của Tứ Xuyên, thời gian hái hoa là vào lúc chiều có nắng, những nụ hoa vừa chớm nở trắng tinh khô như tuyết, búp trà xanh mướt tựa ngọc bích, tra được tranh thủ pha khi hoa vẫn còn tươi và thơm.)

Hàn Thanh Hà nghe thấy Giang Vịnh Như thể hiện rõ ràng lập trường của mình, bèn liếc mắt nhìn Giang Vịnh Như, lập tức nói:

“Thiếp thấy, Phùng trắc phi cũng không hợp với màu đỏ thạch lựu này chút nào.”

Một trắc thất lại còn muốn mặc màu đỏ, nằm mơ giữa ban ngày à? Coi vương gia là kẻ ngốc không hiểu quy tắc sao?

Sắc mặt Phùng Tử Căng cực kỳ khó coi, vốn dĩ khi Giang Vịnh Như mở miệng, nàng ta đã thấy trong lòng không vui rồi, giờ lại thấy một ả thị thiếp như Hàn Thanh Hà cũng dám nói nàng ta như vậy, lập tức nạt ngang: “Một thị thiếp như ngươi, lấy tư cách gì để mở miệng ở đây?”

“Phùng trắc phi nặng lời rồi, bọn thiếp có thể mở miệng ở đây hay không là phải do vương phi nói mới được, không phải người nói là xong,”

Hàn Thanh Hà cười giấu nói tiếp, “Lẽ nào Phùng trắc phi tưởng mình có thể làm chủ của vương phi à?”

“Im miệng, người nói lung tung cái gì vậy?”

Gia thế của Phùng trắc phi không hề tầm thường, căn bản không thiếu gì mấy súc vật gấm này, bị Khúc Khinh Cự khinh mạn như vậy đã cảm thấy rất khó chịu, giờ thấy Hàn Thanh Hà một thị thiếp sinh ra trong cảnh sa cơ thất thế mà cũng dám chế giễu mình, lập tức nổi cáu:

“Chuyện của ta người cũng có thể lên tiếng nói được chắc?”

Dưới cơn nóng giận, Phùng Tử Căng đã quên mất tính tình Khúc Khinh Cự đã không còn như hồi đầu nữa, hành động lần này của nàng ta, coi như không kính người trên, bất tuân lễ nghi.

Hàn Thanh Hà nghe ra những lời mỉa mai về xuất thân của mình trong lời nói của Phùng Tử Căng, trong lòng giận lắm, nhưng ngoài mặt lại càng khiêm tốn hơn, nụ cười lại càng dịu dàng:

“Xin Phùng trắc phi chớ nên tức giận, thiếp chẳng qua chỉ nói thẳng nói thật mà thôi.”

“Người!”

Phùng Tử Căng giận dữ bước lên một bước, cũng không biết làm sao mà dẫm phải tà váy, trong tiếng la hét chói tai, liền ngã nhào xuống sàn. Khoảnh khắc khi nàng ta ngã xuống, hình như nghe thấy tiếng giòn tan của vật gì đó vỡ nát, còn chưa kịp nhìn rõ xem đã va phải vật gì, chỉ nghe thấy một loạt tiếng hít vào, sau đó cả căn phòng chìm trong im lặng.

Nàng ta vất vả vịn vào tay nha hoàn đứng lên, thì nhìn thấy chiếc đèn lưu ly rơi trên sàn, những viên dạ minh châu vốn được khảm bên trên giờ lăn sang một bên, những viên chân trâu đá quý ở các góc cũng rơi rụng tán loạn khắp nơi, về phần chiếc đèn ngọc bích có rơi nứt hay không, thì không biết.

“Trời ơi, đây là chiếc đèn bát bảo lưu ly vương gia đặc biệt tìm thợ thủ công làm cho vương phi đấy!”

Hàn Thanh Hà khê kêu lên, lập tức bưng kín miệng, khuôn mặt hoảng loạn.

Giờ phúc này coi như Phùng Tử Căng có không có não hơn nữa, cũng biết đại sự không ổn, cả người rét lạnh, phịch một tiếng quỵ sụp xuống,

“Vương phi, thiếp không phải cố ý đâu, xin vương phi minh xét.”

Mọi người cẩn thận đánh giá sắc mặt vương phi, phát hiện thần sắc của nàng rất kinh hãi, dường như chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nhất thời trong lòng mọi người cũng bắt đầu thấp thỏm không yên. Người trong phủ đều biết vương phi rất thích chiếc đèn này, ngay cả vương gia cũng rất vui, giờ chiếc đèn hỏng rồi, không biết vương phi sẽ tức giận đến mức nào. Vương phi không vui, thì đương nhiên vương gia cũng sẽ nổi giận.

“Vương phi.....”

Lòng bàn tay Phùng Tử Căng bắt đầu toát mồ hôi, nàng nghĩ mà không hiểu, bản thân sao lại dễ dàng kích động như thế, sao lại ngã đến chỗ để đèn?

“Quay về cả đi,”

Khúc Khinh Cự đứng dậy, mặt mỗi liếc nhìn Phùng Tử Căng,

“Ta sớm biết muội đâu đâu cũng đều bắt mặn với ta, trước đây chỉ nghĩ là tính tình muội kiêu ngạo nhưng tâm không xấu, chứ chưa bao giờ nghĩ muội lại ôm những suy nghĩ kiểu này.”

Đúng vậy, làm gì có chuyện gì khéo thế, không va phải những thứ khác, lại va hấn vào vật yêu thích của vương gia tặng cho vương phi? Chẳng qua là ghen tị mà thôi, một trắc phi nhỏ nhoi kiêu ngạo khắp nơi thì cũng đành, nhưng lại không đặt vương phi vào mắt, thì hành vi này đã quá mức bữa bãi rồi, không phải ý vào việc vương phi chưa từng trách phạt nàng ta đấy chứ?

Mọi người trong phủ nhìn thấy vương phi sững sờ quay vào phòng trong, nhất thời đều ngẩn người, hồi lâu sau mới cẩn thận thu dọn lại chiếc đèn bát bảo lưu ly, phát hiện chiếc đèn đã hỏng hết cả.

“Thứ tinh xảo đẹp đẽ vậy mà, đáng tiếc,” Giang Vịnh Nhứ thở dài một tiếng,

“Chúng ta quay về trước đi, e là lúc này tâm tình vương phi không tốt, chúng ta đừng làm phiền đến người.”

Nói xong, dẫn theo hai nàng thị thiếp bỏ đi.

Phùng Tử Cầm đứng ngây ra như phỗng, đầu óc choáng váng vịn vào tay nha hoàn quay về tiểu viện của mình, nỗi hoảng loạn trong lòng càng lúc càng lớn, không biết nên làm thế nào mới ổn, tất cả mọi người đều nhìn thấy nàng ta va phải chiếc đèn, ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.

Ở một tiểu viện khác, Giang Vịnh Như nghe nói Phùng Tử Cầm đã quay về tiểu viện của mình, lập tức cười lạnh nói:

“Quả đúng là đồ ngu!”

Nếu là kẻ có não, thì giờ nên ngoan ngoãn quỳ ở chính viện xin chịu phạt, như vậy chí ít cũng có thể khiến vương gia sau khi biết được chuyện này rồi sẽ bớt tức giận hơn. Giờ nàng ta lại quay về rúc vào trong tiểu viện của mình, không phải sẽ càng chọc cho vương gia nổi giận hơn sao?

Hàn Thanh Hà ngồi đối diện với nàng ta nghe vậy cười bảo:

“Ngày trước nàng ta ý mình là người có xuất thân cao nhất trong hậu viện, lại được vương gia sủng ái đôi phần, nên ở chỗ nào cũng quen thói gây khó dễ khắt khe với người khác, ngay cả tử có thân phận tương đương với mình nàng ta cũng không để vào mắt, không có não không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.”

“Hôm nay muội đối với nàng ta cũng không khách khí chút nào,”

Giang Vịnh Như liếc nhìn Hàn Thanh Hà, “Hàn thị thiếp khí thế như vậy, xem ra ngày xưa ta đã nhìn nhầm muội rồi.”

“Giang trắc phi thông minh nhạy bén, có khi nào thì nhìn nhầm chứ?” Hàn Thanh Hà cười khê đứng dậy nhún mình với Giang Vịnh Như,

“Thiếp chẳng qua chỉ là thức thời mà thôi, vẫn còn phải học hỏi trắc phi người nhiều, thiếp nên cảm tạ người mới đúng.”

Giang Vịnh Như nhếch nhếch khóe miệng, không mặn không nhạt nói:

“Hàn thiếp không cần phải khách sáo như vậy ta chẳng qua chỉ muốn sống những ngày an ổn mà thôi, muội và ta căn bản là mối quan hệ nước sông nước giếng, nên tránh mấy thứ màn khách sáo đó đi.”

Hàn Thanh Hà cười giễu một tiếng, lại nhún người, “Nếu đã vậy, thiếp xin được cáo từ.”

“Không tiễn,” Giang Vịnh Như khê gạt đầu, nhìn bóng dáng Hàn Thanh Hà mất hút sau cánh cửa.

Hồi lâu xong, Ngải Lục mới mở miệng nói: “Chủ tử, Hàn thiếp đây là đang có ý gì?”

“Nàng ta đang thể hiện lòng trung thành với vương phi và đánh giá tâm tư của ta.”

Giang Vịnh Như cười nhạt một tiếng, “Cứ đợi đi, ngày mai sẽ có kịch hay của Phùng trắc phi để xem rồi.”

“Trời muốn diệt ai, thì sẽ khiến kẻ đó trở nên ngông cuồng,”

Giang Vịnh Như đứng dậy, “Nàng ta ngông cuồng quá lâu rồi, nên quên mất thân phận của bản thân, bị vương phi xử lý cũng không có gì oan.”

Ngải Lục muốn hỏi rõ ràng là Phùng trắc phi khiêu khích khắp nơi, nên mới gây ra tai họa như thế, thì vương phi sẽ làm thế nào để xử lý Phùng trắc phi. Nhưng thấy chủ tử không định lên tiếng nói tiếp nữa, bèn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

23. Chương 23: Cầu Xin

Phùng trắc phi kiêu ngạo chuyên quyền, làm vỡ chiếc đèn bát bảo lưu ly vương gia tặng cho vương phi, chỉ trong một đêm đã lan truyền trên dưới khắp vương phủ, một số người ngầm ngầm oán hận Phùng trắc phi trong bụng thầm vỗ tay khen hay, chờ nàng ta phen này xong đời.

Ai ngờ đến ngày thứ hai, trong chính viện chẳng thấy có một động tĩnh gì, thậm chí chỗ vương phi cũng không truyền ra ngoài bất kỳ một câu trách cứ nào, mấy người hầu bị Phùng Tử Căng chèn ép xỉ nhục có chút thất vọng, lẽ nào chuyện này cứ cho qua như thế sao?

Lại qua thêm hai ngày nữa, tin đồn trong phủ đã bắt đầu từ từ lắng xuống, chính vào lúc này người của Phùng gia tới. Phụ thân của Phùng trắc phi là Công bộ thị lang Tam phẩm, phẩm cấp này chẳng phải là quan lớn gì trong kinh thành, hưởng hồ cũng chỉ nhậm chức ở Công bộ, không phải là các bộ quan trọng như Hộ bộ, Lễ bộ.

Thiếp của người Phùng gia còn chưa được chuyển tới chính viện, thì đã bị người của vương gia chặn ngay lại, chỉ nói rằng hiện giờ trong phủ không tiếp đãi khách khứa, giờ người của Phùng gia đừng nói là báỉ kiến vương gia vương phi, mà ngay cả đồ đạc này nọ chưa kịp để lại, thì đã bị đuổi ra ngoài.

Lúc này trong phủ lại náo nhiệt hẳn lên, vương gia không giữ thể diện cho người của Phùng gia, liệu có phải là thể hiện đang cực kỳ không hài lòng với Phùng trắc phi không? Bên này còn chưa đợi mọi người phản ứng lại, thì Phùng trắc phi đã bị chuyển đến căn nhà nhỏ hơn ở góc phía Tây của vương phủ, toàn bộ chi phí bị cắt giảm đi chỉ còn một nửa, tuy rằng vẫn được gọi là trắc phi, nhưng khoản tiền nong chẳng khác gì các thị thiếp, sau đó liền có tin đồn rằng, vương gia muốn ép Phùng trắc phi làm thị thiếp.

Cái tên trắc phi này, chẳng qua là gọi lên cho dễ nghe vậy thôi, nói khó nghe hơn thì cũng chỉ là di nương có xuất thân tốt hơn chút xíu, người phụ nữ của vương gia trừ vương phi có thể được ghi tên vào gia phả của hoàng thất ra, những người khác đều không có phần. Hôm nay vương gia có thể bảo hạ nhân gọi người là trắc phi, thì ngày mai cũng có thể bảo hạ nhân gọi người khác là trắc phi, trắc thất có tôn quý thể nào đi nữa, cũng không bằng được nửa bàn tay của chính phòng.

Trong chính viện, Khúc Khinh Cư thấy Hạ Hành tự tay nhắc một chiếc hộp lên, nàng nhìn Hạ Hành bằng ánh mắt nghi ngờ:

“Vương gia chiếc hộp này đựng thứ gì thế, thần bí như vậy không phải là định làm cho thiếp vui đấy chứ?”.

Hạ Hành chỉ chỉ ra phía cửa, nói với đám người hầu:

“Các người đóng chặt tất cả các cửa lại đi, làm sao để căn phòng tôi tối một chút.”

Nguyên nhân là vì thời tiết mùa đông, nên căn phòng tối hơn khá nhiều so với các mùa khác trong năm, cửa sổ và cửa ra vào vừa đóng lại, trong phòng nhất thời liền tối hẳn đi, khiến mọi người có đôi chút không thích ứng kịp.

“Mở ra xem thử đi,” Hạ Hành khẽ cười nhìn Khúc Khinh Cư, tỏ ý bảo nàng mở chiếc hộp ra.

Khúc Khinh Cư nhướng mày cười cười với Hạ Hành, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve nắp hộp một lúc, rồi mở cái hộp ra trước ánh mắt chờ mong của Hạ Hành, trong khoảng khắc chiếc hộp được mở ra, một luồng ánh sáng ấm áp êm dịu liền tỏa ra, cả căn phòng lập tức trở nên tươi sáng hẳn lên.

Ngón tay thoáng khựng lại, đôi mắt Khúc Khinh Cư hơi mở lớn lên, trong hộp là một chiếc đèn được làm bằng bạch ngọc, đế đèn được khắc thành hình chim loan xanh đang xòe cánh, miệng con chim còn ngậm một bông hoa sen, nhụy sen và đôi cánh của con chim loan xanh đều tỏa ra làn ánh sáng dịu dịu.

Khúc Khinh Cư nhìn chiếc đèn với vẻ không thể tin được, bên trong nhụy hoa đặt một thứ gì đó to bằng nắm tay trẻ sơ sinh hình như là dạ minh châu? Trên đôi cánh của con chim cũng khảm nạm những viên châu tằm bằng ngón tay cái, cũng là dạ minh châu thì phải? Còn đế đèn rõ ràng là được khắc mài từ cả một khối ngọc hoàn chỉnh mà thành, phải là một khối ngọc to cỡ nào mới có thể làm ra được thứ như vậy? Đóa hoa sen này không hề nhỏ, tổng trọng lượng dường như còn nặng quá cả đế đèn, nhưng sao vẫn giữ được sự cân bằng với phần đế vậy?

Rõ ràng ánh sáng từ viên dạ minh châu rất êm dịu, nhưng Khúc Khinh Cư lại nhìn thấy luồng ánh sáng chói chang như được dát vàng từ cây đèn. Trí tuệ của người dân cổ đại là vô cùng, chỉ trong nháy mắt người thiến cận nào đó đến từ thời hiện đại thực sự phải quỳ gối trước nền văn minh vĩ đại ấy.

Chiếc đèn lưu ly trước kia tuy rằng được gia công rất tinh tế tỉ mỉ, nhưng với một Khúc Khinh Cư đã nhìn quen đủ loại chế phẩm làm từ lưu ly ở thời hiện đại rồi, thì nó cũng chưa đến mức đẹp ngắt ngảy, hôm nay

chiếc đèn dạ minh châu này lên sàn, thì Khúc Khinh Cự chỉ có nước quỳ lạy mà thôi.

Trông thấy dáng vẻ kinh ngạc của Khúc Khinh Cự, Hạ Hành cười nói:

“Chiếc đèn này là của phụ hoàng ban thưởng khi ta chuyển ra khỏi cung xây phủ đệ riêng hai năm trước, nghe nói là do một nghệ nhân chế tác được một trăm năm rồi. Tuy rằng không được đẹp để điểm xuyết trăng sao tươi sáng rực rỡ. Nhưng ta thấy chiếc đèn ngọc này được khắc cũng không tồi, để lại cho nàng dùng lúc ngủ rất thích hợp.”

Đám hạ nhân trong phòng đã bị dọa cho ngây người từ lâu, dạ minh châu là thứ quý giá bất phàm, chiếc đèn này càng có giá trị liên thành hơn, vương gia thật sự rất coi trọng vương phi.

“Trong những câu chuyện thần thoại có nói, chim loan xanh là con chim báo tin vui bên cạnh Vương mẫu nương nương, lại nói chim loan xanh tình thâm, chỉ vì người yêu mà tìm kiếm suốt cả một đời,”

khuôn mặt của Khúc Khinh Cự dưới làn ánh sáng toát lên vẻ hiền hòa vô cùng, đôi mắt dường như cũng nhiễm luồng ánh sáng rực rỡ của dạ minh châu,

“Có thể gặp được vương gia người, đúng là may mắn lớn của cuộc đời thiếp.”

Hạ Hành hơi hơi cúi đầu, không nhìn vào đôi mắt mang theo ánh sáng lấp lánh đó, nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Chẳng qua là thứ đồ bình thường thôi mà, chỉ cần Khinh Cự thích, thì đó chính là công đức lớn nhất của nó.”

Vuốt ve đôi cánh của con chim loan xanh, ngón tay của Khúc Khinh Cự dừng lại trên viên dạ minh châu khảm trên đôi cánh,

“Ý tốt của vương gia, lòng thiếp xin nhận, chỉ là thứ quý giá như vậy.....”

“Thứ có quý giá hơn nữa, cũng không bằng được địa vị của Khinh Cự trong lòng ta,”

Hạ Hành duỗi tay ra nắm lấy tay nàng,

“Nàng không cần phải suy nghĩ quá nhiều làm gì, chỉ cần thích là được rồi.”

Đặt chiếc đèn chim loan xanh ngâm hoa sen trở lại trong hộp, căn phòng trở nên tối hẳn đi, Hạ Hành thấy Khúc Khinh Cự dường như đang ngây người nhìn mình, bàn tay dùng sức nắm chặt thêm chút nữa.

Đám người hầu mở hết các cửa ra, căn phòng liền sáng trở lại, Hạ Hành liền buông bàn tay của Khúc Khinh Cự ra,

“Lúc trước trong cung có ý chỉ, lát nữa ta phải nhập cung, buổi tối có thể về muộn, nàng không cần đợi ta cứ ngủ trước đi.”

“Được,”

Khúc Khinh Cự cười gật gật đầu, nhắc người đặt chiếc hộp sang một bên,

“Đã như vậy, thì nên chuẩn bị trước đi, tránh để đến muộn khiến phụ hoàng không vui.”

Hạ Hành gật đầu, lại nắm chặt tay Khúc Khinh Cự, rồi mới dẫn người rời khỏi chính viện.

Khúc Khinh Cự nhìn thấy bóng lưng hắt biến mất sau cánh cửa, quay về ngồi trên ghế quý phi vẽ mặt bình thần,

“Mộc Cận, đặt chiếc đèn này vào trong phòng ngủ của ta, nhớ đặt cẩn thận một chút nhé, tránh để đụng vào rơi vỡ.”

Bất kể tâm ý của Hạ Hành ra sao, thì nàng rất thích chiếc đèn này, nên phải đặt ở nơi có thể sướng bụng vui mắt.

Căn phòng của phụ nữ đứng đầu vương phủ, không phải ai cũng có thể bước vào, Mộc Cận gật gật đầu, cẩn thận nâng chiếc hộp vào phòng trong, chỉ sợ vỡ.

Lát sau, Khúc Khinh Cư uống xong chén trà nóng còn chưa được bao lâu, thì thấy Hoàng Dương tất tả bước vào,

“Vương phi, Phùng trắc phi đang quỳ ở bên ngoài cửa viện tạ tội với người.”

Khúc Khinh Cư nhướng mày:

“Nàng ta tới xin tạ tội?”

Trầm ngâm một lúc rồi nói, “Vương gia rời phủ chưa?”

“Vừa này đã rời phủ rồi ạ,” Hoàng Dương nghĩ một lát,

“Phùng trắc phi mặc y phục rất đơn giản, nói rằng thành tâm ăn năn hối hận, xin vương phi tha thứ cho nàng ta.”

“Kịch hay lên sân rồi, nhưng chính chủ lại không có ở trong phủ,” Khúc Khinh Cư cười khẩy một tiếng, đứng dậy nói,

“Ta lại muốn xem thử xem, nàng ta sẽ thành tâm ăn năn hối cải như thế nào.”

Khoác thêm một chiếc áo choàng bằng da cáo, Khúc Khinh Cư dẫn theo một đám người lớn nhỏ đi tới cửa viện, thì thấy Phùng Tử Căng trên người mặc một bộ y phục màu xanh dẫn theo một a hoàn quỳ trước cửa, có lẽ là vì y phục thực sự không đủ dày, nên sắc mặt có hơi tái, lúc nhìn thấy nàng bước ra, trên khuôn mặt nhợt nhạt có thêm vài phần hối hận, dập đầu một cái thật mạnh,

“Thiếp ngu dốt phạm phải lỗi lớn, xin vương phi tha tội.”

“Phùng trắc phi đang làm gì đây thế này?” Khúc Khinh Cư đi tới bậc thềm đá trước cửa rồi dừng lại, bình thần nhìn dáng vẻ của Phùng Tử Căng,

“Ta chưa từng làm gì với Phùng trắc phi, trắc phi hành động thế này là có dụng ý gì.”

“Vương phi, xin vương phi tha tội, trước đây là do thiếp vô lễ, là thiếp không biết chừng mực,” Phùng Tử Căng lại dập đầu bình bịch thêm mấy cái nữa, quỳ trước mặt Khúc Khinh Cư,

“Xin vương phi hãy thuyết phục vương gia, đừng biếm thiếp, cầu xin vương phi nói vài lời tốt đẹp thay cho thiếp.”

Khúc Khinh Cư lúc này mới nhìn thấy, chỉ mới qua có mấy ngày, mà Phùng Tử Căng vênh váo đã tiêu tụy đi không ít, trong mắt còn mang theo tơ máu, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ xinh tươi kiêu ngạo của những ngày trước nữa. Con người này trước kia kiêu hãnh ngồi trên cao, nào đã từng nghĩ đến chuyện sẽ có ngày như thế này?

Nhưng, Hạ Hành lại không biếm trắc phi thành di nương, đó có thể coi là nói cho toàn bộ trên dưới trong phủ biết, trong vương phủ này, ngoài trừ vị vương gia là hấn ra, thì chỉ có nàng thân làm vương phi là chủ nhân vương phủ chẳng?

Từ lâu đã biết Hạ Hành là người lý trí lại thông minh, chỉ là hấn có thể giải quyết chuyện này một cách nhanh gọn, nhưng vẫn cố ý để Phùng Tử Căng hiểu ra, không phải là đã nghĩ đến có khả năng sẽ xuất hiện màn này đấy chứ?

Người đàn ông này muốn để nàng được trút giận, nhân tiện để cho người trong kinh thành biết, Đao vương hấn kính trọng vợ cả đến mức nào, phẩm chất đao chính ra sao à? Lấy đao làm phong hiệu cho con người này, nhìn từ bên ngoài, đúng thật là không còn gì thích hợp hơn.

Cúi mặt nhìn người đang không ngừng dập đầu với mình, Khúc Khinh Cư từ từ mở miệng hỏi:

“Phùng thị, người cảm thấy ta là ai?”

Phùng Tử Căng sững người, động tác dập đầu liền khựng lại, ngẩng đầu lên ngáy ra nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước giờ mình chẳng bao giờ thêm để trong mắt.

“Ta là nữ chủ nhân của Đao vương phủ, là vợ cả của vương gia,” Khúc Khinh Cư cúi người duỗi tay nâng cằm của Phùng Tử Căng lên,

“Nhưng tại sao người lại toàn quên mất sự thật đó nhỉ?”.

Phùng Tử Căng đột nhiên mở lớn hai mắt, nhớ lại Khúc Khinh Cự cũng đã từng nâng cằm nàng ta lên vũ nhục như thế, khi ấy nàng cảm thấy rất phẫn nộ, cảm thấy rất nhục nhã. Nhưng cho đến lúc này, lại cảm thấy cả người từ trên xuống dưới đều là sự ớn lạnh bao trùm, người phụ nữ trước mặt không phải là một con thỏ trắng vô hại, mà là hồ ly tinh chuyên quyến rũ người khác, là rắn rết cực độc.

Hài lòng nhìn thấy Phùng Tử Căng toàn thân run lẩy bẩy, Khúc Khinh Cự cười khế, từ từ đứng dậy, chậm rãi rút khăn tay ra, lau cẩn thận từng ngón từng ngón một,

“Ta nhớ hồi đầu khi bị bệnh, loáng thoáng nghe thấy người ở bên ngoài nói rằng, nên chết lại không chết đi thật đúng là kẻ phiền phức.”

Phùng Tử Căng lại càng run rẩy ghê hơn, ngay cả hàm răng cũng bắt đầu đánh vào nhau.

“Ta không phải là người như người nghĩ, thì sao có thể gánh được những lời cầu xin này đây?”

Ý cười trên khóe miệng Khúc Khinh Cự dịu dàng như có thể bóp được ra nước, cao giọng nói:

“Phùng trắc phi đang làm gì đây thế này, ở trên đất lạnh lắm mau đứng dậy đi, bất kể là có chuyện gì vương gia tự sẽ giải quyết, muội như vậy ta thấy khó xử lắm.”

“Tiện.....”

Nỗi sợ hãi của Phùng Tử Căng đã lên đến đỉnh điểm, biến thành phẫn nộ, nhưng còn chưa kịp mở miệng mắng chửi, thì đã bị Ngần Liễu bịt miệng lại.

“Đúng rồi, ta quên mất, gia tộc Phùng thị cũng là gia tộc rất có thể diện, thiết nghĩ quy tắc gia giáo rất nghiêm ngặt, không biết tính cách cả các chị em họ của muội có nhanh nhẹn giống như muội không thế?”.

Phùng Tử Căng nhất thời sững sờ, lập tức mất hết sức lực quỳ phệt xuống đất, nàng ngậy dại nhìn nụ cười thoáng qua của Khúc Khinh Cự, thấp giọng thì thào nói:

“Người đang đe dọa ta?”.

Khúc Khinh Cự nghe thấy những lời này liền lấy khăn tay che nụ cười khúc khích nơi khóe miệng nói:

“Phùng trắc phi đừng đùa vậy chứ, thứ quan trọng nhất với đám phụ nữ suốt ngày trong nhà như chúng ta chẳng qua là danh tiếng mà thôi, những chuyện bên ngoài không tiện để tâm nhiều, thứ không được để mất chính là mặt mũi.”

Phùng Tử Căng há miệng, muốn nói nhưng không thể thốt lên lời, nàng ta không hiểu, rõ ràng nàng ta là trắc phi được sủng ái nhất, sao lại rơi vào bước đường như ngày hôm nay?

Vương gia không phải không thích vương phi ư, sao lại trở nên như thế này?

Cười nhạt ánh mắt tiễn Phùng Tử Căng được người ta dìu rời đi, ý cười bên khóe miệng Khúc Khinh Cự dần dần tan đi, lạnh lùng dõi theo bóng lưng của nàng ta, tuyệt không có một chút ảm áp nào.

24. Chương 24: Chị Em Dâu

Khúc Khinh Cự lật tấm thiếp mời vẽ hoa thoang thoang mang theo mùi thơm, nhìn Mộc Cận với vẻ rất thích thú:

“Người nói xem trời đông lạnh giá thế này, Thụy vương phi mời người ta tới tham gia bữa tiệc ngắm mai để làm gì, không biết là thật sự có nhã hứng hay là định giày vò người ta nữa?” Tàn gia là môn đệ thư hương, tác phong của Thụy vương phi Tàn Bạch Lộ cũng hợp với cái danh tiếng văn nhã này lắm.

“Sương trắng hoa lụi hoa không tàn, lá xanh héo mòn trong gió lạnh. Nỗi cảnh tang thương chẳng ai thấu, ngắm nghĩa xung quanh dạo một vòng.” Khúc Khinh Cự mỉm cười thả tấm thiếp xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, thở ra một làn hơi nóng, “Đó chính là cái gọi là Bạch lộ trắng xóa mệnh mờ, thu phân lúa vàng chắc mẩy, không biết rằng sau khi sương trắng rồi, thì mùa màng có thật sự thu hoạch bội thu không?”.

(Nguyên văn “Bạch lộ điều hoa hoa bất tàn, lương phong xuy hiệp hiệp sơ kiên. Vô nhân giải ái tiêu điều cảnh, cảnh nhiều suy từng nhất táp khan”, đây là hai câu thơ trong bài “Suy hà” (nghĩa là sen tàn) của Bạch Cư Di.)

(Bạch lộ là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 165° (kinh độ Mặt Trời bằng 165°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là nắng nhạt.)

Mộc Cận mỉm cười thu dọn tấm thiệp sang một bên, đáp:

“Nô tì nghe nói, trước và sau Bạch lộ có sương thì mới có một vụ thu hoạch tốt, chỉ có Bạch lộ mà không có sương giăng, thì không tốt để thu hoạch đâu.”

“Vẫn là Mộc Cận của chúng ta hiểu biết nhiều,” Khúc Khinh Cư đứng dậy, “Đây là lần đầu tiên tam đệ muội gả vào hoàng gia mời tiệc, ta thân là chị dâu, có sao cũng không thể vắng mặt được, bảo người chuẩn bị thư trả lời, nói rằng ta nhất định đúng giờ sẽ đến làm phiền.”

(Đệ muội là dùng để chỉ vợ của em trai.)

Ngân Liễu cầm theo một cành mai đỏ bước vào, nghe thấy câu này của Khúc Khinh Cư, vừa cầm mai vào bình, vừa nói:

“Vừa khéo tối hôm qua tuyết bắt đầu rơi, tuy nói giờ đang là lúc thích hợp để thưởng mai, nhưng chung quy lại vẫn hơi lạnh.”

Khúc Khinh Cư ngắm nhìn cành mai đỏ, cười khúc khích nói:

“Tục nhân tục nhân, ngày mai đến phủ của Thụy vương, không dẫn người theo.”

Ngân Liễu mở miệng đang định nói, thì thấy Ngọc Trâm đi tới, phía sau còn có Kim Trản, trên mặt hai người còn mang theo ý cười, có vẻ như vừa gặp được chuyện gì rất vui.

“Vương phi,” hai người nhún mình, Ngọc Trâm đi phía trước mở miệng nhẹ nhàng nói:

“Vương phi, vừa nãy góc phía Tây truyền đến một tin, rằng vương gia đã biếm Phùng thị làm di nương. Người của gia tộc Phùng thị lại vừa mới tới, bị vương gia giáo huấn đi về rồi.”

Nghe được tin này, Khúc Khinh Cư liền có cảm giác quả nhiên là như vậy, nàng thả ấm nước nóng trong tay xuống, quay qua cầm lấy chén trà nóng bên cạnh, “Phùng thị có náo loạn âm ỉ không?”

Ngọc Trâm nhần nhần khoe miệng, sau đó nói:

“Nô tì nghe nói từ sáng đã náo loạn rồi, chỉ là không ai để tâm đến, lại đập vỡ rất nhiều đồ đạc, đến trưa mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được, từ sáng hôm nay cho đến tận lúc này vẫn chưa dùng bữa.”

Phùng thị này thật là đến chết cũng không bỏ được tà tâm, lần trước tới cầu xin vương phi, mới ngoan ngoãn được hai ngày, hôm nay nghe thấy vương gia biếm nàng ta, tự đứng đùng đùng lên cơn.

“Bảo người trong thiện phòng không được phép bê trễ việc ăn uống hàng ngày ở Tây Tiêu viên,” Khúc Khinh Cư uống một ngụm trà lớn, cười đáp:

“Bất luận là Phùng thị ăn hay không, những gì cần phải có thì một chút cũng không được thiếu, còn về việc nàng ta thích đập phá đồ đạc, thì cứ để nàng ta đập phá, vương phủ của chúng ta tuy không có thói quen xa xỉ, nhưng dâng lên mấy món đồ sành sứ thì vẫn có thể được, đừng có cần.” Ở trong khu vườn nhỏ ở góc phía Tây vương phủ, cũng không biết thành cái dạng gì.

Nghe xong những lời của vương phi, Mộc Cận đứng ở một bên nói:

“Vương phi yên tâm đi, nô tỳ đã bảo Hoàng Dương chuyển những lời của người đi rồi, chỉ là tiếc cho tấm lòng nhân từ của vương phi, Phùng thiếp vẫn ương ngạnh như vậy, thật sự khiến lòng da người ta thấy lạnh lẽo.”

“Bỏ đi, nàng ta cũng tiểu thư nhà quan được nuông chiều từ bé, kiêu ngạo quen rồi,” Khúc Kinh Cư đặt chén trà xuống, “Chỉ là một nàng thiếp nhỏ nhoi, không cần phải tính toán với nàng ấy.”

Ngân Liễu nghe thấy lời này, ngẩng đầu lên nhìn, thấy vương phi và Mộc Cận cười giống hệt nhau, nụ cười này hình như có chút mùi vị gian trá khó nói thành lời, nhưng những lời đó cũng lại rất có lý, nhưng sao nụ cười của vương phi và Mộc Cận lại kỳ quái đến thế chứ?

“Phùng thị vẫn còn náo loạn?” Hạ Hành quay về đến phủ, nghe Tiểu Cam Tử bẩm báo xong, cau mày nói, “Nàng ta náo loạn những gì?”

Tiểu Cam Tử nghe hỏi, sắc mặt lúng túng cúi đầu xuống, “Phùng thiếp từ sáng đến tận bây giờ vẫn chưa uống một giọt nước nào, xin được gặp vương gia, nhưng bị người canh giữ trong vườn cản lại, nên có oán hận mấy câu.”

“Oán hận ai?” Bước chân Hạ Hành khựng lại, đuôi mày hơi nhíu, “Oán hận bản vương, hay vương phi?”

Thân hình Tiểu Cam Tử cúi xuống càng thấp hơn, giọng nói cũng trở nên bé đi:

“Tình cảm của Phùng thiếp đối với vương gia vô cùng sâu đậm, sao có thể nói những lời oán hận với vương gia được.”

“Vậy nghĩa là oán hận vương phi rồi?” Hạ Hành cười lạnh, “Chỉ mới cưng chiều nàng ta hai ngày thôi, mà đã thật sự quên bản thân mình là ai. Tiền Thường Tín, người đích thân tới Tây Tiêu viên chuyển lời cho Phùng thị, hôm nay người của Phùng gia cũng đã tới phủ rồi, nếu nàng ta bất mãn tiếp tục náo loạn, thì thu dọn đồ đạc quay về Phùng gia đi, nơi này của bản vương không chứa được loại thị thiếp còn tôn quý hơn cả vương phi như vậy.”

Trước khi Tiền Thường Tín nhận lệnh rời đi, còn liếc nhìn Tiểu Cam Tử thêm một cái, những lời của tên tiểu tử này bên ngoài thì nói rằng tình cảm của Phùng thị đối với vương gia vô cùng sâu đậm, nhưng ý tứ bên trong lại là bất mãn với vương phi, xem ra là đứng về phe vương phi rồi, cũng là một tên có đầu óc đấy, chẳng trách nhỏ hơn mình đến mấy tuổi mà đã có thể trèo lên được vị trí này.

Câu trả lời của nô tài, cũng có sự khác biệt, nội dung thì giống nhau, nhưng cách thức nói ra lại khác nhau, nên ý vị cũng khác nhau, Phùng thị này, cả đời này chỉ có thể ở trong Tây Tiêu viên lạnh lẽo quanh quẩn kia thôi.

Tiền Thường Tín đến Tây Tiêu viên, thì thấy chuối trồng trong vườn ngổn ngang, Đông một đống Tây một đụn bấy bữa lộn xộn, trong góc tường còn mọc một đám cỏ dại, cảnh trí trong khu vườn này không được đẹp như tên của nó.

Nhìn đống cơm canh gạo thịt bị ném vương vãi đầy ở cửa phòng, Tiền Thường Tín cau mày, tên tiểu thái giám đi phía sau hần vội vàng bước lên trước đá văng mấy mảnh sứ vỡ ra, “Tiền gia gia cẩn thận, đừng để dẫm vào chân.”

Tiền Thường Tín lặng lẽ đi vào trong, nhìn thấy những mảnh sứ vỡ la liệt khắp trong nhà, lại liếc nhìn đến Phùng Tử Cầm đang cầm một chiếc bình sứ thon dài định ném xuống sàn, bèn cao giọng nói:

“Phùng chủ tử đang làm gì đây thế này?”

Phùng Tử Cầm thấy người tới là Tiền Thường Tín thân cận bên cạnh vương gia, lập tức hai mắt sáng lên, bỏ chiếc bình sứ xuống nói:

“Tiền công công, là vương gia bảo công công tới gặp ta?”

Tiền Thường Tín cười giấu một tiếng, chọn một chỗ có thể đặt chân đứng vững: “Lẽ nào lại không phải vương gia bảo nô tài tới?”

Nói xong, thấy vẻ mặt Phùng thiếp lộ ra vẻ vui mừng, mới tiếp tục mở miệng chậm rãi nói, “Vương gia đã nói, nếu như người tiếp tục náo loạn thế này, thì bảo người nhà tới đưa về, hôm nay người của Phùng gia vừa mới tới phủ chúng ta một chuyến, thấy bọn họ quan tâm đến dáng vẻ của người như vậy, đón người về nhất định sẽ rất vui.”

Vẻ vui mừng trên mặt của Phùng Tử Căng lập tức như thủy triều rút xuống, nàng ta ngậy đại nhìn Tiền Thường Tín rồi đi ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, chẳng còn chút sức lực ngồi phệt luôn xuống chiếc ghế gỗ đã hơi cũ, hồi lâu sau hốc mắt mới đỏ hồng lên, lệ tuôn rơi, nàng ta biết mình xong rồi, cả cuộc đời này của nàng ta thế là xong rồi.

“Chủ tử,” nha hoàn thân cận bên cạnh nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Phùng Tử Căng, không nhịn được khuyên nhủ, “Người đừng quá thương tâm, đợi vương gia nguôi giận rồi, thì nhất định sẽ lại đối xử tốt với người.”

Phùng Tử Căng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, đôi mắt đỏ ửng nhìn nha hoàn của mình, “Bích Đào, người không cần phải an ủi ta, vương gia không bao giờ gặp ta nữa đâu.” Nói đến đây, nàng ta đột nhiên bật cười thê thảm, “Sao ta lại quên mất rằng, ta chỉ là là một nàng thiếp, sao lại cứ tưởng rằng trác phi chỉ thua vương phi có một chữ thôi chứ?”

Nhớ tới hồi đầu cố ý bảo người sắp xếp những món ăn tương khắc cho Khúc Khinh Cư, để Khúc Khinh Cư từ từ mắc bệnh không dậy nổi, nàng ta thì thầm:

“Báo ứng, tất cả đều là báo ứng.”

Bích Đào nghe thấy những lời thì thầm của chủ tử, sắc mặt cũng tái đi theo, người trong phủ đều nói rằng vì Bán Hạ trèo lên giường của vương gia nên vương phi mới sinh bệnh, nhưng nàng ta biết rằng, vương phi căn bản không phải tức quá sinh bệnh, mà là ăn phải những món tương khắc, khiến cơ thể càng lúc càng yếu, cuối cùng nằm bệt trên giường bệnh.

Nhưng lại không ngờ rằng sau này vương phi đột nhiên phần chấn trở lại, còn phạt gậy đám người ở phòng bếp, sau này còn tự mình chọn thực đơn. Có lẽ lúc vương phi hồi phục lại tinh thần, thì đã định trước sẽ có ngày hôm nay rồi.

Nhìn quang Tây Tiêu viên đỏ nát, Bích Đào vừa vắt khăn lau mặt cho chủ tử, vừa cười khổ, có lẽ thật sự là báo ứng, hoặc có chăng là ý trời.

Vì tuyết rơi suốt một ngày hai đêm, nên trong kinh thành tuy đã có người quét dọn đường phố, nhưng vẫn tích thành một lớp tuyết, mọi người đội những bông hoa tuyết bay lất phất mưu sinh làm việc trên phố, xa xa nhìn thấy một chiếc ngựa bằng gỗ mun với bốn con tuần mã lông vàng chuông rử từ từ đi tới, mỗi khi con ngựa bước đi, thì cỗ xe lại phát ra tiếng chuông. Phía trước và sau xe ngựa đều có thị vệ tùy tùng thái giám hộ vệ, người trên phố nhìn thấy màn diễu hành ấy thì lập tức hiểu ra ngay, lại là một vị nào đó trong hoàng tộc xuất hành. Nghe nói hôm nay tam vương phi tổ chức một bữa tiệc thưởng mai, có lẽ là những người này đi ngắm mai rồi.

“Cỗ xe ngựa này nhìn có vẻ không hoa lệ bằng chiếc xe trước,” một người qua đường thấp giọng nói, “Không biết là gia đình nhà ai.”

“Im miệng đi đừng có để lộ cái dốt của mình ra, cỗ xe trước chẳng qua là có hai con tuần mã, cỗ xe vừa rồi là bốn con tuần mã, nếu không phải là tằm quận vương trở lên, thì ai dám dùng xe ngựa bốn con tuần mã?”

Người bên cạnh nghe vậy bèn giải thích, “Vị này e là vương phi nương nương, nhìn cỗ xe được làm từ gỗ mun và gỗ đàn hương,” ông ta nói đến đây, thò tay ra chỉ chỉ về phía hoàng cung, “Chỉ có Hoàng thượng và con cái của Hoàng thượng mới có thể dùng xe ngựa làm bằng gỗ đàn hương thôi.”

Người vừa nói lúc trước sắc mặt lập tức trắng bệch, chỉ sợ những lời vừa rồi truyền đến tai những người tôn quý kia, khiến hắn ta gặp phải xui xẻo.

Khúc Khinh Cư không ngờ rằng xe ngựa mình ngồi cũng biến thành đề tài nói chuyện của kẻ khác, lúc nàng ngồi xe ngựa trên đường đến phủ Thụy vương, thì vừa hay gặp được phái đoàn xe ngựa của Ninh vương phi, vợ của anh cả, nên nhường Ninh vương phi vào trong phủ trước xong, nàng mới ngồi kiệu bước vào cửa thứ hai.

Đi qua cổng phụ, cỗ kiệu liền dừng lại, đến khi nàng vịn vào tay Mộc Cận bước ra khỏi cửa kiệu, thì đã thấy có vài cô gái ăn mặc xinh đẹp đang đứng ở phía bên trong cửa phụ, nàng quét ánh mắt qua nhìn một lượt, nhún mình với Ninh phi:

“Tham kiến đại hoàng tẩu.”

“Nhị đệ muội không cần đa lễ,” Ninh vương phi duỗi tay ra đỡ Khúc Khinh Cư trên mặt là ý cười dịu dàng hòa nhã.

Khúc Khinh Cư cười với Ninh phi, quay lại nhìn Thụy vương phi đang đứng sau cách Ninh vương phi mấy bước chân, hai người trước sau nhún mình, cũng coi như là chào hỏi.

Lúc này có không ít người tới hành lễ với Khúc Khinh Cư, sau một màn ồn ào, ba chị em dâu mới nắm tay nhau đi trước nhất cười cười nói nói, cảnh tượng thân thiết này ngay cả chị em ruột thịt cũng chỉ được đến thế mà thôi.

“Hôm nay nhị hoàng tẩu đến muộn, đợi lát nữa phải phạt rượu.” Tần Bạch Lộ nắm lấy tay Khúc Khinh Cư, giọng nói nhẹ nhàng tinh tế, “Tỉ không được từ chối đâu đấy.”

Ninh vương phi biết Khúc Khinh Cư và mình gần như là đến cùng một lúc, chỉ là nhường ỉnh vào trước, nên mở miệng nói:

“Tam đệ muội có điều không biết rồi, nhị tẩu của muội vừa nãy đến cùng lúc với ta đấy, chỉ là ta vào trước một bước thôi, muội không thể phạt muội ấy vì việc này được.”

Hai người chân trước chân sau đến, Tần Bạch Lộ sao lại không biết. Nhưng hiện giờ biết hai người không phải hện nhau cùng đến, nên nàng ta cũng không nhắc đến việc này nữa, mà quay qua cười nói chuyện hoa mai trong vườn mai.

Khúc Khinh Cư lắng nghe mỉm cười tủm tỉm, giả vờ không để ý liếc nhìn Ninh vương phi một cái. Nghe nói Ninh vương phi Vệ Thanh Nga vô cùng hiền đức, quản lý Ninh vương phủ gọn gàng đâu ra đấy, thê thiếp trong phủ rất hòa thuận. Hôm nay nhìn thấy người thật, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy, nàng không thể không thở dài một tiếng, không hổ là con dâu của hoàng thất!

25. Chương 25: Phụ Nữ

Rừng mai trong phủ Thụy vương chưa hẳn đã là rừng mai đẹp nhất kinh thành, nhưng lại là rừng mai nổi tiếng nhất kinh thành, là vì những cây mai này do đích thân Hoàng thượng ban tặng. Hồi đầu khi Thụy vương xuất cung xây phủ riêng có nói thích hoa mai, hoàng đế bèn truyền thánh chỉ, chọn lựa mai cẩn thận xong liền bảo người của Công bộ trồng xuống cẩn thận.

Cho nên, toàn bộ kinh thành không ai dám nói hoa mai trong phủ Thụy vương không đẹp, bất kể là vùng ngoại ô có một ngọn núi trồng toàn hoa mai, không ít văn nhân nhà khách đã tới nơi đó vẽ tranh ngâm thơ, nhưng cũng không một ai dám nói rừng mai ngoại ô này là rừng mai đẹp nhất kinh thành.

Kích thước của phủ Thụy vương không khác biệt nhiều lắm với vương phủ của Hạ Hành, kết cấu và cách thức cũng tương tự nhau, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn về phong cách tinh tế tỉ mỉ, nếu để Khúc Khinh Cư dùng một từ thích hợp để hình dung, thì chính là xa hoa.

Cây cầu quanh co uốn chuyển, non bộ cây cối hoa cỏ, không chỗ nào là không toát lên vẻ phú quý, khiến Khúc Khinh Cư không thể không cảm khái, Hạ Hành thật sự là một thằng nhóc rất biết tiết kiệm. Nhưng Thụy vương phủ cũng không hào nhoáng quá mức, giống như thể sợ có người biết được chủ tử nhà bọn họ là người được Hoàng thượng sủng ái nhất.

Có người nói quan sát căn phòng mà người đó sống thì có thể nhìn ra được phẩm cách của họ, đương nhiên những câu nói kiểu như vậy chỉ có thể dùng trên người những kẻ có tiền. Nếu như nói phong cách của Thụy vương phủ là xa hoa, thì phủ Hạ Hành ở chính là xa hoa trầm lắng có nội hàm. Từ điểm này có thể nhìn ra được tính cách khác nhau giữa hai anh em.

Xuyên qua một cổng vòm hình mặt trăng, tuyết vương đầy trên con đường nhỏ đá xanh đã được người hầu quét dọn sạch sẽ, để tuyết trên mặt đường không ảnh hưởng tới những người đang thưởng hoa, Khúc Khinh Cư thả tầm mắt nhìn quanh, rừng hoa không lớn không nhỏ hiện lên giữa trời tuyết bay phấp phới, quả thực mang theo vẻ mỹ lệ không nói lên lời. Nàng chớp chớp mắt, cười nói với Tần Bạch Lộ: “Đệ muội thật là may mắn, bản thân có hẳn một vườn mai to đẹp thế này để ngắm.”

“Đâu có,” Tần Bạch Lộ quay lại mỉm cười, “Đệ tức nghe nói hồ sen trong phủ của nhị tẩu cũng đẹp để vô cùng, đợi đến khi hè sang sẽ là khung cảnh tuyệt vời nhất cho xem.”

(Đệ tức nghĩa là em dâu.)

“Nếu thật sự như lời muội muội nói, thì mùa hè sang năm, ta nhất định sẽ mời mọi người đến thưởng sen,” Chiếc áo choàng của Khúc Khinh Cư màu thạch lựu điểm lệ, đường viền thêu bằng lông cáo bạc, sắc bạc hòa cùng sắc đỏ càng tôn lên khuôn mặt trắng nõn yêu kiều của nàng, “Đáng tiếc lúc ta bước chân vào phủ là đã sang thu, nên không biết trong phủ lại có mỹ cảnh như vậy.”

Trữ vương phi Vệ Thanh Nga lúc ấy mới cười nói: “Một cô gái chưa xuất giá như muội, đâu thể biết được những chuyện ấy. Giờ nói những lời này, là có thể thấy nhị thúc đối đãi với đệ muội rất tốt, nếu không lấy đâu ra những ngày tháng nhân nhã, đến nỗi ngay cả những thứ tốt đẹp trong phủ cũng không để tâm đến?”.

Khúc Khinh Cư nghe thấy những lời này, trong lòng liền hiểu Vệ Thanh Nga đang chế nhạo Tần Bạch Lộ mới lấy chồng nhưng đã biết quá nhiều, lại thăm chê cười nàng không biết cách quan tâm đến chuyện nhà, chỉ là lời nói rất hay, khiến người ta không bối rối được nữa điều không phải. Nên nàng chỉ mỉm cười, giọng điệu mang theo vẻ bội phục nói: “Tẩu tẩu xin đừng chế nhạo đệ muội như vậy, đại tẩu hiền đức lại có thể quản lý mọi việc trong phủ gọn gàng đâu ra đấy, đáng tiếc cho cái đầu gỗ như muội chỉ quản việc trong phủ thôi, cũng đã bận đến luôn tay luôn chân rồi. May mà vương gia nhà bọn muội khoan dung độ lượng không trách phạt, nếu không muội chẳng còn mặt mũi nào đi gặp ai.”

“Những lời này của nhị tẩu có chút không đúng rồi,” Tần Bạch Lộ cười tiếp lời, “Nhị tẩu vẫn còn giỏi hơn muội, hôm qua vương gia nhà bọn muội còn cười muội nhầm lẫn lộn xộn đủ thứ kia. Theo muội thấy, chúng ta đều nên học hỏi ở đại tẩu nhiều hơn nữa mới được.”

Vệ Thanh Nga bị cái màn khoe khoang tình cảm nồng nàn ấy đâm cho nhói tim gan, nhưng nụ cười trên mặt lại càng dịu dàng: “Có gì đâu, từ từ rồi sẽ học được hết thôi.” Hiện giờ đang là tân hôn nên đương nhiên là ngọt ngào gắn bó, sau này người mới nhiều thêm, xem các người còn mở miệng ra khép miệng vào gọi vương gia nhà bọn muội nữa không, “Lúc ta mới gả chồng, cũng từng bị chê cười, các muội nói vậy, làm ta lại nhớ đến trước kia.”

Ba người lại nhìn nhau mỉm cười, rồi đi tới Lâm Mai các ở chính giữa rừng mai.

Đằng sau là các bậc thềm phụ do Hoàng thượng ban đều mỉm cười đi theo, chỉ là người nào người nấy trong lòng căng lên như dây cung, xem ra cả ba vị vương phi chẳng ai là vị chủ nhân dễ bị qua mặt cả. Đặc biệt là La thị ở trong đám người đó, thân là vợ của Khúc Khinh Cư, bà thực sự rất lo đứa cháu gái này không cẩn thận sẽ rơi vào cái bẫy lời nói của hai vị vương phi.

Lâm Mai các là một căn lầu nhỏ hai tầng, chuyên dùng để thưởng mai ngày đông. Cánh phụ nữ ngồi trên lầu ngắm mai, tránh được nỗi khổ gió lạnh tuyết rơi, lại có thể ăn hoa quả uống trà, đặc biệt là cảm giác được thưởng thức phong cảnh ở trên cao thật không tồi chút nào.

Khúc Khinh Cư cởi áo choàng, lộ ra mái tóc đen mượt giấu bên trong, Mộc Cận hầu nàng thay chiếc áo choàng bằng da cáo màu bạc. Đợi Vệ Thanh Nga ngồi xong, Tần Bạch Lộ dẫn mọi người đến bên bàn ngồi xuống, vì bốn góc trong phòng đặt rất nhiều những chậu than, nên cho dù có mở cửa sổ, để gió lùa vào nàng cũng không cảm thấy lạnh.

Vừa mới bưng tách trà nóng lên, Khúc Khinh Cư đã nghe thấy Vệ Thanh Nga nói, “Đây là trà Long Tỉnh thượng hạng đúng không?” Nàng nghe vậy liền ngẩng lên nhìn, vừa hay nhìn thấy đối phương đang khê uống một hớp trà

“Quả nhiên là không giấu được đại tẩu,” Tần Bạch Lộ cười đáp, “Đây là ngự cống trà Long Tỉnh của Hồ Nam do Hoàng thượng ban, ngày thường muội không dám uống, hôm nay mang loại trà này ra mời mọi người, thì đúng là không còn gì thích hợp hơn.”

“Trà của Thụy vương phi, khiến đám người tục nhân như thần uống rồi mà dư vị còn đến mãi sau,” Bảo Vinh hầu phu nhân lúc này mở miệng nói, “Đám phụ nữ chúng thần cũng coi như là nhờ phúc của vương phi, mới được nếm nhất phẩm mỹ vị thế này.”

Mọi người đều biết Bảo Vinh hầu rất thân thiết với phủ Thụy vương, giờ nhìn dáng vẻ lấy lòng của Bảo Vinh hầu phu nhân, khiến người ta thấy ghê cả răng. Những người có thể đến đây thường mai thân phận đều không hề thấp, đại đa số những lời nói ra đều rất cẩn thận, nói trắng ra giống như Bảo Vinh hầu phu nhân, cũng chẳng có được mấy người.

“Bảo Vinh hầu phu nhân nặng lời rồi,” Tần Bạch Lộ chẳng thích thú gì cái vẻ thiết tha lấy lòng của Bảo Vinh hầu phu nhân, nhưng nghĩ tới việc Bảo Vinh hầu là người của vương gia, nên trên mặt vẫn mang theo đôi chút ý cười như cũ nhìn tất cả mọi người nói, “Các vị có thể uống một cách thoải mái, thì chính là công đức lớn nhất của nó.”

Ngự cốc trà Long Tĩnh một năm chỉ sản xuất không quá mười cân, Thụy vương phủ có thể mang ra đãi khách, có thể thấy Hoàng thượng ban cho dày nặng đến mức nào. Đây cũng chính là điều mà Tần Bạch Lộ muốn cho tất cả mọi người ở đây biết, bằng không trà gì không được, lại cứ phải dùng trà Long Tĩnh ngự cốc?

Là muốn để mọi người thấy hoàng đế coi trọng Hạ Uyên nhất, rồi xoay qua ủng hộ Hạ Uyên ngồi lên vương vị chăng? Khúc Khinh Cư thối thối mấy lá trà trên cốc trà, trên mặt lộ ra ý cười. Những người ngồi ở đây có ai là kẻ ngốc chứ, nếu là vì chút lá trà mà dễ dàng đứng về phe nhau như thế, thì chỉ sợ chẳng thể ngồi được ở chỗ này.

“Tam đệ muội thật là hào phóng,” Vệ Thanh Nga lại cúi đầu uống một ngụm trà, “Ngay cả lá trà do phụ hoàng ban cho, cũng có thể không tiếc mang ra ọi người chúng ta uống, đại tẩu phải nói một tiếng cảm ơn trước với muội rồi.”

“Đại tẩu nói những lời gì khách khí quá vậy, đều là người một nhà cả, đâu cần phân biệt đôi bên như thế,” Nói đến đây, ánh mắt của nàng ta đột nhiên đặt lên người La thị, phu nhân của Tường Thanh hầu, “Nói đến đây, Tường Thanh hầu phu nhân đây là người bên nhà mẹ của nhị tẩu.”

Khúc Khinh Cư nghe thấy câu chuyện quay vòng lại lên người mình, liền thả tách trà xuống cười nhìn mợ, sau khi nàng đến đây đã nhìn thấy La thị rồi, nhưng không tiện trò chuyện, giờ Tần Bạch Lộ dẫn dắt câu chuyện, thì nàng đương nhiên là sẽ tiếp lời, “Tam đệ muội nói không sai, đó là mợ của ta, từ nhỏ ta nhận được sự chăm sóc tận tình của mợ, nếu như sớm biết hôm nay mợ sẽ tới, thì chỉ sợ từ sáng sớm đã đến quấy rầy muội rồi.”

“Có thể thấy người trong lòng nhị tẩu muốn gặp nhất không phải là đệ tước, mà là Tường Thanh hầu phu nhân,” Tần Bạch Lộ che miệng cười, sau đó lại cười như không cười nói, “Xem ra muội không bằng được Tường Thanh hầu phu nhân rồi.”

“Ta và muội là người một nhà, sau này sẽ thường xuyên qua lại, chẳng có gì là hiếm lạ cả, nhưng mợ là thân thích của ta, đâu thể thường xuyên thân cận được như muội và ta,” Giọng điệu của Khúc Khinh Cư rất thân thiết, “Đệ muội không phải đang ghen với ta, mà là đang cười chê ta đấy.”

“Không dám cười chê tẩu tẩu đâu,” Tần Bạch Lộ không ngờ Khúc Khinh Cư sẽ nói những lời như vậy, cười đồng ý, “Tẩu tẩu thân thiết với mợ, sao có thể khiến người ta chê cười được.”

La thị thấy hai người cười đùa xong, mới dè dặt nói: “Đã để Thụy vương phi chê cười rồi, thiết nghĩ là do thần phụ và Đoan vương phi lâu ngày chưa gặp nhau, vương phi trách người làm mợ như thần phụ, nên mới cố ý nói vậy đấy.”

Khúc Khinh Cư mỉm cười đứng dậy xin lỗi: “Mợ đừng nói thế, nếu để các biểu huynh biểu đệ biết được cháu giận dỗi người, sau này nhất định sẽ không để cháu bước chân vào phủ đâu.”

La thị cười nửa từ chối nửa nhận cái lễ này, lại nhún người trả lễ, cười nói vài câu xong mới yên lặng ngồi xuống, không bởi vì thân phận của Khúc Khinh Cư mà quên đi lễ tiết của bản thân.

Mọi người có mặt ở đây đều nhìn thấy rõ vẻ thân thiết của hai người, tất cả đều nói người làm mợ thường lạnh nhạt với cháu gái, nhìn gia đình nhà người ta, không phải là rất tình cảm sao?

Khúc Khinh Cư biết La thị lo lắng mình bị Tần Bạch Lộ làm khó dễ, nên mới mở miệng ra mặt. Nhưng nàng không môn kéo Điền gia vào những cuộc tranh giành phiền phức này, nên cố ý đặt Điền gia lên vị trí bề trên nghiêm túc, mà không phải là những người bình thường dựa vào vương phủ.

Mọi người dần dần nhìn ra được chút ý vị trong đó, trong lòng liền cảm khái, Điền gia này quả nhiên vẫn là một tảng đá cứng, ngoại trừ sự trung thành với Hoàng thượng, thì không nghiêng về phe ai. Cho dù là cháu ngoại đã gả đến vương phủ, cũng không thấy thái độ của bọn họ có chút thay đổi nào. Không cổ tình xa lánh, cũng chẳng giả vờ nịnh nọt, phong cách này quả thực đúng là gia phong của Điền gia.

Nên có đôi lúc càng tự nhiên ngược lại càng không khiến người ta phải nghĩ nhiều, ngay cả Vệ Thanh Nga và Tần Bạch Lộ cũng nhìn ra được Điền gia không có ý định đứng về phe Hạ Hành. Không khỏi có chút đồng tình với Khúc Kinh Cư, có nhà mẹ đẻ không đoái hoài gì thì cũng coi như xong, nhưng ngay cả nhà cậu cũng không vì nàng ta mà thay đổi thái độ, không biết những tháng ngày sau này ở trong Đoan vương phủ sẽ sống như thế nào đây.

“Tuyết rơi nhiều rồi,” Vệ Thanh Nga quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy những bông hoa mai kiêu ngạo nở trong tuyết lạnh, “Trong thế giới trắng xóa mênh mông này, vẫn còn có mai đỏ rực rỡ bắt mắt, nhìn đẹp quá.”

“Đương nhiên rồi, sắc đỏ là nổi nhất, các màu sắc khác dù có đẹp đến đâu, giữa cảnh trời gió to tuyết nhiều, cũng chẳng thể nhìn ra được,” Tần Bạch Lộ nói, “Các vị phu nhân cảm thấy thế nào?”

Khúc Kinh Cư tiếp tục uống trà đầy thích thú, nhưng lời này bên ngoài thì là đang thưởng mai, nhưng bên trong không phải đang nói vợ cả mới là đường lớn, còn những thê thiếp khác thì đều không thể xuất đầu lộ diện sao?

Mọi người có mặt ở đây có ai không phải là vợ cả chứ, nên đương nhiên nhất loạt cho là phải, đều khen ngợi hết lời sắc mai đỏ. Vài vị tiểu thư đi theo mẹ chẳng quan tâm xem có hiểu hay không, đều lắng nghe rồi mỉm cười hì hì, giống như thể Tần Bạch Lộ đang khen hoa mai thật.

Lại ngắm mai thêm một lúc lâu nữa, nhìn thấy tuyết rơi nhiều, mọi người liền về thẳng Lâm Mai các dùng bữa trưa, dùng xong, lại uống trà nói chuyện phiếm, Khúc Kinh Cư vừa cảm thấy những buổi tụ tập này rất vô vị, vừa phải ứng phó với lời nói sắc nhọn của hai người Vệ, Tần, nên đã nốc không ít trà vào bụng.

Vệ Thanh Nga thấy tuyết rơi càng lúc càng nhiều bèn đứng dậy cáo từ, Khúc Kinh Cư cùng những người khác thấy thế, cũng cùng cáo từ theo. Nhưng Tần Bạch Lộ lại khuyên ở lại, nói rằng tuyết rơi quá dày, sợ xe ngựa đi lại trên đường không tiện, đợi kiệu của các phủ tới đón người rồi tất cả hẵng đi.

Mọi người đành phải đồng ý, lại ngồi xuống nói về mấy chuyện trang điểm váy áo, rồi quay qua khen ngợi lẫn nhau.

26. Chương 26: Những Con Người Khác Nhau Thì Đi Những Con Đường Khác Nhau

Nói đến chuyện váy áo trang điểm, đám phụ nữ sẽ có không ít chủ đề để nói, phần của cửa hàng nào là tốt nhất, trâm cài của cửa tiệm nào làm tinh xảo nhất, tay nghề thêu ở đâu là đẹp nhất, tóm lại chủ đề là vô tận.

Phong cách ăn mặc của ba vị vương phi đang ngồi cũng không giống nhau, Ninh vương phi đoan trang trầm ổn, trên người mặc bộ váy vàng nhạt thêu hoa, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu trắng tinh tế, tóc vẫn theo kiểu nguyên bảo (1), phối cùng một bộ trang sức đầy đủ làm bằng đá quý, trông vừa đoan trang lại tôn quý. Trên người Thụy vương phi không mặc áo choàng, nhưng lại mặc một chiếc áo khoác lông chồn, xinh đẹp mà tao nhã, còn mang thêm vẻ khí chất của người có học thức.

Dung mạo của Khúc Kinh Cư là đẹp nhất trong số ba người, nàng ăn mặc không trang trọng như Ninh vương phi, cũng chẳng khuôn mẫu như Thụy vương phi, mà ngược lại có chút kinh diễm, các vị phu nhân có mặt ở đây đều nghĩ thầm, chẳng trách Đoan vương gia lại vì nàng ta mà nổi giận với phủ Xương Đức công, kiêu thê mới cưới có tư sắc như vậy, có mấy kẻ làm đàn ông mà không sủng ái thêm vài phần chứ.

“Hình thù bướm đậu trên hoa mẫu đơn ở đuôi váy của nhị đệ muội đẹp quá.” Vệ Thanh Nga quét tầm mắt về phía tà váy lộ ra phía dưới áo choàng của Khúc Khinh Cư nói, “Thoạt nhìn, thì trông cứ thật ấy.”

“Tẩu tẩu quá khen rồi, mấy con bé theo hầu bên cạnh, bình thường rảnh rồi, nên làm tới làm lui mấy thứ này,” Khúc Khinh Cư nhượng nhượng mày, “Muội không thường dùng mấy thứ vải thêu ấy, nên dứt khoát để mặc cho các nàng ấy lo liệu, bất kể ra sao có thể mặc ra ngoài cửa là đủ rồi.”

“Mọi người chúng ta đang ngồi đây có vị nào là không có người may vá thêu thùa bên cạnh chứ, những lời này của nhị tẩu khiêm tốn quá rồi, muội thấy chiếc váy này rất đẹp.” Trong lời nói của Tần Bạch Lộ tuy rằng khen Khúc Khinh Cư, nhưng trong lòng lại cảm thấy vị nhị tẩu này có đôi phần nông cạn, váy áo có chú trọng mấy đi nữa, mà không có tài năng thơ ca, thì có khác gì tục nhân đâu?

Các vị phu nhân khác đang có mặt ở đây đều tán dương lần lượt cả ba người, trong miệng toàn là cao quý xinh đẹp phóng khoáng đoan trang, nhân tiện giảm giá trị bản thân xuống làm nền. Đối với các nàng mà nói, thưởng mai không phải là chuyện quan trọng nhất, chuyện quan trọng là ba vị chủ nhân này được vui vẻ, thì coi như các nàng đã hoàn thành được buổi tiệc thưởng mai này rồi.

Vệ Thanh Nga là người lớn tuổi nhất trong ba người, nên tư thái đoan trang trầm ổn nhất, lúc nói chuyện với Khúc Khinh Cư, và Tần Bạch Lộ, cũng mang theo chút ý vị yêu thương, nàng đợi cho đám phụ nữ tăng bốc được kha khá rồi mới nói: “Mọi người đừng khen hai người các muội ấy nữa, để các muội ấy đỡ phải ngượng.”

Đám phụ nữ vội vàng vừa cười vừa nói rằng đó đều là ăn ngay nói thật, không phải là khen ngợi thổi phồng.

Khúc Khinh Cư liếc nhìn những người phụ nữ trong phòng, trên mặt tất cả bọn họ đều treo lên nụ cười tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn được nữa, phảng phất như thể càng lúc càng vui vậy. Lúc này nàng bất giác cảm thấy rất mệt mỏi vì những con người kia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lúc bọn họ quay về phủ tự nhiên sẽ có người tăng bốc, liền cảm khái, may mà nàng không biến thành một người phụ nữ bình thường, nếu không cuộc sống trong bối cảnh thời đại thế này sẽ càng khó khăn hơn.

“Nhị tẩu, muội nghe nói mấy ngày nay phu nhân của Xương Đức công bị bệnh, ngay cả lần thưởng mai này cũng không thể đi được, không biết hiện giờ thế nào rồi?” Tần Bạch Lộ nhìn Khúc Khinh Cư với nụ cười cứ đọng mãi nơi khóe mắt, đột nhiên nói, “Mà ngay cả tam tiểu thư của phủ công gia vì chăm sóc ẹ, nên cũng bị bệnh rồi thì phải?”

Đuôi mắt Khúc Khinh Cư khẽ động, ý cười nơi khóe mắt vẫn không hề giảm: “Vậy sao?”

“Nhị tẩu thật sự không biết ư?” Tần Bạch Lộ cười mà như không cười, giọng nói mang theo vẻ ngạc nhiên, “Xem ra muội đã hỏi sai người rồi.”

Đặt tách trà trong tay xuống, Khúc Khinh Cư đẩy nó sang bên cạnh, “Đệ muội quả thật là mất tinh tai thính, nhị tẩu cảm ơn muội đã nói cho biết.” Nói xong liền đứng dậy, “Nhìn tuyết thế này chẳng biết đến bao giờ mới ngừng, thịnh tình của đệ muội vốn không nên từ chối, nhưng trong phủ còn nhiều việc, nhị tẩu xin đi trước.” Nói đoạn, cũng không thèm để tâm đến biểu cảm của Tần Bạch Lộ, hơi nhún người với Vệ Thanh Nga, rồi xoay người vịn vào tay Mộc Cận bước ra ngoài.

Mọi người có mặt ở đây đều ngây người mất một lúc, sau đó mới đứng dậy tiễn, ai ngờ lúc đó Đoan vương phi đã ra đến tận cửa rồi.

Tần Bạch Lộ không ngờ Khúc Khinh Cư sẽ bỏ đi thẳng thừng thế, nhìn theo bóng người vừa nãy vẫn còn cười tím tím, sắc mặt nói thay đổi là thay đổi liền. Chút ít bị người ta làm cho không vui thì khuôn mặt phải cứng đờ, ngẩn ra một lúc trước khi miễn cưỡng đè nén cơn giận xuống chứ.

Vệ Thanh Nga mỉm cười đứng dậy, cũng không mấy may do dự nói lời cáo từ, hiển nhiên không muốn giữ lại thể diện cho Tần Bạch Lộ, mối quan hệ giữa Ninh vương và Hạ Hành tuy rằng không thân thiết lắm, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với Hạ Uyên, thế thì sao nàng ta phải đặc biệt giữ thể diện cho Tần Bạch Lộ mà đi đắc tội với Khúc Khinh Cư?

Hai vị vương phi đã rời đi, lại lần lượt có thêm quá nửa các vị phu nhân xin phép cáo từ, mấy người ở lại chẳng qua là nhóm gia quyến quan viên thuộc phe Hạ Uyên mà thôi.

“Vương phi, vị Đoan vương phi này vừa nãy cũng chẳng thần quá.” A hoàn thân thiết dịu Vệ Thanh Nga nói, “Nô tì thấy khuôn mặt Thụy vương phi cũng biến sắc.”

“Biến sắc mới tốt, bộ dạng tài nữ muội ấy khoe ra, chẳng có gì hay ho khiến người ta phát ghét,” Vệ Thanh Nga bước ra khỏi lầu các, mĩa mai nói, “Ồ trong kinh thành này ai mà không biết kể phu nhân của Xương Đức công đối đãi chẳng ra sao với Đoan vương phi chứ, những câu nói gần nói xa lúc vừa nãy của Tần Bạch Lộ là ám chỉ Khúc Khinh Cự bất hiếu, muội ta đang cố ý muốn ghê tởm Khúc Khinh Cự ấy mà.”

“Đã vậy rồi, nhưng Đoan vương phi bỏ đi như vậy, há không phải sẽ khiến người ta nói nàng ta bất hiếu ư?” A hoàn quét mắt nhìn khắp xung quanh, thấy không có ai tới, rồi mới nói tiếp, “Thật không ngờ tính cách của Đoan vương phi lại như vậy.”

“Trong lòng ai mà chẳng có điều không thoải mái,” khuôn mặt Vệ Thanh Nga không chút biểu cảm dẫm lên đông tuyết, “Từ lâu khắp cả kinh thành này đều biết kể phu nhân của Xương Đức công là một người mẹ chẳng ra gì, Khúc Khinh Cự dám trưng ra cái bộ mặt ấy, tức là đã không sợ người khác nói. Huống hồ trong kinh thành, sẽ có ai vì kể phu nhân của Xương Đức công mà nói ra nói vào một vị vương phi? Người của hoàng gia, đúng đương nhiên là đúng, nhưng sai thì cũng vẫn là đúng, không thấy Đoan vương phi người ta vô cùng tôn kính với phu nhân của Tường Thanh hầu đấy sao?”

Đọc được mấy quyển sách rách mà tưởng mình kiến thức kinh người lắm à? Vệ Thanh Nga cười lạnh, theo nàng ta thấy Tần Bạch Lộ đọc sách đọc đến ngu người rồi, những lời này là những lời mà một đệ muội như nàng ta nói với chị dâu sao? Chẳng trách Khúc Khinh Cự cười nhạo Tần Bạch Lộ mất tinh tai thính, hôm nay nàng ta gây rắc rối như vậy, thì ngày mai có thể truyền ra rằng phủ Thụy vương nắm rõ tin tức trong kinh thành như lòng bàn tay.

Nhà ai mà không có những chuyện không muốn để người khác thấy? Ngày sau các quan viên trong kinh thành, nói không chừng sẽ kiêng kị phủ Thụy vương thêm đôi ba phần, nàng ta lại được vui vẻ xem kịch hay rồi. Nhưng, Khúc Khinh Cự này quả thực to gan, chuyện phát tay áo bỏ đi thế này, thật sự không phải ai cũng có quyết đoán để làm được như thế đâu.

Lúc này cổ kiệu của Khúc Khinh Cự, đang từ từ đi về phía cửa lớn. Khúc Khinh Cự ngồi ở trong kiệu, không hề tức giận như trong tưởng tượng của những người khác. Dựa vào tôn chỉ người không muốn ta vui vẻ, thì ta càng phải khiến người xấu hổ, nàng dám bỏ đi thì cũng chẳng sợ gây thù với Tần Bạch Lộ, huống hồ cho dù nàng ta có không chọc giận, thì mối quan hệ sau này của hai người cũng chẳng thể tốt đẹp lên.

Cổ kiệu lắc la lắc lư đột nhiên dừng lại, Khúc Khinh Cự nghe thấy bên ngoài có tiếng hạ nhân bẩm kiến, nàng hơi hơi nâng tấm rèm bên cạnh lên, nhìn thấy một người khoác áo choàng màu trắng, dẫn theo một tên thái giám đứng cách kiệu tầm hơn năm bước chân.

Người này chính là Thụy vương Hạ Uyên. Khúc Khinh Cự lập tức buông tay thả tấm rèm xuống, ngồi dựa vào thành kiệu trầm mặc không nói gì.

Hạ Uyên liếc nhìn tấm rèm trên kiệu thoáng động đậy, bèn hơi khom người cúi chào nói: “Tham kiến nhị tấu.”

“Tam thúc khách khí rồi.” Khúc Khinh Cự không có hứng thú với kiểu đàn ông xinh đẹp như con gái, hồ hững đáp lại một câu, “Hôm nay đa tạ quý phủ đã tiếp đãi, chỉ là sắc trời không còn sớm nữa, xin cáo từ trước.”

“Nhị tấu cáo từ,” Hạ Uyên chấp tay sau lưng, sau khi nhìn theo cổ kiệu lắc la lắc lư rời đi xong, thì thấy một tên tiểu thái giám hốt hải chạy tới.

“Vương gia, vừa nãy người gác cổng vào báo, nói rằng kiệu của Đoan vương gia dừng ở cửa phủ, nhưng không biết tại sao lại không vào.”

Nghiêng đầu liếc nhìn chiếc kiệu đã đi xa, Hạ Uyên cười giễu một tiếng: “Huynh trưởng tốt của bốn vương đã không muốn vào phủ, thì bốn vương cũng không tiện quấy rầy.” Dích thân tới đón, Hạ Hành đóng vai tình thánh giả vờ si mê đấy à?

Dứt lời, hắn lại nhìn thấy thêm vài cổ kiệu nữa từ rừng mai đi ra, xoay người đi sang một bên, tránh khỏi mấy cổ kiệu của đám phụ nữ. Hạ Uyên biết hôm nay Tần Bạch Lộ mở tiệc mời cánh nữ quyền, hắn cũng

chẳng có ý kiến gì, chỉ là có chút coi thường sở thích tuyết rơi nặng hạt còn muốn thưởng mai của vương phi nhà mình. Chẳng trách người ta nói nữ tử học ít mới là có đức, phụ nữ đọc sách nhiều, chính là già mồm át lễ phải, hoa mai thì lúc nào không ngắm được?

La thị ngồi ở bên trong kiệu, nghĩ tới chuyện vừa xảy ra trong buổi tiệc, lảng máng cảm thấy cháu gái nhà mình không giống với trước kia, tuy vẫn ít lời như ngày xưa, chỉ là khí thế quanh người đã tang lên khá nhiều. Xem ra Đoan vương gia thật sự đối xử với con bé rất tốt, nếu không cháu gái cũng sẽ không có can đảm làm mất lòng Thụy vương phi như vậy.

Cổ kiệu dừng ở bên trong cửa lớn, La thị xuống kiệu, thì phát hiện mấy vị phu nhân đều đang đứng ở bên ngoài, có vẻ như đang chờ đợi thứ gì đó.

“Đây là sao vậy?” Bà đi tới tới chỗ một vị phu nhân mà ngày thường có mối quan hệ rất tốt, nhẹ nhàng hỏi: “Sao mọi người lại không đi nữa thế?”

“Kiệu của Đoan vương gia đang ở bên ngoài,” Vị phu nhân đó hất hất cằm, ra hiệu bảo bà nhìn ra phía cửa lớn, sau đó cười nói, “Tôi thấy Đoan vương thật sự rất yêu thương cô cháu gái của bà đấy.”

La thị nghe vậy bèn nhìn ra phía cửa, vừa hay thấy cháu gái nhà mình vịn vào tay Đoan vương bước lên kiệu, áo choàng đo đỏ kéo dài trên lớp tuyết trắng phau phau, đẹp không bút nào tả xiết.

Thấy Đoan vương đỡ cháu gái của mình vào kiệu ngồi xong xuôi sau đó mới vào ngồi theo, La thị bèn thu ánh mắt lại, nhìn lướt qua ánh nhìn đánh giá của các vị phu nhân xung quanh, ý cười trên mặt không khác gì lúc bình thường.

Vệ Thanh Nga vịn vào tay thị nữ đứng ở phía sau cửa, nhìn theo chiếc kiệu của Đoan vương phủ được khiêng lên đi một đoạn khá xa, về mặt có đôi chút hoảng hốt. Nàng ta lao tâm khổ tứ vì phủ Ninh vương, nhưng cũng chưa từng thấy vương gia đối xử với mình như vậy bao giờ. Khúc Khinh Cư ngoại trừ gương mặt có hơi nổi bật ra, thì có điểm nào hơn nàng ta chứ? Lễ nào mọi việc nàng ta làm, cũng không bằng được khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của Khúc Khinh Cư ư?

Chỉ nói đến chiếc áo choàng Khúc Khinh Cư để mặc nó dài quét lên đám tuyết trên nền đất kia thôi, là loại lụa Vân Cẩm thượng hạng bên trong được thêu bằng sợi tơ tằm, dính nước vào là sẽ bị nhăn ngay, chiếc áo choàng như thế, phải mất mấy trăm lượng vàng. Giờ quét tẩm áo ấy trên nền tuyết thế kia, đương nhiên là không thể mặc được nữa.

Vương phủ đương nhiên không thiếu thốn gì số vàng bạc ấy, nhưng nàng ta quản lý mọi việc trong phủ đã quen rồi, các khoản chi dùng đều có định mức cả, bản thân nàng ta cũng không quen với việc xa hoa. Thân làm vợ cả, hà tất phải học theo đám thị thiếp cả ngày tiêu tốn tâm tư vào đồng váy áo phấn son ấy chứ?

“Vương phi?” A hoàn bên cạnh thấy nàng ta cứ đứng im bất động, liền liếc nhìn bằng ánh mắt lo lắng.

“Đi thôi,” Vệ Thanh Nga mỉm cười, sao phải so sánh bản thân mình với Khúc Khinh Cư làm gì. Đợi đến lúc Hạ Hành chán ghét nàng ta, thì màn trang điểm phấn son xinh đẹp của nàng ta hiện giờ sẽ trở thành xa hoa vô độ, hành vi của nàng ta sẽ biến thành sự tùy tiện và sự giả vờ kịch cỡm. Còn bản thân mình không cần thiết phải xa hoa nhất thời, bởi vì bất kể là cho đến bao giờ, nàng ta cũng vẫn sẽ là vị Ninh vương phi trang trọng hiền đức nhất.

Đây cũng là con đường mà những cô con dâu của hoàng gia nên đi.

1. Tóc vấn kiểu nguyên bảo:

27. Chương 27: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Lừa Đảo

Bởi vì trời có tuyết rơi, nên cho dù phu kiệu đã đi rất cẩn thận, nhưng Khúc Khinh Cư vẫn cảm thấy cổ kiệu dưới người có hơi lắc. Muốn vươn tay ra vén rèm kiệu nhìn thử bên ngoài, nhưng nàng nghĩ bên cạnh vẫn còn Hạ Hành, nên chỉ cười nói: “Sao vương gia lại tới đây?”

“Buổi sáng xử lý chút việc, vừa hay tiện đường qua đây, nhớ ra nàng đang ở trong phủ của tam đệ, nên đơn giản là đợi nàng cùng về thôi,” Hạ Hành duỗi tay vén rèm nhìn ra bên ngoài, tuyết rơi rất lớn, trên đường

đã chẳng còn mấy người qua lại, “Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, sau này thời tiết như vậy nàng đừng có ra ngoài.”

“Ai muốn đi đi lại lại trong cái thời tiết này làm gì,” Khúc Khinh Cư cười liếc nhìn hắn, “Chẳng qua là vì lần đầu tiên tam đệ muội gửi thiệp mời, không nên làm mất mặt muội ấy, nên mới đi một chuyến thôi.”

Hạ Hành thấy trong biểu cảm của nàng có chút không vui, lập tức bật cười, vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng: “Trong buổi tiệc có chuyện gì không vui à?” Tần thị vương phi của Hạ Uyên, hẳn là xuất thân từ môn đệ thư hương chứ nhỉ?

Nói ra liệu có khiến hắn không vui không? Khúc Khinh Cư lật tay đập khẽ vào tay hắn: “Đừng nhắc đến nữa, đệ muội ngoan của chúng ta, chê cười thiệp đối xử không đủ hiếu thuận với kẻ mẫu.”

Bị Khúc Khinh Cư đập một cái bất ngờ, Hạ Hành liếc liếc nhìn mu bàn tay vừa bị đánh của mình, cảm giác bên trong có hơi ngứa, nhúc nhích ngón tay, nhưng mà nói: “Em đâu nói những lời như vậy, nàng không cần phải để tâm. Lương thị mà cũng xứng với sự hiếu thuận của nàng à, bà ta thân là kẻ mẫu mà không biết từ ái, lại còn muốn người khác hiếu thuận với bà ta, không tự đi mà soi gương đi.” Hắn không thích cả nhà phủ Xương Đức công, lại càng không có hảo cảm với Lương thị. Hiện giờ Khúc Khinh Cư là vợ cả của mình, là vương phi của triều đình này, một phu nhân công gia nhỏ nhoi như bà ta, lẽ nào còn muốn ra oai trước mặt vương phi sao?

Phủ Xương Đức công thờ ơ với Khúc Khinh Cư, nghĩa là coi thường hắn. Lẽ nào đường đường một vị vương gia như hắn lại có thể bị cái gia đình đó coi thường nữa sao, chuyện quái quỷ gì thế!

Cảm nhận được cảm xúc của đối phương, ý cười của Khúc Khinh Cư trở nên càng đẹp hơn: “Vương gia không cần phải tức giận đâu, chàng thương ta, ta hiểu mà.”

Nghe Khúc Khinh xưng “ta” trước mặt mình, Hạ Hành không hề thấy có cảm giác không tôn trọng, ngược lại còn cảm thấy Khúc Khinh Cư càng lúc càng thân thiết với mình hơn. Hắn ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh như những vì sao của đối phương, cùng vẽ cảm động trên khuôn mặt.

Trái tim khẽ rung động, hắn đột nhiên cảm thấy, viễn cảnh vợ chồng có vẻ như cũng rất hay, cô gái này là vợ cả của mình, là người phụ nữ sẽ đi tiếp cùng mình, nếu thật sự cứ tương kính như tân, thì chán lắm.

“Đó chính là thương nàng ư?” Nụ cười của Hạ Hành dịu dàng hẳn đi, “Ta biết nàng không yêu mến gì phủ Xương Đức công, sau này nàng không cần phải để tâm đến người trong phủ đó nữa, mọi việc đã có ta.”

Khúc Khinh Cư nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó dưới sự hoảng hốt của Hạ Hành, dụi đầu vào trong lòng hắn: “Vương gia, chàng như vậy sẽ chiều hư ta đấy.”

“Nữ nhân của bản vương, chỉ cần đối xử đối với ta là được, đối xử với người khác xấu được chút nào thì cứ xấu chút ấy đi.” Khóe miệng Hạ Hành khẽ nhếch lên, cánh tay bất giác vươn ra cẩn thận giữ chặt lấy eo nàng, tránh để Khúc Khinh Cư bất cẩn bị ngã.

Ngả người trên ngực Hạ Hành, Khúc Khinh Cư nghĩ, may mà nàng đã từng gặp không ít những gã đàn ông biết cách dỗ dành phụ nữ, nếu không dựa vào thủ đoạn này của Hạ Hành, thì đã nhảy vào hố từ lâu rồi. Nhìn hành động ấy, lời nói ấy mà xem, đại biểu của phái thâm tình kiên định đấy.

Đúng vào lúc đó, chiếc kiệu đột nhiên lắc một cái rất mạnh, Hạ Hành vội vàng vươn hai tay ra bảo vệ Khúc Khinh Cư, thân hình ngã ra sau, tránh khỏi rèm kiệu, vị trí để bị kẻ khác tấn công, sau đó mới lật tay ấn nàng dựa nằm lên đầu gối mình, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bẩm vương gia, phía trước có người chắn đường.” Bên ngoài rèm, Tiền Thường Tín nhìn thấy màn kịch lưu manh đuổi mĩ nhân diễn ra ngay trước mắt, liền khom lưng nói, “Bên ngoài có mấy người đang đuổi theo một cô gái.” Giọng điệu của hắn tuy rằng thoải mái, nhưng vị trí đứng lại chặn vừa đúng trước miệng kiệu, nhưng thị vệ khác cũng đặt sẵn tay lên chuôi đao.

Khúc Khinh Cư nghe vậy vặn vẹo thân mình, nhưng lại bị Hạ Hành duỗi hai ngón tay ra cốc nhẹ lên đầu.

Thấy Khúc Khinh Cư trừng to mắt lên lườm mình, Hạ Hành cười cười với nàng rồi mới nhìn ra phía rèm nói: “Dọn đường đi.”

Mấy gã đàn ông bắt người thấy khí thế ấy, thì chân đã rụt lùi sang một bên từ lâu, chỉ hận mấy huynh đệ bọn hắn số xui, thời tiết tuyết rơi nặng hạt thế này cũng có thể gặp phải quý nhân ngồi đại kiệu tám người khiêng.

Nghe thấy quý nhân mở miệng, mấy tên ấy càng ngoan ngoãn quỳ ở lề đường, chỉ sợ quý nhân vì sự đụng chạm của bọn chúng là tìm bọn chúng gây khó dễ.

Cô gái chạy phía trước thấy tình hình ấy, hai mắt sáng lên, phịch một tiếng quỳ xuống cách cổ kiệu tầm hơn hai trượng, “Đại nhân, xin đại nhân cứu dân nữ. Đám người xấu này muốn bắt dân nữ ột viên ngoại làm tiểu thiếp, xin đại nhân cứu dân nữ.”

Cái loại chuyện tồi tệ cường bắt dân nữ cũng có thể gặp được thế này ư? Khúc Kinh Cự dứt khoát đổi một tư thế dễ chịu hơn dựa vào đùi Hạ Hành, cười khê nói: “Giữa cảnh trời đất tuyết rơi phủ trắng xóa thế này, có một cô gái bất lực đáng thương xin giúp đỡ, vương gia có muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”.

Hạ Hành thấy nụ cười quá đổi nghịch ngợm của nàng, liền duỗi ngón trỏ mơn man khóe môi nàng nói: “Mỹ sắc đã ở trong lòng rồi, còn có mỹ nhân ở đâu nữa?”.

Há miệng cắn ngón tay trỏ của hắn, Khúc Kinh Cự dùng răng mài mài một lúc mới hừ một tiếng nói: “Ai mà biết được đáng vẻ mong manh đáng thương của tiểu mỹ nhân ấy, có rung động được ai đó không?”.

Cực kỳ hưởng thụ dáng vẻ nhỏ nhắn yêu kiều của Khúc Kinh Cự, Hạ Hành cười khê sáng lạng, “Dầm chua thật đúng là chẳng bao giờ có biên giới, một dân nữ ở đâu ở đâu, thậm chí có đến vương phủ làm tỳ nữ ta cũng không cần, lẽ nào còn có thể được hầu hạ sao?”.

Tiền Thường Tín lặng lẽ đứng ở bên ngoài quay đầu đi hướng khác, giả vờ như mình không nghe thấy động tĩnh bên trong kiệu. Hắn liếc nhìn cô gái đang quỳ kia, đáng vẻ tầm mười sáu mười bảy tuổi, mái tóc dài do chạy nên có hơi rối, nhưng kết hợp cùng khuôn mặt nhỏ xinh trắng trẻo, trông cũng thật sự mong manh đáng thương lắm, chiếc váy bằng vải bông cùng đai lưng màu xanh lam mặc trên người trông không được dày dặn, nhìn qua cũng khá đẹp. Nhưng khi ánh mắt hắn quét đến bàn tay nửa giấu trong ống tay áo, sắc mặt liền sầm xuống: “Lui ra đi, vương gia phải đi tiếp, không được hỗn xược.” Nói xong, ra hiệu bằng mắt với hai thị vệ bên cạnh, hai tên thị vệ lập tức đi tới, kéo cô gái ném sang một bên.

Cũng chẳng thèm nhìn đến cô gái bị kéo toàn thân dính đầy tuyết, Tiền Thường Tín vung tay áo: “Khởi kiệu.”

Cái chiêu cũ rích như này mà cũng dùng không biết ngượng, quần áo mặc tuy bình thường, nhưng lại được may khá tinh tế, và cả những ngón tay thanh mảnh trắng trẻo như những cây hành kia nữa, có cô nương nhà bình dân nào không làm đôi ba thứ việc nhà chứ, vậy mà vẫn dưỡng được bàn tay mềm mại thế kia ư? Coi Tiền gia gia hắn là thằng mù chắc?

Đợi khi cổ kiệu lên đường đi được một đoạn khá xa xong, Hạ Hành mới để Khúc Kinh Cự ngồi thẳng người dậy, hắn cười mà như không cười nói: “Cũng không biết là món quà của vị nào tặng cho ta, phải cái cách tặng có hơi xấu.”

Nghe ra ẩn ý trong lời nói của Hạ Hành, Khúc Kinh Cự hỏi lại: “Sao có thể khẳng định được đó là món quà người khác tặng, mà không phải là tự cô gái đó tặng chính bản thân mình?”.

“Chuẩn bị quá mức đầy đủ, trên đời này làm gì có chuyện gì vừa khéo đến thế. Nếu là người bình thường, thì đã tránh sang một bên từ lâu rồi, đâu có đứng cách kiệu gần như vậy.” Nụ cười của Hạ Hành có chút lạnh lẽo.

“Người này cũng coi thường vương gia quá.” Trong lòng Khúc Kinh Cự thầm hiểu trên thế gian này làm gì có nhiều tình tiết kinh điển anh hùng cứu mỹ nhân đến thế, cũng chẳng phải là tiểu thuyết phim truyền hình. Bảo sao Hạ Hành đã có đề phòng, hắn không phải kẻ háo sắc, đột nhiên có một người xông ra, đương nhiên cần thận vẫn hơn rồi.

“Ồ?” Nhìn thấy bộ dáng khinh bỉ của Khúc Kinh Cự, Hạ Hành lại cười cười, quay đầu vén rèm lên, nhìn thấy tuyết bay lất phất bên ngoài, đột nhiên cảm thấy, những bông tuyết phiêu diêu này, cũng có chút hương vị.

Hai người quay về vương phủ, dùng bữa xong rồi đi ngủ sớm. Còn về đoạn nhạc nền kia, Khúc Khinh Cư cũng lười để tâm, mà Hạ Hành cũng chẳng nhắc đến nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, tuyết đã ngừng rơi, nhưng lớp tuyết tích tụ dày vẫn chưa tan hết, so với lúc tuyết rơi còn lạnh hơn. Hạ Hành đứng trong đại điện, nghe quan viên trên triều đường tranh cãi nhau về chuyện khoa cử đầu xuân sang năm, trên mặt không có một chút cảm xúc.

Đám người dưới trướng Hạ Kỳ và Hạ Uyên đều muốn tiến cử người bên cạnh mình làm chủ khảo, nhất thời nước bọt văng tung tóe, thao thao bất tuyệt nói có sách sách có chứng, có thể thấy được mồm mép lưu loát của đám văn nhân này.

Khánh Đức đế ngồi ở vị trí đầu tiên bị màn tranh cãi của đám người dưới làm cho đau cả đầu, nhìn thấy Hạ Hành mãi vẫn không lên tiếng, bèn nói: “Đoan vương, con cảm thấy nên làm thế nào?”

Được hoàng đế gọi tên, Hạ Hành liền bước lên trước một bước, cung tay nói: “Bẩm phụ hoàng, những lời các vị đại nhân nói đều có lý cả, nhưng nhi thần cảm thấy có hai người có thể gánh vác được trọng trách này.”

“Cứ nói đi đừng ngại.” Khánh Đức đế nhìn lướt qua con trai trưởng và con trai thứ ba, rồi mới lại đặt tầm mắt lên người Hạ Hành.

“Theo nhi thần thấy, hai người là Binh bộ Thượng thư La đại nhân và Lục Đại học sĩ là có thể đảm đương được trọng trách này, năm đó tên của hai vị đại nhân đều được xếp hạng nhất giáp, tính tình lại công bằng chính trực, trầm ổn độ lượng, nếu như hai vị đại nhân có thể đảm nhiệm chức khảo quan, thì không còn gì thích hợp hơn.” Hạ Hành sẽ không bao giờ ngốc nghếch đi tranh giành vị trí khảo quan vào lúc này, hiện giờ phụ hoàng đã già, trong lòng có chút cố kỵ với đám con trai trẻ tuổi như bọn hắn, chỉ bằng hắn đề cử hai vị lão thần của phụ hoàng, tránh khỏi rắc rối.

Hạ Kỳ và Hạ Uyên nghe thấy những lời ấy, đều liếc mắt đánh giá Hạ Hành, ý của lão nhị là sao?

Sắc mặt Khánh Đức đế hòa hoãn đi nhiều, dường như đã nghe được đáp án mình mong muốn, ngón tay của ông ta gõ gõ lên tay vịn của ghế rồng: “Chuyện này sau này bàn tiếp, bãi triều.”

Trong lòng mọi người đều hiểu Hoàng thượng đã có quyết định của mình rồi, liền đồng loạt hô vạn tuế quỳ xuống tiễn, đợi Hoàng thượng rời đi xong, mọi người mới từ từ đứng dậy, ai đi với đồng bạn của người ấy.

“Ý tưởng của nhị ca rất hay,” Hạ Uyên đã hiểu ra dụng ý của Hạ Hành, cười mà như không cười đi bên cạnh hắn, sóng vai cùng đi, “Nhưng đệ đệ nghe nói con gái của La đại nhân là vợ của nhị tẩu, tình cảm của nhị tẩu và người vợ này rất thân thiết gần gũi, không biết có chuyện này không?”

Bước chân của Hạ Hành khựng lại, cười với Hạ Uyên: “Huynh không biết từ lúc nào mà đệ đệ lại có hứng thú với những chuyện thường ngày vun vọt trong gia đình thế đâu, chuyện trong nhà của cánh phụ nữ, thì cứ để tự cánh phụ nữ để tâm là được, huynh không quản mấy chuyện này.”

Nghe thấy ý châm chọc nói gần nói xa của Hạ Hành, sắc mặt Hạ Uyên có chút khó coi, trước giờ hắn luôn coi thường trò giả vờ giả vịt mặt cười nhưng lòng không cười của Hạ Hành, liền nhếch mép nói: “Những lời của nhị ca sai rồi, vợ chồng vốn dĩ nên đồng lòng, quan tâm tới nhau mới là phải đạo, hà tất phải phân biệt nam nữ thế.”

“Huynh đương nhiên biết đạo lý này,” nụ cười của Hạ Hành càng lúc càng dịu dàng, “Nhưng sợ là đệ đệ không biết.”

Hạ Uyên cười nhạo một tiếng, quay đầu lại thì thấy lão đại đang đi tới chỗ bọn họ, nhất thời sắc mặt liền sầm xuống.

28. Chương 28: Phúc Tinh

“Nhị đệ, tam đệ, cùng đi đi.” Hạ Kỳ cười đi tới trước mặt hai người, “Nghe nói gần đây trong kinh thành mới mở một tửu lâu, chỉ bằng huynh đệ chúng ta cùng tới đó ngồi một lát.”

Hạ Uyên cười lạnh, “Đại ca khách khí quá, đệ đệ còn có chuyện, đi trước đây.” Nói xong, vẻ mặt lạnh lùng phất tay áo đi thẳng, hoàn toàn không giữ chút thể diện nào cho Hạ Kỳ.

Cảnh này cũng không phải chỉ xảy ra có một lần, Hạ Kỳ sắc mặt không chút thay đổi nhìn theo bóng lưng của hắn, không chút để tâm quay sang nhìn Hạ Uyên, “Đệ ấy không đi, thì đệ đi với đại ca vậy.”

Hạ Hành cười đồng ý, sóng vai đi cùng Hạ Kỳ với thái độ rất tự nhiên, giữa hai người toàn toàn không có chút lửa nhen nhóm tranh chấp nào. Trong lòng hắn hiểu rằng, con người Hạ Kỳ này điệu bộ tuy ngay thẳng, nhưng lại chứa đại trí giả khờ. Cái danh tiếng ngang ngược hách dịch của Hạ Uyên, có một nửa công lao phải tính lên đầu hắn.

Nhưng đáng tiếc xuất thân của mẫu thân lão Đại lại quá thấp, đây là trở ngại lớn nhất trên con đường tranh đoạt vương vị của hắn. Nhưng nghe nói gần đây Hoàng thượng sẽ ban thưởng lớn cho hậu cung, không biết địa vị của mẹ để có được nâng lên không. Theo lý mà nói có một hoàng tử như lão Đại, thì việc địa vị được nâng lên chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng tiếc là mẫu phi của lão Tam vẫn luôn ở giữa gây khó dễ, khiến mẹ đẻ của đại hoàng tử vẫn chỉ mang cái danh tài nhân.

Hai người cùng đi tới tửu lâu, sau khi ăn một bữa cơm liền ai về nhà nấy, mùi vị của rượu và thức ăn Hạ Hành không thấm ra được, nhưng ý tứ của lão Đại muốn liên hợp với hắn đối phó với lão Tam thì lại bóng gió lộ ra.

Quay về vương phủ, Hạ Hành phát hiện ra đám hạ nhân trong phủ dường như người nào người nấy đều vui vẻ ra mặt, không nhịn được bèn hỏi Minh Hòa đang bước tới nghênh đón mình hỏi phủ: “Lẽ nào trong phủ có chuyện gì vui sao?”

“Bẩm vương gia, vương phi thưởng cho bọn tiểu nhân, nên có vui sướng cũng là chuyện thường tình thôi ạ, vương phi thưởng cho đám nô tài như bọn tiểu nhân hai lượng bạc,” Minh Hòa quỳ xuống nói, “Bọn nô tài vui quá nên quên mất xưng quanh, xin vương gia tha tội.”

“Đứng lên đi, vương phi thưởng cho các người, vui vẻ là chuyện đương nhiên,” Hạ Hành khoát khoát tay, “Hiện giờ vương phi đang làm gì?”

“Vừa nãy nô tài tới chính viện dập đầu tạ ơn, có lẽ giờ vương phi vẫn đang ở chính viện đấy ạ, còn những việc khác nô tài không biết,” Minh Hòa cúi người lui sang một bên, tỏ ý mình không có ý thám thính tin tức ở chính viện.

“Ừ,” Hạ Hành gật gật đầu, nhắc chân lên, “Đi tới chính viện xem thử.”

Vào đến chính viện, Hạ Hành miễn cho đám hạ nhân đi thông báo, trực tiếp đi thẳng vào phòng chính, vừa bước qua cửa, đã nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng.

“Vương phi, chiếc túi này không phải rất đẹp ư, sao người lại cứ cất đi?”

“Bỏ đi, ta biết a đầu người đang an ủi ta, món đồ này sao dám tặng cho ai được chứ?”

“Nhưng.....”

“Cái gì không dám tặng cho ai?” Hạ Hành đi vào, thì thấy Khúc Khinh Cư giấu món đồ đó ra phía sau người, bèn mỉm cười đi tới sau lưng nàng, lấy món đồ đó ra xem, thì ra là một chiếc túi thêu màu lam đậm, một mặt thêu hoa văn tường vân đơn giản, mặt kia thêu một chữ phúc rất to, tay nghề thêu quả thực không thể so với những món đồ ngày thường hắn dùng.

“Đây là tặng cho ta nhỉ?” Hạ Hành lại nhìn ngắm chiếc túi, cũng không trả lại cho Khúc Khinh Cư, thấy đáng vẻ xấu hổ của đối phương bèn nói, “Ta thấy rất đẹp.”

Khúc Khinh Cư ho khụ một tiếng: “Gì chứ, chỉ thêu chơi thôi, không nói sẽ cho chàng.”

“Vậy giờ ta lấy nó,” Hạ Hành rút chiếc túi trên người xuống, tự tay thay chiếc túi kia lên, cười nói: “Màu sắc rất đẹp.”

Khúc Khinh Cư liếc nhìn chiếc túi, rồi lập tức đi chuyển ánh mắt: “Vương gia đã thích, thì cứ lấy mà dùng đi vậy.” Nói xong, lại chuyển chủ đề, “Tối nay vương gia dùng bữa ở bên này chứ?”

Hạ Hành gật gật đầu, “Bữa lẩu lần trước rất ngon, chi bằng tối nay lại ăn tiếp đi.”

Khúc Khinh Cư vừa khéo đang muốn ăn lẩu đương nhiên vui vẻ đồng ý, lập tức cảm thấy mình bị giầy vò một trận như vậy cũng đâu có lỗi, chỉ ít hiện giờ cũng có thể được ăn uống thỏa thích, còn có thể thỉnh thoảng kêu ngạo một phen. Lại liếc mắt nhìn chiếc túi thêu màu lam đậm, khoe môi nàng nhếch nhếch lên.

Những ngày cuối năm ngày một tới gần, khiến mọi người trong triều cũng bận rộn theo, nhưng chuyện khoa cử đã quyết định xong xuôi. Chủ khảo là Hồng nguyên các Đại học sĩ Lục Cảnh Hồng, người này chính là một trong hai người mà Hạ Hành đã tiến cử, phó khảo là người của phe Hạ Uyên.

(Đại học sĩ là một chức quan cao cấp thời quân chủ. Khởi nguồn là do Minh Thái Tổ phế bỏ chế độ tể tướng (năm 1380) và sau đó 2 năm lập ra Điện các Đại học sĩ (gồm Hoa cái điện Đại học sĩ, Vũ anh điện Đại học sĩ, Văn uyển các Đại học sĩ, Đông các Đại học sĩ, sau lập thêm Văn hoa điện Đại học sĩ), ban đầu chỉ là cố vấn không thực quyền bên cạnh hoàng đế, phụ giúp thái tử, hàm quan là chánh ngũ phẩm. Đến thời Minh Thành Tổ thì các chức danh này là một bộ phận của nội các và theo dòng phát triển của chức danh này thì dần dà nó trở thành có thực quyền ngang ngửa như tể tướng.)

Sau khi thánh chỉ ban ra, Hạ Hành không may có chút ngạc nhiên nào, tuy phụ hoàng nghi kỵ mấy người con trai, nhưng cuối cùng vẫn thiên vị Hạ Uyên, nếu không hà tất phải giữ lại vị trí phó khảo đó?

Đáng tiếc phụ hoàng của hắn lại không biết rằng, cưng chiều quá lại hóa hại, khẩu vị của Hạ Uyên bị ông ta nuôi càng lúc lớn, rồi thế nào cũng có ngày gây ra chuyện.

Ngày hai mươi sáu tháng Chạp, trong cung lại một lần nữa ban ý chỉ, không ít vị phi tần được thăng cấp, mẹ đẻ của Ninh vương Diêu thị được thăng làm quý tần, phong hiệu là Ôn. Mẹ của Hạ Uyên và Hạ Hành người nào người nấy cũng được tăng một cấp, từ phi tấn phong thành quý phi.

Trong lúc mọi người trong kinh thành còn chưa kịp chuẩn bị xong xuôi lễ vật để chúc mừng, thì lại có một chỉ ý ban hôn nữa được tung ra, cháu gái cả dòng chính của La Thượng thư được ban hôn với Thành vương Hạ Minh, đợi đến đầu xuân sang năm sẽ thành hôn.

Lần lượt từng đạo thánh chỉ ban ra, khiến cho đầu óc mọi người xây xẩm choáng váng, chỉ là quà mừng phải đem tặng đi khá nhiều đây. Sau đó người nào người nấy đều ngóng cổ trông ngóng, đợi sang năm sau kinh thành sẽ náo nhiệt đến mức độ nào.

Khúc Khinh Cư sắp xếp quà mừng đến La gia và phủ Thành vương, còn cả lễ nghĩa với các vị phi tần vừa được tấn phong trong cung, bưng một chén trà nóng để Thục Quý bóp vai cho nàng, trong đầu lại đang nghĩ tới chuyện của La gia và Thành vương.

La gia là nhà mẹ đẻ của mợ, tuy không được coi là hiển hách, nhưng cũng có chút thanh thế trong kinh thành, cô nương của La gia gả đến hoàng gia cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là gả cho Thành vương kia, thì thật sự không biết có tốt hay không nữa.

Nếu nói hiện giờ ba vị vương gia còn có hy vọng tranh đoạt ngôi báu, thì vị Hạ Minh này chính là anh chàng đứng ngoài rìa hiền lành xem náo nhiệt, trừ phi cả ba người kia chết sạch, còn không chuyện hoàng vị không phải chuyện của hắn. Khả năng của hắn cũng giống như cái tên rất bình thường, cũng không biết Khánh Đức để có bao nhiêu không thích đứa con trai này, ba người con hiện giờ một toát lên kỳ lân điềm lành, một phong phạm đẹp tựa ngọc, một lại sâu sắc uyên bác, người này xuất sắc hơn người kia.

Nhưng đến vị Thành vương đây, thì đúng là đang hay phụt một cái đứt dây cung, trình độ đặt tụt dốc xuống góc 90°, một cái tên gợi cho người ta cảm giác rất tầm thường. Tuy mang ý nghĩa là ánh sáng, nhưng nhìn lại chẳng có tí cao sang hào sảng nào. Lẽ nào không nhìn thấy bạn tiểu Minh trong cuốn sách số học tiền kiếp có biết bao nhiêu vất vả, không ngừng xả nước mức nước, không ngừng đi từ điểm A đến điểm B, không ngừng ngồi xe đi phát tảo, không ngừng đi đến nhà bà nhà chú đó ư.

(Bạn tiểu Minh là một nhân vật minh họa trong các cuốn sách giáo ngôn ngữ, toán học của bậc tiểu học Trung Quốc trong những năm hậu 70, hậu 80, hậu 90, đến hậu 2000, kéo dài tới 30 – 40 năm, tiểu Minh, tiểu Hồng, và tiểu Cương được gọi là tam giác vàng bất khả chiến bại. Câu trên có ý rằng dù là tên là Minh (nghĩa là sáng, rạng rỡ) nhưng Hạ Minh lại không có nhiều tài năng, giống như cậu nhóc tiểu Minh trong

sách toán suốt ngày phải hỏi làm thế nào để tính được đoạn đường dài bao nhiêu, đáp án của bài toán này thế nào,...)

Nghĩ tới đây, Khúc Khinh Cư lắc lắc đầu, nói với Mộc Cận: “Lễ dâng lên phủ Thành vương dày thêm nửa phân nữa đi.” Cái tên này, cũng đáng để người ta đồng tình một lần.

Mộc Cận sau khi vâng lệnh bèn hỏi: “Vương phi, vừa này người trong điện Trung tỉnh đưa tiền và đồ dùng hàng năm tới, nô tì đã đếm kỹ rồi không có sai sót gì cả, có cần nhập vào kho luôn không?”

Những thứ của điện Trung Tỉnh đưa tới tuy rằng không hiếm lạ, nhưng ít nhiều gì cũng là đồ của hoàng gia, đây là vấn đề thể diện. Khúc Khinh Cư gật gật đầu, nhớ tới mấy ngày trước phải vào cung dập đầu thỉnh an, liền cảm thấy đầu gối đau nhói. Không nói tới những mối quan hệ và tâm tư của đám phụ nữ trong cung phức tạp đến thế nào, chỉ nói đến hai người chị em dâu rắc rối kia, cũng khiến người ta thấy phiền lòng rồi.

Cuối năm, La gia xem như cũng thuộc phái nhộn nhịp náo nhiệt. Người tới phủ tặng quà nối đuôi nhau không dứt, cho dù Thành vương mà con gái của La gia lấy không được Hoàng thượng coi trọng, nhưng người ta chung quy lại vẫn là vương gia, mọi người trong kinh thành đều phải nể nang đôi phần.

La lão thái thái lật xem từng xấp từng xấp danh sách quà mừng, nói với người con dâu ngồi ở ghế dưới: “Ôi, con bé Ngọc gả đến vị trí này, thật sự là.....”

Cô con dâu của La gia hốc mắt đỏ hoe nói: “Hoàng ân của hoàng thượng bao la, đây đúng là niềm may mắn của La gia chúng ta,” nói tới đây, lại có chút ghen ngào, nếu như có thể chọn lựa, bà thà để con gái gả đến một gia đình quan viên bình thường, chứ không muốn bước chân qua cửa hoàng gia chịu tội chịu vạ chút nào, nhưng bà nghe nói tính tình của Thành vương đôn hậu, đợi đến khi Ngọc nhi gả tới đó rồi, thiết nghĩ cũng sẽ không quá thiệt thòi.

“Ngày ấy cũng một thân một mình tới đó,” La lão thái thái đặt tờ danh sách quà mừng xuống, “Đoan vương phủ không dễ dàng như Thành vương phủ, vậy mà con bé của Khúc gia chẳng phải vẫn sống yên ổn đó sao, Đoan vương đối xử với nó rất tốt. Ngày trước La gia chúng ta đối đãi với Đoan vương phi cũng không tệ, đợi Ngọc nhi gả qua đó rồi, thì coi như là chăm sóc lẫn nhau.”

“Nhưng Đoan vương và Thành vương.....” những lời lo lắng của con dâu nhà họ La chưa kịp nói xong, thì đã bị La lão thái thái cắt ngang.

“Phụ nữ qua lại với nhau là chuyện của phụ nữ,” La lão thái thái ý vị thâm sâu nói, “Những chuyện khác là của đàn ông, La gia chúng ta chỉ tận trung với Hoàng thượng thôi.”

Con dâu nhà họ La hiểu ra gật đầu, đang định mở miệng, thì nghe thấy người dưới tới báo, nói rằng phủ Đoan vương đưa quà mừng tới.

Đợi số quà mừng được đưa vào xong xuôi, La lão thái thái cầm tờ danh sách quà lên gật đầu nói: “Đúng là Đoan vương phi đối xử với La gia chúng ta không tệ, quà mừng năm của năm nay cho chúng ta nhiều hơn hẳn này.” Nói xong, đưa tờ danh sách cho cô con dâu.

Cô con dâu nhà họ La nhận tờ đơn, thầm nghĩ đúng là có chút may mắn, may mắn lúc đầu La gia có ơn với Đoan vương phi, Đoan vương phi cũng là người biết lấy ân báo ân, sau này vào hoàng gia rồi, con bé Ngọc nhi cũng coi như có người chăm sóc, nếu như Đoan vương phi ngồi lên ngôi vị.....

Bà vội vàng lắc đầu, đề cái suy nghĩ đó xuống.

Trong phủ Thụy vương, Hạ Uyên đập vỡ mấy món đồ sứ liền, trên khuôn mặt đẹp trai anh tuấn cũng toát lên vẻ âm trầm: “Phụ hoàng sao lại hồ đồ quá vậy, tứ hôn người của La gia cho lão Tứ, thế chẳng phải đẩy La gia và lão Tứ về phe lão Nhị sao?!”

Thái giám hầu hạ nghe thấy những lời này, bị dọa cho sợ phát run, vội vàng quỳ sụp xuống đất, mảnh sứ vỡ cắm vào đầu gối, cũng không dám nhúc nhích.

“Vương gia, vương phi nói muốn gặp người.” Một a đầu đứng ở trước run lấy bầy nói, không dám ngẩng đầu lên nhìn Hạ Uyên.

“Không gặp!” Lại đập thêm một món đồ sứ nữa, Hạ Uyên ngồi xuống chiếc ghế bạch đàn có điêu khắc hoa văn, vẻ mặt sầm sì hồi lâu mới nói: “Người đâu! Chuẩn bị xe vào cung!” Chết tiệt, sớm biết sẽ thành ra như vậy, thì hồi đầu không nên xúi giục mẫu phi khuyên phụ hoàng ban người của Khúc gia cho lão Nhị, để giờ lại thành có lợi cho hắn!

Hạ Hành thân là kẻ được lợi trong mắt Hạ Uyên, nhưng thực ra hắn không hề vui sướng như Hạ Uyên tưởng tượng, vì hắn hiểu cách hành sự của La gia, còn về phần lão Tứ sẽ chọn lựa ra sao, thì phải xem sau này đã.

Bưng chén trà Long Tỉnh lên, hơi nhắm mắt nghĩ người dựa vào lưng ghế, nghĩ đến Hạ Uyên và phản ứng có thể xảy ra của Hạ Kỳ, Hạ Hành nhướng nhướng lông mày, bất kể có nói thế nào, thì chuyện này cũng rất có lợi cho hắn.

Nhưng, nếu lúc đó chuyện Hạ Uyên vay tiền truyền đến chỗ lão Đại, chỉ cần hai người bọn họ móc nối với nhau, thì không cần quan tâm đến hôn sự của lão Tứ nữa. Vì suy cho cùng, trong mắt bọn họ, Lão Tứ cũng không phải là một nước cờ quan trọng.

“Vương gia, vương phi bảo người đưa canh gà tới.” Giọng nói của Minh Hòa vang lên bên ngoài cửa.

Nhìn thấy bát canh gà trước mặt, đột nhiên Hạ Hành nhớ đến Khúc Kinh Cự, trong thánh chỉ của phụ hoàng có nói nàng phúc trạch dày rộng, đúng là nói không sai chút nào, vị vương phi này thật sự có thể coi là phúc tinh của hắn.

29. Chương 29: Bi Kịch Của Vân Khuynh

Hai mươi tám tháng Chạp, triều đường treo bút, thỉnh thoảng trong cung sẽ có phong thưởng đến các phủ, những người được thưởng cơ bản đều là những quan viên thế gia có máu mặt trong kinh thành. Vì thế có được Hoàng thượng ban thưởng không, cũng đại diện cho việc người đó có nhận được sự coi trọng của Hoàng thượng hay không. Những viên quan nhỏ nuôi mộng trào cao cũng dõi theo chăm chăm, xem nhà nào có thể lấy lòng, nhà nào có thể xin một cơ hội được.

Khúc Kinh Cự đang cùng Hạ Hành quỳ trong chính điện của vương phủ, nhận đồ ban thưởng của hoàng đế, chẳng qua cũng chỉ là câu đối xuân do hoàng đế chính tay viết, chữ phúc cùng với hai chậu quất vàng, quất vàng mang theo ý may mắn, cũng có thể coi là diêm lạnh.

Tiền thái giám truyền chỉ đi xong, hai người quay lại phòng chính, mở câu đối ra xem, chữ vàng giấy đỏ, bên trên còn vẽ một bông hoa. Dựa vào mắt thẩm mỹ của kẻ ngoại đạo như Khúc Kinh Cự, thì chữ viết tay thật sự rất đẹp, nhưng nhìn từ đầu bút lông, thì phong cách chữ của Khánh Đức để nhu hòa mà lại quá đối mạnh mẽ, có thể thấy được tâm tính của con người này.

Tiền tay vật một quả quất vàng to cỡ ngón tay cái, Khúc Kinh Cự tách ra làm đôi cho vào miệng mình, nửa còn lại dúi cho Hạ Hành, gật gật đầu nói: “Chữ đẹp, mà quất cũng ngọt.”

Hạ Hành nhìn động tác như nước chảy mây trôi của nàng, cười cẩn thận đặt câu đối xuân xuống: “Tiền Thường Tín, người và Minh Hòa đích thân đi dán câu đối này lên đi.”

“Vâng,” Tiền Thường Tín cẩn thận cầm lấy chiếc hộp đựng câu đối xuân, cùng Minh Hòa lui ra ngoài.

Khúc Kinh Cự nhìn đôi chữ phúc hồi, “Vây đôi chữ phúc này dán ở đâu?”

“Đương nhiên là dán ở phòng của chúng ta rồi, đợi lát nữa ta sẽ dán ở đây này,” Hạ Hành chỉ chỉ vào cánh cửa lớn của căn phòng chính, thấy Khúc Kinh Cự lại đang ăn quất, bèn nói: “Trời lạnh, thì nên ít ăn những thứ mát đó thôi.”

Khúc Kinh Cự vòng tay lại, nhét quả quất trong tay vào miệng hắn: “Vương gia tự mình dán chữ phúc, vậy thì để ta nhìn xem có bị lệch không.” Nói xong, cầm lấy chữ phúc, bắt đầu dặn dò hạ nhân lấy các thứ để dính chữ.

Hạ Hành thấy tâm trạng của nàng rất vui, nên cũng để mặc nàng, dưới sự bảo vệ của mấy tên thái giám, dẫn lên ghế dán chữ phúc.

“Lệch rồi, sang bên phải một chút.”

Dịch sang phải.

“Quá rồi, lại sang bên trái một tẹo đi.”

Dịch sang trái.

Khúc Khinh Cư nhìn thành quả của Hạ Hành với ánh mắt xét nét, miễn cưỡng gật đầu nói: “Tạm tạm rồi đấy cứ để thế đi.”

Mấy tên thái giám vừa nghe thấy câu ấy, vội vàng ba chân bốn cẳng bảo vệ cho vương gia xuống ghế, sau đó kéo ghế đứng lui sang một bên, không gây cản trở đến thú vui nho nhỏ giữa vương gia với vương phi nữa.

Hạ Hành lùi ra sau vài bước, gật gật đầu với vẻ rất hài lòng, sau đó duỗi tay ra cốc lên trán Khúc Khinh Cư: “Ta thấy nàng đang chỉ huy linh tinh thì có.”

Khúc Khinh Cư bước thui lùi một bước, cười nói: “Tay nghề của bản thân vương gia không tốt, sao lại trách ta?”.

Cách đó không xa, Giang Vịnh Như dẫn theo ba nàng thị thiếp đứng nguyên tại chỗ, thấy vương gia và vương phi tươi cười vui vẻ, nhất thời không biết có nên đi qua có không. Vốn dĩ là vì hôm nay vương phi thường cho bọn họ mấy chiếc trâm và khuyên tai, nàng ta dẫn mọi người tới hành lễ tạ ơn. Chỉ là nhìn thấy cảnh tượng ấy, sao nàng có thể không có mắt sấn đến đó được.

Tâm trạng của ba người còn lại rất phức tạp, nhưng trên mặt không dám để lộ mảy may chút cảm xúc nào, chỉ nhìn Giang Vịnh Như, chờ phản ứng của nàng ta.

“Bỏ đi, mai lại tới, giờ vương gia và vương phi đang bận,” Giang Vịnh Như thu lại ánh mắt, đang định quay người bỏ đi, ai ngờ lại đụng phải Ngân Liễu đang xách hộp cơm đến.

“Chào Giang trắc phi và các vị di nương,” Ngân Liễu hành lễ.

“Ngân Liễu cô nương không cần khách khí,” Giang Vịnh Như cười cười, “Vốn định đến hành lễ với vương phi, không ngờ vương gia và vương phi đang bận, chúng ta cũng không tiện quấy rầy, nên muốn đi trước.”

Ngân Liễu chưa kịp mở miệng nói, thì thấy Ngọc Trâm vội vàng đi tới, hành lễ với bốn người, “Giang trắc phi và các vị di nương, vương gia và vương phi mời các vị qua đó.” Thì ra Khúc Khinh Cư đã nhìn thấy cảnh tượng các nàng nói chuyện, nên bảo người qua gọi các nàng qua.

Bên trong chính phòng, Hạ Hành và Khúc Khinh Cư ngồi ở ghế đầu, bốn nàng thị thiếp im lặng ngoan ngoãn ngồi ở phía dưới.

Khúc Khinh Cư nhìn Phùng Tử Cầm, chưa đến nửa tháng, mà trông nàng ta tiêu tụy đi nhiều quá, ngồi ở đó hệt như một bức tượng điêu khắc, chẳng thấy có chút sức sống nào. Nàng bưng tách trà lên uống một ngụm, mở miệng nói: “Không biết mọi người tới đây có việc gì?”.

“Hôm nay tử muội bọn thiếp nhận được đồ ban thưởng của vương phi người, trong lòng rất cảm kích, nên muốn tới hành lễ,” Giang Vịnh Như trả lời, “Làm phiền vương phi rồi, xin vương phi thứ tội.”

“Mọi người khách khí rồi,” Khúc Khinh Cư đặt chén trà xuống, “Hoa thơm phải đi với bình đẹp, những cây trâm và vòng này phải gặp mỹ nhân mới tỏa sáng rực rỡ được, ta chỉ không muốn lãng phí đồ tốt thôi, không đáng để mọi người phải cất công chạy tới đâu.”

Giang Vịnh Như cười đáp: “Tuy vương phi nói vậy, nhưng chúng thiếp vẫn cảm kích vô cùng, nếu không có vương phi, thì sao chúng thiếp có những món đồ tốt này được.” Nói xong, vuốt ve chiếc trâm cài bên mai, hiển nhiên là một trong số những cây trâm Khúc Khinh Cư tặng.

Hạ Hành chú ý đến động tác của nàng ta, mở miệng nói: “Tâm ý của vương phi, các nàng chỉ cần khẩu tạ là được rồi.” Nói xong, quay sang cười nói với Khúc Khinh Cư, “Chẳng trách mấy hôm trước lại bảo người đi đánh trâm cài và vòng, thì ra là vì chuyện này.”

Khúc Khinh Cư cũng chẳng phải đang cố ý giả vờ diễn vai hiền lương thực đức trước mặt Hạ Hành, chẳng qua là vì năm mới đến, muốn để bản thân được sướng bụng vui mắt đôi chút mà thôi, dù sao cũng chẳng phải tiêu tiền của mình, sao phải tiết kiệm làm gì?

Vương gia đã mở lời, Giang Vịnh Như sao còn nói tiếp được nữa, đành phải im lặng ngồi một bên, bưng tách trà lên giết thời gian.

Đúng lúc ấy, Hoàng Dương bước vào, sau khi hành lễ xong bèn thưa: “Vương gia, vương phi, Vân Khuynh cô nương xin gặp ạ.”

Hạ Hành khẽ nhú mày, hiển nhiên là có đôi phần chán ghét: “Một thông phòng như nàng ta, thì có gì việc gì cần gặp mặt vương phi?” Những lời này nói ra không mấy may có chút khách khí nào, khiến Hoàng Dương là người chuyển lời cũng thoáng khựng lại.

“Bẩm vương gia, Vân Khuynh cô nương nói muốn cảm tạ sự quan tâm của vương phi suốt thời gian qua, muốn hành lễ với vương phi.” Hoàng Dương thành thực đáp.

“Bảo nàng ta dập đầu trước cửa là được rồi,” Hạ Hành mở miệng nói, “Nói với nàng ta, ngày thường vương phi rất bận, không có việc gì thì bảo nàng ta hãy cứ ở trong phòng mình đi.” Hắn đã chán ngấy cái điệu bộ đó của Vân Khuynh rồi, đầu tiên là chơi trò thanh cao, sau đó giả vờ đáng thương, hiện giờ lại định chơi trò gì đây?

Kiểu phụ nữ như vậy, không quan tâm không để ý tới, cuối cùng sẽ tìm đủ mọi lý do, dùng tất cả các cách để xuất hiện, Hạ Hành uống một ngụm từ chén trà trong tay nói: “Bỏ đi, hai ngày nữa bảo người đưa nàng ta đến thôn trang bên ngoài, bản vương chán chả muốn nhìn thấy nàng ta nữa rồi.”

Mấy nàng thị thiếp khác lúc này đều vui đầu xuống, chỉ sợ vương gia thấy bọn họ không thuận mắt, cũng bắt bọn họ đến thôn trang. Những người trong phủ bị đưa tới thôn, phần lớn không có cơ hội để trở về.

Các nàng không biết Vân Khuynh đã làm gì khiến vương gia tức giận chán ghét đến vậy, nhưng trong lòng lại rất rõ, vương phi là người nhất định không được động vào, trước đã có Vân Khuynh làm bài học, sau lại có Phùng Tử Căng là tấm gương, các nàng quả thực không dám có ý nghĩ khác.

“Vương gia, một cô gái trẻ trung như Vân Khuynh, đưa đến thôn trang như vậy, thì đáng tiếc quá,” Khúc Khinh Cư tiếc hận nói, “Cô nương ấy xinh đẹp tươi tắn biết bao.”

Hạ Hành thấy khuôn mặt đầy vẻ nuối tiếc của nàng, bất lực đáp, “Chỉ là một cô gái thôi, vậy mà nàng còn đau lòng hơn cả ta. Đã như vậy, thì giả nàng ta ột người trong thôn, cũng để nàng ta không phải cực khổ không người nương tựa.”

Khúc Khinh Cư biết cái gọi là thông phòng, đó chẳng qua chỉ là món đồ chơi của đám đàn ông mà thôi, đổi tay gả cho đám đây đó hạ nhân là chuyện hết sức bình thường, huống hồ là vương gia còn chưa từng động vào Vân Khuynh, nên chẳng có cái gọi là ham muốn độc chiếm. Chỉ là hoa khôi một đời, tình thông cảm kỳ thi họa như vậy, mà lại bị gả ột kẻ nhà quê, thì đúng là quá đáng tiếc.

Nếu Vân Khuynh là một người thanh cao thực sự, chỉ e là quay đầu đi đã treo cổ tử tự rồi. Nếu không phải, thì gán ở với người trong thôn trang ấy sống qua ngày, có lẽ so với việc sau này có thể bị mất mạng thì sẽ tốt hơn.

Những nàng thiếp khác nghe thấy chỉ với mấy lời của vương phi, mà đã khiến vương gia gả Vân Khuynh ột kẻ thô tục, trong lòng đều phát run. Đặc biệt là Phùng Tử Căng, ngay cả lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi. Nếu chỉ là bị đưa đến thôn trang, thì không chừng một ngày nào đó khi vương gia tới đó sẽ lại coi trọng, tốt xấu gì cũng còn có cách quay trở về. Nhưng nếu bị gả cho người khác, thì chỉ còn cách sống với kẻ thô tục đó đến hết đời, đối với những cô gái quen với cuộc sống sung sướng như các nàng mà nói, còn gì đáng sợ hơn thế.

Sau khi Vân Khuynh nghe được tin tức như sét đánh giữa trời quang, cầu xin Hạ Hành cơ hồ như sắp phát điên, nhưng lại bị thái giám ấn xuống. Tối đó chỉ được mang theo một bọc hành lý, rồi bị người ta bắt đưa lên một cỗ xe lừa, đi suốt đêm đến thôn trang vùng ngoại ô, gả ột tiểu quân sự của thôn trang đó.

Một cô gái bị đưa đi, đối với mọi người trên dưới trong phủ, thực sự là chuyện quá bình thường, chỉ có duy nhất công dụng là làm tư liệu buồn chuyện, cũng chỉ là Vân Khuynh cô nương này từng thanh cao bao nhiêu, được vương gia coi trọng đến mức nào, coi thường đám hạ nhân ra sao.

“Phỉ nhỏ, bị đưa đi là đáng đời.” Một tên tiểu thái giám từng chịu đòn phạt của Vân Khuynh nhờ một bãi nước bọt, nhớ đến lỗi tai của mình đã lâu rồi không sử dụng được, tên tiểu thái giám chỉ hận Vân Khuynh không chết luôn đi mới hay.

Những người khác nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình, ai bảo số tên tiểu tử này lại kém thế, lúc quét dọn phòng ốc lau chùi cây đàn cổ cho Vân Khuynh, đã làm đứt một sợi dây đàn, sau đó bị phạt mười mấy cái vũa. Đến giờ lỗi tai cũng không thể sử dụng được, còn chủ tử nào muốn dùng hắn nữa? Sau này muốn leo cao cũng khó vô cùng.

Ngày đầu xuân năm mới, Khúc Kinh Cư rời giường rất sớm, thay một bộ áo bào bó eo tay rộng hình chim loan rất nặng rất dày, trên đầu còn mang theo một cây trâm rủ vàng đuôi phượng, sau một hồi vắn vò, nhìn thấy mình tỏa sáng rực rỡ khắp bốn phía, liền lộ ra đôi phần hài lòng. Duỗi chân để Mộc Cẩn đi giúp mình đôi hài thêu sợi vàng hình hoa tường vân, đứng lên nhìn ra phía sau, thì thấy Hạ Hành đã đứng ở trước cửa rồi.

Thấy phục sức từ trên xuống dưới Hạ Hành tràn đầy vẻ quý phái, có duy nhất một thứ hơi lạc điệu, chính là chiếc túi thêu màu xanh lam đậm, Khúc Kinh Cư bước đến nhìn mình cười nói, “Vương gia đặc biệt đến để đợi ta ư?”

Hạ Hành nắm chặt lấy tay nàng, “Hôm nay Kinh Cư khiến ta thấy vô cùng kinh ngạc.” Khúc Kinh Cư rất ít khi ăn vận trang điểm như vậy, nhưng hôm nay lên khung, thật sự khiến Hạ Hành nhìn không thể rời mắt

Hơi hơi nhắc cầm lên, chiếc trâm rủ trước trán khẽ rung đưa, lộ ra đóa hoa đào Khúc Kinh Cư vẽ giữa hai hàng mày: “Thân là Đoàn vương phi, đương nhiên không thể để người khác coi thường được.”

Hạ Hành nhếch khóe miệng lên, cong lưng cầm tay nàng, cúi người ghé sát vào tai nàng thì thầm: “Vương phi của ta, tất nhiên là tốt đẹp hơn những người phụ nữ khác rồi.”

Khúc Kinh Cư nháy nháy mắt cười với hắn, trong lòng nghĩ thầm, những lời này hắn nhất định không dám nói với Kính quý phi. Nếu không, Kính quý phi chắc chắn sẽ quật chết hắn.

Nghĩ đến bà mẹ chồng đã trở thành quý phi trong cung, Khúc Kinh Cư đột nhiên cảm thấy đôi phần hưng phấn.

Dáng vẻ Kính quý phi ghen lời nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh, thực sự khiến người ta thấy rất thích. Nghĩ đến đây, Khúc Kinh Cư lộ ra nụ cười đầy chờ mong.

Cúi đầu xuống nhìn thấy nụ cười ngượng ngùng trên mặt Khúc Kinh Cư, sắc mặt Hạ Hành lại càng dịu dàng.

30. Chương 30: Bắt Công Trước Mắt

Tuy rằng cung yến ở buổi tối cử hành, nhưng là Khúc Kinh Cư cùng Hạ Hành cần cấp hoàng đế hoàng hậu dập đầu, cho nên mới phải sáng sớm tựu đứng lên.

Đế hậu cảm tình tuy rằng không tốt, nhưng là hôm nay hai người tốt xấu vẫn là ngồi ở cùng nơi. Khúc Kinh Cư cùng Hạ Hành tới rồi hoàng đế ở lại Thiên Khải cung, đãi thái giám truyền bọn họ đi vào, liền gặp được đã muốn ngồi ở ghế trên Hạ Kỳ cùng Vệ Thanh Nga hai vợ chồng.

Hạ Hành tiến lên vài bước, mang theo Khúc Kinh Cư ở Đế hậu trước mặt quỳ xuống, “Nhi thần mang theo Vương phi cấp phụ hoàng mẫu hậu chúc tết.” Nói xong, hai tay dâng đàn hộp gỗ, “Chúc phụ hoàng phúc lộc thọ ba sao thường bạn, phúc trạch tế thiên hạ.”

Khánh đức đế tiếp nhận đàn hộp gỗ, gấp bên trong phúc lộc thọ ba sao pho tượng, trên mặt cười nói, “Hành nhân cùng người gia người vợ tất cả đứng lên.” Lớn tuổi, đã nghĩ nhiều phúc nhiều thọ, này lộc cũng có địa vị ý tứ, nhưng thật ra ứng với khánh đức đế tâm tư, cho nên tươi cười cũng cùng trì hoãn vài phần, “Hai người các người ngồi xuống đi.” Nói xong, phân phó thái giám cấp hai người bàn ghế dựa.

Đây là Khúc Khinh Cư lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế, nàng thừa dịp ngồi xuống động tác này, đánh giá liếc mắt một cái đối phương. Hoàng đế diện mạo so với các con bình thường, thân thể có chút mập ra, giữa lông mày đã muốn lộ ra mỗi một cùng lão thái, khó trách hẳn các con đều có khác tâm tư.

“Đại ca tới thật sớm, ” Hạ Hành sau khi ngồi xuống, đối Hạ Kỳ một cái chấp tay, cười nói, “Đệ đệ gặp qua ca ca.”

“Nhị đệ tới cũng rất sớm, ” Hạ Kỳ sang sảng cười, lập tức nhìn về phía hoàng đế, gặp hoàng đế còn tại xem lão Nhị tặng gì đó, nhân tiện nói, “Phụ hoàng, năm nay quốc khổ tràn đầy, nhi thần nghe được từ lâu trà lâu thuyết thư nhân giai tán phụ hoàng nhân đức, không biết phụ hoàng có từng nghe nói.”

Khánh đức đế vừa nghe lời này, liền khép lại trong tay hộp gỗ để qua một bên, ngược lại nhìn về phía Hạ Kỳ, “Ngài đứa nhỏ này ngày thường liền yêu hướng từ lâu hầu phòng chạy, cả ngày nghe chuyện này để làm gì.”

“Thỉnh phụ hoàng thứ tội, nhi thần lời này liền phải mạo phạm ngài một phần . Nhi thần cảm thấy được, dân chúng đại đô bốn phận thành thật, bọn họ nói ngài nhân đức, tự nhiên là phát ra từ thiệt tình , nhi thần nghe thấy được cũng trộm cao hứng đâu.” Hạ Kỳ ngạnh cổ, một bộ không nên biện giải bộ dáng, “Nhi thần làm không được phụ hoàng như vậy không nặng hư danh, dù sao bọn họ khoa ngài, nhi thần liền nhìn không được cao hứng.”

Ngựa này cái rầm lấy được thật là có tiêu chuẩn, Khúc Khinh Cư yên lặng nghĩ muốn, này Trữ vương nhìn như nói chuyện ngay thẳng, nhưng này ngay thẳng trong lời nói nói được cũng quá dễ nghe , tiêu hoàng đế này cao hứng đắc, tiếng cười đều cao vài đề-xi-ben.

“Đại ca người cũng thật là, biết rất rõ ràng phụ hoàng không thích nghe này đó, cố tình còn nói, ” Hạ Hành cười nói, “Không chỉ có năm nay, dĩ vãng cũng có không ít dân chúng nói phụ hoàng nhân hậu tài đức sáng suốt, ta không dám cùng phụ hoàng nói, đều chính mình vụng trộm vui mừng vui lên cũng được.”

Hạ Kỳ nghe nói như thế, trong lòng thầm mắng, này lão Nhị rất mẹ nó hội nói tiếp . Chiếu hẳn vừa nói như vậy, đem phụ hoàng nâng đắc rất cao cũng không sao, còn ám chỉ hẳn năm nay mới phát hiện việc này, đây không phải hãm hại hẳn sao?

Quả nhiên đang nghe Hạ Hành trong lời nói sau, khánh đức đế cười đến càng vui vẻ hơn , ha ha vài tiếng sau, ngược lại đối hoàng hậu nói: “Người nói này một đám đứa nhỏ, dáng vẻ không giống như cái Vương gia, làm cho này sao điểm việc nhỏ liền vui thành như vậy, không làm cho người ta nhìn chê cười.”

Hoàng hậu lộ ra khéo ý cười, mang theo chút vi hai người tổn thương bởi bất công ngữ khí: “Hoàng Thượng, hai vị tánh tình trẻ con tinh khiết hiếu, nghe được người khác khoa phụ thân của bọn hắn, tự nhiên trong lòng cao hứng. Ngài sao có thể đem bọn họ một mảnh hiếu tâm, nói thành tiểu hài tử tâm tính, thấp cần phải thay hai người con trai hãm một kêu oan.”

Khúc Khinh Cư trộm mắt nhìn bên người Hạ Hành, người này năng ngôn thiện biện (ăn nói khéo léo) tâm tính ổn trọng, nam nhân như vậy đặt na đều là thành công nhân sĩ, cho nên xưng đế có thể tính không nhỏ. Nghĩ ngày sau người này đăng cơ sau chính mình có thể vận mệnh, Khúc Khinh Cư cảm thấy được, hay là đang hẳn vi đăng cơ tiền, hảo hảo hưởng thụ một phen đi.

Mặc dù lớn long hướng nam nữ đại phòng không bằng trong lịch sử minh thanh thời kì nghiêm trọng, nhưng là Khúc Khinh Cư nhưng thật ra thực thức thời vẫn cúi đầu không có nhìn loạn. Cho dù ngẫu nhiên nâng cái ánh mắt, cũng là hướng hoàng hậu cùng Vệ Thanh Nga phương hướng nhìn xem. Ngay tại nàng mỡ thứ lơ đãng ngẩng đầu , phát hiện Vệ Thanh Nga đã ở đánh giá chính mình, hơn nữa đối phương trong lúc biểu lộ, còn ngầm có ý đối với chính mình nào đó trào phúng cùng đồng tình.

Đối này biểu tình cảm thấy có chút mờ mịt Khúc Khinh Cư sững sốt một chút, vừa mới lúc này trong truyền thuyết Hạ Minh tiểu cùng học tiến vào, mới cảm thấy được ngồi ở chỗ này có điểm ý nghĩa, tốt xấu có thể nhìn xem này bị cha hãm hại đứa nhỏ đến tốt cùng bộ dáng gì nữa.

Rất nhanh liếc mắt mặc màu lam cẩm bào Hạ Minh, bộ dạng không kịp Hạ Kỳ cương nghị, không kịp Hạ Hành ôn nhuận, không kịp Hạ Uyên tuần mỹ, nhìn quả thật bình thường chút, nhưng là xem như cái tuần

tú tiểu hỏa. Nhìn thấy hần thành thật hành lễ, thành thật ngồi xuống, Khúc Khinh Cư có chút cảm khái, thật tốt oa, đáng tiếc gặp cái hồ cha của hần.

Mắt thấy lão Tứ đều đến đây, chính mình thương yêu nhất lão Tam còn chưa tới, khánh đức để trên mặt cười lại càng đến viết phai nhạt, mà huynh đệ ba người nhưng lại hẹn ước đường như, cũng không tái đậu hoàng đế vui vẻ, các phần nâng trầm mặc cao thâm .

Lại ngồi nửa nén hương thời gian, ở khánh đức để trên mặt cười nửa điểm cũng không thặng , Hạ Uyên cuối cùng đã tới. Khúc Khinh Cư nhìn thấy hần nói ba xạo đem khánh đức để hồng đắc mặt mày hớn hở, rất cục hiểu được như thế nào giao trái tim thiên đến kéo kẹt trong ổ.

Mắt thấy khánh đức để vui rạo rực đem Hạ Uyên tặng phật châu mang trên tay, Hạ Hành sắc mặt bình tĩnh nâng chung trà lên nhấp một miếng, Hạ Kỳ chính là bữu môi, Hạ Minh như cũ trầm mặc ngồi. Ba người biểu tình đủ để chứng minh đối loại sự tình này tập mãi thành thói quen, ngay cả nửa điểm ghen tị tâm tư cũng không có.

Khúc Khinh Cư vì hoàng đế cảm thấy bi ai, có lẽ hần còn không biết, mặt khác ba đứa con đã muốn đối với hần không có nửa phần cảm tình. Bởi vì nếu có chút cảm tình trong lời nói, bọn họ thấy như vậy một màn tự cũng không như vậy bình tĩnh. Nghĩ lại, kỳ thật càng thêm bi ai chính là ba vị hoàng tử, trên quán như vậy một cái cha, không biết ngã nhiều năm mốc, đối với bọn họ không nhiều ít quan ái thì thôi, còn con đau một cái đứa nhỏ, đem bọn họ đương không tồn tại.

Không tọa trong chốc lát, tam huynh đệ đã bị hoàng đế lấy đi cấp đều tự mẫu thân thỉnh an vì từ đuổi đi, chỉ có Hạ Uyên còn ở lại bên trong bồi tọa, đây là so với liền càng thêm tiên minh , khó trách Hạ Uyên hội càn rỡ xưng như vậy.

Khúc Khinh Cư cùng Vệ Thanh Nga sóng vai đi tới, hai người tự phần thưởng mai sau yển vẫn chưa từng gặp qua, lúc này hai người trên mặt đều lộ vẻ thân cận ý cười.

“Nhị đệ muội gần đây được, nghe nói mấy ngày trước đây quý phủ không hề có hiểu biết nhân bị xứng đến thôn trang lên rồi?” Vệ Thanh Nga cười nhạt nói, “Ta cũng vậy nghe Tam đệ muội vừa nói, không biết là thật hay giả.”

“Một cái không hiểu chuyện nha đầu mà thôi, sớm định ra cất bước nàng liền mặc kệ, ta luyện tiết nàng tuổi còn trẻ liền cô linh linh , liền khuyên vài câu Vương gia, có thể xứng cá nhân cũng tốt, ” Khúc Khinh Cư không lăm để ý cười nói, “Những chuyện nhỏ nhặt này cũng không biết Tam đệ muội từ chỗ nào nghe qua .”

“Nhị đệ muội thiện tâm, này đó hạnh kiểm xấu hạ nhân trực tiếp phát mại đó là, làm gì vì các nàng phí nhiều như vậy tâm tư, ” Vệ Thanh Nga kéo kéo khóe miệng, “Về phần Tam đệ muội từ đâu hiểu rõ, ta liền không biết .”

“Sự có thể khá đối nhân ngôn, nghĩ đến Tam đệ muội cũng là một mảnh quan tâm ý.” Khúc Khinh Cư cười vuốt ve khuyên tai, lộ ra ngọt ý cười, “Về phần sung quân người này là Vương gia ý tứ , ta là như thế nào đều tốt.”

Vệ Thanh Nga thoáng chốc cảm thấy được này ý cười vô cùng chói mắt, vừa mới gặp nhà mình Vương gia cùng Đoàn vương chấp tay cáo từ, liền ngữ lộ tiếc hận nói: “Xem ra phải ở chỗ này cùng đệ muội tách ra đi rồi, chúng ta tiễn tối khi tái kiến.”

“Chị dâu đi thông thả, ” Khúc Khinh Cư cười dài phúc thân cung kính, đãi Vệ Thanh Nga cùng Hạ Kỳ sóng vai đi trước sau, mới đi đến Hạ Hành bên người. Đều là hỗn Vương phi cửa này ngành sản xuất , ai không biết nói nói ề nhân a?

Hạ Hành biết Khúc Khinh Cư mới vừa rồi ở cùng đại tẩu nói chuyện với nhau, nhưng là làm nam nhân, hần đối với nữ nhân chủ đề không có hứng thú, cũng không còn cần thận nghe. Lúc này gặp Khúc Khinh Cư trên mặt mang cười, cũng không nhiều hỏi, chính là thả chậm cước bộ, phối hợp với Khúc Khinh Cư bước đi đi trước.

Tới rồi kính quý phi chung cảnh cung, còn không có vào nhà, Khúc Khinh Cư trước hết nghe được một cái nữ tử tiếng cười duyên. Cung nữ không dám như vậy cười, phi tần sẽ không như vậy cười, xem ra chỉ có thể

là kính quý phi người quen .

Đãi vào phòng sau, Khúc Khinh Cư quả nhiên nhìn thấy một cái nữ tử đang đứng ở kính phi phía sau, liền thay kính quý phi nắm bắt kiên, vừa nói nói đậu kính quý phi vui vẻ. Sau đó nàng liền nhìn đến nữ tử này ánh mắt châu mừng hành bên này bay tới.

Kính quý phi nhìn thấy Hạ Hành, trên mặt ý cười càng thêm rõ ràng , đãi hai người đi lễ nạp thái sau, liền làm cho hai người ngồi xuống, hỏi chút Hạ Hành một ít trên sinh hoạt vấn đề sau, mới ngược lại đối Khúc Khinh Cư nói: “Con dâu, nha đầu kia người có thể không biết, nàng là Bồn cung nhà mẹ đẻ đường huynh nữ nhân. Nhiệm Sương, đến cấp người ca ca tẩu tử chào.”

“Nhiệm Sương gặp qua ca ca, gặp qua chị dâu, ” Vi Nhiệm Sương bước liên tục nhẹ nhàng, mang theo ngưỡng ngưỡng ý cười ở trước mặt hai người phúc phúc thân, liền đổ mặt thối lui đến một bên, nhưng là kia đôi mắt nhỏ thần nhưng vẫn là trộm đặt ở Hạ Hành trên người.

“Nguyên lai là chúng ta Vương gia muội muội, đúng là không biết người hôm nay sẽ ở này, cũng không còn chuẩn bị tốt cái gì lễ gặp mặt, ” nói xong, gở xuống trên cổ tay chim trả vòng tay, đứng dậy đi đến Vi Nhiệm Sương trước mặt, chấp nâng tay nàng tự mình đội sau mới nói, “Đây là ta mẫu thân năm đó để lại cho ta vòng tay, tuy rằng Bất Danh quý, nhưng thắng ở tỉ lệ hảo, còn hy vọng muội muội đừng ghét bỏ.”

Khúc Khinh Cư biết kính quý phi họ Vi, này phụ thân tăng nhâm hoàng đế vẫn là thái tử khi thái phó, hiện giờ Vi đại nhân dẫn cái thái bảo hư danh đầu, cũng không thực quyền. Vi đại nhân có một đệ đệ, nhâm phần đất bên ngoài một cái ngũ phẩm tri châu, nhiều năm như vậy cũng không thấy có cái gì kiến thụ. Hiện tại kính quý phi nói Vi Nhiệm Sương là nàng đường huynh nữ nhân, đơn giản là muốn cho Vi Nhiệm Sương trên mặt đẹp chút, kỳ thật không phải là cái ngũ phẩm quan địa phương cháu gái sao? Nếu này Vi Nhiệm Sương dám thật sự ngênh ngang kêu nàng chị dâu, nàng kia liền mừng rỡ đáp ứng .

“Nhiệm Sương sao dám phải chị dâu gì đó, ” Vi Nhiệm Sương muốn đem thủ trạc lấy xuống, lại bị Khúc Khinh Cư một phen ngăn lại, “Người là Vương gia muội muội, đó là muội muội của ta, vậy người ta trong lúc đó sao có thể khách khí như vậy.” Nói xong, liền nghi hoặc nhìn kính quý phi nói, “Mẫu phi, muội muội ngày xưa không ở kinh thành đi, bằng không như vậy một cái xinh đẹp muội muội, ta có thể nào chưa thấy qua?”

Kính quý phi mắt nhìn Khúc Khinh Cư án lấy chất nữ động tác, cười yếu ớt nói: “Phụ thân nàng tại ngoại địa nhậm chức, gần nhất tài hoa quay về trong kinh.”

“Thì ra là thế, ” Khúc Khinh Cư mỉm cười lôi kéo Vi Nhiệm Sương ngồi xuống, “Muội muội hiện giờ trở về kinh, ngày sau ta liền hơn cái cùng nhau náo nhiệt tỷ muội lap.”

Kính quý phi gặp Khúc Khinh Cư nhiệt tình bộ dáng, cảm thấy được ngực có chút đau, nàng này con dâu chẳng lẽ không có nghĩ qua, chính mình cố ý đem người mang đến nơi này dụng ý sao?

Của nàng đường huynh hiện giờ triệu hồi kinh thành cũng chỉ là cái nho nhỏ lục phẩm quan, cho dù nàng cố ý dẫn, Nhiệm Sương có thể đến gia thế không tồi người ta, cũng đỉnh không dậy nổi cái eo. Vì thế nàng nghĩ làm cho đứa con gặp được nha đầu kia một mặt, nếu là có thể nhìn trúng cũng tốt, ít nhất ngày sau không thể bạc đãi nàng. Nếu không thể nhìn trúng, coi như là làm cho huynh muội giữa lẫn nhau nhận thức hạ xuống, huống chi nàng cũng không phải nghĩ như vậy làm cho chất nữ làm con mình thiếp.

Gặp đứa con con mắt cũng không còn xem chất nữ liếc mắt một cái, kính quý phi biết việc này là không diễn , ngược lại hướng Khúc Khinh Cư nhìn lại, thiếu chút nữa không đành chỉ thay đổi sắc mặt.

Nàng kia phởn loe lôi kéo Vi nha đầu thủ luyện tiếc buông ra bộ dáng, là có ý gì? !

“Muội muội làn da thật tốt, sờ đứng lên thật là thoải mái, ” Khúc Khinh Cư vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, “Có thể thấy được muội muội chỗ ở so với kinh thành phải nuôi nhân.” Nói xong, thật đúng là cười sờ sờ kia trắng nõn tay nhỏ bé.

Kính quý phi cả người cũng không tốt , nàng này con dâu đầu óc đi đâu, sẽ không có cảm giác nguy cơ sao không, chẳng lẽ không biết đề phòng điểm khác nữ nhân sao? Làm trò chính mình tự虐 phụ mặt nói nữ nhân khác làn da hảo, là muốn khiến cho tự虐 phụ thật là tốt kỳ sao? !

Không biết vì cái gì, nhìn thấy Khúc Khinh Cự kia vui vẻ tươi cười, kính quý phi không hiểu dâng lên một cổ vô lực nôn nóng cảm.

Nàng quay đầu lại hướng đứa con nhìn lại, chỉ thấy con mình trên mặt ý cười thường thức trà, hoàn toàn không có phản ứng bộ dáng, đành phải mở miệng nói: “Hành nhân, mấy ngày nữa người Nhị thúc sẽ đến bãi phỏng người, người tìm thời gian gặp một lần hân.”

Hạ Hành biết mẫu phi ý tứ, lược qua gật gật đầu, nói: “Nhi thần hiểu được.” Nói xong, đem bên người một cái đĩa kim kết hướng Khúc Khinh Cự ngồi đích phương hướng đẩy.

Kính quý phi nhìn đến hân động tác này, cũng không có mở miệng nói cái gì, chính là ánh mắt nhìn về phía Khúc Khinh Cự, cảm thấy được tâm tình càng thêm nôn nóng.

31. Chương 31: Nhà Của Người Ta

Ăn trưa, Khúc Khinh Cự cùng Hạ Hành vây quanh kính quý phi một tả một hữu ngồi, các cung nữ đang cầm đồ vật này nọ nối đuôi nhau mà vào, hầu hạ ba người trở lại đường ngay sát thủ.

Kính quý phi mặc dù có ý cất nhắc Vi Nhiễm Sương, nhưng là Vi Nhiễm Sương thân phận, thì không cách nào cùng ba người ngồi chung, Khúc Khinh Cự mắt nhìn đứng ở kính quý phi phía sau Vi Nhiễm Sương, vị này phần đất bên ngoài quay về kính Vi muội muội tương mạo rất không tồi, có như vậy điểm thanh tú động lòng người hương vị, biết vâng lời đứng ở kính quý phi phía sau bộ dáng cũng rất đòi hỏi. Chính là này cổ đại biểu ca biểu muội thật sự là có nhiều lắm có thể đã xảy ra. Khúc Khinh Cự thấy nàng trộm tiêu Hạ Hành bộ dáng, đoán được nàng có lẽ có điểm xuân tâm nảy mầm ý tứ.

Tiếp nhận cung nữ truyền đạt bố lụa lau khô thủ, Khúc Khinh Cự tầm mắt đảo qua Hạ Hành, đối phương nhưng thật ra một bộ đối Vi Nhiễm Sương không có hứng thú bộ dáng, nàng cười cười, nhìn thấy từng đạo đồ ăn đã bưng lên.

Hàng hóa sau khi dùng xong, Vi Nhiễm Sương cùng kính quý phi trở về nội thất nghỉ ngơi, Khúc Khinh Cự cùng Hạ Hành liền tới rồi sương phòng. Trong sương phòng đồ dùng dùng một chút đều đủ, Khúc Khinh Cự thậm chí còn chứng kiến trên vách tường còn treo móc một bộ thất nữ bát quả tự, nhìn như là vài tuổi tiểu hài tử vẽ xấu.

Hạ Hành gặp Khúc Khinh Cự nhìn phớt lờ, liền vội ho một tiếng nói: “Đây là ta tuổi nhỏ cùng mẫu phi cùng ở khi phòng, sáu tuổi sau mới tới điện thờ phụ, mười tuổi sau mới đem đến chính mình ở trong cung.”

Khúc Khinh Cự mắt nhìn kia tự phía dưới niên kỉ hào, khánh đức mười bảy năm, khi đó Hạ Hành chỉ có năm tuổi. Nàng thu hồi tầm mắt cười nói: “Vương gia thiên tư hơn người.”

“Như vậy một bộ tự Khinh Cự có thể nhìn ra thiên tư hơn người, có thể thấy được người nhân giới hơn người,” Hạ Hành cười trên giường ngồi xuống, “Đến trên giường nghỉ ngơi một hồi, khuya hôm nay phải đã khuya mới có thể hồi phủ đâu.”

Khúc Khinh Cự làm cho người ta hầu hạ tá sai hoàn cùng đẹp dễ quý giá ngoại bào, người ngoài toàn bộ rời khỏi phòng ở sau, lưu lột hướng trên giường ngồi xuống, liếc xéo hân nói: “Ta nếu là nhân giới không tốt, làm sao có thể coi trọng Vương gia.”

Đối loại này ngôn luận nhện không được cười ra tiếng, Hạ Hành nhưng lại không thể không thừa nhận lời này hân nghe được thật cao hứng, cuối cùng cũng chỉ là đem người hướng trên giường một, “Người gả cho ta chính là phụ hoàng tứ hôn, không phải người nhìn trúng ta?”

Khúc Khinh Cự đem chăn hướng phía sau kê quần, lầu bầu nói: “Sau lại coi trọng tổng được rồi đi.”

Hạ Hành nhìn thấy kia thanh đầu đều vùi vào chăn nhân, khóe miệng bất đắc dĩ hướng lên trên giơ giơ lên, ánh mắt cũng không tự giác nhu hòa.

Kính quý phi giấc ngủ trưa thời gian không hề dài, bất quá gần nửa cái canh giờ liền đã tỉnh lại, nàng từ trên giường ngồi dậy, mắt nhìn im lặng ngồi ở một bên Vi Nhiễm Sương, làm cho cung nữ hầu hạ nàng đổi lại tiệc tối khi phải mặc quần áo cùng sai hoàn.

Gặp Vi Nhiễm Sương muốn lên tiền thay chính mình oản phát, kính quý phi cản lại nàng, nhìn thấy trong kính như cũ lưu trữ vài phần tư sắc chính mình, kính quý phi thản nhiên mở miệng: “Nhiễm Sương, người có biết khả Bồn cung cho người tiền cung khi vì sao?”

Vi Nhiễm Sương vẫn chưa cùng kính quý phi ở chung quá nhiều thiếu thời gian, lúc này nghe được kính quý phi hỏi như vậy, khẩn trương hạ xuống, khôn ngoan có chút ngượng ngùng đáp: “Chắt nữ không biết.”

Theo một đám trang sức trong hộp lấy ra một chi ru-bi hoa đào sai đưa cho cung nữ, kính quý phi sắc mặt bình thản nói: “Nói vậy người tiền cung tiền, mẹ của người đã muốn theo như người nói không ít. Nhưng là có mấy lời Bồn cung không thể không nói cho người hiểu được, Đoan vương đã là đã lớn, Bồn cung không làm được hấn chủ, cũng không muốn ép buộc làm hấn chủ, người lúc này tâm tư liền nghĩ ngơi đi.”

Vi Nhiễm Sương sắc mặt trắng nhợt, nắm chặt ngón tay sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Cô, ta cầu được không nhiều lắm, chỉ là muốn ở lại biểu ca bên người mà thôi.” Nói xong lời này, trên mặt liền rặng mây đỏ đầy trời.

Nghe xong lời này, kính quý phi cười cười, không biết là trào phúng còn là dừng , nàng khiêu mi nghiêng đầu nhìn về phía đứng ở bên cạnh cô gái: “Người mới gặp hành nhân như vậy một hồi, liền muốn cùng hấn cả đời ?” Tuổi trẻ nữ tử luôn dễ dàng chịu nam nhân địa vị, dung mạo cùng cử chỉ ảnh hưởng, cũng không trông nom nam nhân bản tính như thế nào, gia đình như thế nào, sách tóm tắt đặc là chân ái một đầu đâm đi vào, về phần kết quả như thế nào, các nàng là chưa bao giờ suy nghĩ .

Vi Nhiễm Sương mặt càng đỏ hơn, trộm mai phục đầu, nhưng không có phản bác kính quý phi những lời này.

“Vậy người cảm thấy được Đoan vương phi như thế nào?” Kính quý phi nhắc tới chính hấn một con dâu, đuôi lông mày lại nhảy lên.

“Đoan vương phi diễm quan quần phương, dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn, ” Vi Nhiễm Sương cắn môi dưới, bài trừ như vậy vài câu, “Ta không nghĩ cùng Vương phi so sánh với, cũng không dám có kia tâm tư đi so với.”

“Người cũng không sánh bằng nàng, ” kính quý phi thân thủ miêu hảo chính mình lông mi, lần thứ hai nhìn về phía Vi Nhiễm Sương khi nói được không lưu tình chút nào, “Ta không nghĩ người làm một cái thiệp thị, người nếu là nguyện ý, ta định làm cho người ta nói với người người tốt gia.” Nàng chỗ người vợ tuy rằng không bằng của nàng ý, nhưng nàng không phải không thừa nhận, chính mình chắt nữ cùng Khúc Khinh Cư thật sự là không có so với.

Dung mạo, gia thế, khí độ, dáng vẻ thậm chí là đòi nam nhân niềm vui tính chất đặc biệt, Vi Nhiễm Sương đều kém Khúc Khinh Cư quá xa, làm thiệp không có giống nhau có thể so sánh qua được chính thể, lấy cái gì tranh nam nhân sủng ái?

Vi Nhiễm Sương sắc mặt càng bạch, lại cắn răng không buông khẩu.

Kính quý phi xem nàng cái dạng này, nhúu nhúu mày, liền không hề mở miệng, nói được khó nghe chút, cũng không phải nàng thân huynh đệ nữ nhân, nếu đối phương không nghe khuyên bảo, nàng cũng lười nhiều lắm nói.

Ra nội thất, kính quý phi khách khí sảnh không người, nhân tiện nói: “Bọn họ còn không có nâng đâu?”

Đinh má má biết nương nương nói được là ai, liền đáp: “Nói vậy Vương gia cùng Vương phi hôm nay tức giận đến sớm chút, có chút buồn ngủ, lúc này còn chưa nâng đâu. Nếu không nô tỳ lúc này đi gọi bọn họ.”

“Thôi, khiến cho bọn họ ngủ đi, đêm nay không biết vừa muốn gây sức ép tới khi nào, ” kính quý phi khoát tay áo, uống ngụm trà làm cho mình tinh thần một ít, “Thục quý phi nữ nhân kia đêm nay chỉ sợ vừa muốn cùng Bồn cung không qua được, người làm cho đêm nay bồi Bồn cung sâm yển mọi người cẩn thận chút.”

Đinh má má vội đáp ứng , nhà mình nương nương cùng thục quý phi đấu không ít năm, mấy năm nay đã sớm cho nhau xem không thuận mắt, may mắn Vương gia không chịu thua kém, bằng không lấy Hoàng Thượng thiên sủng thục quý phi tính tình, nương nương không chuẩn sẽ ăn thục quý phi một.

Hai người đang nói, liền gặp được Hạ Hành cùng Khúc Khinh Cư cùng nhau đi đến.

Kính quý phi dừng lại câu chuyện, gập con dâu về mặt kinh diễm bộ dáng nhìn mình, đồn cảm giác thập phần hưởng thụ mở miệng nói: “Các người mới vừa lên, dùng chút trà tỉnh tỉnh thần, đợi lát nữa lại dùng chút điểm tâm.”

Loại này trên yến tiệc, từ trước đến nay là ăn không đủ no, Khúc Khinh Cự trong lòng cũng rõ ràng. Đợi nàng ngồi xuống uống hai hộp trà sau, liền mở miệng nói: “Mẫu phi váy thật xinh đẹp.”

Bởi vì đối phương khách lệ quá mức trắng ra cùng không xoay ngang, kính quý phi đang cầm chén trà nói: “Váy này là còn quần áo vắn nhân cổ ý làm, phé đi không ít thời gian, tự nhiên khó coi không đến đi đâu.” Nhà người ta con dâu nói chuyện bầy loan tám quải, khoa nhân cũng nói có sách, mách có chứng, như thế nào đến nàng này, cứ như vậy khô cần một câu? Ngay cả khoe ra sức mạnh đều thiếu một nửa, kính quý phi tỏ vẻ nàng tuyệt không cao hứng.

Vi Nhiễm Sương thấy thế, tiến lên thay kính quý phi thay đổi một chén trà nóng, cười nói: “Cô này trên váy tiên hạc nhìn cùng trong tiên cảnh dường như, không biết thêu nương như thế nào thêu, làm cho người ta nhìn dời đuôi mù con người.”

Nhìn một cái người ta, nhìn một cái! Kính quý phi liếc mắt Khúc Khinh Cự, đang cầm kia tân đổi chén trà, cười cười nói: “Bổn cung phải các nàng làm gì đó, tự nhiên muốn làm tốt, bằng không lưu trữ có ích lợi gì.”

“Cô vị tôn nhân quý, các nàng nào dám chậm đãi ngài,” Vi Nhiễm Sương nói xong, đối Khúc Khinh Cự nói, “Chị dâu trên người váy thợ khéo cũng rất khó đắt, nói vậy cũng phé đi không ít thời gian đi.”

Khúc Khinh Cự cười tủm tỉm nhìn thấy Vi Nhiễm Sương, “Chúng ta hoàng gia nhân, loại khi này luôn phải chú ý chút.” Nàng vị này hảo biểu muội quả nhiên không phải nhất chích vô hại tiểu bạch thỏ.

Vi Nhiễm Sương tươi cười ảm đạm rồi một ít: “Đúng vậy, giống chúng ta những người này, hay dùng không hơn này đó.”

“Kia cũng là là,” Khúc Khinh Cự gật gật đầu, “Giống như người vậy cô nương, tùy tiện mặc cái gì đều được, không cần nhiều lắm chú ý.”

Trên mặt ảm đạm cứng đờ, Vi Nhiễm Sương cảm thấy được đối phương kia đương nhiên ngữ khí, làm cho mình trong lòng chần chặc khó chịu, sau một lúc lâu mới thốt ra cười nói: “Chị dâu thân phận quý trọng, tự nhiên muốn nhiều chút ý chút.”

“Đây cũng là không có cách nào khác chuyện, cũng không thể để cho ta nhóm gia Vương gia không có thể diện không phải,” Khúc Khinh Cự bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ngược lại nhìn về phía Hạ Hành, “Đúng không, Vương gia.”

Hạ Hành gật gật đầu, cũng không nhìn Vi Nhiễm Sương liền cười nói: “Người nói đối với.”

Có bản lĩnh nam nhân, từ trước đến nay không ngại chính mình mặc nhiều quý tiêu bao nhiêu. Ghét bỏ nữ nhân xa xỉ nam nhân từ trước đến nay chỉ biết có lương chủng, một loại là không tiền đồ, một loại là thay lòng đổi dạ. Hạ Hành có hay không nội tâm Khinh Cự không biết, nhưng Hạ Hành rất có năng lực nàng nên cũng biết.

Nhìn thấy hai người lẫn nhau động, Vi Nhiễm Sương trên mặt ảm đạm trở nên chân thật không ít, chính là nàng lại không pháp nói khác, đành phải cười lớn nói: “Ca ca cùng chị dâu cảm tình thật tốt.”

Hạ Hành chậm rãi tiếp nhận lời này: “Ta cùng với người chị dâu là vợ chồng, cảm tình đương nhiên tốt.”

Vi Nhiễm Sương nếu không mở miệng.

Kính quý phi thản nhiên nhìn thấy này cảnh tượng, đem chén trà trong tay để qua một bên, ý bảo Đinh má má cho mình đổi một ly, mới mở miệng nói: “Tại trù phòng điểm tâm cũng nên tốt lắm, Bổn cung làm cho người ta trình lên đến đây đi. Con dâu, để cho trên yến tiệc không thể dùng nhiều lắm tửu thủy.” Vạn nhất ở yến hội trên nửa đường đi đi ngoài, chẳng phải là muốn ném mặt của nàng.

Khúc Khinh Cự nghe vậy gật gật đầu: “Con dâu nhớ kỹ, cảm ơn mẫu phi nhắc nhở.” Nói xong, bỏ xuống một cái mẫu phi người thật tốt cảm kích ánh mắt.

Kính quý phi kéo kéo khóe miệng, cảm giác mình không bao giờ ... nữa nghĩ muốn nói với nàng nói.

Ở sắc trời tối xuống sau, kính quý phi rót cực mở miệng nói: “Hành nhân, người trước đến phía trước đi, Bồn cung mang con dâu về phía sau điện.”

Hạ Hành đứng dậy hành một cái lễ sau, cho Khúc Khinh Cư một cái yên tâm ánh mắt, mới ra chung cảnh cung môn.

“Đi thôi, con dâu.” Kính quý phi nâng đỡ thái dương bước dao động, đứng lên nói, “Để cho ngoan ngoãn đi theo Bồn cung, không cần tùy ý nói chuyện.” Cảm giác, cảm thấy không nhiều lắm dặn vài câu, sẽ không yên tâm dường như.

Khúc Khinh Cư tiến lên đỡ lấy tay nàng, cười nói: “Con dâu nhớ kỹ.”

32. Chương 32: Yên Tiệc

Đại long hướng quốc yến luôn luôn ở chiều dương trong điện cử hành, cho nên cả chiều dương điện rất lớn, mà ngay cả vật trang trí đều khí thế rộng rãi, mang theo hoàng thất uy nghiêm cùng kinh sợ.

Cả đại điện phía trên nhất bày biện hé ra long phượng trình tường tơ vàng cây lim bàn, phía dưới tả hữu các bày biện một loạt bàn bát tiên. Khúc Khinh Cư đi vào đại điện vừa thấy, phát hiện bên trái ngồi tất cả đều là nam nhân, bên phải đều là nữ quyền. Hữu dưới tay bàn thứ nhất thượng đã muốn ngồi vài người, Khúc Khinh Cư nhìn kỹ xem, Vệ Thanh Nga cùng Tần Bạch Lộ đều tự cùng với một cái mỹ phụ nhân ngồi, nói vậy này hai phụ nhân đó là thực quý phi cùng ôn quý tần, bên cạnh ngồi áo tơ trắng mỹ phụ hẳn là Thành vương mẹ đẻ an quý tần.

Kính quý phi mang theo ý cười đến gần, từ Khúc Khinh Cư giúp đỡ ở thực quý phi bên cạnh trên vị trí ngồi xuống, nàng chỉ chỉ bên người vị trí, “Con dâu, người cũng ngồi đi.”

Khúc Khinh Cư cười cười, quỳ gối đối mặt khác mấy người nói: “Gặp qua thực quý phi, an quý tần, ôn quý tần.” An quý tần là Thành vương mẹ đẻ, nhìn là cái rất hoà thuận nữ nhân, cùng hàng xóm tòa ôn quý tần nhưng thật ra thực tương tự, nhưng là Khúc Khinh Cư lại phát hiện, an quý tần ngay cả mặt mày đều thực nhu hòa, cùng ôn quý tần trên mặt hoà thuận bất đồng.

“Lão Nhị người vợ không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi, ” thực quý phi cười cười, “Người tự vào cửa sau đó không lâu liền bị bệnh, Bồn cung thật chưa từng hảo hảo tiêu quá người. Hôm nay nhìn lên mới hiểu được, như vậy dấu hiệu con dâu, khó trách tỷ tỷ cả ngày cất giấu người, không cho người đi ra đâu.”

Kính quý phi nghe nói như thế, đuôi lông mày nhảy lên, tựa tiểu phi tiểu nói: “Bồn cung này con dâu ngày bình thường không thương xuất môn, Bồn cung cũng là không có biện pháp. Nàng tính tình chất phác, không bằng người lão Tam nhà đích lanh lợi, muối muối cũng, nhưng đừng chê cười.” Chính mình có một mọi chuyện yêu vô giúp vui con dâu, còn dám nói nhà nàng con dâu, cái gì biểu diễn.

Nghĩ muốn châm ngòi nàng cùng con dâu trong lúc đó bà tức quan hệ, không dễ dàng như vậy!

Thực quý phi trên mặt ý cười khó coi vài phần, liếc mắt bên cạnh mình Tần Bạch Lộ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tỷ tỷ nói đùa, các nàng đều là thế gia ra tới, ai mà không hiền đức mẫn tuệ.”

“Điều này cũng đúng, ” kính quý phi tùy ý cung nữ thay chính mình mẫn dăng trà, ngược lại tiếp tục nói, “Lão Tam người vợ xuất thân thư hương môn đệ, nghĩ đến cũng là khó gặp tài nữ.”

“Không dám nhận tài nữ hai chữ, ” Tần Bạch Lộ đứng dậy khẽ chào, “Kính quý phi nương nương cất nhắc con dâu.”

Kính quý phi liếc mắt trên người nàng kia bạch thăm thăm váy, lại nhìn nhìn nhà mình con dâu kia phiền phức màu đỏ loan điều đai lưng váy dài váy, tuy nói lãng phí chút, này lỗi nặng năm vẫn là màu đỏ nhìn vui mừng chút.

An quý tần trầm mặc nhìn thấy một màn này, có một ngụm không một ngụm uống trà, tả hữu con dâu của nàng còn không có vào cửa, nàng cũng không như hai vị này tôn quý, thật sự không có gì hay tranh . Bất quá này lão Nhị nhà đích người vợ, quả thật quá mức dấu hiệu chút, lúc trước cô nương này còn chưa xuất giá , nàng trong cung còn gặp qua nàng, nhìn tựa hồ không có như vậy dấu hiệu.

“Hoàng Thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm!”

Vốn đang ở cho nhau phi đao tử hai vị quý phi nương nương đồng thời ngừng miệng, dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn đứng lên, sau đó chậm rãi quỳ xuống, làm cho một bên Khúc Khinh Cư xem thế là đủ rồi, nhìn nghiệp vụ thuần thực đặc, quả thực phân phút tiến vào bất đồng trạng thái.

Theo kính quý phi quỳ xuống, nghe thái giám hãm lĩnh dập đầu một cái sau, Khúc Khinh Cư mới giúp đỡ kính quý phi đứng lên, nương động tác này, nàng phát hiện kính quý phi nhìn thấy đế vương không hề cảm xúc dao động hai mắt.

Nhìn không được mắt nhìn kia đứng ở địa vị cao nam nhân, già nua nam nhân mặc mình hoàng long bào, có chút mập mạp đáng người làm cho từng tuần tú hấn trở nên bình thường. Nhưng chỉ có như vậy một người nam nhân, làm cho trong hậu cung nữ nhân muôn vàn tính kế, hao phí các nàng tất cả tuổi thanh xuân.

“Ngày tết ngày, chư ái khanh không cần đa lễ, ban thưởng ghế ngồi.” Khánh đức đế khoát tay chặn lại, ngồi xuống. Mắt thấy người phía dưới quỳ gối chính mình dưới chân, ba hô vạn tuế sau mới dám ngồi xuống, trên mặt hấn ý cười càng thêm rõ ràng. Võ võ chương, mấy mặc nghề thường vũ quần áo nữ tử được rồi tiến vào, nhảy lên vui mừng vũ đạo.

Rượu và thức ăn như nước chảy đã bùng lên, Khúc Khinh Cư nhìn thấy một ít cái khay cái khay tinh xảo thức ăn, khéo miệng giật giật, bất quá nhìn kính quý phi ngồi ngay ngắn như thái sơn bộ dáng, cuối cùng là một không có mở miệng nói chuyện.

Khó trách kính quý phi làm cho bọn họ dùng điểm tâm mới đến, những thức ăn này nhìn xinh đẹp, chính là nhìn nhưng không có nhiều ít nhiệt khí, đại mùa đông ai thích ăn này?

Hơi hơi nghiêng đầu nhìn thấy trong điện vũ đạo cô gái, khê cong thắt lưng giương một tay lên đều là phong tình, bất quá xem xét nhân lại các mặt mỉm cười, khéo miệng cười giống như ẩn tốt lắm dường như, nửa điểm không nhiều lắm nửa điểm không ít.

Khê múa tất, lại tới nữa mấy mặc đồ hóa trang nam nữ, y y nha nha hát cái gì cát tường như ý, Khúc Khinh Cư không có hứng thú, làm cho Mộc Cận thay nàng gấp một khối điểm tâm ăn giết thời gian.

“Lão Đại nhà đích, như thế nào hôm nay không thấy nhà người trọng nhân đến?” Thực quý phi nhìn thấy ngồi ngay ngắn Vệ Thanh Nga, ngữ mang đáng tiếc, “Trong cung đứa nhỏ ít, nhìn luôn quanh quē chút.”

“Quay về quý phi nương nương, trọng nhân hai ngày này bị chút hàn, con dâu lo lắng hấn tiến cung đem bệnh lây bệnh cấp quý nhân nhóm, liền đem hấn ở lại trong phủ.” Hạ trọng là Vệ Thanh Nga đứa nhỏ, ngày bình thường thật cẩn thận che chở, nghe được thực quý phi nhắc tới đứa nhỏ, trong lòng căng thẳng, trên mặt lại - lộ ra dịu dàng ý cười, ngữ khí kính cẩn nói: “Đợi hấn tốt lắm, con dâu dẫn hấn mau tới cấp cho nương nương chào.”

“Thì ra là thế, ” thực quý phi nghe vậy gật gật đầu, phân phó người bên cạnh đi lấy thuốc bổ cấp Vệ Thanh Nga sau, mới cười nói, “Đứa nhỏ này luôn phải cẩn thận chút, đã nhiều ngày thời tiết lạnh, người làm mẫu thân , cũng muốn tốn nhiều chút tâm tư.” Đây thái độ, nghiêm nhiên một bộ chủ mẫu bộ dáng.

Ngồi ở Vệ Thanh Nga bên cạnh ôn quý tần đúng là một câu cũng không có nói, trên mặt vẫn lộ vẻ nhu hòa ý cười.

Vệ Thanh Nga ứng với thanh là, nghiêng đầu lại tự mình cấp ôn quý tần gấp cái ngàn tầng cao, “Mẫu phi, nếm thử, chút này điểm tâm.”

“Ngọt mà không nị, rất là không tồi, ” ôn quý tần trên mặt ý cười càng phát ra ôn nhu, cắn hai cái ngàn tầng cao sau, “Người không cần vẫn chiếu cố ta, mình cũng tiến vài thứ.”

“Mẫu thân có thể xử dụng hảo, đó là con dâu phúc khí, ” Vệ Thanh Nga để đứa xuống, cười cấp ôn quý tần rót một chén hoa mai rượu, “Rượu này không say nhân, trang bị ngàn tầng cao vừa lúc.”

“Lão Đại nhà đích cũng thật hiền lành, ” thực quý phi trên mặt cười thỉn vài phần, mắt nhìn bên cạnh bưng chén rượu Tần Bạch Lộ, cảm thấy được trong lòng có chút không thuận, ngược lại nhìn về phía kính quý phi nói, “Tỷ tỷ, người nói có phải hay không?”

Kính quý phi liếc mắt thực quý phi, cười nói: “Này mấy con dâu, đều là hiếu thuận thật là tốt đứa nhỏ, muối muối cũng, nhưng đừng hâm mộ quý tần, đã quên nhà mình thật là tốt con dâu.” Trong lòng mình không thuận, còn muốn kéo nàng xuống nước, đương nàng không đầu óc sao?

Tần Bạch Lộ biết bà bà là mất hứng, liền thả tay xuống lý chén rượu, ngược lại tự mình cấp thực quý phi làm một khối thịt cua đến nàng trong bát.

Thực quý phi lược qua dùng một ngụm, liền thản nhiên nói, “Này vào đông cua so với không được mùa thu lý non mềm, lớn như vậy con cua, cũng bắt quá nhìn đẹp thôi.”

Tần Bạch Lộ nắm bắt chiếc đĩa kiết nhanh, cuối cùng cũng chỉ buồn cười cười nói: “Mẫu phi lời nói hữu lý, không bằng ném thử, chút này tao áp lưỡi, con dâu thường hoàn hảo.”

“Không cần, ” thực quý phi cười nói, “Chính người hảo hảo dùng đi, Bồn cung không quá mức ăn uống.”

“Bồn cung nhìn cũng không phải sai, ” kính quý phi nhìn về phía Khúc Khinh Cư, “Con dâu, làm ra cấp Bồn cung ném thử, chút.”

Khúc Khinh Cư gặp đối phương càng muốn khoe khoang hình dạng của mình, đành phải cười ôm lấy tay áo cấp kính quý phi chọn lấy hai cái, còn tri kỷ bấm cái lưỡi bộ món sườn.

“Người này thực thành đứa nhỏ, đừng chỉ cố lấy ta, ” kính quý phi ăn xong áp lưỡi, cười làm cho phía sau cung nữ cấp Khúc Khinh Cư bới thêm một chén nữa súp, “Chúng ta nữ tử uống nhiều ăn canh, ưu đãi khá.”

Khúc Khinh Cư cười tủm tỉm bưng lên bát, vô cùng thân thiết mở miệng: “Cám ơn mẫu phi.” Sau đó vùi đầu thành thành thật thật uống lên .

Thực quý phi nhìn này bức mẫu tử tức hiếu trường hợp, mắt lé hừ lạnh một tiếng, nhưng là trong lòng đích khí nhân là càng thêm không thuận .

Kính quý phi tâm tình rất tốt lấy tay lựa chùi miệng sừng, ngu xuẩn nữ nhân mới làm trò những người khác cho mình con dâu nan kham đâu.

Có chuyện gì quay về bản thân trong phòng náo, tốt xấu con dâu cũng là đường đường Vương phi, cái chỗ này ngồi đây tông phụ cáo mệnh, con dâu không có mặt, đương bà bà chẳng lẽ lại có thể phong cảnh , bắt quá là làm cho đứa con cũng đi theo không mặt mũi, còn khiến người khác chế giễu mà thôi.

Nam tân tịch bên này, bên phải một bàn ngồi đó là Hạ gia Tứ huynh đệ cùng với tôn thất vài vị lão Vương gia, bắt quá vài vị lão Vương gia đều thực thức thời, đãi bốn người thập phần khách khí.

Hạ Hành ngồi ở Hạ Uyên cùng Hạ Kỳ trong lúc đó, trên mặt ý cười cùng đang ngồi mọi người nói chuyện, đoan chắc là phong độ bỗng bình, đáng vẻ đường đường.

“Tứ đệ chuyện tốt gần, hôm nay tổng nên cùng huynh đệ mấy uống nhiều hai chén, ” Hạ Kỳ bưng chén rượu lên, đối với Hạ Minh nói, “!”

Hạ Minh trên mặt đã muốn nhiễm lên men say, chính là đại ca yêu cầu hần nhưng không cách nào cự tuyệt, đành phải vẽ mặt đau khổ bưng chén rượu lên: “Cám ơn đại ca, đệ đệ trước làm vì kính.”

Hạ Uyên trắng nõn đích ngón tay vuốt ve chén duyên, nhìn thấy lão Đại một bộ hào sảng bộ dáng cấp cả bàn nhân kính hoàn rượu, chọn đuôi lông mày gõ gõ chén rượu, “Đại ca từu lượng giỏi.”

“Ha ha, đại ca khác không được, rượu này lượng vẫn còn không có trở ngại, ” Hạ Kỳ thân thủ vỗ vỗ Hạ Uyên kiên, chần chừ Hạ Uyên trong chén rượu đều đổ đi ra, “Giống người như vậy thanh tú uống rượu không thể được.”

Nhìn thấy bị đổ từu thủy mu bàn tay, Hạ Uyên ghét bỏ đặt chén rượu xuống, lấy ra khăn tay sát rửa tay sau lưng, mới cười lạnh nói: “Đệ đệ không bằng đại ca thường đi từu lâu trà tứ bồn tẩu, từu lượng tự nhiên không kịp đại ca hào sảng.”

Tựa hồ không có nghe được trong lời nói ý trào phúng loại, Hạ Kỳ cười nói: “Nam nhân sẽ không uống rượu không thể được, Nhị đệ ngươi nói có phải hay không này để ý nhân?”

“Này sẽ uống rượu không nhất định là nam nhân, nam nhân cũng không nhất định tất cả đều thích uống rượu, ” Hạ Hành cười bưng chén rượu lên đối với Hạ Kỳ, “Ngẫu nhiên độc chúc hai chén rượu là nhanh sự, khả nếu là hảo tửu như mạng đã có thể xin miễn thứ cho kẻ bất tài . Đệ đệ không bằng đại ca tửu lượng giỏi, này chén kính đại ca.” Nói xong, cũng không để ý Hạ Kỳ phản ứng, ngửa đầu uống cạn.

Hạ Uyên mắt lạnh nhìn, khinh thường cười nhạo một tiếng, tiếp nhận thái giám tân thay chén rượu.

“Nhị đệ lời này cũng có đạo lý, ” Hạ Kỳ cười đến như cũ ngay thẳng, đi theo uống xong một chén rượu, bắt quả thật không tiếp tục tái mời rượu, thành thật ngồi ở trên vị trí sử dụng yển .

Hạ Hành cúi đầu, cười khê quơ quơ trong tay khoảng không chén rượu.

33. Chương 33: Ngày Mồng 1 Ở Vương Phủ

Đãi triệt hạ rượu và thức ăn sau, đó là các nước phụ thuộc tiến lên tiến cống, Khúc Khinh Cự nhìn thấy này đó thành thành thật thật sứ thần, cùng với bốn phía mọi người đương nhiên thái độ, đột nhiên hiểu được như thế nào cường quyền đó là chân lý.

Theo thái giám đem sứ thần đưa lên tới ra lần lượt từng cái một niệm đi ra, tiến cống nhiều người trên mặt tốt sắc, tiến cống ít người đầy mặt đái cùng khổ chi cùng, hận không thể đối với khánh đức để dập đầu tỏ vẻ địa chủ gia không lương thực dư bất đắc dĩ tâm tình.

Đãi này đó sứ thần lui ra, lại là hơn nửa canh giờ quá khứ, Khúc Khinh Cự bưng trà chén nhỏ, đối đại long hương có mối đích nhận thức, đó là một cường đại vương triều, thậm chí là mặt khác tiểu quốc trong mắt hành hương nơi. Nếu như vậy, đại long hương gần vài thập niên ngoại chiến có thể rất nhỏ, khó trách khánh đức đế chính là như vậy cùng nhuệ tính tình.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rất nặng tiếng trống vang lên, Khúc Khinh Cự liền nhìn đến hoàng đế cùng hoàng hậu ra đại điện, ở ngoài điện bạch ngọc trên bệ đá quỳ xuống. Đi theo mọi người xuất môn nàng hơi sững sờ, đi theo kính quý phi quỳ xuống, nghe khánh đức đế chống lại thiên niệm đảo văn, tựa hồ là ở cầu xin năm sau mưa thuận gió hoà, dân chúng cuộc sống giàu có.

Đãi lửa khói ở Khúc Khinh Cự trên đỉnh đầu sau khi nổ tung, nàng mới giật mình tỉnh lại, lúc này vừa mới để vương cầu nguyện xong, nàng giúp đỡ kính quý phi đứng lên, thối lui đến một bên. Sau đó vang lên bên tai ca cơ ngâm xuống, còn có một chút truyện cười thanh truyền vào trong tai, nàng ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy đủ mọi màu sắc pháo hoa nổ tung, nhện không được trừng mắt nhìn, ánh mắt tựa hồ chưa xốt đặc có chút khó chịu.

Kính quý phi kinh ngạc nhìn thấy pháo hoa sau một lúc lâu, cúi đầu nói: “Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đã muốn hồi cung , lúc này thiên không còn sớm, các người cũng trở về đi.” Nói xong, giúp đỡ cung nữ thủ, “Bổn cung cũng mệt nhọc.”

“Mẫu phi, con dâu tặng người trở về.” Khúc Khinh Cự đỡ lấy kính quý phi thủ, thấy nàng giữa lông mày có chút mệt mỏi, liền lấy Mộc Cận cho nàng chuẩn bị áo choàng cấp kính quý phi phủ thêm.

“Không cần , ” kính quý phi mắt nhìn Khúc Khinh Cự trên người màu đỏ váy dài, nhẹ tay khinh đáp áo choàng thất ở phía trước kết thượng, “Ban đêm lạnh, người cùng hành nhân sớm đi hồi phủ, nơi này cách chung cảnh cung không xa, Bổn cung tọa bước liền trở về đó là.” Nói xong, khoát tay áo, liền không hề phản ứng Khúc Khinh Cự, lập tức giúp đỡ cung nữ thủ đi rồi.

Khúc Khinh Cự tại nguyên chỗ đứng trong chốc lát, mới giúp đỡ Mộc Cận hạ cao cao cảm thạch thêm đá, thật dài làn váy xẹt qua thêm đá, giống như là một đạo nước chảy nhẹ nhàng xẹt qua.

Dưới thềm đá, Hạ gia Tứ huynh đệ lẫn nhau cách vài bước khoảng cách đứng, Hạ Uyên sắc mặt lạnh như băng, phía sau của hắn còn đi theo mặt không chút thay đổi Tần Bạch Lộ, giữa hai người cảm tình vốn là không sâu dày, kết quả hai người gặp mặt sau, Tần Bạch Lộ còn vẻ mặt ủy khuất bộ dáng, càng làm cho Hạ Uyên lật ra sắc mặt, hai người liền cho nhau cương nghiêm mặt cách một tay khoảng cách đứng.

Tần Bạch Lộ trong lòng hận bà bà không cho mình thể diện, lại oán Hạ Uyên đãi nàng không đủ ôn nhu. Vốn mình đã bị ủy khuất, còn muốn tiều Hạ Uyên sắc mặt, này trong lòng đích khí càng thêm không thuận, cũng không để ý người khác thấy thế nào, con trầm mặt rầu rĩ đứng.

Nhìn nàng này bộ hình dáng, Hạ Uyên không kiên nhẫn dời tầm mắt, ngẩng đầu liền nhìn đến một cái màu đỏ thân ảnh theo bạch ngọc trên bậc xuống dưới, bạch cùng hồng ở khói lửa lóe ra trung, có vẻ có chút nói không nên lời đẹp đẽ. Hắn lấy lại bình tĩnh, người ngoài đến gần, mới phát hiện đúng là Hạ Hành Vương phi. Thấy rõ là huynh đệ nữ nhân, hắn thì không nhiều lắm xem, thản nhiên dời tầm mắt, không nói được một lời xoay người bước đi, hiển nhiên không có phải cùng các huynh đệ cáo từ ý tứ.

Hạ Minh muốn mở miệng nói tiếng đi thông thả, nhưng là thấy đại ca cùng Nhị ca phảng phất giống như không phát hiện này màn đường như, do dự một chút, vẫn là đem cúi đầu.

“Thủ có chút lạnh,” Hạ Hành đi đến dưới thềm đá, ở Khúc Khinh Cư đạp hạ cuối cùng một bậc bạch ngọc giai, dắt tay nàng, đem mình trên người áo choàng lấy xuống, đem Khúc Khinh Cư che phủ nghiêm nghiêm thực thực, mới đứng Hạ Kỳ cùng Hạ Minh thở dài nói: “Đại ca Tứ đệ, ta đi trước một bước.”

“Nhị đệ xin cứ tự nhiên,” Hạ Kỳ liếc mắt bị quần đả nghiêm nghiêm thực thực Nhị đệ muội, cười khoát tay áo: “Thiên không còn sớm, Nhị đệ cùng Nhị đệ muội sớm đi quay về đi.” Khó trách lão Nhị hộ giống như cái trồng mắt đường như, trên người còn treo móc cái không được tốt lắm hà bao. Hắn mang theo chút giễu cợt ánh mắt nhìn thấy Hạ Hành, này Nhị đệ muội quả thật có vài phần tư sắc.

Hạ Minh nhưng thật ra thành thành thật thật liếc mắt một cái cũng không loạn nghiêng mắt nhìn, hắn cung kính thở dài nói: “Nhị ca đi thông thả.” Làm bộ muốn đưa.

Hồ ly mao quét ở chóp mũi có chút dương, Khúc Khinh Cư thân thủ vén lên, vừa hay nhìn thấy Hạ Minh quỳ củ thở dài tư thế.

“Tứ đệ dừng bước,” Hạ Hành bắt lấy Khúc Khinh Cư thủ, đối Hạ Minh cười nói, “Nhà mình huynh đệ, không cần như thế khách khí.” Nói xong, xoay người liền đi.

Hạ Minh khó hiểu nhìn thấy Nhị ca bước đi mở đích bóng dáng, bước ra bước chân còn chưa thu hồi lại.

“Đối đãi người thành thân sau liền minh bạch,” Hạ Kỳ thân thủ vỗ vỗ vai hắn, vừa lúc gặp Vệ Thanh Nga đi ra, nhân tiện nói, “Ca cũng trở về, người cũng sớm đi hồi phủ đi.” Nói xong, tùy tiện đích bỏ đi.

Hạ Minh không hiểu ra sao nhìn thấy Hạ Kỳ tránh ra, gặp đại tẩu lại đây, lại hành lễ. Như vậy trong chốc lát thời gian, mấy huynh đệ đi được sạch sẽ, hắn lại cảm thấy được bọn họ càng thêm khó hiểu.

Đêm nay khó được trong cung không có cấm đi lại ban đêm, Hạ Minh người ngoài đi được không sai biệt lắm, mới hướng an quý tần tẩm cung đi đến.

An quý tần tẩm cung không lớn, bài trí cũng không tinh quý, nhưng bởi vì dục có hoàng tử, trong điện Trung Tĩnh nô tài nên cũng không dám chậm trễ, khách quan mặt khác không thể sủng phi tần, cuộc sống của nàng đã qua rất khá, ít nhất nên có đồ vật này nọ chưa bao giờ thiếu quá.

Hai mẹ con sợ những người khác nghi kỵ, cho nên ngày thường thời gian gặp mặt không nhiều lắm, lúc này vừa thấy mặt, liền nhiều lời chút nói. Đương an quý tần nghe được đứa con đề cập tiệc tối trước sau chuyện đã xảy ra sau, nàng nhin cười không được cười: “Bọn họ như thế nào không liên quan chuyện của chúng ta, về phần Trữ vương trong lời nói. . . .” Gặp đứa con vẻ mặt ngầy thơ bộ dáng, trên mặt nàng ý cười rõ ràng vài phần, “Bất quá là vài câu vui đùa nói, người không cần nghĩ nhiều.”

Đoan vương người vợ bộ dáng quả thật tinh xảo, vốn hoàng gia cũng không thiếu như vậy dung mạo nữ nhân, chính là Đoan vương người vợ cố tình còn nhiều thêm chút khác hương vị ở bên trong, ở phía sau cung đãi quá nhiều năm nàng, tự nhiên hiểu được nữ nhân như vậy có bao nhiêu hấp dẫn nam nhân.

Thân là một cái Vương phi, có như vậy tư sắc, thật không hiểu là phúc hay họa, nhớ tới Đoan vương phi bồi ở kính quý phi bên người như thuận dùng trà dùng điểm tâm bộ dáng, an quý tần lắc lắc đầu, kính quý phi cũng không phải đơn giản .

Nhớ lại cặp chính mình lúc trước tiến cung khi cũng là như vậy tuổi, nàng nhưng thật ra nghĩ muốn Đoan vương phi ngày sau quá đắc thoải mái, nghĩ vậy, nàng lời nói thắm thía mở miệng nói: “Minh Nhi, ngày sau đối đãi người gia người vợ đỡ, nữ nhân này cũng không dễ dàng a.”

Hạ Minh hiếu thuận đáp ứng , nhưng vẫn là không rõ sự tình như thế nào liên lụy đến chính mình chưa vào cửa người vợ trên người. Có lẽ, là hẳn rất ngu dốt , tiểu minh Vương gia bắt đắc dĩ nghĩ muốn.

Ngày tết quá khứ, đó là tân niên tháng giêng mừng một. Khúc Khinh Cư cùng Hạ Hành ngồi ở vương phủ trong chính điện, trong phủ lớn nhỏ quân sự, lần lượt từng cái cấp hai người hành lễ chúc tết, mà thô để cho nhân toàn bộ ở cửa điện ngoại dập đầu xong việc.

Nghe bọn hạ nhân không ngừng đổi đa dạng cát tường nói, Khúc Khinh Cư ý bảo Mộc Cận cùng Thục Quý cấp những người này ban cho, nhìn thấy những người này vui vẻ ra mặt bộ dáng, nàng nhớ tới kiếp trước chính mình lấy trù tính công ty chia hoa hồng khi tâm tình, đại khái cũng cùng hiện tại những người này không sai biệt lắm.

“Nô tài cấp Vương gia Vương phi dập đầu, nguyện Vương gia cùng Vương phi tân niên đại cát, năm sau mọi chuyện hài lòng, ” Tiên Thường Tín cùng Minh Hoà hai người là Hạ Hành bên người đắc ý nhân, hai người nói chúc phúc nói thập phần thiện bạch, nhưng là trên mặt trung thành so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng.

Khúc Khinh Cư mắt nhìn hai người, lại nhìn về phía Hạ Hành nói: “Vương gia, hai người bọn họ ngày ngày đi theo người chạy tới chạy lui cũng không dễ dàng, ngài cần phải hảo hảo phần thưởng bọn họ một phen.”

Hạ Hành nghe vậy cười nói: “Nhà của chúng ta là Vương phi người làm chủ, như thế nào phần thưởng cần phải từ người nói tính.”

Ở đây chư vị quân sự nghe được Vương gia lời này, giai nín thở ngưng thần, mấy ngày nay Vương phi vẫn cầm giữ hậu viện, nhưng vẫn có ít người nghĩ tìm chỗ trống toan, chính là hôm nay Vương gia đem lời nói được quá mức hiểu được, hiểu được đắc một số người cái trán bốc lên mồ hôi lạnh.

“Một khi đã như vậy, kia thiếp liền bao biện làm thay , ” Khúc Khinh Cư ở nhiều người thời điểm, vẫn là ẩn quy tắc tự xưng là “Thiếp” , tuy rằng nàng đối này tự xưng cực kỳ không mừng, “Mộc Cận, lấy hai cái hà bao cấp hai vị công công.”

Hai người tiếp nhận hà bao, không về không nhìn, lập tức dập đầu cảm tạ ân, thái độ cực kỳ kính cẩn.

Không hổ là tài năng ở Hạ Hành bên người hầu hạ nhân, thật sự là nơi chốn vô sai lầm, nàng xem mắt mọi người, gương giọng nói: “Hôm nay mừng một, mọi người cũng không nên như thế câu nệ, tất cả lui ra đi thôi.”

Bọn hạ nhân lần thứ hai dập đầu một cái, mới khom người lui ra ngoài. Ra chính điện, có người hâm mộ hai vị tổng quân công công được hai vị chủ tử coi trọng, giai thật cẩn thận nịnh hót hai người. Cũng có người nhân cơ hội muốn biết trong ví chứa cái gì, nhưng là bị hai người thuận miệng đuổi rồi.

Đãi hai người đuổi rồi người bên cạnh, mới mở ra hà bao. Trong ví không phải là cái gì hiếm lạ vật, mà là hể ra năm mươi lượng ngân phiếu. Hai người cũng nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Vương phi thực ban cho cái gì hiếm lạ biểu diễn, mới là nhất kiện chuyện phiền toái.

Hai người trao đổi một cái tầm mắt, Tiên Thường Tín thở dài: “Chúng ta vị này Vương phi cũng không đơn giản, chúng ta ca lương ngày sau cần phải tận tâm .” Năm mươi lượng bạc đối với người bình thường là một số đại tài, nhưng đối với bọn họ mà nói, không coi là nhiều khó được. Vương phi cho bọn họ mấy cái chữ này, thuyết minh Vương phi cũng không không cố ý mượn sức chi thế, cũng là nói cho bọn họ biết hai người, nàng coi bọn họ, nhưng là không hy vọng bọn họ làm ra không nên làm chuyện.

Năm mươi lượng ngày, vừa mới phù hợp thân phận của bọn họ, không phải là muốn nói cho họ biết nhóm, phải an giữ bốn phận sao?

Các quản sự lui ra ngoài không lâu sau, Hạ Hành những nữ nhân kia đã tới rồi. Những nữ nhân này trung, trừ bỏ bốn nổi danh phần đích thiếp thị ngoại, còn có một cái kêu Bạch Chỉ thông phòng.

Hạ Hành nguyên bản có ba thông phòng, chính là Vân Khuynh bán phân phối thôn trang người trên, Bán Hạ bị Khúc Khinh Cư phạt chỉ thô chờ giặt quần áo tỳ, cho nên duy nhất lưu lại chỉ có Khúc Khinh Cư chưa từng gặp qua Bạch Chỉ.

Đãi những nữ nhân này cho mình đi lễ nạp thái sau, Khúc Khinh Cư cũng không có cái gì hiền lành trong lời nói có thể nói, nghiêng đầu đối Hạ Hành nói: “Vương gia có thể có nói cái gì nói?”

Hạ Hành khó hiểu ý nghĩa, nhưng là đối với thiếp thị, hẳn quả thật không có gì có thể nói, liền lắc lắc đầu.

“Nếu Vương gia không có lời gì nói, các người đều lui ra đi,” Khúc Khinh Cư nâng chung trà lên, “Mộc Cận, đem ta cấp chư vị chuẩn bị tiền lì xì lấy ra nữa, tặng vài vị đi ra ngoài.”

Vài vị thiếp thị sững sốt, thật không ngờ nhanh như vậy sẽ bị đuổi ra ngoài, mặt khác trong phủ đều nên có răn dạy đâu? Không phải nên đâu có hảo hầu hạ Vương gia, tuân thủ vương phủ quy củ linh tinh sao?

Một đám nắm bắt tiền lì xì, ra chính điện còn không có kịp phản ứng. La Ngâm Tự sững sờ nói: “Chúng ta cứ như vậy trở về?”

“Không quay về còn giữ làm cái gì?” Hàn Thanh Hà long liễu long trên người áo choàng, cũng không quay đầu lại đích bỏ đi.

Bạch Chỉ có chút không tha quay đầu lại mắt nhìn chính điện, mới chậm rãi nâng lên bước chân đi xa.

Trong điện, Khúc Khinh Cư đứng lên giặt giặt, “Vương gia chính là luyện tiếc mấy mỹ nhân?”

Hạ Hành thả tay xuống lý trà chén nhỏ, đi theo đứng dậy bất đắc dĩ cười nói: “Mau buổi trưa, chúng ta một đạo đi dùng bữa.” Nói xong, kéo Khúc Khinh Cư thủ, ôn nhu mở miệng, “Không cần nghĩ nhiều.”

Khúc Khinh Cư nghe vậy gương mặt cười, trong mắt lại không nhiều ít ý cười.

34. Chương 34: Tây Thi Ra Mắt Người Tình

“Ta nghĩ đến ngày tết lý phải thoải mái chút, ai ngờ so với ngày thường còn muốn vội,” Khúc Khinh Cư cầm trong tay thật dày một xấp các phủ đưa tới năm danh mục quà tặng tử, nhu liệu nhu cái trăn đem ra phóng tới một bên, “Chờ việc này rửa sạch xong, này năm cũng quá đặc không sai biệt lắm.”

“Này lễ mừng năm mới không phải là đồ cái nào nhiệt vui mừng, tặng lễ tự nhiên đa tạ” Mộc Cận một bên thay nàng nắm bắt kiên, một bên khuyên nhủ, “Đã nhiều ngày đi các gia vương phủ thượng quả thật lụy nhân, đãi ngày mai ngài đi Tường Thanh Hậu phủ thượng, cuối cùng có thể khoan khoái khoan khoái.”

Khúc Khinh Cư rất hài lòng Mộc Cận đích tay nghề, lúc này hí nửa mắt nói, “Nào có đơn giản như vậy, ngày mai đi Tường Thanh Hậu phủ thượng không chỉ là một mình ta, còn có mặt khác quý phủ phu nhân, còn không phải giống nhau nào nhiệt.”

Này trừ tịch sau các gia cho nhau bái phỏng phong tục phóng tới nơi này, như cũ không có bao nhiêu thay đổi, Khúc Khinh Cư đã nhiều ngày là nghe được diễn liên phiên, nhìn đến thịt đều ghê tởm nông nổi, may mà thân phận nàng tôn quý, còn không đến mức chạy chặt đứt chân.

“Vương phi,” Ngọc Trâm đi đến, gặp Khúc Khinh Cư vẻ mặt thư trì hoãn bộ dáng, nhân tiện nói: “Vương phi, Bảo Vinh Hầu phủ thượng cho ngài hạ bài post.”

“Bảo Vinh Hầu phủ?” Khúc Khinh Cư nhớ lại vị này Bảo Vinh Hầu phu nhân cùng Lương thị cực không đối phó, hơn nữa là Hạ Uyên nhất phái nhân, nàng khoát tay áo, “Đặt hạ đi, làm cho người ta giấy báo nhận tiền nói ta không có thời gian.” Bảo Vinh Hầu phủ loại này dòng dõi, thật đúng là không biết xấu hổ

cho nàng đưa thiếp mời tử, chẳng lẽ lại nghĩ đến nàng không mừng Lương thị, sẽ cho hân gia mặt mũi, thật đúng là buồn cười.

Ngọc Trâm đem bài post thu vào, ngược lại nói: “Nô tỳ nghe nói, năm nay theo các nơi tuyển không ít mỹ nhân tiến cung, cũng không biết chúng ta quý phủ có thể hay không tiến nhân.”

Khúc Khinh Cư giật giật cổ, giảm bớt một chút cổ chua xót cảm sau thản nhiên nói: “Loại này không chuyện phát sinh nhân, không cần phải đi quan tâm. Nhưng thật ra muốn cho Hoàng Dương hảo hảo nhìn chăm chăm quý phủ, nếu là có người nháo sự, liền trực tiếp nói cho ta biết.”

Ngọc Trâm nghe Vương phi ngữ khí bình thản, nghĩ đến Vương phi định liệu trước, liền dừng lại cái đề tài này, ngược lại nói: “Quý phủ hai ngày này thật không có việc gì, chính là mấy ngày trước đây Hàn thị thiếp cùng phùng thị thiếp ở trong vườn cải vài câu miệng.”

Khúc Khinh Cư nghe vậy cười cười, “Không đi quản các nàng, chờ mấy ngày nói sau.” Hàn Thanh Hà là thấy gió sử dờ - hảo thủ, Phùng Tử Căng được sủng ái thời điểm, mọi chuyện lấy Phùng Tử Căng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Hiện giờ chính hân một Vương phi chưởng quản quyền to, nàng tự nhiên càng phải cho thấy lập trường.

Người như thế không có ý gì, Khúc Khinh Cư chẳng muốn đi xem nàng diễn trò, thở dài nói: “Người mang người đem bên ngoài đưa vào tới lễ vật toàn bộ kiểm kê, cùng Tiễn Thường Tín bọn họ cùng nhau mang thứ đó nhập kho.”

Ngọc Trâm nghe vậy phúc phúc lui thân hạ.

Mộc Cận có chút do dự nói: “Vương phi, Hàn thị thiếp người này tâm tính biến ảo vô thường, nô tỳ lo lắng nàng ngày sau tái khởi cái gì tâm tư.”

“Nàng nâng nhiều hơn nữa tâm tư thì như thế nào, ” Khúc Khinh Cư cười khê, “Nàng là Vương gia bên người tuổi lớn nhất nữ nhân, Vương gia đã muốn chưởng mắt nàng, nàng tự nhiên muốn tìm người đầu nhập vào, ta còn không đáng ngày ngày nhìn chăm chăm một người như vậy.”

Mộc Cận lập tức minh bạch Vương phi ý tứ, này bộ chó càng lợi hại, cũng bắt quá là nhất chích bộ chó, biến có thể nào nhất chích lão hổ. Hoa nhiều lắm tinh lực ở bộ chó trên người, đó chính là đã đánh mất tây qua kiểm chi ma.

Buổi chiều, Hạ Hành theo một cái trên tiệc rượu trở về, hét lên hơn phân nửa chén trà mới dấu nhắm rượu ý, làm cho người ta nâng thủy tiến vào sau, hân gặp mấy nha đầu cũng theo tiến vào, khoát tay nói: “Lui ra đi, bốn vương không cần các người hầu hạ.”

Trong phòng nhân lui xuống, hân cởi quần áo ra ở trong thùng tắm rót một hồi, mới đứng dậy lau khô thân thể, mặc vào quần áo trong sau gọi người tiến vào sau nói: “Ngày sau bốn vương tắm rửa không cần nhân hầu hạ.” Mới vừa rồi ở trên tiệc rượu, mới nghe nói một truyện cười. Nào đó thể gia công tử ở tỳ nữ hầu hạ khi động thủ động cước, ai ngờ cánh bị cường thế vợ cả trảo vừa vặn, này khắc khẩu nhún nhường giữa đúng là làm cho người này mệnh căn tử bị thương, nghe nói kia chỗ đã là phế đi.

Vấn đề này chính là làm cho trên tiệc nam tân nhóm nghe được nửa người dưới ẩn ẩn chỉ đau, cũng làm cho Hạ Hành không có làm cho tỳ nữ hầu hạ tắm rửa hưng trí, ít nhất trong khoảng thời gian này là không này tâm tư. Nhớ lại cùng Khúc Khinh Cư trận kia tư vị vô cùng tắm uyên ương, Hạ Hành cảm thấy được yết hầu có chút ngứa.

Đãi mặc hảo sau, Hạ Hành sửa sang bên hông tím hà bao: “Đi Vương phi nơi đó.”

Hầu hạ ở một bên Minh Hoà sớm đã tập mãi thành thói quen, gỡ xuống Vương gia áo choàng liền đi theo, ý bảo mặt sau hầu hạ tiểu thái giám đều đuổi kịp. Tiễn Thường Tín cấp các phủ năm lễ nhập kho, hân lúc này cần phải giữ vững tinh thần.

Hạ Hành hồi phủ canh giờ vốn là không còn sớm, này tắm rửa một phen sau đã đến bữa tối thời gian, Khúc Khinh Cư nhìn thấy hân, hai người vừa vặn cùng nhau dùng bữa. Tuy rằng trên bàn thức ăn chay chiếm đa số, hai người ăn được nhưng thật ra có điều, so sánh vui sướng.

Sử dụng hết thiện sau, canh giờ còn sớm, Hạ Hành quân cờ hứng quá, không nên cùng Khúc Khinh Cư chơi cờ, biến thành chỉ hiểu chơi cờ quy củ Khúc Khinh Cư rơi vào đường cùng liều mình bồi quân tử.

Nếu lên trời cho ... nữa Hạ Hành một cái cơ hội, hẳn nhất định sẽ không để cho Khúc Khinh Cư bồi dưới mình quân cờ, nhìn thấy trước mặt loạn thất bát tao ván cờ, còn có Khúc Khinh Cư hưng trí bừng bừng ánh mắt, hẳn bắt đắc dĩ hạ một cái tử.

“Ai nha, Vương gia người như thế nào hạ nơi này!” Khúc Khinh Cư nhìn đến chính mình quân cờ bị phá hỏng, nhin không được keo kiệt quay về phía trước ở dưới tử, “Ta đây không dưới nơi này, đổi lại địa phương, đổi lại địa phương.”

“Quân tử hí khúc Liên Hoa Lạc dứt khoát, người đêm nay bị hủy nhiều ít bước quân cờ?” Hạ Hành nhin không được thở dài, đây là hẳn đời này hạ đắc hết bát nhất ván cờ, không có một trong. Mà ngay cả sơ hoc chơi cờ, cũng không có hiện tại làm cho hẳn rối rắm.

“Ta là nữ tử có quyền lợi hồi hận, quân tử là các người nam nhân làm, nói với ta không tính,” Khúc Khinh Cư đem bạch tử nhét quay về Hạ Hành trong tay, chính mình về lên kia mai nốt ruồi đen một lần nữa thả một chỗ, “Liên nơi này.”

Hạ Hành làm bộ như không phát hiện kia chỗ lỗ hỏng, tùy ý hạ một chỗ, nhìn đến Khúc Khinh Cư vui rạo rức ăn con cờ của mình sau, mới nói: “Mới vừa rồi người không phải còn nói nữ tử cũng có đại trí tuệ sao?”

“Nữ tử có đại trí tuệ cùng ta đi lại có quan hệ gì?” Khúc Khinh Cư khiêu mi, vẻ mặt kinh ngạc, “Vương gia người nhất định lý giải sai lầm rồi.” Nói xong, lại hạ một đứa con.

Hạ Hành muốn nói nên dưới mình, nhưng khi nhìn đến đối phương vui rạo rức bộ dáng, sưng sốt một câu cũng nói không nên lời, hẳn vẫn lấy làm ngạo quân cờ kỹ tại chính mình Vương phi tiền, quả thực bị bại một thác bồi.

Đương nhân mới vừa học được giống nhau đồ vật này nọ, thường thường hứng thú là lớn nhất, Khúc Khinh Cư hiện tại đúng là hưng trí cấp trên thời điểm.

Quân cờ hạ gần một canh giờ, Hạ Hành nhìn thấy loạn thất bát tao ván cờ, không nhìn Khúc Khinh Cư vẫn mang theo hưng trí mặt, đứng dậy đi đến Khúc Khinh Cư trước mặt, xoay người chụp tới sẽ đem nhân bế lên: “Canh giờ không còn sớm, Khinh Cư vẫn là cùng ta cùng nhau nghỉ ngơi đi.”

Khúc Khinh Cư thân thủ hoàn ở cổ của hẳn: “Vây ngày mai người tái theo giúp ta hạ.”

Hạ Hành cảm giác mình yết hầu ngạnh ngạnh, trên mặt ý cười lại như cũ ôn nhu: “Chờ ngày mai nổi lên nói sau.” Nói xong, ôm nhân liền hướng nội thất đi.

Minh Hoà với Mộc Cận đám người thấy thế, vội mang người lui ra ngoài. Bất quá hai người lui ra, không hẹn mà cùng nghĩ muốn, Vương phi chơi cờ xoay ngang, quả thật có đủ thói, khó được Vương gia có thể chịu lâu như vậy.

Không biết có phải hay không tại hạ quân cờ khi nhần nhin nhiều lần khí, cùng Khúc Khinh Cư xong việc qua đi, Hạ Hành cảm thấy được thập phần vui sướng. Nương tựa mình châu ánh sáng, hẳn đã gặp nàng nhìn mình hai mắt. Đây vừa thấy, liền nhin không được bắt tay xoa kia non mềm da thịt, thủ hạ chính là xúc cảm quá mức thoải mái, thoải mái đặc hẳn luyện tiếc dời thủ.

“Dương!” Chờ Hạ Hành thủ chuyển qua chính mình bên hông, Khúc Khinh Cư nhin không được nhẹ nhàng dùng tất cái cài lại một chút đối phương, ai ngờ dính sai lầm rồi địa phương, làm cho cái tay kia trực tiếp theo bên hông chuyển qua phía dưới.

Làm ác thủ làm cho Khúc Khinh Cư giật giật thân mình, lại bị Hạ Hành một phen đè lại, hẳn ở nàng ngực cọ sát lấy cọ sát nói: “Nơi này dương không dương?” Thủ lại tới rồi nào đó âm áp địa phương.

“Ân. . . .” Khúc Khinh Cư cảm thấy được dưới thân có chút nhuyễn, giường sự thượng Hạ Hành cũng coi là cực phẩm nam nhân, ít nhất ở đối phương hưởng thụ, Khúc Khinh Cư mình cũng có thể hưởng thụ đến. Nàng thân thủ hoàn ở đối phương đích lưng, thủy nhuần thân sát quá hẳn có chút lạnh lẽo tai khuếch, thở ra một ngụm nhiệt khí, “Cũng dương.”

Này một động tác châm đại hỏa, Hạ Hành ở nàng toái cốt thượng nhẹ nhàng khê cắn: “Ta cho người dừng lại dương.”

Lại là một hồi nhiệt tình như lửa vận động, đôi hai người song song sáng khoái sau, Khúc Khinh Cư dựa vào Hạ Hành, cạo đối phương trên người lo lắng đang ngủ.

Hạ Hành bắt tay khoát lên Khúc Khinh Cư bên hông, nhìn thấy nàng ngủ say bộ dáng, cũng nhắm mắt lại gặp đã ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khúc Khinh Cư ngồi ở đầu giường, nhìn thấy dùng khăn gấm lau mặt nam nhân, có chút ngoài ý muốn nói: “Vương gia phải theo giúp ta đi Hầu phủ?”

“Vị hôn phu bồi sơ đó nữ cấp trưởng bối chúc tốt, không phải thực bình thường?” Hạ Hành đem khăn nhưng quay về trong chậu, ý bảo quỳ cử bồn tỳ nữ lui ra, hẩn đi đến Khúc Khinh Cư trước mặt, thân thủ nhéo nhéo Khúc Khinh Cư hai má, trắng mịn xúc cảm làm cho tâm tình của hẩn tốt lắm, “Mau chút rời giường dùng bữa, để cho người còn muốn trang điểm thay quần áo đâu.” Nói xong, mặc kệ Khúc Khinh Cư nghĩ như thế nào, phui ra nội thất.

Khúc Khinh Cư ngăn người, có chút không nói gì, phương diện nào đó thỏa mãn nam nhân, quả nhiên có điều,so sánh ôn nhu.

Sử dụng hết đồ ăn sáng, đôi Khúc Khinh Cư trang điểm , Hạ Hành có nhiều hưng trí ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy tỳ nữ nhóm đang cầm một hộp hộp trang sức đi lên, liền mở miệng nói: “Đem ta tặng chi kia bước dao động đội.”

Nghe nói như thế, Khúc Khinh Cư chọn bước dao động thủ rẽ vào một chỗ ngoặt, cầm lấy chi kia chim loan xanh bước dao động đưa cho oản phát Ngọc Trâm, nhìn đến này chi độc nhất vô nhị bước dao động cứ như vậy đeo tại chính mình sinh ra kẻ hở, Khúc Khinh Cư cong lên khoe miệng nói: “Việc này dao động xinh đẹp đặc ta luyện tiếc mang nó.”

“Tái xinh đẹp cũng muốn có người mang mới được, ” Hạ Hành đi đến phía sau nàng, vuốt ve kia bước dao động, thân thủ cầm qua Ngọc Trâm trên tay ngạch rơi, thân thủ thay Khúc Khinh Cư mang hảo, xoay người nhìn thấy trong gương nàng, “Chỉ cần người thích, này đó tục vật bị cho là cái gì.”

Khúc Khinh Cư vuốt ngạch rơi, ngẩng đầu nhìn Hạ Hành, đối phương trên mặt là ôn nhu ý cười, giống như chính là một cái cuồng đại nam tử nhìn mình âu yếm nữ nhân bình thường.

Nàng cười cúi đầu, cầm lấy lông mày đại làm cho liễu lá lông mày trở nên càng thêm xinh đẹp, ở giữa lông mày miêu hảo hoa hậu, lần thứ hai ngẩng đầu, ngượng ngùng cười nói: “Như vậy được?”

Hạ Hành cảm giác mình bị này cười kinh diễm , trên mặt cười ôn nhu đặc cơ hồ có thể chảy ra nước: “Tốt lắm.” Thân thủ kéo trước gương nhân, hẩn cảm khái nói, “Cái gọi là ‘ hồ tề phát răng trắng, song nga nhãn mày thúy lông mày. Mặt đỏ như mở liên, tố da như nộn nà. ’ cũng bất quá như thế , đáng tiếc trên đời thi tử quá mức thiếu thốn, nhưng lại không thể miêu tả ta lúc này tâm tình.”

“Ở Vương gia trong mắt, ta có như vậy hảo?” Khúc Khinh Cư sai lệch nghiêng đầu, “Ta không tin.”

“Khinh Cư có thể có nghe nói, tình nhân trong mắt ra Tây Thi?” Hạ Hành cười thân thủ vuốt ve nàng bên tóc mai tóc đen, “Thôi, người ngày sau tự nhiên liền đã hiểu, canh giờ không còn sớm, chúng ta cũng nên đi.”

Hầu hạ trang điểm Ngọc Trâm chờ mấy nha đầu, lúc này các ngượng ngùng đứng ở một bên, giai cảm khái Vương gia cùng Vương phi trong lúc đó tình cảm thâm hậu.

Nhưng thật ra hậu ở phía sau cửa Tiễn Thường Tín, Minh Hoà còn có Mộc Cận đám người sắc mặt bình tĩnh chút, bọn họ giai thành thật cúi thấp đầu, phảng phất giống như nghe không được Vương gia cùng Vương phi nói cái gì, mà chính bọn nó chính là kia sẽ không nghe sẽ không nói rồi gở.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mỗi lần viết đến cổn sàng đan, sẽ không từ tự chủ ngượng ngùng không có sau đó o()o

Hơn nửa đêm con ngựa hảo sau vẫn mở không ra ** websites, tất cả xem khí đều thử qua cũng không còn mở ra, cuối cùng cứ nhiên dùng IE mở ra, ta về sau không bao giờ ... nữa không biết xấu hổ cười nhạo tốc độ nó chậm =. =

35. Chương 35: Điền Gia

Tường Thanh Hậu Điền Tấn Kha hiện giờ năm không tới năm mươi, thái độ làm người mặc dù chính trực nhưng biết biến báo, trong kinh thành rất có danh vọng. Cả kinh thành hấn rõ rệt không để cho thể diện chỉ sợ chỉ có Xương Đức công phủ, trong kinh thành không ít người e ngại mặt của hấn, cùng Xương Đức công phủ làm bất hòa. Hiện giờ kinh thành cao thấp ai không biết Đao vương phi cùng Tường Thanh Hậu phủ này cứu gia thân cận, nghiễm nhiên đem Tường Thanh Hậu phủ trở thành mẹ của mình gia bình thường đối đãi.

Xét thấy Xương Đức công làm chuyện thật sự không hiền hậu, thật có không ít người tán Điền Tấn Kha trọng tình nghĩa, bằng không ai còn hội trông nom ngay cả mẫu thân đều không có ngoại sinh nữ, cái gọi là vừa báo còn vừa báo, hiện giờ Đao vương phủ rõ rệt cùng Xương Đức công phủ làm bất hòa, lúc đó chẳng phải báo ứng sao,

Hôm nay là Điền gia mở tiệc chiêu đãi tân khách ngày, buổi sáng qua đi không lâu, liền bắt đầu có tân khách đứt quãng đến, Điền Tấn Kha mang theo hai đứa con trai điền khôn cùng Điền Hoànhhênh đón nam tân, đang bề bộn cùng các tân khách nói chuyện với nhau, lại nghe đến quần gia vội vàng chạy tới nói, Đao vương gia đến đây.

“Đao vương?” Điền khôn kinh ngạc nhìn quần gia, ý thức được bốn phía tân khách hướng bên này vọng, mới hạ giọng nói: “Phụ thân, Đao vương như thế nào sẽ đến?”

Điền Tấn Kha vung tay lên: “Lão Đại theo ta đến trung môn đi nghênh đón Vương gia, lão Nhị ở tại chỗ này người tiếp khách nhân.” Nói xong, đi nhanh vội vàng đi ra ngoài.

Điền Hoànhhình thấy phụ thân cùng huynh trưởng bóng lưng, xoay người gặp các tân khách đều vẻ mặt tò mò bộ dáng, cười ha hả cùng những người này đã khởi ha ha, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn, nhà bọn họ cùng Đao vương cũng không nhiều ít lui tới, chẳng lẽ lại Đao vương gia thực vì muội muội hạ mình hu mắc?

“Điền nhị công tử, đây là có khách quý đến?” Một cái cùng hấn tuổi xấp xỉ tân khách đối với hấn chấp tay nói, “Không biết là vị ấy?”

Điền Hoànhhình đáp lễ nói: “Chư vị đều là quý phủ khách quý, người ngoài tới rồi, mọi người cần phải uống nhiều mấy chén.”

“Khẳng định, khẳng định.” Người này cười đáp ứng, mặc dù không nghe được cái gì, nhưng ít ra Điền Hoànhhình nói lời làm cho hấn có mặt mũi, hấn cũng không có câu giận cảm xúc.

Những người khác gặp không có gì diễn, cũng đều thu hồi tâm tư của mình, bất kể như thế nào, đợi lát nữa có thể gặp được. Người này ở tôn quý, tổng không thể nào là Hoành Thượng.

Điền khôn đứng ở phụ thân phía sau, nhìn thấy kia ẩn Đao vương phủ chữ tám nâng mui xe đại kiệu đứng ở cửa phủ, liền bước đi đi tới ngoài cửa, khom người nói: “Hạ quan cung nghênh Vương gia, Vương phi.”

Tiền Thường Tín tiến lên cấp điền khôn làm cái áp, khom người tiến lên vén rèm. Điền khôn liền gặp được Hạ Hành cùng Khúc Khinh Cư sóng vai mà ngồi, giữa hai người tựa hồ mang theo chút thân mật hương vị, hấn vội cúi đầu xuống, không hề nhìn nhiều.

“Biểu huynh không cần đa lễ,” Hạ Hành mang theo Khúc Khinh Cư thủ ra cỗ kiệu, cười nói, “Đều là người một nhà, làm sao cứ như vậy khách khí.” Nói xong, thân thủ làm cho điền khôn đứng thẳng phía sau, mới cùng Khúc Khinh Cư cùng đi tiến Hầu phủ đại môn.

“Cậu.” Khúc Khinh Cư thật sâu một cái phức thân, nàng xem thấy trước mắt trung niên nam nhân, dung mạo đoan chính đáng người cao ngất, là rất dễ làm cho người ta sinh ra hảo cảm nam nhân.

Làm cậu Điền Tấn Kha gặp Khúc Khinh Cư thời điểm không nhiều lắm, hẳn hư giúp đỡ một chút Khúc Khinh Cư, rất nhanh đánh giá nàng liếc mắt một cái, khách khí cháu gái tựa hồ quá đặc không tồi, mới thở dài nói: “Vương gia, Vương phi.”

“Thỉnh Hầu gia không cần đa lễ, ngài là Vương phi cậu, liền cũng là bốn vương cậu, ” Hạ Hành trả thi lễ, “Thỉnh không cần như thế khách khí.”

Điền Tấn Kha cười đứng thẳng thân, ngữ khí ôn hòa nói: “Một khi đã như vậy, hạ quan liền đành phải hơn lễ , Vương gia mời theo hạ quan .” Hắn trên mặt ý cười mặc dù hiền lành không ít, nhưng lời nói và việc làm lại như cũ tuân thủ tôn ti. Khả mặc dù như vậy, vẫn sẽ làm nhân cảm thấy được, thái độ của hắn quả thật thân cận không ít.

Khúc Khinh Cư nhìn mình vị này cậu, khó trách tài năng ở trong kinh thành hỗn đắc phong sinh thủy khởi, như vậy làm việc ai không tán thành hảo, có thể thấy được chuyện thương loại vật này có bao nhiêu trọng yếu.

Nam tân cùng nữ quyền là tách ra dùng yến , đãi Hạ Hành theo Điền Tấn Kha sau khi rời đi, Khúc Khinh Cư đổi cách chính mình năm bước xa điền khôn cười cười, mới xoay người lên sớm chuẩn bị tốt cỗ kiệu.

Nhìn thấy cỗ kiệu bị mạnh mẽ mẹ nâng lên đi xa, điền khôn trên mặt lộ ra ý cười, nhìn chính hắn một muội tử tựa hồ quá đặc cũng không tệ lắm, bọn họ người một nhà cũng coi như buông xuống chút tâm. Bất tay vác tại phía sau, hắn chậm rãi đi đến bên trong đi, lập tức trên mặt ý cười lại phai nhạt chút, chính là này hoàng gia lòng người tư hay thay đổi, cũng không biết Đoan vương đãi muội tử hay không có thể như nhau hiện tại thật là tốt.

Chính hắn chính là nam nhân, tự nhiên hiểu được nam nhân những tâm tư đó, hướng chi Đoan vương cái loại này nhìn quen sắc đẹp nam nhân đâu?

Cỗ kiệu mang tới cổng trong sau liền dừng, Khúc Khinh Cư hạ kiệu, liền gặp được La thị mang theo một người tuổi còn trẻ cô nương đứng ở cách đó không xa, nàng đi nhanh vài bước tới rồi La thị trước mặt, phức thân nói: “Gặp qua mẹ.”

La thị mang theo phía sau cô nương vội trở về một cái lễ sau, mới thân thủ giữ chặt tay nàng nói: “Nhìn gầy chút, mau mau tùy ta một đạo đi vào, này mới vừa đầu xuân rét tháng ba lợi hại rất.”

Thiên hạ trường bối đều giống nhau, nhìn thấy lâu không gặp gỡ vẫn bối, tổng yếu cảm thấy được đối phương gầy. Khúc Khinh Cư nghe vậy cười thân thiết khoác ở La thị thủ: “Làm sao liền gầy, cả vương phủ đều từ ta trông coi, người phía dưới cũng không dám chậm đối đãi.”

La thị đem nàng đương nửa nữ nhân đau, thấy nàng thân cận tự chính mình, trong lòng tự nhiên cao hứng, vỗ tay nàng từ ái nói: “Người trông nom lớn như vậy cái vương phủ, há có không phiền lụy , ăn được dù cho đó cũng là vô ích .” Nói xong, mà bắt đầu hỏi nàng trong phủ nhân có phải hay không hảo trông nom, lại hỏi nàng ăn ở lại có hay không không hài lòng , dạng như vậy cùng kính quý phi hỏi Hạ Hành bộ dáng cũng kém không bao nhiêu .

Khúc Khinh Cư nhất nhất sau khi trả lời, gặp La thị phía sau đi theo cô nương thủy chung lẳng lẳng , liền hỏi nói: “Mẹ, như vậy dấu hiệu cô nương là nhà ai , nhìn làm cho người ta nhận không được thích.”

La thị dưới chân dừng lại, mắt nhìn Khúc Khinh Cư nói cô nương, thấy nàng mặt đã muốn đỏ bừng, mới nói: “Nói đến nàng cùng người cùng năm, chỉ so người nhỏ hơn hơn tháng, người kêu nàng thanh muội muội cũng là thích hợp. Đây là ta nhà mẹ đẻ Đại diệt nữ Văn Dao, ngày sau các người ở chung thời gian nhiều, cho nên khiến cho các người trông thấy.”

Văn Dao, La Văn Dao? Khúc Khinh Cư nhất thời hiểu được, vị này chính là chỉ hôn cấp Hạ Minh vị kia La gia cháu ruột nữ ? Nàng gặp La Văn Dao lúc này đã muốn rặng mây đỏ đầy trời, cũng không đem lời nói toạc, chính là cười nói: “Cô muội muội này ta thích.”

La thị nghe nàng nói được kỳ cục, cười thở dài: “Một ít ngày không thấy, càng phát ra bốn cột.” Nói xong, kéo La Văn Dao lại đây, làm cho hai người một tả một hữu đi ở bên cạnh mình, “Bất quá, người thích cô muội muội này, ta cũng liền yên tâm.”

Khúc Khinh Cư hiểu được La thị ý tứ, hảo hảo một cô nương bị chỉ cho không được sủng hoàng tử, không phải nhà ai đều nguyện ý. Hoàng thất nước đục, phu quân không được sủng, Trục lý lại các không đơn giản, nếu không nhân chiếu ứng, không chừng đắc ăn nhiều ít mệt.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng lộ ra ý cười, “Mợ chỉ để ý yên tâm, ta chắc chắn đem Văn Dao muội muội đương thân muội muội đau.” Hoàng gia bốn con dâu, cố tình có ba cho nhau chen nhau đổi tiền mặt, nàng cùng La Văn Dao thân cận, cũng không phải cái gì chuyện xấu. Bất quá nàng nhưng thật ra thật không ngờ, La gia nhân hội thật sự đi một bước này, có thể thấy được là thật tâm yêu thương cái cô nương này.

La Văn Dao lẳng lặng nghe cô cùng Đoan vương phi nói chuyện, nàng ngày xưa nghe qua không ít Đoan vương phi chưa lấy chồng tiền bị kẻ mẫu chậm rãi chuyện, hôm nay vừa thấy chân nhân, lại cảm thấy được đó là một cực chói mắt nữ nhân, một cái nhãn mày một nụ cười đều là phong tình, làm cho nàng không hiểu có loại hướng tới cùng thân cận ý.

Nhân rất dễ bị cùng mình bất đồng nhân hấp dẫn, La Văn Dao tính tình văn tĩnh thanh nhã, tương lai phụ quân cùng Đoan vương lại không có xung đột, nhìn thấy Khúc Khinh Cư đãi nàng hữu hảo sau, tự nhiên dễ dàng sinh ra thân cận ý, cho nên đi vào phòng sau, hai người đã bắt đầu nói lên nói.

Đã muốn ngồi ở trong phòng La lão thái thái nhìn thấy này tình cảnh, lộ ra một cái yên tâm ý cười, nhìn này Đoan vương phi tốt hơn theo Điền gia tính tình đa tạ.

Ở đây nữ quyến đều là cùng điền la hai nhà có điều, so sánh thân cận, cùng Khúc Khinh Cư ở chung đứng lên cũng không trở thành quá mức câu nệ, chính là đang nghe nghe thấy Đoan vương tùy Khúc Khinh Cư một khối lúc đến, cảm khái vài câu.

Có người nhận thấy được Đoan vương phi cùng La gia cô nương cùng nhau tiến vào, trong lòng hiểu được là chuyện gì xảy ra, cũng không có ai nói toạc, chỉ nói chút trong kinh chuyện lý thú giết thời gian.

“Nghe nói năm trang xem đến đây một vị cao nhân, giải đoán sâm phi thường linh nghiệm, đãi hoa triều sau, ta mang người trong nhà đi cầu một cầu.”

“Năm trang xem không phải ở kinh giao sao, người chừng nào thì đi, chúng ta một đạo đi cầu cái ký.”

Khúc Khinh Cư nghe này đoạn nói chuyện với nhau, đặt xuống tay lý trà chén nhỏ, đại long hương phật đạo giai thịnh hành, triều đình vẫn chưa đến đỡ na một loại, nhưng thật ra dân chúng các hữu tín ngưỡng.

La thị gặp Khúc Khinh Cư tựa hồ đối với năm trang quan cảm hứng thú, nhân tiện nói: “Kia năm trang xem là trong kinh lớn nhất đạo quan, ngay tại kinh giao mây trắng trên núi, các nàng nói được lợi hại chân nhân chắc là huyền Linh Chân nhân, người nếu là có hứng thú, cũng có thể đi cầu một cầu.”

Khúc Khinh Cư cười cười: “Cũng không phải tất, nhân vận mệnh như thế nào, ông trời sớm đã nhất định, tính đi tính lại ngược lại gây phúc khí.” Nàng mặc dù không phải kiên định thuyết vô thần người, nhưng lại tin tưởng phúc khí hội việt tính việt mỏng loại này cách nói, cho nên đối với xin sâm loại chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú.

Thật không ngờ Khúc Khinh Cư sẽ nói như vậy, La thị kinh ngạc ngẩn người, mới gật đầu nói: “Lời này cũng có để ý.”

La Văn Dao ở bên cạnh nghe được tâm đầu nhất khiêu, nhìn thấy Khúc Khinh Cư ánh mắt dẫn theo ti kính ý, có như vậy rộng rãi lòng dạ, thế gian có bao nhiêu nữ tử có thể làm được? Lúc này nàng mới cảm giác mình ngày ngày lo lắng xuất giá về sau đến cỡ nào tự tìm phiền não, sớm đã nhất định chuyện tình nhiều tư không giống, không bằng nghĩ như thế nào quá ngày lành, đây mới là lớn nhất phúc khí.

Nghĩ vậy, La Văn Dao xem Khúc Khinh Cư ánh mắt dẫn theo một tia cảm kích, trên mặt cũng nhiều vài tia ý cười.

Yến hội qua đi, mọi người nghe xong một hồi lâu mới đứng dậy cáo từ, Khúc Khinh Cư ở nhân đi được không sai biệt lắm sau, mới đứng dậy dắt La thị thủ nói: “Mợ, ta cũng nên hồi phủ.”

La thị có chút không tha, nhưng lại không thể không nói: “Trong phủ cố lấy thân thể của mình, người trong phủ nhiều, người phải nhiều chú ý chút.” Đây là đang nhắc nhở này tiểu thiếp, nhưng là lấy La thị thân phận, cũng không thiệt nhiều nói.

Khúc Khinh Cư gật gật đầu, mới xoay người vào cổ kiệu, nhìn La thị liếc mắt một cái sau, mới khiến cho người thả hạ màn.

Nhìn thấy cổ kiệu biến mất ở cổng trong ngoại, La Văn Dao thấp giọng thở dài: “Đoan vương phi thực là diệu nhân.”

La thị nhìn chất nữ liếc mắt một cái, nhớ tới từng tại Xương Đức công phủ nhận hết khi dễ ngoại sinh nữ, thở dài một hơi, hy vọng Đoan vương có thể vẫn mãi nàng như vậy hảo.

“Người phải nhớ kỹ, nữ nhân phải quá ngày lành, đầu tiên sẽ đối chính mình tốt một chút, ngay cả bản thân đều ủy khuất chính mình, người khác liền càng phải ủy khuất người.” La thị lời nói thấm thía mở miệng, “Thành vương mặc dù không thể Hoàng Thượng sủng ái, nhưng ta từng thấy quá hần, là khoan dung tính tình, người không cần quá mức lo lắng.”

“Cô.” La Văn Dao mặt nhất thời đỏ lên, ngưng ngừng trung lại ngậm vài tia chờ mong.

Tường Thanh Hậu phủ cửa, Hạ Hành nhìn đến Khúc Khinh Cư theo bên trong kiệu đi tới, trên mặt lộ ra vài phần ý cười, làm cho bồi đứng một bên điền khôn nhìn không được đi theo nhìn quá khứ.

Hần nhìn thấy Đoan vương đi hướng biểu muội, có lẽ là bởi vì hai người dung mạo quá tốt, có lẽ là hai người cười đến say lòng người, này hình ảnh có vẻ thập phần xinh đẹp, chính là lại xinh đẹp đặc không đủ chân thật.

Điền khôn trừng mắt nhìn, có lẽ là chính mình suy nghĩ nhiều đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cục xuất hiện cái chân chính nhuyển muội chỉ =. =

Cảm tạ linlinlee, như tủy, ll, vài vị thật to địa lôi, cảm tạ tình nguyện hoả tiễn. Sao sao đất

36. Chương 36

Tháng giêng sơ tám, triều đình khai triều, trong kinh thành lui tới xa mã cổ kiệu cuối cùng bớt chút, ngã tư đường hai bên tiểu bán hàng rong cũng dần dần nhiều hơn.

Bất quá này mới vừa khai triều, trên triều đình liền gây ra một đại sự, bởi vì có quan viên sâm Thụy vương ở Giang Nam cho vay nặng lãi, tham dự muối chính cũng mở đồ phường: sòng bài chuyện tình, việc này vừa ra, nhất thời dẫn tới sóng to gió lớn. Ở này sự huyền càn lúc càng lớn ngày thứ ba, này quan viên thể nhưng giận dữ mắng mỏ Thụy vương có tội giết mình, thậm chí uy hiếp người nhà của hắn, sau khi nói xong, đúng là làm trở cả triều cao thấp một đầu đâm chết ở trên đại điện màu vàng cái khay long thừa trọng trụ thượng.

Lần này tử quả thực là thủyicorn vào nồi chảo lý, tạc đặc cả kinh thành đều lật trời, Hoàng Thượng sinh sôi bị tức vụng ở trên đại điện. Trong lúc nhất thời, trong kinh thành mỗi người cảm thấy bất an, sợ liên lụy đến trên người mình.

Đoan trong vương phủ, Khúc Khinh Cư đảo gần đây càng ngày càng nhiều bá thiếp, cau mày nói: “Về sau nếu là có người lại đến bá phỏng, đã nói ta bị bệnh, Vương gia sự vụ bận rộn, cũng không ở trong phủ, không thể tiếp đãi lại khách.” Lúc này Hạ Kỳ cùng Hạ Uyên đang ở đầu pháp, Đoan vương phủ không cần phải đi hầu này náo nhiệt.

Trong kinh thành đủ thông minh quan viên hần là đã muốn phát hiện, đâm chết quan viên cùng Trữ vương có can hệ, Trữ vương cùng Thụy vương hai bên nhân lúc này chính khắp đặc lợi hại, những người khác lúc này là mừng rỡ xem náo nhiệt, làm gì đi thang này than hồn thủy?

Mộc Cận gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ, gặp Vương phi sắc mặt tứ thâm trầm, nhân tiện nói: “Buổi sáng Xương Đức công phủ người đến quá, nói là lão thái thái tường niệm ngài.”

Khúc Khinh Cư nghe vậy chầm chọc cười nói: “Năm đó ta ở Xương Đức công phủ cũng không thấy lão thái thái nghĩ muốn ta, lúc này nhưng thật ra nghĩ tới,” nàng xem không được Xương Đức công phủ cái loại này diễn xuất, “Bọn họ hiện giờ thượng triều không ai, đơn giản là muốn đánh nhau lão thái thái cờ hiệu đến thám thính tin tức, nói cho truyền lời nhân, đã nói ta năm rồi bị hàn, hiện giờ lạnh lùng liền chịu không nổi bị bệnh.”

Dù sao Xương Đức công phủ thanh danh đã muốn đủ kém, nàng thì không ngại nhiều thiêm điểm phá hư thanh danh, dù sao Lương thị ngược đãi vợ cả di nữ là vấn đề đóng thuyền chuyện tình.

“Tốt như vậy, miễn cho những người này không biết xấu hổ bò lên,” bên cạnh Ngân Liễu cấp góc sáng sửa đồng sư chầu than trung thêm vào một ít chỉ bạc không khói than, có chút lòng đầy cảm phẫn, “Nô tỳ chỉ sợ cho bọn họ vài phần mặt, ngày sau liền đi theo hướng lên trên niêm.”

Khúc Khinh Cư nghe thế loại cách nói, nhin cười không được cười, “Người suy nghĩ nhiều quá, Xương Đức công phủ tuy rằng không biết xấu hổ, nhưng còn không đến mức thượng vội vàng.” Lấy Xương Đức công tính tình, như thế nào bỏ được ủy khuất Lương thị, về phần Lương thị càng không khả năng muốn gặp đến chính mình, duy nhất chân chính muốn cùng Đoan vương phủ chuẩn bị cho tốt quan hệ có thể là khúc lão thái thái, đáng tiếc nàng hiện giờ lớn tuổi, Xương Đức công phủ sớm đã không phải là của nàng thiên hạ.

Mộc Cận nhìn Ngân Liễu liếc mắt một cái, không cho nàng nói sau một ít không nên nói lời, Ngân Liễu gần đây càng ngày càng không có quy củ, đó là Vương phi thái độ làm người dày rộng, nàng cũng không nên ý vào Vương phi coi trọng, mà đã quên bốn phận của mình.

Ở Mộc Cận nhìn chằm chằm hạ, Ngân Liễu biết mình mất quy củ, vội ngậm miệng, nếu không dám hồ ngôn loạn ngữ.

Thấy giữa hai người động tĩnh, Khúc Khinh Cư cười cười nhưng không có lên tiếng, Ngân Liễu tính tình quả thật nóng nảy chút, từ Mộc Cận quần áo hạ xuống, cũng miễn cho về sau tại đây tính tình thượng có hại.

Thụy trong vương phủ, Hạ Uyên mặt âm trầm tap nát một cái chén trà: “Hạ Kỳ lần này thật đúng là chơi một cái hảo thủ đoạn!” Nghĩ đến một ít đầu đâm chết ở trên đại điện quan viên, Hạ Uyên sách tóm tắt đặc phần nô thật cực điểm, hần khi nào cần đi uy hiếp như vậy một cái tiểu quan viên? ! Hiện giờ sự tình đã muốn huyền không thể dàn xếp, phụ hoàng vì bình ổn thiên hạ từ từ chúng khẩu, đúng là bỏ qua hần vào triều tư cách, thậm chí ngay cả vương phủ cũng không nhượng xuất.

Hần vẫn cùng lão Đại không đúng cái khay, nhưng bởi vì phụ hoàng thiên vị, trên triều đình tranh đấu rất ít ném qua mặt, không ngờ rằng lần này hội trống lớn như vậy cái té ngã.

“Vương gia, việc này chỉ sợ có chút khó giải quyết, dựa vào tại hạ suy nghĩ, hiện tại việc cấp bách đó là đem Giang Nam chuyện lau khô sạch,” một cái cửa khách khuyên giải an ủi nói, “Việc này bị Trữ vương huyền lớn như vậy, Hoàng Thượng chắc chắn phái người đi Giang Nam kiểm chứng, chỉ cần việc này không có chứng cứ, như vậy cho dù chết lại vài người cũng không phải cái đại sự gì.” Trong lòng của hần kỳ thật rõ ràng, việc này mặc kệ Vương gia có thể hay không trích thanh, vu thanh danh thượng luôn có ngại.

Thế nhân thường thường tin tưởng chuyện xấu, không đi tin tưởng chuyện tốt, cho dù đến lúc đó chứng minh sự tình cùng Vương gia không quan hệ, tại cái khác mắt người trung cũng bất quá là Hoàng Thượng nghĩ muốn giữ gìn Vương gia, mới cố ý đặc xá Vương gia vô tội thôi. Huống chi, Vương gia vốn là làm xuống việc này.

“Chết lại vài người không phải đại sự?” Hạ Uyên cười lạnh mắt nhìn này môn khách, ngược lại nhìn về phía một người môn khách, “Cao đặc, người nói lần này phụ hoàng hội phái ai đi Giang Nam tra án?”

Bị trở thành cao đặc môn khách cũng không có bởi vì Hạ Uyên điểm danh mà vội vàng mở miệng, hần trầm ngâm sau một lúc lâu, mới nói: “Vương gia, ngài là Hoàng Thượng sủng ái nhất hoàng tử, giá đối với ngài mà nói, so với cái gì cũng có lợi. Hiện giờ Trữ vương động tác càng lúc càng lớn, đã muốn khiến cho hoàng

thượng kiêu kị, tại hạ nếu là không có đoán sai trong lời nói, Hoàng Thượng hội phái Thành vương cùng một vị Hoàng Thượng thiên vị quan viên đi Giang Nam.”

“Lão Tứ?” Hạ Uyên nhíu mày, “Lão Tứ từ trước đến nay nhất gan không chủ kiến, không cần lo lắng quá mức, duy nhất lo lắng đó là bồi làm được quan viên.”

“Hiện giờ trên triều đình thụ...nhất Hoàng Thượng tín nhiệm quan viên có bốn, một là Tường Thanh Hậu Điền Tấn Kha nhậm Đại Lý tự thiếu khanh, nhưng là người này là Đoan vương phi cậu, Hoàng Thượng sẽ không phái hắn đi; hai là Binh Bộ Thượng Thư La Trường Thanh, nhưng là người này là Thành vương điện hạ nhạc phụ tương lai, Hoàng Thượng càng không khả năng phái hắn; ba là đã muốn đảm nhiệm lần này khoa cử chủ khảo hồng nguyên các Đại học sĩ lục cảnh hồng; cho nên bài trừ ba người này, chỉ còn lại có hữu thừa ngụy quảng có khả năng nhất đi theo, mà ngụy quảng người này thủ đoạn tròn năng lực mặc dù không nhiều lắm, nhưng thập phần thức thời, làm việc từ trước đến nay chịu Hoàng Thượng yêu thích.” Cao đặc làm một cái ấp, ý vị thâm trường nói, “Vương gia, tại hạ này hết thấy phỏng đoán, toàn bộ giai thành lập ở Hoàng Thượng đối ngài thiên vị mặt trên.”

Hạ Uyên nghe xong lời này, ngồi trở lại ghế trên trầm tư một chút nhân, trên mặt lo lắng dần dần bình tĩnh trở lại: “Cao tiên sinh ý tứ bốn vương minh bạch, các người đều lui ra đi.”

Nghe được Vương gia đối với chính mình xưng hô biến hóa, cao đặc thần sắc bình tĩnh cùng với khác môn khách lui ra ngoài, đi ra chính viện, hắn mới loát chính mình không coi là nhiều chòm râu, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm mặt khác môn khách ghen tị tâm mất ra vương phủ.

Thiên Khải cung trong chính điện, Hạ Hành chờ tam huynh đệ đứng ở phía dưới, tả hữu còn đứng mấy quan viên, có lẽ là bởi vì long chỗ ngồi khánh đức để sắc mặt quá mức khó coi, sắc mặt của bọn hắn đều một cái so với một cái trầm trọng.

Trên triều đình về tra rõ Thụy vương sổ con đã muốn không dưới trăm phân, khánh đức để cho dù có tâm cũng áp không dưới, hắn hơi có vẻ lão thái mặt lúc này có vẻ càng thêm tang thương, nhìn thấy phía dưới đứa con cùng các thần tử cũng có chút bất đắc dĩ: “Thụy vương việc, trăm trong lòng vẫn có nghi ngờ, đợi điều tra thanh sự thật sau lại chỉ định đoạt.”

Cứ việc mọi người đều biết còn đây là sự thật, nhưng lúc này không thể không hô to Hoàng Thượng anh minh, sau đó bắt đầu vi phái ai đi Giang Nam mà giành ăn.

“Tốt lắm, chuyện các người kể trăm tâm lý nắm chắc, ngày mai trên triều đình trăm thì sẽ hạ ý chỉ, đều lui ra đi.” Khánh đức để trong lòng có lẽ cũng là hiểu được việc này là thật hiểu rõ, chính là luyến tiếc tội vu tội thiên vị đứa con, liền tâm phiền ý loạn đem người chạy đi ra ngoài.

Hạ Kỳ sắc mặt có chút nhục nhã ra chính điện, cũng không thêm nhìn tới Hạ Hành cùng Hạ Minh hai người, phát tay áo liền đi, có thể thấy được kỳ tâm lý có bao nhiêu căm tức.

Hạ Minh nháy mắt nhìn nhìn vội vàng rời đi đại ca, lại quay đầu xem bên người Nhị ca, tựa hồ đang đợi ý tứ của hắn.

“Thiên không còn sớm, chúng ta ca lương cũng trở về phủ đi, ” Hạ Hành cười đến thập phần tùy tính, “Tứ đệ cùng Nhị ca một đạo đi?”

“Nhị ca trước hết mời, ” Hạ Minh nghe vậy, lễ phép thỉnh Hạ Hành đi trước.

“Huynh đệ chúng ta làm gì chú ý này đó, ” Hạ Hành vỗ vỗ vai hắn, dẫn đầu bước ra bước chân, nhưng không biết cố ý vẫn là vô tình, luôn tận lực cùng Hạ Minh sánh vai đi trước.

Hai người đi đến cửa cung, liền gặp được xuống xe ngựa Hạ Uyên, Hạ Uyên mặc trên người nhất kiện xanh ngọc gấm bào, thoát nhìn so với ngày xưa trầm tĩnh hai phần, tựa hồ nhìn ngay cả mặt cũng trắng không ít.

Ba người gặp mặt lẫn nhau chào sau, Hạ Uyên nhìn thấy hai người nói: “Nhị ca cùng Tứ đệ đây là chuẩn bị xuất cung?”

Hạ Hành trong lòng mặc dù rõ ràng Hạ Minh lúc này hắn là đi ở trong phủ, mà không phải xuất hiện ở cửa cung, trên mặt lại nhất phái tự nhiên nói: “Đúng là như thế.”

“Kia đệ đệ trước hết cáo từ, ” Hạ Uyên trên mặt lộ ra mỉm cười, “Nhị ca cùng Tứ đệ đi thông thả.”

“Tam ca thỉnh, ” bởi vì ngày thường Hạ Uyên không lớn phản ứng chính mình, đột nhiên nghe được Hạ Uyên nhắc tới hắn, hạ bên ngoài lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức cười trở về một cái lễ, “Đệ đệ sẽ không quấy rầy Tam ca .”

Hạ Uyên gật gật đầu, mới mang theo một cái thái giám đi nhanh hướng Thiên Khải cung phương hướng bước vào, kia màu xanh ngọc bóng lưng có vẻ có chút lo lắng.

Nhìn thấy một màn này, Hạ Hành nhìn về phía Hạ Minh , trên mặt ý cười phai nhạt vài phần, đái hai người tách ra lên xe ngựa , Hạ Hành vỗ vỗ vai hắn: “Tứ đệ, bảo trọng.”

Hạ Minh cười thở dài nói: “Nhị ca, đi thông thả.”

Nhìn thấy ấn Đao vương phủ chữ xe ngựa xuất cung môn, Hạ Minh mới lên nhà mình xe ngựa, chờ xe mình buông sau, trên mặt hắn cười chậm rãi tiêu thất, trong mắt hơn vài phần bất đắc dĩ cùng chua xót.

Vừa xuống xe ngựa, Hạ Hành mới vừa bước vào cửa phủ, ngẩng đầu liền nhìn đến bay lượn trên không trung con diều, hắn hí mắt nhìn hạ, nhíu mày nhìn về phía đi theo phía sau Minh Hoà: “Điều tra rõ là ai ở phóng, ngày sau trong phủ không được người thả bực này đồ vật này nọ.” Tiền triều đã có người dùng phóng con diều hướng mặt ngoài truyền lại tin tức, hiện giờ kinh thành đúng là lòng người bàng hoàng là lúc, hắn Đao vương phủ cũng không muốn ra cái thám tử.

“Là, ” Minh Hoà đối phía sau mấy thái giám một cái ngoắc, mấy thái giám vội rất nhanh lui xuống, tranh thủ dùng tốc độ nhanh nhất tìm được phóng con diều nhân.

Chính viện trung, Khúc Khinh Cư mỉm cười nhìn thấy kia bay lên mỹ nhân con diều, quay đầu đối Mộc Cận nói: “Nhìn một cái, đây không phải có người dùng tới này thủ đoạn ?”

Mộc Cận cũng cười đến ôn hòa: “Vương phi liệu sự như thần.”

Chính là không biết là ai như vậy không lâu đầu óc, cố tình ở phía sau làm ra như thế chuyện ngu xuẩn?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có trùng thỉnh mọi người giúp tróc hạ xuống, còn chưa khỏi hẳn ngu xuẩn tác giả này sẽ cùng uống thuốc sau đích buồn ngủ cảm chỉ đấu tranh, mau thua trận . .

37. Chương 36: Tranh Phong

Editor: Gà

Mùng tám tháng giêng, triều đình khai triều, cuối cùng xe ngựa cổ kiệu đi qua đi lại trong Kinh thành đã giảm bớt, quán nhỏ buôn bán hai bên đường phố cũng dần dần nhiều hơn.

Nhưng mới vừa khai triều, trên triều đình bỗng nổi lên một chuyện lớn, bởi vì có quan viên tố cáo Thụy vương cho vay lãi suất cao ở Giang Nam, tham gia buôn muối và mở sòng bạc, chuyện này vừa nổ ra, lập tức đưa đến sóng to gió lớn. Vào ngày thứ ba chuyện này huyền náo càng ngày càng lớn, quan viên này giận dữ mắng mỏ Thụy vương có tội giết mình, thậm chí uy hiếp người nhà của ông ta, sau khi nói xong, đâm đầu vào cây cột Bàn Long màu vàng trong đại điện tự tử.

Lần này xem như quả thật nước đã bắn vào trong chảo dầu, cả Kinh thành đã muốn nổ tung, trên đại điện Hoàng thượng bị chọc tức đến choáng váng. Trong lúc nhất thời, người người trong Kinh thành đều cảm thấy lo lắng, chỉ sợ dính líu đến mình.

Bên trong phủ Đao Vương, gần đây Khúc Khinh Cư càng ngày càng nhận được nhiều báo thiệp, cau mày nói: “Sau này nếu có người lại đến thăm, thì nói ta bị bệnh, Vương gia bận rộn, cũng không ở trong phủ, không thể nào tiếp đãi khách khứa.” Vào lúc này Hạ Kỳ và Hạ Uyên đang đấu pháp, phủ Đao Vương không cần phải dính vào mấy cái ồn ào này.

Những quan viên đủ thông minh trong Kinh thành cũng đã phát hiện, quan viên đâm đầu chết kia có liên quan đến Ninh Vương, bây giờ người của Ninh Vương và Thụy vương đang đâm đá lẫn nhau, vào lúc này những người khác đều mừng rỡ xem náo nhiệt, cần gì phải bước vào vũng nước đục này?

Mộc Cận gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ, thấy sắc mặt Vương phi thâm trầm, bèn nói: “Buổi sáng người của phủ Xương Đức công đã đến, nói lão thái thái thương nhớ ngài.”

Khúc Khinh Cư nghe vậy châm chọc cười nói: “Năm đó khi ta ở phủ Xương Đức công cũng không thấy lão thái thái nhớ đến ta, bây giờ lại nghĩ đến.” Nàng ghét bỏ trò hề của phủ Xương Đức công: “Hiện nay bọn họ không có người trong triều đình, nên muốn nhờ lão thái thái đến thăm dò tin tức, cho người báo lại, nói năm trước ta bị lạnh, hôm nay chịu không nổi nên bị bệnh rồi.”

Dù sao thanh danh phủ Xương Đức công đã quá kém, nàng cũng không ngại đổ thêm tiếng xấu, dù sao Lương thị ngược đãi nữ nhi con vợ cả là chuyện vãn đã đóng thuyền.

“Tốt quá, miễn để cho những người này không biết xấu hổ cứ quần lên.” Ngân Liễu bên cạnh đang bỏ thêm một ít ngân vào chậu than để bớt khói, lòng cảm phẫn: “Nô tỳ chỉ sợ cho bọn họ mặt mũi rồi, sau này sẽ bầm dính luôn.”

Khúc Khinh Cư nghe thế, không nhịn được cười: “Người nghĩ nhiều rồi, mặc dù phủ Xương Đức công không cần thể diện, nhưng vẫn chưa đến mức gấp gáp.” Dựa vào tính tình của Xương Đức công, sao có thể để Lương thị chịu uất ức, về phần Lương thị thì bà ta càng không muốn gặp mình, người duy nhất muốn tạo quan hệ với phủ Đoan Vương chỉ có thể là Khúc lão thái thái, đáng tiếc nay bà ấy đã lớn tuổi, phủ Xương Đức công đã sớm không phải là thiên hạ của bà ta rồi.

Mộc Cận nhìn Ngân Liễu, không để nàng tiếp tục nói chuyện không nên nói nữa, gần đây Ngân Liễu càng ngày càng không có quy củ rồi, dù Vương phi là người khoan hậu, nhưng nàng ấy cũng không nên ý vào sự xem trọng của Vương phi, mà quên bốn phận của mình.

Bị Mộc Cận nhìn chăm chăm, Ngân Liễu biết mình mất quy củ, vội ngậm miệng, không dám nói xằng nói bậy nữa.

Nhìn thấy động tác giữa hai người, Khúc Khinh Cư cười cười nhưng không nói gì, quả thật tính tình Ngân Liễu có chút nóng nảy, để Mộc Cận quản giáo, cũng tránh cho sau này bị thua thiệt ở đây.

Trong phủ Thụy vương, Hạ Uyên âm trầm đập bể một ly trà: “Lần này thủ đoạn của Hạ Kỳ thật hay!” Nhớ đến một ít quan viên đâm đầu chết trên đại điện, Hạ Uyên lại cảm thấy tức giận đến cùng cực, từ lúc nào mà hắn ta có thể bị một tên quan viên nhỏ nhoi như vậy uy hiếp chứ?! Hôm nay chuyện đã huyền ảo không thể dàn xếp, phụ hoàng vì bình ổn miệng lưỡi thế gian, đành phải miễn tư cách vào triều của hắn ta, thậm chí còn không thể bước ra khỏi vương phủ.

Hắn ta và lão Đại không hợp nhau, nhưng bởi vì phụ hoàng thiên vị, tranh đấu trên triều đình rất ít bị thua thiệt, không ngờ rằng lần này té một cú đau như vậy.

“Vương gia, e rằng chuyện này hơi khó giải quyết, bây giờ việc cấp bách chính là dọn dẹp sạch sẽ chuyện ở Giang Nam.” Một môn khách khuyên lơn: “Chuyện này bị Ninh Vương huyền ảo lớn như vậy, chắc chắn Hoàng thượng sẽ phái người đến Giang Nam kiểm chứng, chỉ cần không có chứng cứ, như vậy thì dù có chết mấy người cũng không có gì lớn.” Thật ra trong lòng y rõ ràng, mặc dù Vương gia có rửa sạch đến đâu thì thanh danh vẫn bị trở ngại.

Người đời thường tin vào chuyện xấu, không tin chuyện tốt, cho dù đến lúc đó chứng minh chuyện không liên quan đến Vương gia, nhưng trong mắt những người khác cũng chỉ nghĩ Hoàng thượng muốn bảo vệ Vương gia, mới cố ý đặc xá cho Vương gia vô tội thôi. Huống chi, Vương gia vốn đã làm những chuyện này.

“Chết vài người mà không phải chuyện lớn sao?” Hạ Uyên cười lạnh liếc nhìn môn khách này, rồi nhìn về phía một môn khách khác: “Cao Đặc, người nói xem lần này phụ hoàng sẽ phái ai đến Giang Nam tra án?”

Cao Đặc không vì Hạ Uyên điểm tên mà vội vàng nói, sau khi y trầm ngâm một hồi lâu, mới nói: “Vương gia, ngài là hoàng tử mà Hoàng thượng sủng ái nhất, việc này đối với ngài mà nói, có lợi hơn bất cứ điều gì khác. Hôm nay động thái của Ninh Vương càng lúc càng lớn, đã khiến Hoàng thượng kiêng kỵ, nếu tại hạ

đoán không sai, Hoàng thượng sẽ phái Thành vương và một vị quan viên được Hoàng thượng trọng dụng đến Giang Nam.”

“Lão Tứ?” Hạ Uyên nhíu mày: “Từ trước đến giờ lão Tứ nhất gan không có chủ kiến, không cần quá mức lo lắng, lo lắng duy nhất chính là quan viên kia.”

“Hiện giờ trên triều đình có bốn quan viên được Hoàng thượng tin tưởng, một là Tường Thanh hầu Điền Tấn Kha - Thiếu Khanh Đại Lý Tự, nhưng người này là cữu cữu của Đoan Vương phi, Hoàng thượng không sẽ phái ông ta đi; hai là Binh Bộ Thượng Thư La Trường Thanh, nhưng người này là nhạc phụ tương lai của Thành vương Điện hạ, Hoàng thượng càng không thể phái ông ấy; ba là người đã đảm nhiệm chức chủ khảo của khoa cử lần này Đại học sĩ Lục Cảnh Hồng của Hồng Nguyên các; cho nên loại bỏ ba người này, chỉ còn lại hữu thừa Ngụy Văn Quảng có khả năng nhất, mà mặc dù thủ đoạn của Ngụy Văn Quảng này không nhiều lắm, nhưng vô cùng thục thời, làm việc từ trước đến giờ luôn khiến Hoàng thượng yêu thích.” Cao Đặc cúi đầu, ý vị sâu xa nói: “Vương gia, những gì tại hạ phỏng đoán, toàn bộ đều dựa vào việc Hoàng thượng thiên vị ngài mà thôi.”

Hạ Uyên nghe xong, ngồi xuống ghế trầm tư một lúc, trên mặt nóng nảy dần dần bình tĩnh lại: “Ý của Cao tiên sinh Bồn vương đã hiểu, các người đều lui ra đi.”

Nghe xưng hô của Vương gia với mình đã thay đổi, thần sắc Cao Đặc vẫn bình tĩnh lui ra ngoài với các môn khách khác, sau khi ra khỏi chính viện, ông ta mới vuốt chòm râu, cười híp mắt rồi ra khỏi vương phủ trong ánh mắt ghen tỵ của các môn khách khác.

Trong chính điện cung Thiên Khải, ba huynh đệ Hạ Hành đứng phía dưới, vài quan viên đứng trái phải, có lẽ vì trên long tọa sắc mặt Khánh Đức để quá khó xem, sắc mặt của bọn họ càng nặng nề hơn.

Trên triều đình không ít người yêu cầu điều tra rõ việc của Thụy vương, cho dù Khánh Đức để có lòng cũng không ép xuống nổi, vào lúc này về mặt già nua của ông càng lộ vẻ tang thương, cũng hơi bất đắc dĩ nhìn nhi tử và các thần tử phía dưới: “Chuyện của Thụy vương, trong lòng trẫm vẫn có nghi ngờ, đợi sau khi điều tra ra sự thật thì sẽ định đoạt tiếp.”

Tất cả mọi người đều biết cái sự thật này, nhưng lúc này không thể không hô to Hoàng thượng anh minh, sau đó bắt đầu tranh giành xem nên phái ai đến Giang Nam.

“Tốt lắm, chuyện các người kể trong lòng trẫm có tính toán, ngày mai trên triều đình trẫm sẽ tự hạ chỉ, lui ra đi.” Có lẽ trong lòng Khánh Đức để cũng hiểu chuyện này là thật, nhưng ông không nỡ trị tội nhi tử mình yêu thương nhất, nên tâm phiền ý loạn đuổi người ra ngoài.

Sắc mặt Hạ Kỳ có chút không tốt ra khỏi chính điện, cũng không thèm nhìn hai người Hạ Hành và Hạ Minh, phát tay áo rồi đi, có thể thấy được trong lòng căm tức bao nhiêu.

Hạ Minh chớp mắt nhìn đại ca vội vã rồi đi, lại quay đầu nhìn nhị ca bên cạnh, dường như đang chờ ý hấn.

“Trời không còn sớm, hai huynh đệ chúng ta cũng trở về phủ thôi.” Hạ Hành cười vô cùng tùy ý: “Tứ đệ đi cùng nhị ca chứ?”

“Nhị ca mời.” Hạ Minh nghe vậy, lễ phép mời Hạ Hành đi trước.

“Huynh đệ chúng ta cần gì phải câu nệ những thứ này.” Hạ Hành vỗ vai y một cái, dẫn đầu bước đi, nhưng không biết cố ý hay vô tình, luôn cố gắng sánh vai với Hạ Minh đi về phía trước.

Hai người đi đến cửa cung, thì gặp Hạ Uyên đang xuống xe ngựa, Hạ Uyên mặc một bộ y phục gấm màu xanh ngọc, xem ra trầm tĩnh hơn hai phần so với thường ngày, hình như nhìn mặt cũng trắng không ít.

Ba người gặp mặt hành lễ xong, Hạ Uyên nhìn hai người nói: “Nhị ca và Tứ đệ chuẩn bị xuất cung sao?”

Mặc dù trong lòng Hạ Hành rõ ràng lúc này Hạ Uyên nên đợi trong phủ, chứ không phải xuất hiện ở cửa cung, trên mặt vẫn tự nhiên nói: “Đúng thế.”

“Vậy đệ đệ cáo từ trước.” Hạ Uyên cười: “Nhị ca và Tứ đệ đi thông thả.”

“Tam ca mời.” Bởi vì thường ngày Hạ Uyên không để ý đến y, đột nhiên nghe Hạ Uyên nhắc đến mình, Hạ Minh chợt kinh ngạc, ngay sau đó cười trả lễ: “Đệ đệ cũng không quấy rầy Tam ca.”

Hạ Uyên gật đầu, mới dẫn theo một thái giám bước nhanh về hướng cung Thiên Khải, bóng lưng xanh ngọc này có vẻ hơi nóng nảy rồi.

Nhìn một màn này, Hạ Hành nhìn về phía Hạ Minh thì nụ cười trên mặt phai nhạt mấy phần, đợi hai người tách ra lên xe ngựa thì Hạ Hành vỗ vai y một cái: “Tứ đệ, bảo trọng.”

Hạ Minh cười thi lễ nói: “Nhị ca, đi thông thả.”

Nhìn đến khi xe ngựa của phủ Đoan Vương ra khỏi cửa cung, Hạ Minh mới lên xe ngựa của mình, sau khi hạ màn che xuống, nụ cười trên mặt y dần biến mất, trong mắt thêm vài phần bất đắc dĩ và khổ sở.

Xuống xe ngựa, Hạ Hành vừa bước vào cửa phủ, ngẩng đầu thì bỗng thấy điều giấy bay lượn trên không trung, hẩn híp mắt nhìn, cau mày nói với Minh Hòa sau lưng: “Tra rõ là ai làm, sau này trong phủ không được để người thả mấy thứ này.” Tiền triều đã có người dùng điều giấy truyền tin ra ngoài, hôm nay lòng người trong Kinh thành đang bàng hoàng, hẩn cũng không muốn thêm một thám thính trong phủ Đoan Vương của mình.

“Dạ.” Minh Hòa ngoắc tay với vài thái giám sau lưng, mấy thái giám vội nhanh chóng lui xuống, dùng tốc độ nhanh nhất tìm người thả điều.

Bên trong chính viện, Khúc Khinh Cự mỉm cười nhìn điều giấy của mỹ nhân tung bay, quay đầu nói với Mộc Cận: “Nhìn xem, đây không phải đã có người dùng thủ đoạn này rồi sao?”

Mộc Cận cũng cười đến dịu dàng: “Vương phi liệu sự như thần.”

Nhưng không biết người nào có não không phát triển vậy đây, cố tình làm ra chuyện ngu xuẩn như thế vào lúc này?

38. Chương 37

Khúc Khinh Cự gặp kia con điều nhẹ nhàng trong chốc lát, sẽ không có Ảnh nhi, có chút đáng tiếc nói, “Ai, hôm nay còn không có tiết trời ấm lại, còn có nhân hạ thoải mái chơi điều, thật đúng là một cái con người tao nhã.”

“Cái gì con người tao nhã, ” Hạ Hành bước đi tiến vào, vừa mới nghe thế một câu, tựa tiểu phi tiểu nói, “Khinh Cự nếu là thích, mang thiên âm sau ta mang người đi dừng trang đi chơi, nghĩ muốn phóng cái gì đều được.”

“Chạy trước mệt,” Khúc Khinh Cự có chút ghét bỏ, “Vương gia nếu là thật sự đau lòng ta, không bằng cho nhiều ta tìm mấy đầu bếp vào phủ, để cho ta thường tấn thiên hạ mỹ thực.”

“Vậy cũng tốt, chờ đoạn ngày ta mang người đi dừng trang ném thử, chút nói nông gia đồ ăn, ” Hạ Hành lời kéo nàng vào cửa, cởi xuống áo choàng tùy tay đưa cho một cái nha đầu, “Vài thứ kia mặc dù không giống trong phủ tinh xảo, nhưng là có khác một phen phong vị.”

“Ân, trước đó vài ngày dừng trang đưa tới thịt khô rất là không tồi, ” Khúc Khinh Cự cho hẩn rót một chén trà, chờ Hạ Hành sau khi nhận lấy, mới ở bên cạnh hẩn ghé trên ngồi xuống, “Ta làm cho người ta nhiều làm chút vào phủ.”

“Này đó yếm hun vật hương vị mặc dù hảo, nhưng là ăn nhiều đối thân mình không tốt, người hay là muốn ăn kiêng, ” Hạ Hành uống một ngụm trà, nghe được Khúc Khinh Cự lời này, liền buông trà chén nhỏ nói, “Cũng, nhưng đừng từ người tính tình .”

Khúc Khinh Cự nghe vậy cười cười, xoay người tu bổ nâng một chậu ải nói lỏng đến: “Vương gia yên tâm, ta sẽ không làm chuyện điên rồ .” Xem ra ẩm thực phương diện, cổ nhân rất sớm mà bắt đầu tinh thông . Chính là Hạ Hành lời này, không biết có phải hay không một câu hai ý nghĩa?

“Thôi, ta biết nhĩ hảo khẩu thực chi dục, nhưng còn không đến mức làm bị thương chính mình thân mình, ” Hạ Hành cảm thấy được Khúc Khinh Cư mặc dù như cũ đang cười, nhưng ý cười lại phai nhạt, đành phải bắt đắ dĩ thay đổi một cái đề tài, “Mới vừa rồi trong phủ phóng con điều , vô luận là ai, người nhất định phải đem nàng giam giữ .”

Khúc Khinh Cư thấy hấn sắc mặt có chút nghiêm túc, chậm rãi gật gật đầu: “Vương gia ý tứ phải”

“Trước đã điều tra xong nói sau, ” Hạ Hành lại nâng chung trà lên nhưng không có uống, hấn nhìn thấy Khúc Khinh Cư còn thật sự nói, “Trong vương phủ luôn luôn chút không thuộc về ta và người nhân.”

Không ngờ rằng Hạ Hành sẽ đem việc này tự nói với mình, Khúc Khinh Cư nhưng thật ra đối người nam nhân này có chút vài phần kính trọng , người này tuyệt đối là cái làm việc quả quyết nhân, chính là ngày bình thường nhất phái tao nhã bộ dáng, làm cho người ta rơi chậm lại phòng bị, “Vương gia là hoài nghi người này dụng tâm kín đáo.”

“Hấp dẫn ta chú ý có rất nhiều phương pháp, loại phương pháp này cũng không cao minh, ” Hạ Hành cười nhạt, “Ta coi kia con điều phi đắ cũng không rất cao, không đây một lát lại chặt đứt kíp nổ bay đến bên ngoài phủ, đây cũng không phải là hấp dẫn ta chú ý bộ dáng.”

Khúc Khinh Cư nhẹ nhàng khiêu mi, nàng tưởng có người dùng loại phương pháp này hấp dẫn Hạ Hành chú ý, thật không ngờ thật là có người đang phía sau dùng loại phương pháp này đưa tin. Nghĩ vậy, nàng cười nhạt nói, “Có lẽ chính là trùng hợp?”

“Trùng hợp cũng tốt, cố ý cũng thế, ” Hạ Hành bình tĩnh địa mở miệng, “Người này là giữ lại không được .”

Khúc Khinh Cư cắt bỏ ải nói lỏng thủ sai lệch oai, nhiều cắt một đoạn chạc cây, nàng có chút đáng tiếc nhạt lên cảnh tùng, này bồn cảnh lại bị nàng cắt bỏ phế đi. Nàng đời trước học vũ đạo chuyên nghiệp, sau lại vũ đạo vòng lượn quần nan hỗn làm người đại diện, tốt xấu cũng coi như được với khéo tay, làm sao lại thành cái bồn cảnh sát thủ ?

Đặt xuống tay lý kéo, nàng xoay người ở nha hoàn bưng tới trong chậu đồng giặt sạch thủ, liền sát thủ nhân tiện nói: “Việc này Vương gia người quyết định cho giỏi, ta có thể làm chỉ có thể là thay người trông nom hảo này hậu viện.”

Hạ Hành thấy nàng trắng nõn dài nhỏ đích ngón tay ở mềm mại ti bạch thượng lau sạch lấy, không biết như thế nào , nhưng lại cảm thấy được này đôi tay không so với hấp dẫn, hấn ngăn người mới nói: “Người làm vô cùng hảo, có người hậu viện cũng an tĩnh không ít.”

Đem ti bạch thả lại khay,mâm trung, ý bảo nha hoàn lui ra, Khúc Khinh Cư quay đầu đối Hạ Hành cười nói, “Vương gia đây là ngại hậu viện quá mức an tĩnh?”

“Không phải im lặng, là sự yên lặng, ” Hạ Hành cười đứng lên, đem người hướng trước mặt mình lôi kéo, “Ta thật là thích hậu viện hiện tại cái dạng này.”

Bay xéo một cái mị nhân cấp đối phương, Khúc Khinh Cư xoay người một cái, ở bên cạnh trên ghế ngồi xuống , “Vương gia thích cho giỏi, ta chỉ sợ Vương gia cảm thấy được trong viện mỹ nhân ít, oán ta không đủ rộng lượng không đủ hiền lành đâu.”

Hạ Hành đi đến nàng bên cạnh, ở nàng má biên trộm một cái hương mới nói: “Bồn vương Khinh Cư tái hiền lương thực đức, kính cần nghe theo mệnh tuệ bất quá .”

Vươn hai ngón tay đem người mặt đẩy ra một ít, Khúc Khinh Cư nâng cằm cười khê ra tiếng: “Vương gia cần phải nhớ rõ lời này.” Nói xong, gặp đối phương trên mặt ý cười tràn đầy, mới giống như ban ân loại ở hấn cằm hôn lên xuống.

Hạ Hành bị hành động này phác thảo đắ tâm ngứa, không phải là không có nữ nhân chủ động hôn môi hấn, chính là hấn cố tình cảm thấy được chỉ có trước mắt nữ nhân này động tác tối phác thảo nhân, lập tức thì không nghĩ nhĩ nữa, xoay người liền muốn đem nhân ôm vào trong lòng,ngực.

“Vương gia, phóng con điều người đã trải qua bắt được , thỉnh Vương gia định đoạt.”

Hạ Hành chưa bao giờ giống như bây giờ cảm thấy được Tiễn Thường Tín không ánh mắt, hẳn thật sâu hô một hơi, mới đứng thẳng đang ở thượng thủ ngồi xuống, “Tiễn vào.”

Khúc Khinh Cư bưng lên thanh hoa râm sứ chén nhỏ che khuất nửa bên mặt gò má, ý cười trong suốt nghiêng đầu nhìn thấy Hạ Hành.

Hạ Hành vừa mới bắt gặp này ánh mắt, trong lòng lại là một dương, thật sâu nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mới không tha dỗi tầm mắt.

Đối với Hạ Hành phản ứng rất hài lòng Khúc Khinh Cư điều chỉnh cái đoan trang tư thế ngồi, quay đầu vừa mới nhìn thấy Tiễn Thường Tín mang theo vài người tiến vào, đi theo mặt sau cùng hai cái mạnh mẽ mẹ áp một cái mặc hồng nhạt váy ngắn tuổi trẻ nữ tử, nhìn tựa hồ có chút quen mắt.

Đám người quỳ gối trước mặt sau, Khúc Khinh Cư mới nhận ra người kia là ai, nguyên lai là Hạ Hành thông phòng Bạch Chỉ, Bạch Chỉ là vì sao ở lại Hạ Hành bên người, nàng không rõ ràng lắm, nhưng là người này từ trước đến nay không có ngọn không khắp tiêm, an phận thời gian dài như vậy, chẳng lẽ lại đều là diễn trò? Vốn tưởng có người dùng loại thủ đoạn này mời sủng, xem ra là nàng phỏng chừng sai lầm. Quả nhiên tranh để vị đấu tranh trung, không thể thiếu thám tử tồn tại, ánh mắt của nàng tựa hồ còn chưa đủ lâu dài, việc này đối với nàng mà nói, nhưng thật ra rất tốt giáo huấn.

Nếu nàng là hướng ra phía ngoài truyền lại tin tức, kia đến tột cùng truyền những thứ gì đâu? Nàng một cái nho nhỏ thông phòng, có thể tiếp xúc đến cái gì?

Hạ Hành dùng che nhẹ nhàng thổi mạnh chén duyên, phát ra có chút chói tai tiếng vang, nhưng chỉ vền vền là như vậy cái động tác, liền đem Bạch Chỉ sợ tới mức lạnh run.

“Bốn vương nhớ rõ ngươi là hai năm trước xách vi thông phòng , ” Hạ Hành thổi một miệng trà mặt, không mừng không giận không nhanh không chậm mở miệng, “Ngươi rút tại bên ngoài con điều bốn vương gọi người kiểm trở về, không bằng làm cho bốn vương thưởng thức thưởng thức kia con điều.”

Bạch Chỉ sắc mặt khê biến, lại dập đầu nói: “Vương gia thứ tội, nô tỳ không biết không thể ở vương phủ phóng con điều, cầu Vương gia thứ tội!”

Không để ý tới của nàng cầu xin, Hạ Hành gặp Minh Hoà đem con điều cầm tiến vào, tiếp nhận con điều nhìn thấy mặt trên đơn giản mỹ nhân đồ, mỹ nhân đồ bên cạnh còn nói ra hai câu thơ.

“Tiễn đi xa chi văn lý, dất vụ tiêu chi Khinh Cư.” Hạ Hành gặp họa lên mỹ nhân đang mặc hoa phục, độc lập ở chỗ cao, hừ nhẹ một tiếng nói: “Hảo một bức họa, hảo một câu thơ.”

Khúc Khinh Cư khiêu mi nhìn về phía Bạch Chỉ, nếu là nàng không có đoán sai, tranh này tựa hồ ở chỉ nàng? “Vương gia.” Bạch Chỉ biến sắc, “Nô tỳ suy nghĩ không chu toàn, đúng là quên kiêng dè Vương phi tên, cầu Vương phi thứ tội.” Nói xong, đối với Khúc Khinh Cư dập đầu ngẩng đầu lên.

Khúc Khinh Cư mặt lộ vẻ khó xử, cắn khóe miệng ba ba nhìn về phía Hạ Hành.

“Ngươi cũng không cần cầu Vương phi, ” Hạ Hành cầm trong tay con điều hướng trên bàn vỗ, âm thanh lạnh lùng nói, “Ngươi tới, Bạch Chỉ mạo phạm Vương phi, đem nàng mang xuống nhốt vào sãi phòng.”

Rất nhanh có người đem Bạch Chỉ kéo xuống, Hạ Hành đứng dậy đối Khúc Khinh Cư nói, “Ta còn có một số việc muốn làm, buổi tối chờ ta trở lại cùng nhau dùng bữa tối.”

Khúc Khinh Cư gật gật đầu, đem áo choàng cho hẳn trời vào, mắt nhìn trên bàn kia bị lấy được thất linh bát lạc con điều, “Này con điều?”

“Minh Hoà, đem này con điều cầm đốt, ” Hạ Hành đối Minh Hoà sau khi nói xong, quay đầu đối Khúc Khinh Cư cười cười, cầm tay nàng nói, “Không cần phải lo lắng.”

Cảm giác mình mu bàn tay nhéo nhéo, Khúc Khinh Cư trừng mắt nhìn Hạ Hành liếc mắt một cái, thấy hẳn xoay người đi ra ngoài, mới mở miệng nói: “Đã nhiều ngày thời tiết biến hóa nhanh, Vương gia nếu là xuất môn, nhất định phải chú ý mình thân mình.”

Hạ Hành đối với nàng cười cười, mới mang người ra chính viện, hẳn giận tái mặt đối Tiễn Thường Tín nói: “Chú ý đến đã nhiều ngày có ai tới gần sãi phòng, những người này ngày sau toàn bộ giữ lại không được.”

Tiền Thường Tín gật gật đầu, thấp giọng nói: “Vương gia, Vương Xương Danh đến đây.”

“Đi thư phòng, ” Hạ Hành sắc mặt hơi trầm xuống, nhớ tới hậu viện này bất tỉnh tâm nữ nhân, khóe miệng lộ ra có chút trào phúng ý cười.

Nhìn thấy Vương Xương Danh, Hạ Hành sắc mặt đã muốn khôi phục như thường, “Bên kia có tin tức gì không?”

“Quay về Vương gia, Thụy vương đã muốn tiến cung cầu kiến hoàng thượng, hẳn muốn cho Thành vương đi Giang Nam, ” Vương Xương Danh trên mặt sắc mặt vui mừng nói, “Xem ra chúng ta kế sách thành công.”

“Lão Tam từ trước đến nay cảm thấy được so với chúng ta mặt khác ba huynh đệ cao hơn nhất đẳng, lại xem thường lão Tứ, tự nhiên nghĩ muốn chọn cái quả hồng mềm vè, ” Hạ Hành cười lạnh, “Đem tin tức tiết lộ cho Trữ vương, lấy Trữ vương tính nết, không gây ra chút sự tình như thế nào không làm ... thất vọng lão Tam lần này bận việc.”

Làm bộ như không có nghe thấy hoàng tử này giữa bí mật, Vương Xương Danh ngược lại nói, “Thuộc Hạ Minh bạch, Thụy vương bên kia còn muốn làm cái gì?”

“Không cần người khác làm cái gì, hẳn kia tính tình cũng sẽ nháo ra chuyện chuyện, ” Hạ Hành thần nhiên nói, “Chúng ta chỉ để ý mắt lạnh nhìn.”

Vương Xương Danh nhất thời sâu chấp nhận, thở dài nói: “Vương gia cao kiến.”

Ngày thứ hai, Hoàng Thượng quả nhiên đương triều hạ chỉ ý, mệnh Thành vương cùng hữu thừa ngục quảng hạ lưu Trường Giang nam tra rõ Thụy vương việc, hơn nữa ban thưởng như trăm đích thân tới kim bài, nghiêm mệnh hai người nhất định phải cẩn thận kiểm chứng, miễn cho có tâm người oan uổng Thụy vương.

Trong lời nói nói bề ngoài sáng tỏ để vương thái độ, một số người trong lòng rõ ràng, lúc này mặc dù Thụy vương không thể vào triều, nhưng vẫn là Hoàng Thượng sung ái nhất tín nhiệm hoàng tử, khó trách người ta như vậy không có sợ hãi đâu.

Một ngày sau, đẩy lấy khâm sai hàng đầu Hạ Minh Hoà ngục quảng liền dẫn nhân mã xuất phát, kinh thành mọi người có chút đồng tình này không thể ủng Thành vương, người nào cũng biết hoàng thượng là phải bọn họ đi cái đi ngang qua sân khấu, chính là nếu là bảo vệ Thụy vương, đó là cấp thiên hạ dân chúng để lại cái bao che gian nhân phá hư danh, có thể thấy được hoàng thượng tâm thiên thành bộ dáng gì nữa.

Hạ Kỳ ngồi ở trà lâu thượng, nhìn thấy nhân mã ra khỏi thành, trên mặt lộ ra trào phúng ý cười. Đợi nhân mã rồi cuộc nhìn không thấy sau, hẳn đặt chén trà xuống, đối bên người châm trà người hầu trà nói khẽ: “Trên đường tìm cơ hội động thủ. Tận lực không cần làm bị thương Thành vương.”

39. Chương 37: Khả Nghi

Editor: Mèo TM

Khúc Khinh Cự thấy con diều kia đang bay lượn trên bầu trời mới một lát mà đã không thấy bóng dáng đâu nữa, tỏ ra hơi tiếc nuối, nói: “Haizz, tiết trời vẫn còn giá rét, mà ai đó đã nhàn hạ thoải mái thả diều, thật đúng là một người tao nhã.”

“Người tao nhã gì đấy?” Hạ Hành đang bước đến gần, vừa vặn nghe thấy câu này, cười như không cười nói: “Nếu Khinh Cự thích, đợi hôm nào trời ấm lên, ta dẫn nàng đến biệt trang chơi, muốn thả gì cũng được.”

“Không thèm.” Khúc Khinh Cự có chút ghét bỏ. “Nếu Vương gia thật sự yêu thương thiếp, không bằng tuyển thêm mấy đầu bếp vào phủ, để thiếp được nếm hết mỹ thực trong thiên hạ là được rồi.”

“Vậy cũng được, chờ vài ngày nữa ta dẫn nàng đến biệt trang nếm thử mấy món ăn thôn quê dân dã.” Hạ Hành dẫn nàng vào cửa, cởi áo choàng xuống tiện tay đưa cho một nha đầu: “Mặc dù không tinh xảo như trong phủ làm, nhưng đều có hương vị riêng của nó.”

“Ừ, thịt khô mà biệt trang đưa tới mấy hôm trước đúng là rất ngon.” Khúc Khinh Cự rót cho hắn một tách trà, chờ sau khi Hạ Hành nhận lấy mới ngồi xuống bên cạnh. “Thiếp đã bảo bọn họ lần sau đưa thêm nhiều một chút.”

Hạ Hành uống một ngụm trà, nghe được lời này của Khúc Khinh Cự liền để tách trà xuống, nói: “Những thứ đó đã ướp qua huân hương, dù có ngon đến đâu cũng không tốt cho cơ thể, nàng vẫn nên ăn ít lại thì hơn.”

Khúc Khinh Cự nghe thế thì cười cười, xoay người sang cắt tỉa chậu tùng bên cạnh: “Vương gia yên tâm, thiếp sẽ không làm những việc ngốc nghếch đâu.” Xem ra, về phương diện ẩm thực, cổ nhân thời này đã rất tinh thông rồi. Chỉ là lời nói này của Hạ Hành, không biết có phải là một câu mang hai nghĩa hay không?

“Mà thôi, ta biết cái miệng nhỏ ham ăn của nàng mà, cũng không đến mức làm tổn thương đến thân thể mình đâu.” Hạ Hành cảm thấy mặc dù Khúc Khinh Cự vẫn đang cười, nhưng nụ cười lại đang phai nhạt dần, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi đổi một đề tài khác: “Người thả điều trong phủ mới vừa rồi, bắt luận là ai, nhất định nàng phải bắt nốt lại.”

Khúc Khinh Cự thấy sắc mặt hắn nghiêm túc, chậm rãi gật gật đầu: “Ý của Vương gia là...”

“Điều tra trước đã hắn nói sau.” Hạ Hành lại nâng tách trà lên nhưng không uống. Hắn nhìn Khúc Khinh Cự nghiêm túc nói: “Trong vương phủ vẫn luôn có những người không an phận.”

Không ngờ rằng Hạ Hành sẽ tự nói những chuyện này với mình, ngược lại Khúc Khinh Cự nhìn người đàn ông này với con mắt khác, hắn tuyệt đối là một người làm việc quả quyết, chỉ là ngày thường hắn luôn bày ra dáng vẻ ôn tồn lễ độ, làm cho người ta hạ thấp phòng bị. “Vương gia hoài nghi người này có dụng ý khác sao?” ĐĐ.LêQuýDoãn

“Có rất nhiều cách để thu hút sự chú ý của ta, nhưng cách thức này không hề cao minh chút nào.” Hạ Hành cười nhạt. “Ta thấy con điều này bay cũng không quá cao, trong chốc lát đã đứt dây bay ra bên ngoài phủ, đây cũng không phải là điều cần có để thu hút sự chú ý của ta.”

Khúc Khinh Cự hơi nhíu mày, nàng cho rằng có người dùng loại cách thức hạ đẳng này để thu hút sự chú ý của Hạ Hành, thật không nghĩ tới là có người lại dùng cách này để đưa tin. Nghĩ tới đây, nàng cười nhạt nói: “Có khi nào chỉ là trùng hợp thôi không?”

“Trùng hợp cũng được, cố ý cũng được.” Hạ Hành bình tĩnh mở miệng. “Người này vẫn không nên giữ lại.”

Khúc Khinh Cự sấy tay cắt nhâm một cành Tùng, nàng thấy hơi tiếc nên nhặt lên cầm trong tay, bỗng Tùng cành này bị nàng sơ ý phá hỏng rồi. Ở đời trước, nàng học vũ đạo chuyên nghiệp, sau lại lăn lộn mãi trong giới nghệ thuật không thành công nổi, dầu gì cũng tính là người khéo tay có tâm hồn nghệ sĩ, sao bây giờ lại trở thành sát thủ cây cảnh mất rồi?

Đặt cây kéo trong tay xuống, nàng xoay người rửa tay trong chậu đồng mà nha hoàn vừa bưng tới, lau tay xong liền nói: “Những chuyện này Vương gia đã quyết định rồi thì để thôi, chuyện thiếp có thể làm là thay chàng quản lý hậu viện này cho thật tốt.”

Hạ Hành thấy nàng lau những ngón tay thon dài trắng nõn của mình trên khăn tay tơ lụa mềm mại, không biết sao mà cảm thấy đôi tay này vô cùng hấp dẫn, hắn ngẩn người, nói: “Nàng làm vô cùng tốt, có nàng ở đây, hậu viện cũng an tĩnh hơn nhiều.”

Bỏ khăn tay vào lại trong khay, phất tay bảo nha hoàn lui ra, Khúc Khinh Cự quay đầu lại cười nói với Hạ Hành: “Ý Vương gia là ngại hậu viện quá mức an tĩnh ư?”

“Không phải an tĩnh, mà là an bình, ta chỉ mong có thế.” Hạ Hành cười đứng lên, kéo người đang đứng trước mặt mình lại: “Ta thật rất thích hậu viện như bây giờ.”

Liếc đối phương bằng một ánh nhìn quyến rũ, Khúc Khinh Cự xoay người một cái, ngồi xuống ở ghế kế bên: “Vương gia thích thì tốt, thiếp chỉ sợ Vương gia cảm thấy mỹ nhân ở hậu viện quá ít, oán trách thiếp không đủ rộng lượng, hiền huệ thôi.”

Hạ Hành đi tới bên cạnh Khúc Khinh Cự, hôn trộm một cái lên má nàng, mới nói: “Khinh Cự của Bổng vương hiền lương thực đức, kính cẩn mẫn tuệ, không ai sánh bằng.”

Chĩa hai ngón tay đẩy mặt mặt người nào đó cách xa ra một chút, Khúc Khinh Cư ngược cầm khẽ cười: “Vương gia phải nhớ lời mình đã nói đấy.” Nói xong, thấy trên mặt đối phương tràn đầy ý cười, mới hôn lên môi hắn một cái như ban thường.

Hành động này khiến tim Hạ Hành ngứa ngáy như bị mèo cào, không phải không có nữ nhân chủ động hôn hắn, nhưng hắn lại cảm thấy chỉ có động tác của nữ nhân trước mắt này cực kì mê người, nên cũng không muốn nhin nữa, liền khom lưng ôm thân thể mềm mại kia vào trong lòng.

“Vương Gia, đã bắt được người thả điều, xin Vương gia định đoạt.”

Chưa bao giờ Hạ Hành cảm thấy Tiền Thường Tín không biết điều như bây giờ, hắn thở ra một hơi thật sâu, mới đứng thẳng dậy, đáp: “Vào đi.”

Khúc Khinh Cư bưng chén sứ trắng Thanh Hoa lên che nửa bên mặt, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành cười khê.

Hạ Hành vừa vận nhìn thấy ánh mắt này của nàng, trong lòng lại ngứa ngáy, bất đắc dĩ thở dài một hơi, không nỡ dời tầm mắt đi.

Khúc Khinh Cư rất hài lòng với phản ứng của Hạ Hành, nàng điều chỉnh lại dáng ngồi cho đoan trang, vừa quay đầu lại thì thấy Tiền Thường Tín dẫn đám người vào, sau cùng là hai ma ma lực lưỡng đang áp giải một nữ tử trẻ tuổi mặc váy ngắn màu hồng nhạt, hình như nàng đã gặp ở đâu rồi, nhìn hơi quen. Diễđầnlênlêquýđôn

Sau khi đám người vào phòng quỳ gối xuống, Khúc Khinh Cư mới nhận ra người kia là ai, thì ra là thông phòng Bạch Chỉ của Hạ Hành, nàng không rõ Bạch Chỉ ở bên cạnh Hạ Hành từ khi nào, nhưng từ trước đến nay người này chưa hề xuất đầu lộ diện bao giờ, an phận một khoảng thời gian dài như vậy, chẳng lẽ đều là diễn trò thôi sao?

Ban đầu vốn cho rằng có người dùng chiêu trò này để tranh sủng, xem ra nàng đã đoán sai rồi. Quả nhiên trong quá trình tranh đấu để vị, không thể thiếu sự tồn tại của mặt thám được, ánh mắt của nàng vẫn còn quá non, chưa đủ để nhìn xa trông rộng, ngược lại chuyện này lại là một bài học rất bổ ích cho nàng về sau.

Nếu như nàng ta truyền tin tức ra ngoài, vậy rốt cuộc là truyền tin gì đây? Nàng ta chỉ là một thông phòng nho nhỏ, thì có thể biết được những gì?

Hạ Hành cầm nắp trà nhẹ nhàng gạt những lá trà nổi gần mép chén, phát ra những tiếng vang chói tai, nhưng chỉ vền vền một động tác nhỏ như vậy cũng đã làm Bạch Chỉ sợ đến run lấy bầy.

“Bốn vương nhớ, hai năm trước ta đã thăng cho nàng làm thiếp thông phòng.” Hạ Hành uống một ngụm trà, không vui không giận không nhanh không chậm lên tiếng: “Bốn vương đã cho người nhốt lại con điều đã bị nàng làm đứt dây, không biết có thể cho Bốn vương thưởng thức con điều này được không?!”

Bạch Chỉ hơi biến sắc mặt, lại dập đầu nói: “Vương gia thứ tội, nô tỳ không biết không được thả điều ở Vương phủ, xin Vương gia thứ tội!”

Không để ý lời cầu khẩn của nàng ta, Hạ Hành phất tay bảo Minh Hòa mang con điều vào, ngấm bức tranh vẽ mỹ nhân đơn giản trên con điều, bên cạnh còn có hai câu thơ.

“Tiễn viễn du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi khinh cư.”(*) Hạ Hành nhìn mỹ nhân mặc hoa phục trên bức họa, khẽ hừ một tiếng, nói: “Đúng là tranh đẹp, thơ hay.”

(*) Hai câu thơ trong bài Lạc Thần Phú – Tào Thực:

Dịch nghĩa: Mang giày viễn du thêu hoa văn

Quần lụa nhẹ nhàng bay phấp phới.

Muốn đọc thêm cả bài thì mời bấm vào đây: Lạc Thần Phú – Tào Thực

Nguồn: Nhà Kiều Dương.

Khúc Khinh Cư nhúu mày nhìn Bạch Chỉ, nếu nàng không lầm, thì hình như hai câu thơ này đang ám chỉ nàng, đúng không?

“Vương gia.....” Bạch chỉ biến sắc: “Nô tỳ quá sơ ý, đã quên không tránh khuê danh của vương phi, xin vương phi thứ tội.” Nói xong, liên tục dập đầu với Khúc Khinh Cư.

Khúc Khinh Cư lộ vẻ khó xử, nhìn Hạ Hành cắn cắn môi.

“Nàng đừng cầu xin vương phi làm gì.” Hạ Hành ném con điều lên bàn, lạnh lùng nói: “Người đâu, Bạch Chỉ mạo phạm vương phi, lôi nàng ta xuống nhốt vào phòng chứa củi.”

Rất nhanh đã có người tiến vào kéo Bạch Chỉ xuống, Hạ Hành đứng dậy nói với Khúc Khinh Cư: “Ta còn có một số việc phải làm, buổi tối chờ ta trở lại rồi cùng dùng bữa nhé.”

Khúc Khinh Cư gật gù đầu, choàng áo choàng cho hắt, nàng liếc nhìn con điều trên bàn: “Vậy còn con điều này thì sao?”

“Minh Hòa, đốt con điều này đi.” Sau khi Hạ Hành phân phó Minh Hòa xong, quay đầu lại cầm tay của Khúc Khinh Cư, cười cười nói: “Đừng lo lắng.”

Cảm thấy có ai đó đang sờ mó lung tung bàn tay mình, Khúc Khinh Cư trợn mắt liếc Hạ Hành một cái nảy lửa. Thấy hắt xoay người đi ra ngoài, mới lên tiếng nhắc nhở: “Mấy ngày nay thời tiết thay đổi thất thường, Vương gia ra ngoài, nhất định phải chú ý thân thể đấy.”

Hạ Hành cười với nàng rồi mới dẫn người ra khỏi chính viện, hắt giận tái mặt phân phó Tiền Thường Tín: “Chú ý những ai đến gần phòng chứa củi mấy ngày này, xử lý hết toàn bộ cho bốn vương.”

Tiền Thường Tín gật đầu, nhỏ giọng nói: “Vương Gia, Vương Xương Danh đến rồi.”

“Đến thư phòng.” Sắc mặt Hạ Hành hơi trầm xuống, nhớ tới những nữ nhân không an phận ở hậu viện, khóe miệng lộ ra nụ cười trào phúng.

Nhìn thấy Vương Xương Danh, sắc mặt Hạ Hành đã khôi phục lại như thường: “Bên kia có tin tức gì không?”

“Bẩm vương gia, Thụy vương đã vào cung cầu kiến hoàng thượng, hắt muốn khiến Thành vương đến Giang Nam.” Vương Xương Danh vui mừng nói: “Xem ra mưu kế của chúng ta thành công rồi.”

“Từ trước đến giờ lão Tam vẫn luôn cảm thấy hắt cao hơn ba huynh đệ chúng ta một bậc, lại càng xem thường lão Tứ, đương nhiên muốn chọn quả hồng mềm mà bóp rồi.” Hạ Hành cười lạnh lùng: “Tiết lộ tin tức cho Ninh Vương, với tính tình của hắt ta, nếu không gây ra một ít chuyện thì sẽ phụ lòng công sức của lão Tam lần này mất.”

Giả vờ như không nghe thấy những bí mật này giữa các hoàng tử, ngược lại Vương Xương Danh nói: “Thuộc hạ hiểu, bên phía Thụy vương, còn cần làm gì nữa không?” d d l q d

“Không cần người khác nhúng tay vào, với tính tình của hắt, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra chuyện thôi.” Hạ Hành lạnh nhạt nói: “Chúng ta chỉ cần khoanh tay đứng nhìn là được.”

Vương Xương Danh lập tức thông suốt, chấp tay thi lễ, nói: “Vương gia cao kiến.”

Ngày hôm sau, quả nhiên lúc thượng triều, hoàng thượng đã hạ ý chỉ, lệnh Thành vương và Hữu thừa Ngụy Văn Quảng đến Giang Nam điều tra kỹ chuyện của Thụy vương, hơn nữa còn ban cho kim bài tùy thân, nghiêm lệnh hai người nhất định phải cẩn thận kiểm chứng, tránh cho người khác âm mưu ám hại Thụy vương.

Trong lời này, không nhiều thì ít đã hàm ý thái độ của đế vương, trong lòng một số người hiểu rất rõ, vào lúc này mặc dù Thụy vương không thể lên triều, nhưng vẫn là hoàng tử được hoàng thượng tin tưởng sủng ái nhất, khó trách người ta không thêm sợ hãi như vậy.

Một ngày sau, Hạ Minh và Ngụy Văn Quảng mang danh khám sai dẫn nhân mã xuất phát đến Giang Nam, mọi người trong Kinh thành đều có chút đồng tình với Thành vương không được sủng ái này, ai mà không biết, hoàng thượng chỉ muốn hắt lên sân khấu diễn một vở kịch che mắt thiên hạ mà thôi. Nhưng chỉ vì muốn bảo vệ Thụy vương, mà khiến cho dân chúng khắp nơi chỉ trích ô danh bao che ái tử, có thể thấy được trong lòng hoàng thượng phiền não đến mức nào.

Hạ Kỳ ngồi trong trà lâu, nhìn đoàn nhân mã ra khỏi thành, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng. Đợi đoàn người khuất bóng hẳn, hắn mới đặt ly trà xuống, nhẹ giọng phân phó với người châm trà bên cạnh: “Trên đường tìm cơ hội động thủ.... Cố gắng đừng thương tổn đến Thành vương.”

Hết chương 37

40. Chương 38

Đêm khuya không người, sài phòng góc sáng sủa hiện lên một đạo hắc ảnh, người này còn chưa tới gần sài phòng, bỗng nhiên bốn phía xuất hiện vài chup đèn lung, hắn kinh ngạc phóng nhãn nhìn lại, mới nhìn đến chu vi không ít người.

“Tiền gia gia đợi vài ngày, cuối cùng bắt được người này con chuột,” Tiền Thường Tín dẫn theo đèn lồng xuất hiện ở góc tường, hắn ghét bỏ mắt nhìn này làm thiếp tư cách ăn mặc hạ nhân, giơ lên thủ, “Đem người trói lại, đừng kinh ngạc trong phủ chủ tử nhóm.”

Bọn hạ nhân một ủng mà lên, người này còn chưa kịp nói chuyện, liền bị chắn, lấp, bịt miệng, buộc chặt tha đi rồi.

“Không có mắt gì đó,” nói xong, hướng trên mặt đất thổi một ngụm, một cước đá văng ra sài phòng đại môn, trên cao nhìn xuống nhìn thấy bị trói ở trong góc thất miệng Bạch Chỉ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bạch Chỉ cô nương, của ngươi đồng lõa mới vừa rồi đã bị bắt được, không bằng người đi theo hạ tâm sự, là ai cho ngươi tiến phủ?”

Bạch Chỉ vận vẹo uốn éo trên người dây thừng, chính là dây thừng buộc đặc thật chặt, nàng như thế nào cũng vô pháp tránh ra, liền trừng trừng mắt oán hận nhìn thấy Tiền Thường Tín.

“Đem nàng không cần thận mở,” Tiền Thường Tín từ phía sau nhân thủ thượng lấy ra roi, tại chính mình trong lòng bàn tay vỗ nhẹ nhẹ đánh trúng, trên mặt như cũ lộ vẻ âm áp cười, “Bạch Chỉ cô nương, có thể tưởng tượng hảo nói như thế nào?”

“Ta cái gì cũng không biết,” Bạch Chỉ oán hận nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn tới Tiền Thường Tín, “Ta chỉ là muốn phóng con diều, Vương gia oan uổng nô tỳ.”

Tiền Thường Tín lười cùng nàng biện giải, chính là không kiên nhẫn nói: “Người nói cùng không nói cũng không có khác biệt, chỉ tiếc trong nhà người già trẻ, còn có kia mới ra đó muội muội. Không bằng cho người cái độc hại Vương gia đặc tội danh, không biết người nhà của người sẽ gặp tội gì?”

“Vô sỉ!” Bạch Chỉ quay đầu, gắt gao nhìn thấy Tiền Thường Tín, “Người muốn làm cái gì?”

“Người không phải người thứ nhất như vậy khoa ông nội nhân,” Tiền Thường Tín đem roi bỏ ra, trên mặt ý cười càng thêm rõ ràng, đột nhiên trước hết tử trừ ở Bạch Chỉ trên người, “Thường thường như vậy khoa ông nội nhân, lúc này rằng nanh cũng không tại từ vóc trên người.”

Đau đến toàn thân co rút lại, Bạch Chỉ màu trắng trắng bệch nói: “Nô tỳ là oan uổng.”

“Người đã thà rằng buông tha cho người nhà, cũng muốn che chở phía sau chủ tử, ông nội thì không thay người nhà người đau lòng,” Tiền Thường Tín cười tủm tỉm nói, “Không bằng ngày mai liền cho người người nhà đi trước một bước, hy vọng người đi xuống sau nhìn thấy bọn họ, có mặt ngẩng đầu lên.”

Bạch Chỉ đã là nước mắt giàn giụa, nàng băng bó vết thương, nức nở nói: “Là Trữ vương điện hạ làm cho nô tỳ chú ý đến trong phủ việc, chính là nô tỳ thân phận thấp kém, vẫn chưa truyền lại cái gì tin tức đi ra ngoài, trước đó vài ngày Trữ vương điện hạ làm cho nô tỳ tra Vương gia ở trong phủ đãi Vương phi như thế nào, nô tỳ nghĩ đến đó cũng không phải chuyện trọng yếu gì, mới dám truyền tin tức đi ra ngoài.” Nàng không sợ chết, lại sợ liên lụy người nhà.

“Nói hưu nói vượn, Trữ vương điện hạ hạng quang minh lỗi lạc người, há có thể cho phép người vu tội!” Tiễn Thường Tín trầm giọng nói, “Bực này hồ ngôn loạn ngữ, Vương gia lại như thế nào sẽ tin.”

“Là thật, nô tỳ đệ đệ trước đó vài ngày vào Trữ vương phủ người hầu, nô tỳ thật sự không có cách nào khác, mới bị ma quỷ ám ảnh, cầu công công minh giám, nô tỳ thật không có truyền cái gì tin tức đi ra ngoài.” Bạch Chỉ khóc đến quỳ gối Tiễn Thường Tín trước mặt.

“Được rồi, ông nội ta cũng không nghe người bực này hồ ngôn loạn ngữ, ” Tiễn Thường Tín lui về phía sau hai bước, không cho Bạch Chỉ ôm chân của mình, thản nhiên nói, “Bạch Chỉ ngày gần đây chết bệnh, làm cho người ta cho nàng trong nhà mang ba mươi lượng bạc.” Nói xong, ý bảo người đứng phía sau đem rượu độc cấp Bạch Chỉ rót hết.

“Tạ vương gia, Tạ công công.” Bạch Chỉ run rẩy thủ ngửa đầu rót nhắm rượu, bất kể như thế nào, ít nhất Vương gia là buông tha người nhà của hắn .

Tiến Thường Tín ra sài phòng, đem trong tay roi quăng ra, tiếp nhận tiểu thái giám truyền đạt khẩn sát thủ, “Đem người rất ẩn dấu, tốt xấu hầu hạ quá Vương gia một hồi. Người này không thể chính mình muốn chết, bội tín vứt bỏ chủ người, sao có thể có cái gì kết cục tốt.” Nói xong, cũng không quay đầu lại đích bỏ đi .

Thông phòng Bạch Chỉ đã chết, người trong phủ nhưng không có bao nhiêu người đi quan tâm, bởi vì mọi người đều biết, Bạch Chỉ là chết bất đắc kỳ tử, này chết bất đắc kỳ tử nhân thường thường không thể...nhất tò mò.

Khúc Khinh Cư nghe thế cái tin tức, đang ở cất bỏ một chậu tân đưa tới bồn cảnh, nàng nghe xong Hoàng Dương trong lời nói, buông cây kéo nói: “Nhân nếu không có, dĩ vãng chuyện tình liền không cần nhắc lại, làm cho người ta cho nàng trong nhà tặng vài thứ, coi như là Vương gia đối với nàng ân điển.” Nếu Hạ Hành nói trắng ra chỉ là chết bệnh, như vậy nàng sẽ làm ra phần này mặt mũi chuyện.

Như Ngân Liễu nhanh như vậy nói mau ngữ, lúc này cũng nói không ra nói cái gì, đãi Hoàng Dương sau khi rời khỏi đây, nàng chỉ là có chút bất an mở miệng: “Nhân cứ như vậy không có.”

“Này làm xuống nhân, khả không chấp nhận được chần chờ, ” Mộc Cận cất kỹ Khúc Khinh Cư phóng tới trên bàn kéo, miễn cho Khúc Khinh Cư đợi lát nữa không cẩn thận làm bị thương rãnh tay, “Nàng hiện giờ có thể như vậy, coi như là Vương gia mềm lòng.” Loại sự tình này, đừng nói là một cái mạng, chính là liên lụy tộc nhân cũng là có thể .

Ngân Liễu nghe xong lời này thật không có cãi lại, đối với nàng mà nói, mỗi ngày cần phải làm là hầu hạ hảo Vương phi, chuyện khác không cần phải nàng đến nghĩ muốn, nàng cũng muốn không được nhiều như vậy.

Khúc Khinh Cư một tay nâng cằm lên, trăm nhàm chán nại nhìn ngoài cửa sổ, loại này không có máy tính không có di động ngày, thật là có chút nhàm chán, nàng ngáp một cái, lười biếng nói: “Mộc Cận, thay ta tìm chút thoại bản truyện ký.”

Mộc Cận khom người lui xuống, bất quá chẳng được bao lâu, thoại bản không có đợi cho, Khúc Khinh Cư trước đợi cho hé ra miêu vôi hoa sen kim thiệp mời.

“Tấn An trưởng công chúa?” Khúc Khinh Cư lật xem lấy trong tay thiệp mời, ngày tết thượng nhưng thật ra có mấy người công chúa quận chúa ngồi ở một khác bàn, nhưng là này Tấn An công chúa nàng nhưng không có gặp qua. Nếu nàng trí nhớ không có làm lỗi trong lời nói, Tấn An công chúa nãi khánh đức đế trưởng nữ, mẹ đẻ mặc dù mất sớm, nhưng lại ghi tạc hoàng hậu dưới mặt, lại bị hoàng đế phong làm trưởng công chúa, ở nữ quyền trung địa vị không thấp. Chính là nàng từ giả cho cấp Bắc Lộc Bá sau liền ở tại Kinh Châu, rất ít quay về kinh.

Nghe đồn Bắc Lộc Bá cùng Tấn An trưởng công chúa thập phần ân ái, đã muốn dục có một đứa con một nữ, làm cho trong triều không ít nữ quyền cực kỳ hâm mộ, thậm chí là không ít người trong mắt mô phạm vợ chồng. Chính là nàng làm sao lại quay về kinh, còn tại không năm không lẽ khi thiết loại này cái gọi là phân thưởng bức tranh yển?

Nàng xem thấy bài post thượng xinh đẹp trăm hoa chữ nhỏ, đưa đến vương phủ bài post hẳn là Tấn An trưởng công chúa thân thủ viết, cái gọi là tự nếu như nhân, vị này Tấn An trưởng công chúa hẳn là cái thập phần có tài chuyện nữ nhân.

Thân thủ tá một phong giấy báo nhận tiền, Khúc Khinh Cư dãi mực làm sau mới khép lại giấy báo nhận tiền, đưa cho bên cạnh thị mực Kim Trần nói: “Làm cho người ta cấp trưởng công chúa quý phủ đưa đi.”

Buổi tối, Hạ Hành tới rồi chính viện, hai người cùng nhau sử dụng hết bữa tối sau, Khúc Khinh Cư liền nhắc lên việc này.

Hạ Hành cùng mình vị tỷ tỷ này tuy rằng không thân cận, nhưng là về trong kinh một việc vẫn có nghe nói: “Hai ngày tiền trưởng công chúa liền đã muốn trở về kinh, người cùng nàng mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng là nếu thiệp mời đã muốn đưa đến, người liền đi đi.”

Khúc Khinh Cư đem một ly tiêu thực trà đưa cho hẳn, “Ta đã muốn trở về bài post, chính là phần thưởng bức tranh yển ở ba ngày sau, từ nay trở đi đó là tết Nguyên Tiêu, ta đối trưởng công chúa định ngày có chút ngoài ý muốn thôi.” Gặp Hạ Hành tiếp chén trà, nhân cơ hội sờ sờ tay của mình, nàng mỉm cười trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái, “Không biết Bắc Lộc Bá có thể có cùng nhau quay về kinh?”

Hạ Hành lắc lắc đầu, “Cũng không phải từng nghe nói, chính là nghe nói trưởng công chúa mang theo hai nữ đã trở lại.”

Khúc Khinh Cư cảm thấy được, trong chuyện này nhất định có chuyện gì phát sinh, trưởng công chúa ở trên nguyên lễ tiền trở về kinh, chỉ dẫn theo đứa nhỏ nhưng không có mang Phò mã, lúc này trong kinh lại không có đại sự, làm gì đi được lo lắng như vậy?

Chẳng lẽ nói vị này Bắc Lộc Bá làm cái gì thực xin lỗi trưởng công chúa chuyện tình? Bởi vì này trên thế giới, thường thường được người xưng là mô phạm vợ chồng luôn hội rơi vòng trang sức, vậy đại khái chính là cái gọi là tú ân ái bị chết mau.

Nếu sự thật thật sự là như thế, kia trưởng công chúa lúc này hồi cung, cũng có chút ý tứ.

“Không cần nghĩ muốn nhiều lắm,” Hạ Hành đem chén trà buông, thân thủ ở Khúc Khinh Cư chớp mũi vuốt một cái, “Trưởng công chúa là tỷ ta muội trung tôn quý nhất công chúa, ai dám mạo phạm nàng.”

Khúc Khinh Cư nhất thời hiểu được trong lời nói hàm nghĩa, nếu Bắc Lộc Bá thực làm thực xin lỗi trưởng công chúa chuyện, nếu là trưởng công chúa khí bất quá tìm hẳn phiền toái, chỉ sợ vị này Bắc Lộc Bá hội chịu không nổi. Nàng xem mắt Hạ Hành, lời này mặc dù có không quan tâm tỷ muội chi ngại, nhưng cũng là thật sự đại lời nói thật.

“Vương gia nói đúng,” Khúc Khinh Cư cười cười, “Là ta nghĩ đến nhiều lắm.”

“Ân, một khi đã như vậy, không bằng ngẫm lại chuyện giữa chúng ta,” Hạ Hành cúi người ở nàng bên tai nhẹ nhàng khẽ cắn, “Tỷ như chúng ta lúc này nên chuẩn bị ngủ?” Nói xong, đem nàng tóc đen giữa cái trăm cài đầu vừa kéo, nhất thời đen thùi tóc đen trút xuống xuống.

Khúc Khinh Cư mỉm cười nhìn thấy hẳn, thổ khí như lan, “Vương gia lại đang nghĩ muốn cái gì?”

Hạ Hành lại cảm thấy được này ánh mắt quả nhiên là mị nhân như tơ, hẳn ngồi chỗ cuối đem người bế lên, “Ta đang suy nghĩ gì, Khinh Cư chờ một chút liền đã biết.”

Khúc Khinh Cư nằm ở lồng ngực của hẳn cười lên tiếng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khúc Khinh Cư từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy dưới giường rơi rụng quần áo, lại mắt nhìn ở trước gương mặc quần áo Hạ Hành, dày lần thứ hai lùi về trong chăn.

Nhìn thấy nàng tỉnh, Hạ Hành nói: “Hôm nay thượng nguyên tết hoa đăng, ta mang người xuất phủ ngồi xe ngựa chuyển vừa chuyển.”

“Vương gia nhưng muốn nói nói giữ lời,” Khúc Khinh Cư nghe vậy trở mình thân, một tay nâng đầu nằm nghiêng xem Hạ Hành, “Vậy người sớm đi trở về, ta chờ người.”

“Chắc chắn sớm trở về , ” Hạ Hành đi đến bên giường, cúi người ở môi nàng trộm hương sau, mới đứng thẳng thân nói, “Ta đi vào triều , ngươi nếu là vậy, sẽ thấy ngủ một lát.” Nói xong, ánh mắt tối đảo qua Khúc Khinh Cư xương quai xanh thượng vết đỏ.

Đem chân kéo đến cầm chỗ, Khúc Khinh Cư chỉ chỉ bên ngoài, hừ một tiếng: “Vương gia nhanh đi vào triều đêm, thiếp còn vậy , sẽ không tiễn .” Nói xong, một cái xoay người, đem bối để lại cho Hạ Hành.

Hạ Hành cười lắc lắc đầu, tâm tình rất tốt ra cửa.

Khúc Khinh Cư lại ngủ gần một canh giờ, mới lười biếng rời giường, bình tĩnh nhìn thấy bọn nha hoàn thu thập sự cầy ở dưới quần áo, nàng ngồi ở trước gương miêu lông mày nói: “Kim Trần, làm cho người ta hỏi thăm hỏi thăm trường công chúa chuyện.”

Kim Trần phúc phúc thân, không tiếng động lui ra ngoài.

Trầm mặc nhìn thấy trong kính nữ nhân sau một lúc lâu, Khúc Khinh Cư giờ giờ lên khoe miệng.

41. Chương 38: Nữ Nhân Trong Lời Đồn

Editor: Gà

Đêm khuya thanh vắng, ở một góc của phòng chứa củi có một bóng đen thoáng qua, người này còn chưa đến gần phòng chứa củi, chợt bốn phía xuất hiện vài ngọn đèn lồng, gã kinh ngạc nhìn qua, mới thấy xung quanh không ít người.

“Tiền gia gia đã đợi mấy ngày, cuối cùng cũng bắt được con chuột này rồi.” Tiền Thường Tín xách đèn lồng xuất hiện ở góc tường, hắn chê bai liếc nhìn tên hạ nhân giả trang thành thị thiếp này, giờ tay: “Trời người lại, không được kinh động các chủ tử.”

Bọn hạ nhân đồng loạt xông lên, người này còn chưa kịp nói chuyện, đã bị chặn miệng, buộc chặt kéo đi.

“Đồ không có mắt.” Nói xong, nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, một cước đá văng cửa chính của phòng chứa củi, trên cao nhìn xuống Bạch Chỉ đang bị trói và bịt miệng ở trong góc, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bạch Chỉ cô nương, đồng bọn của cô mới vừa bị bắt, không bằng cô và tại hạ hàn huyên một lát, là ai bảo cô vào phủ thế?”

Bạch Chỉ vặn vẹo sợi dây trên người, nhưng dây trói quá chặt, nàng ta không thể thoát ra, nên trừng mắt oán hận nhìn Tiền Thường Tín.

“Cẩn thận mở trói cho ả.” Tiền Thường Tín lấy ra một cái roi từ phía sau, vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, vẫn nở nụ cười ấm áp: “Bạch Chỉ cô nương, có thể nói rõ rồi chứ?”

“Ta không biết gì cả.” Bạch Chỉ cầm hận nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn Tiền Thường Tín: “Ta chỉ muốn thả điều thôi, Vương gia đã oan uổng cho nô tỳ rồi.”

Tiền Thường Tín lười phải giải thích với nàng ta, chỉ không kiên nhẫn nói: “Ngươi có nói hay không chẳng có gì khác biệt, chỉ tiếc già trẻ trong nhà ngươi, còn có muội muội mới gả ra ngoài nữa. Nếu ban cho ngươi tội danh độc hại Vương gia, không biết người nhà của ngươi sẽ thế nào đây?”

“Vô sỉ!” Bạch Chỉ quay đầu, gắt gao nhìn Tiền Thường Tín: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi không phải là người đầu tiên khen gia gia vậy đâu.” Tiền Thường Tín hất roi ra, nụ cười càng thêm rõ ràng, đột nhiên quát một roi vào người Bạch Chỉ: “Bình thường nếu có người khen gia gia như vậy, thì lúc này hàm răng đã không còn trên miệng rồi.”

Đau đến toàn thân co rụt lại, Bạch Chỉ trắng bệch nói: “Nô tỳ oan uổng.”

“Người thà bỏ bê người nhà, cũng muốn che chở chủ tử sau lưng, gia gia cũng không giúp người đau lòng cho người nhà người nữa.” Tiền Thường Tín cười híp mắt nói: “Không bằng ngày mai ta để cho người nhà người đi trước một bước, hi vọng sau khi người xuống dưới sẽ được gặp mặt bọn họ, ngẩng đầu lên.”

Nước mắt Bạch Chỉ giàn giụa, nàng ta che vết thương, nước nỡ nói: “Ninh Vương điện hạ muốn nô tỳ chú ý chuyện trong phủ, nhưng thân phận nô tỳ thấp kém, nên không thể truyền được tin tức gì ra ngoài, trước đó vài ngày Ninh Vương điện hạ bảo nô tỳ tra xem ở trong phủ Vương gia đối đãi với Vương phi như thế nào, nô tỳ nghĩ rằng đó cũng không phải chuyện gì quan trọng, mới dám truyền tin tức ra ngoài.” Nàng ta không sợ chết, nhưng sợ liên lụy người nhà.

“Nói hươu nói vượn, Ninh Vương điện hạ luôn quang minh lỗi lạc, sao có thể cho phép người vu oan!” Tiền Thường Tín trầm giọng nói: “Nói xằng nói bậy, sao Vương gia có thể tin.”

“Là thật mà, trước đó vài ngày đệ đệ nô tỳ vào làm người hầu cho phủ Ninh Vương, nô tỳ thật sự không còn cách nào, mới bị ma quỷ ám, cầu xin công công minh giám, nô tỳ thật sự không truyền được tin gì ra ngoài cả.” Bạch Chỉ khóc quỳ gối trước mặt Tiền Thường Tín.

“Được rồi, gia gia ta không muốn nghe người hồ ngôn loạn ngữ.” Tiền Thường Tín lui về phía sau hai bước, không cho Bạch Chỉ ôm chân mình, lạnh nhạt nói: “Gần đây Bạch Chỉ bị bệnh qua đời, mang ba mươi lượng bạc cho người nhà của nàng ta.” Nói xong, ý bảo người phía sau rót rượu độc cho Bạch Chỉ.

“Tạ Vương gia, tạ công công.” Tay Bạch Chỉ run run ngửa đầu uống cạn, mặc kệ thế nào, ít nhất Vương gia đã buông tha cho người nhà của nàng ta rồi.

Tiền Thường Tín ra khỏi phòng chứa củi, ném roi trong tay đi, nhận lấy khăn lau tay tiểu thái giám đưa đến: “Chôn đi, dù sao cũng đã từng hầu hạ Vương gia. Cô ta tự mình tìm chết, tội tày trời bỏ chủ nhân, sao có thể có kết quả tốt.” Dứt lời, đi ra ngoài không quay đầu lại.

Thông phòng Bạch Chỉ đã chết, nhưng người trong phủ không ai quan tâm, bởi vì mọi người đều biết, Bạch Chỉ chết bất đắc kỳ tử, đây là thứ mà người thường không thể tò mò nhất.

Lúc Khúc Kinh Cư nghe tin này thì nàng đang tỉa cây cho một chậu cảnh, nghe Hoàng Dương nói xong, thì để cây kéo xuống, nói: “Nếu người đã không còn, chuyện trước đây đừng nên nhắc lại, bảo người mang đến một số thứ cho người nhà của nàng ta đi, cũng xem như là ân điển của Vương gia đối với nàng ấy.” Nếu Hạ Hành đã nói trắng ra là chết vì bệnh, thì nàng vẫn nên làm những việc này.

Ngân Liễu luôn nhanh miệng, vào lúc này cũng không dám nói gì, đợi sau khi Hoàng Dương rời khỏi đây, nàng ấy chỉ hơi lo lắng mở miệng: “Người cứ như vậy mà không còn nữa.”

“Là hạ nhân, không được phép chân trong chân ngoài.” Mộc Cận cắt cây kéo Khúc Kinh Cư để trên bàn, tránh cho Khúc Kinh Cư không cẩn thận bị thương: “Nàng ta có kết cục như hôm nay, cũng xem như Vương gia đã mềm lòng rồi.” Chuyện như vậy, đừng nói một cái mạng, còn có thể dính líu đến cả nhà.

Ngân Liễu nghe vậy thì không cãi lại, đối với nàng ấy mà nói, việc mỗi ngày muốn làm chính là hầu hạ Vương phi thật tốt, chuyện khác không cần nghĩ nhiều, nàng ấy cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Một tay Khúc Kinh Cư nâng cằm, nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, ở đây không có máy vi tính không có điện thoại di động, thật sự hơi buồn chán, nàng ngáp một cái, lười biếng nói: “Mộc Cận, giúp ta tìm một ít thoại bản đi.”

Mộc Cận khom người lui xuống, chẳng bao lâu sau, thoại bản không thấy, Khúc Kinh Cư lại nhận được thiệp mời hoa sen màu vàng kim.

“Tấn An trưởng công chúa?” Khúc Kinh Cư liếc nhìn thiệp mời trong tay, ngày Tết có thấy vài vị công chúa quận chúa ngồi ở một bàn khác, nhưng công chúa Tấn An này thì nàng chưa từng thấy qua. Nếu nàng nhớ không lầm, công chúa Tấn An là trưởng nữ của Khánh Đức đế, mặc dù mẹ đẻ mất sớm, nhưng được ghi tạc dưới danh nghĩa Hoàng hậu, lại được Hoàng đế phong làm trưởng công chúa, trong nữ quyền thì có địa vị không thấp. Nhưng kể từ khi nàng ta được gả cho Bắc Lộc Bá thì luôn ở tại Kinh Châu, rất ít khi hồi kinh.

Tin đồn Bắc Lộc Bá và trưởng công chúa Tấn An vô cùng ân ái, đã có một trai một gái, khiến không thiếu nữ quyền trong triều hâm mộ, thậm chí không ít người lấy hai phu thê họ làm gương. Nhưng sao nàng ta lại hồi kinh rồi, còn bỗng dựng tổ chức cái gì mà thưởng họa yến [1] chứ?

[1] thưởng họa yến: tiệc tổ chức để thưởng tranh

Nàng nhìn trâm hoa vẽ bằng kiểu tiểu Khải [2] trên thiếp, thiếp đưa đến vương phủ do trưởng công chúa Tấn An tự tay viết, cái gọi là chữ như kỳ nhân, vị trưởng công chúa Tấn An này chắc hẳn là một nữ nhân vô cùng tài tình.

[2] tiểu Khải: chữ Khải nhỏ viết tay

Tự tay mở hồi thiếp [3] ra, Khúc Kinh Cư chờ cho nét mực khô một lúc rồi mới khép thiếp lại, đưa cho Kim Trần bên cạnh nói: “Bảo người đưa đến phủ trưởng công chúa đi.”

[3] hồi thiếp: thiếp để trả lời lại

Buổi tối, Hạ Hành đến chính viện, sau khi hai người cùng nhau dùng bữa tối xong, Khúc Kinh Cư nhắc đến chuyện này.

Mặc dù Hạ Hành và vị tỷ tỷ này không thân cận gì, nhưng vẫn có nghe nói chuyện nàng ta về kinh: “Hai ngày trước trưởng công chúa đã trở về kinh, mặc dù nàng chưa từng gặp tỷ ấy, nhưng nếu thiếp mời đã đưa đến thì nàng cứ đi đi.”

Khúc Kinh Cư đưa một chén trà tiêu thực cho hân: “Thiếp đã hồi đáp rồi, thưởng họa yến sẽ được tổ chức vào ba ngày sau, sắp đến tết Nguyên Tiêu rồi nên thiếp hơi bất ngờ với thời gian mà trưởng công chúa chọn thôi.” Thấy Hạ Hành nhận chén trà xong còn nhân cơ hội sờ sờ tay nàng, nàng mỉm cười trừng mắt liếc hân: “Không biết có cùng Bắc Lộc Bá hồi kinh không?”

Hạ Hành lắc đầu: “Không nghe nói đến, chỉ nghe trưởng công chúa mang theo hai nữ nhi trở về.”

Khúc Kinh Cư cảm thấy, trong này nhất định đã có chuyện gì xảy ra, trưởng công chúa về kinh trước tết Nguyên Tiêu, chỉ dẫn theo hai nữ nhi chứ không mang theo phò mã, vào lúc này trong kinh lại không có đại sự gì, sao phải vội vàng như vậy?

Chẳng lẽ nói vị Bắc Lộc Bá này đã làm ra chuyện có lỗi với trưởng công chúa rồi ư? Trên thế giới, những phu thê kiểu mẫu thế này luôn dễ bị trật đường ray, đại khái muốn nói nếu quá ân ái cũng dễ chết nhanh.

Nếu sự thật là thế, lúc này trưởng công chúa hồi cung, cũng có chút ý tứ rồi.

“Đừng nghĩ quá nhiều.” Hạ Hành đặt chén trà xuống, nâng tay nhéo mũi Khúc Kinh Cư: “Trưởng công chúa là công chúa tôn quý nhất trong các tỷ muội của ta, ai dám mạo phạm tỷ ấy chứ?”

Khúc Kinh Cư nhất thời hiểu được hàm nghĩa, nếu Bắc Lộc Bá thật sự gây ra chuyện có lỗi với trưởng công chúa, nếu trưởng công chúa giận dữ tìm hân ta gây phiền toái, chỉ sợ vị Bắc Lộc Bá này sẽ chịu không nổi. Nàng nhìn Hạ Hành, mặc dù lời này không hề mang ý quan tâm tỷ muội gì, nhưng cũng là lời thật.

“Vương gia nói đúng.” Khúc Kinh Cư khẽ cười: “Do thiếp suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Ừ, đã như vậy, chi bằng nên nghĩ đến chuyện của chúng ta thôi.” Hạ Hành cúi người nhẹ nhàng khẽ cắn tai nàng: “Vị như lúc này chúng ta nên chuẩn bị đi ngủ đúng chứ?” Nói xong, kéo nhẹ cây trâm cài tóc của nàng, lập tức mái tóc đen nhánh đổ xuống.

Khúc Kinh Cư mỉm cười nhìn hân, hơi thở thơm như hoa lan: “Vương gia lại đang nghĩ gì thế?”

Hạ Hành cảm thấy quả nhiên ánh mắt này thật lúng liếng đưa tình, hân xoay ngang ôm người lên: “Ta nghĩ gì, một lát nữa Kinh Cư sẽ biết rõ thôi mà.”

Khúc Kinh Cư nằm trong lòng hân cười thành tiếng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khúc Kinh Cư ngồi dậy từ trên giường, nhìn y phục tán loạn dưới giường, lại nhìn Hạ Hành đang đứng trước gương mặt y phục, lười biếng lúi vào trong chăn lẩn nữa.

Nhìn thấy nàng tỉnh, Hạ Hành nói: “Hôm nay là Tết hoa đăng, ta sẽ dẫn nàng ngồi xe ngựa xuất phủ một chuyến.”

“Vương gia nói lời phải giữ lời đó.” Khúc Khinh Cự nghe vậy lật người, một tay chống đầu nằm nghiêng nhìn Hạ Hành: “Vậy chàng mau trở về nhé, thiếp chờ chàng.”

“Chắc chắn sẽ trở về nhanh mà.” Hạ Hành đi đến bên giường, cúi người hôn trộm môi nàng xong, mới đứng thẳng người nói: “Ta vào triều đây, nếu nàng muốn ngủ, thì ngủ một lát đi.” Nói xong, ánh mắt mập mờ quét qua vết đỏ bên xương quai xanh của Khúc Khinh Cự.

Kéo chăn đến sát cằm, Khúc Khinh Cự chỉ ra bên ngoài, hừ nói: “Vương gia nhanh vào triều đi, thiếp mệt, nên không tiễn nha.” Nói xong, lật người, quay lưng về phía Hạ Hành.

Hạ Hành cười lắc đầu, mang theo tâm trạng tốt ra ngoài.

Khúc Khinh Cự ngủ thêm gần một canh giờ, mới lười biếng rời giường, bình tĩnh nhìn bọn nha hoàn dọn dẹp y phục dưới giường, nàng ngồi trước gương tô lại mày: “Kim Trần, sai người hỏi thăm một ít chuyện của trưởng công chúa.”

Kim Trần khẽ nhún người, yên lặng lui ra ngoài.

Im lặng nhìn nữ nhân trong gương hồi lâu, Khúc Khinh Cự nâng khóe môi.

42. Chương 39

Trưởng công chúa đến đột nhiên quay về kinh, quả nhiên như Khúc Khinh Cự đoán trước vậy, trung gian đã xảy ra một sự tình. Kỳ thật cũng không phải cái gì ngoài ý muốn chuyện, đơn giản là từ trước đến nay là nam nhân tốt Bắc Lộc Bá đột nhiên coi trọng một cái tiểu quan gia nữ nhân, thậm chí đem người tiếp trở về trong phủ. Trưởng công chúa là người ra sao, cũng không cùng hấn tranh cái âm ỉ, trực tiếp làm cho người ta đem cái này nữ nhân đưa về nhà, ai ngờ Bắc Lộc Bá đúng là tức giận đến đem người an làm ngoại thất.

Trưởng công chúa biết được việc này sau, mang người tạp Bắc Lộc Bá bên ngoài phòng ở sau, liền dẫn nữ nhân quay về kinh, về phần Bắc Lộc Bá như thế nào, trưởng công chúa đúng là hoàn toàn mặc kệ.

Khúc Khinh Cự nghe xong sự tình trải qua, cảm khái nói: “Cái gọi là vợ chồng tình thâm, cũng bất quá như thế thôi.” Trưởng công chúa có thể có như vậy quyết đoán, nguyên nhân rất lớn ở chỗ nàng là hoàng đế nữ nhân, là sinh ra tôn quý trưởng công chúa, nếu là mặt khác nữ tử gặp được chuyện như vậy, cứ như vậy vừa đi biết, lại có ai thay nàng lấy lại công đạo?

Kim Trần đem sự tình từ đầu đến cuối sau khi nói xong, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ còn nghe nói việc này đã muốn làm cho Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đã biết, Hoàng Thượng hết sức tức giận, đã muốn tuyên chỉ làm cho Bắc Lộc Bá vào kinh.”

Bắc Lộc Bá nam nhân như vậy, cũng không phải chân chính thâm tình, hấn chính là trở ngại trưởng công chúa thân phận vừa rồi không có gặp được động tâm nữ nhân, hiện giờ gặp tuổi trẻ thủy nộn cô nương, liền đã quên vợ cả, đã quên nữ nhân, cũng đã quên thân phận của mình. Kỳ thật nam nhân như vậy, cùng này hát hoa ngắt cỏ nam nhân, lại có cái gì rõ ràng đâu?

Hạ Hành hạ hướng về sau, sắc mặt có chút không tốt, ra mời hấn cũng biết trưởng công chúa quý phủ chuyện đã xảy ra.

“Từ nay trở đi đi trưởng công chúa phủ, người nhiều bồi bồi nàng,” Hạ Hành nói đến đây, thở dài, “Này Bắc Lộc Bá thật sự là rất kỳ cục.”

Khúc Khinh Cự nghe vậy làm bộ như không biết: “Làm sao vậy?”

Hạ Hành dùng một khắc, mới nói: “Hắn cô phụ trưởng công chúa một mảnh tâm ý, phụ hoàng đã muốn gien dữ triệu hắn quay về kinh.”

Biết hắn không nghĩ nói tử tử loại chuyện này, Khúc Khinh Cư cười nói: “Thời gian cũng không sớm, chúng ta dùng bữa tối đi.”

Hạ Hành hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, gật đầu nói: “Là không còn sớm, sử dụng hết thiện ta dẫn người đi xem hoa đăng.” Trong lòng của hắn còn băn khoăn việc này, cũng không muốn lấy người khác chuyện đến ảnh hưởng giữa hai người cảm xúc, nhân tiện nói, “Buổi tối nhiều người, ta làm cho người ta cho người chuẩn bị mũ sa, đi ra ngoài đi một chút cũng tốt.”

Khúc Khinh Cư lộ ra một cái cười: “Chúng ta đây mau chút dùng, ta còn muốn đi đổi thân xiêm y đâu.” Trên người nàng cái này mặc dù xinh đẹp, nhưng là đất địa váy, xuất môn sẽ không thật thích hợp.

Biết nàng nghĩ ra môn, Hạ Hành cười nói: “Hảo.” Liền xoay người rửa tay, chuẩn bị dùng bữa.

Hàng hóa trước hết lên một ít bát nguyên tiêu, Khúc Khinh Cư dùng bán bát, lại tùy ý ăn vài thứ, liền bắt đầu súc miệng trở lại đường ngay, chờ Hạ Hành đặt hạ chiếc đĩa, nàng liền đứng dậy đi nội thất thay quần áo.

Bưng một ly tiêu thực trà, Hạ Hành trên mặt ý cười dày đặc vài phần, nhìn thấy bên ngoài đã muốn dần dần tối xuống sắc trời, Hạ Hành phân phó Tiễn Thường Tín dẫn người đi bộ xe ngựa.

Khúc Khinh Cư thay đổi một thân thúy màu đai lưng váy ngắn, cái đầu dài phát cũng oản thành dọa uy búi tóc, đi tới gặp Hạ Hành ngồi ở bên cạnh uống trà, liền tiến lên phía trước nói: “Vương gia cảm thấy được như ta vậy như thế nào?”

Hạ Hành thấy nàng một thân thúy non đai lưng váy ngắn, cùng ngày thường dày bất đồng, như vậy nàng hơn vài phần cô gái xinh đẹp, giống như là non nốt nụ hoa, vừa bầm có thể nổi trên mặt nước.

“Tốt lắm, ” Hạ Hành tiến lên dắt tay nàng, đi thôi, lúc này cũng sắp phải bắt đầu rồi.”

Không ở trên xe ngựa ngồi trong chốc lát, liền phát hiện trên đường phố thanh âm càng ngày càng nhiều, giống như tiến nhập đám người dày đặc chỗ, bất quá nhưng thật ra không có ai ngăn chặn xe ngựa. Bọn họ hiện giờ ngồi đích xe ngựa mặc dù không có vương phủ dấu hiệu, nhưng là có thể ngồi được nâng song tuần mã xe nhân, thân phận lại như thế nào hội thấp?

Xe ngựa lại đi trước trong chốc lát sau, liền ngừng lại, Hạ Hành đem mũ sa đưa cho Khúc Khinh Cư, “Nhanh đến bờ sông , theo ta xuống xe.” Nói xong, trước xuống xe ngựa, đối với nàng đưa tay ra.

Khúc Khinh Cư bắt tay giao cho hắn, tùy ý hắn đem mình phù xuống xe ngựa, mũ sa không biết từ cái gì chế thành, tuy rằng xem bên ngoài gì đó giống như cách một tầng lông vũ, nhưng vẫn là có thể thấy rõ mấy thứ này. Thủ bị Hạ Hành dắt, khép tại đối phương rộng thùng thình trong tay áo, có như vậy điểm mối tình đầu nam nữ đi ra tản bộ cảm giác, bất quá Khúc Khinh Cư trong lòng rất rõ ràng, nàng không phải ngây thơ tiểu nữ sinh, đối phương cũng không phải còn tại mối tình đầu thiếu niên.

Lúc này bờ sông hai bên đã muốn treo đầy xinh đẹp đèn, còn có một chút than chủ lộ vẻ không ít đèn làm cho người ta hoa chút tiền bạc đoán đồ chữ, đoán đối người có thượng nguyên đèn đưa tiền.

Phía sau hai người đi theo thường phục thái giám cùng thị vệ, nhưng thật ra không để cho nhân gạt ra hai người, theo hồi hã trong đám người đi qua, Khúc Khinh Cư thấy có người cầm hà đèn đến bờ sông để cho chạy, cũng nhìn đến một ít tiểu hài tử dẫn theo động vật đèn chạy tới chạy lui, này trong nháy mắt, nàng tâm tình trở nên tốt lắm.

“Cái gì vậy tổng nói muốn tới, còn chưa có không có chân chính đến quá?”

“Phong?”

“Vân?”

Khúc Khinh Cư nghe thể đoạn nói chuyện, nhin không được cười lên tiếng. Hạ Hành thấy nàng cười đến vui vẻ, nhân tiện nói, “Như thế nào, Khinh Cư biết?”

Này đặt ở nàng kiếp trước, chính là học sinh tiểu học nghỉ đông sách bài tập thượng cân não đột nhiên thay đổi vấn đề.

“Ta đương nhiên biết, ” nàng quay đầu lại mắt nhìn còn tại say mê nhân, “Là ngày mai.”

Nghe thế cái đáp án, Hạ Hành nhin không được giờ giờ lên khoe miệng, “Xác thực là ngày mai.” Phía sau hần lòi kéo mũ sa, làm cho Khúc Khinh Cư mang đắc càng kín chút sau, mới nói, “Khinh Cư rất trí tuệ.” Nói xong, lòi kéo nàng đến một cái sạp tiền.

“Thích na một chiếc?” Hần chỉ chỉ lộ vẻ này đèn.

Khúc Khinh Cư thuận mắt nhìn lại, chỉ vào nguyệt thổ đèn nói: “Cái kia con thổ thật đáng yêu .”

Hạ Hành ý bảo than chủ đem nguyệt thổ đèn bắt , xem xét trên đèn lộ vẻ bài tử, nguyên lai là một bộ câu đối về trên, yêu cầu đối ra về dưới .

Tiến Thường Tín thấy thế, vội bỏ tiền cấp than chủ, làm cho chủ tử nhà mình có thể đối này câu đối.

“Thỏ hồn ngay cả ngân hải.” Khúc Khinh Cư đọc lên này về trên, nàng đối này không am hiểu, cũng không biết Hạ Hành có thể hay không đối ra, liền chuẩn bị xem mặt khác lộ vẻ thượng nguyên đèn.

“Ngao sơn tiếp tử vi.” Ai ngờ Khúc Khinh Cư còn không có thấy rõ ràng gần nhất thượng nguyên trên đèn lộ vẻ cái gì, chợt nghe đến Hạ Hành tiếp ra về dưới, nàng nhú mày, lập tức cười nói: “Thật là lợi hại.”

“Bất quá là cái đơn giản rất đúng liên thôi, ” Hạ Hành theo than chủ trên tay tiếp nhận nguyệt thổ đèn, đưa đến Khúc Khinh Cư trước mặt, “Cho người.”

Tiếp nhận này chụp đèn, Khúc Khinh Cư nhắc tới nhìn kỹ vài lần, mới nói: “Cám ơn Vương gia.”

Gặp Khúc Khinh Cư thích này chụp đèn, Hạ Hành trên mặt ý cười cũng càng thêm rõ ràng, chính là ở đi ra vài bước sau, trên mặt cười tất nhiên không thể tự nhiên .

Bởi vì hần nhìn đến, Hạ Uyên chính hướng bên này đi tới, bên người còn đi theo một nữ nhân, chính là đội mũ sa, làm cho người ta thấy không rõ diện mạo.

Hiển nhiên đối diện Hạ Uyên cũng nhìn thấy hần, huynh đệ hai người dưới chân giai một chút sau, mới hướng đối phương đến gần .

“Nhị ca.” Hạ Uyên tầm mắt quét hạ Hạ Hành bên người, thu hồi tầm mắt nói: “Nhị ca hôm nay thật hăng hái.”

“Tam đệ đồng dạng như thế, ” Hạ Hành lơ đãng hướng bên cạnh sườn sườn, vừa vặn đem Khúc Khinh Cư nửa người đều che ở tại phía sau mình.

“Gặp qua Đao vương, Đao vương phi.” Vừa lúc đó, Hạ Uyên bên người nữ tử mở miệng.

Khúc Khinh Cư giấu ở mũ sa sau đích lông mi nhú nhú, nàng dừng một chút mới nói: “Tam muội?”

Khúc Ước Tổ như thế nào hội cùng Hạ Uyên đi cùng một chỗ, Xương Đức công phủ nhân đây là muốn làm cái gì? !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: con ngựa này chương thời điểm, đầu óc cơ hồ là tương hồ trạng, ngày mai nhiều càng điểm, mọi người thứ lỗi.

43. Chương 39

Editor: Mèo TM

Đột nhiên Trường công chúa muốn hỏi kinh, quả đúng như dự liệu của Khúc Khinh Cư, bên trong hần đã xảy ra chuyện gì đó. Thật ra, cũng không phải là chuyện gì bất ngờ lắm, đơn giản là Bắc Lộ Bá - một nam

nhân tốt từ trước đến giờ đột nhiên để mắt đến một cô nương nhà quan lại nhỏ, thậm chí còn đón người vào ở trong phủ. Trưởng công chúa là người ra sao, cũng không nhiều lời tranh cãi âm ỉ với hấn, trực tiếp phân phó hạ nhân đưa nữ nhân đó về nhà, ai ngờ Bắc Lộc Bá tức giận đến mức thăng nàng ta lên làm thiếp thất.

Sau khi Trưởng công chúa biết được chuyện này, ra lệnh cho người đập nát cả sân viện của Bắc Lộc Bá, sau đó lập tức dẫn theo hai con mình hồi kinh, về phần Bắc Lộc Bá phản ứng như thế nào, Trưởng công chúa hoàn toàn không thêm quan tâm.

Khúc Kinh Cư nghe xong những chuyện đó, cảm khái nói: “Cái gọi là phu thê tình thâm, chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi.” Trưởng công chúa có thể kiên quyết như vậy, nguyên nhân lớn nhất là vì, nàng là nữ nhi của hoàng đế, là Trưởng công chúa tôn quý của Hoàng thất. Nếu những nữ nhân khác gặp phải chuyện như vậy, cứ thử đi rồi biết, xem có ai dám đứng ra lấy lại công đạo cho nàng hay không?

Sau khi Kim Trần kể lại từ đầu đến cuối sự việc xong, mới nhỏ giọng nói: “Nô tỳ còn nghe nói chuyện này đã truyền đến tai hoàng thượng và hoàng hậu, hoàng thượng hết sức tức giận, đã tuyên chỉ triệu Bắc Lộc Bá vào kinh rồi.”

Bắc Lộc Bá này cũng không phải là người nhất mực thâm tình gì, chỉ vì hấn ngại thân phận của Trưởng công chúa, lại chưa gặp được nữ nhân nào khiến hấn động tâm. Giờ đây gặp phải cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, liền quên đi chính thể, quên mất con gái, cũng quên luôn thân phận của mình. Nam nhân như vậy thì cũng có khác gì với đám nam nhân thích trêu hoa ghẹo nguyệt đâu?

Sau khi Hạ Hành hạ triều, sắc mặt có chút không vui, xem ra hấn cũng đã biết chuyện xảy ra trong phủ Trưởng công chúa rồi.

“Từ giờ nàng hãy thường đến phủ Trưởng công chúa bầu bạn với tỷ ấy nhiều hơn.” Hạ Hành nói đến đây, lại thở dài: “Tên Bắc Lộc Bá này thật sự là quá đáng.”

Khúc Kinh Cư nghe vậy, giả vờ như không biết hỏi: “Sao vậy?”

Hạ Hành im lặng một lát, mới nói: “Hấn đã phụ lòng Trưởng công chúa, phụ hoàng tức giận truyền hấn hồi kinh rồi.”

Biết hấn không muốn nói tường tận chuyện này, Khúc Kinh Cư chỉ cười nói: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta dùng bữa tối thôi.”

Hạ Hành thoáng nhìn ra ngoài, gật đầu nói: “Đúng là không còn sớm nữa, dùng xong bữa tối, ta dẫn nàng đi xem hoa đăng.” Trong lòng hấn vẫn còn băn khoăn chuyện này, nhưng cũng không muốn vì chuyện của người khác mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người, liền nói: “Buổi tối đông người, ta bảo hạ nhân chuẩn bị cho nàng một chiếc mũ sa, ra ngoài đi dạo cũng tiện hơn.”

Khúc Kinh Cư lộ ra một nụ cười: “Vậy chúng ta mau mau dùng bữa thôi, thiếp còn muốn thay y phục nữa.” Mặc dù bộ váy trên người nàng rất đẹp, nhưng hơi rườm rà, mặc ra ngoài không thích hợp lắm.

Biết nàng rất muốn ra ngoài chơi, Hạ Hành cười nói: “Được.” Liền xoay người rửa tay, chuẩn bị dùng bữa.

Món khai vị được mang lên đầu tiên là một chén bánh trôi nhỏ, Khúc Kinh Cư ăn nửa chén, tiếp đó tùy ý ăn những món khác, sau cùng là súc miệng rửa tay, chờ sau khi Hạ Hành cũng gác đĩa, nàng liền đứng dậy vào nội thất thay quần áo.

Bưng một ly trà tiêu thực lên, nụ cười trên mặt Hạ Hành càng nhu hoà hơn, nhìn sắc trời bên ngoài đã dần tối, Hạ Hành phân phó Tiền Thường Tín chuẩn bị xe ngựa.

Khúc Kinh Cư thay một bộ váy ngắn chiết eo màu xanh nhạt, cũng vấn tóc thành kiểu uy đoạ kế (*), vừa bước ra thì thấy Hạ Hành đang ngồi trên tháp mềm uống trà, liền tiến lên phía trước, xoay một vòng, hỏi: “Vương gia cảm thấy thiếp ăn vận thế này có đẹp không?”

Hạ Hành thấy nàng mặc thế này càng tôn lên mấy phần thanh tú đáng yêu của thiếu nữ, tựa như một nụ hoa mềm mại mới nở, vừa chạm tay vào là có thể vắt ra nước, khác hoàn toàn với vẻ lười biếng thường ngày.

“Rất đẹp.” Hạ Hành bước lên nắm tay nàng. “Đi thôi, hội hoa đăng sắp bắt đầu rồi.”

Ngồi trên xe ngựa một đoạn, nàng phát hiện âm thanh trên phố càng lúc càng náo nhiệt, hình như là đang tiến vào một nơi rất đông người, nhưng lại không có bất kì ai cản trở xe ngựa cả. Mặc dù xe ngựa bọn họ sử dụng hôm nay không có ký hiệu của vương phủ, nhưng người có thể ngồi được trong cỗ xe do hai tuần mã kia kéo, sao có thể mang thân phận thấp được?

Xe ngựa đi về phía trước thêm một lúc nữa thì ngừng lại, Hạ Hành đưa mũ sa cho Khúc Khinh Cư: “Sắp đến bờ sông rồi, xuống xe với ta nào.” Nói xong, hần bước xuống trước, rồi đưa tay ra đón nàng.

Khúc Khinh Cư đưa tay cho hần, tùy ý để hần đỡ mình xuống xe ngựa, không biết mũ sa này làm từ vật liệu gì, tuy rằng nhìn ra ngoài như cách một tầng sương mỏng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khá rõ mọi thứ xung quanh. Nàng tay trong tay với Hạ Hành, nép sát vào tay áo rộng lớn của đối phương, thế này thật giống cảm giác đôi tình nhân đang hẹn hò ở nơi đông người, nhưng trong lòng Khúc Khinh Cư rất rõ ràng, nàng không phải là một cô bé ngây thơ dễ tin người, đối phương cũng không phải là mối tình đầu đầy ngọt ngào thời niên thiếu.

Lúc này, hai bên bờ sông đã treo rất nhiều đèn với những kiểu dáng xinh đẹp, có không ít quầy bán đèn tổ chức thêm trò giải đố, đoán chữ, khiến người ta phải hao phí một ít tiền bạc và thời gian để chơi, ai đoán đúng sẽ được tặng một chiếc đèn coi như phần thưởng.

Đi theo sau hai người là đám thái giám và thị vệ mặc thường phục, nhờ vậy mà không có ai chen lấn xô đẩy bọn họ, đi giữa dòng người hối hả ngược xuôi, Khúc Khinh Cư thấy có người thả hoa đăng bên bờ sông, cũng thấy mấy đứa bé cầm đèn đủ mọi kiểu dáng chạy tới chạy lui. Thời khắc này, tâm tình của nàng trở nên rất vui vẻ.

“Cái gì không muốn nó đến, nhưng nó vẫn đến?”

“Gió?”

“Mây?”

Khúc Khinh Cư nghe đoạn nói chuyện này, không nhịn được cười ra tiếng. Hạ Hành thấy nàng cười rất vui vẻ, liền nói: “Sao vậy, Khinh Cư biết ư?”

Nếu như ở kiếp trước, thì đó chính là vấn đề đau đầu về bài tập về nhà của học sinh tiểu học khi kì nghỉ sắp hết đấy.

“Đương nhiên thiếp biết rồi: ” Nàng quay đầu lại liếc nhìn đám người đang ngây ngốc tìm câu trả lời: “Là ngày mai.”

Nghe được đáp án này, Hạ Hành không nhịn được cũng cong khóe miệng: “Đúng là ngày mai.” Thấy có nhiều người xung quanh, hần dịu dàng đội kĩ mũ sa cho nàng, mới nói: “Khinh Cư thật thông minh.” Nói xong, dắt tay nàng đến trước một gian hàng.

“Nàng thích cái nào?” Hần chỉ chỉ những chiếc đèn đang treo.

Khúc Khinh Cư tùy ý nhìn, chỉ vào chiếc đèn con thỏ ôm mặt trăng: “Chiếc đèn con thỏ đó thật đáng yêu.”

Hạ Hành ý bảo chủ quầy lấy đèn thỏ xuống, xem câu đố trên chiếc đèn, thì ra là về trên cửa một câu đối, yêu cầu đối tiếp về sau.

Tiền Thường Tín thấy thế, vội đưa tiền cho chủ quầy, để chủ tử nhà mình có thể tham gia trò chơi.

“Thỏ hồn liên ngân hải...” Khúc Khinh Cư thầm đọc về trên, nàng không am hiểu lắm về đối câu, cũng không biết Hạ Hành có thể đối lại được không, đang định quay sang nhìn những chiếc đèn khác.

“Ngao sơn tiếp tử vi.” Ai ngờ Khúc Khinh Cư còn chưa kịp nhìn ngắm mấy chiếc đèn treo bên trên thì đã nghe Hạ Hành đối xong về dưới, nàng nhú mày, ngay sau đó cười nói: “Thật là lợi hại.”

“Cũng chỉ là một câu đối đơn giản mà thôi.” Hạ Hành nhận lấy chiếc đèn con thỏ từ tay chủ quầy, đưa đến trước mặt Khúc Khinh Cư: “Tặng nàng.”

Nhận lấy chiếc đèn, Khúc Khinh Cư yêu thích nhìn ngắm một lúc, mới nói: “Tạ ơn Vương gia.”

Thấy Khúc Kinh Cự thích chiếc đèn này như vậy, nụ cười trên mặt Hạ Hành càng thêm nhu hoà, nhưng chỉ mới dời bước ra khỏi đám đông, nụ cười của hắn tắt dần.

Bởi vì hắn thấy Hạ Uyên đang đi đến đây, bên cạnh còn dẫn theo một nữ nhân, nàng ta cũng đang đội mũ sa nên không thấy rõ được diện mạo.

Hiển nhiên Hạ Uyên ở phía đối diện cũng nhìn thấy hắn, huynh đệ hai người đều khựng lại chốc lát, rồi mới bước đến gần chào hỏi nhau.

“Nhị ca.” Tầm mắt Hạ Uyên nhìn lướt qua người bên cạnh Hạ Hành, nói: “Hôm nay Nhị ca thật có hứng.”

“Tam đệ cũng thế.” Hạ Hành lơ đãng đáp lại, vừa đứng nghiêng người che khuất Khúc Kinh Cự ở phía sau mình.

“Bái kiến Đao Vương, Đao Vương phi.” Vừa lúc đó, nữ tử bên cạnh Hạ Uyên cũng lên tiếng chào hỏi.

Gương mặt Khúc Kinh Cự ẩn sau mũ sa nhú mày, nàng im lặng một lát, mới nói: “Tam muội?”

Khúc Ước Tổ sao lại đi cùng với Hạ Uyên? Rốt cuộc đám người phủ Xương Đức công muốn mưu tính gì đây?!

Hết chương 39

44. Chương 40

Khúc Kinh Cự cảm giác mình có chút không rõ trước mắt tình huống này, thời đại này đối nữ tử mặc dù không giống tiền triều vậy khắc nghiệt, nhưng là Khúc Ước Tổ một cái mới vừa cập kê nữ tử, cứ như vậy tùy đã có vợ cả Vương gia đi ở trên đường cái, có phải hay không chẳng phải thỏa đáng?

Mắt nhìn đối phương đội mũ sa, loáng thoáng thấy không rõ dung mạo, lại càng thêm làm cho người mơ màng. Nàng lười trông nom Xương Đức công phủ này việc sự, cuối cùng là một không có nhiều lời nói.

“Là muội muội ta,” Khúc Ước Tổ thanh âm trước sau như một ngọt, thậm chí còn nhiều hơn một ti nhu hòa, nàng đối Khúc Kinh Cự hơi hơi một cái quỳ gối, “Chưa từng nghĩ sẽ ở nơi này gặp được tỷ tỷ.”

Nguyên bản còn gọi chính mình Đao vương phi, chính mình một câu Tam muội nói ra, đối phương liền đi theo sửa lại xưng hô, trong ngôn ngữ nửa phần không thấy đối Khúc Kinh Cự cùng Xương Đức công phủ trong lúc đó ác tha có cái gì bất mãn, giống như Khúc Kinh Cự chính là tỷ tỷ của nàng loại.

“Như thế ngày hội, liền đi ra đi một chút, ” Khúc Kinh Cự không có tâm tư làm trò hai vị Vương gia cùng một cái không quen nhiều nữ nhân nói, thần nhiên mở như vậy khẩu, liền không thềm nói (nhắc) lại.

Khúc Ước Tổ nhìn ra nàng không nghĩ nhiều lời, tùy ý ứng với một câu, liền cũng không tái mở miệng, hiển nhiên là cái cực biết tiến thoái nữ tử, lần này hành động thật ra khiến Khúc Kinh Cự cảm thấy được, Lương thị có thể nuôi ra như vậy nữ nhi, cũng là xem như cái kỳ tích.

Bốn người giữa nhất thời an tĩnh lại, ai cũng không có mở miệng nói chuyện, đột nhiên, phía chân trời nổ tung một đóa sáng lạn lửa khói. Khúc Kinh Cự ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy lửa khói tản ra khi loá mắt, bên tai còn có thể nghe được không ít người tiếng hoan hô.

Khúc Ước Tổ cũng đi theo ngẩng đầu, lại chỉ nhìn đến pháo hoa biến mất ảm đạm, nàng không lòng dạ nào đang nhìn, cúi đầu nhìn về phía bên người Thụy vương, đối phương tuần mỹ dung mạo làm cho nàng hơi hơi đỏ mặt gò má.

“Đệ đệ có chiến thuyền thuyền hoa ở bờ sông, không bằng Nhị ca cùng Nhị tẩu cùng nhau đến thuyền hoa thượng phần thưởng hà đên, ” Hạ Uyên bình tĩnh nói, “Nghe nói đêm nay hội châm ngòi hơn nửa canh giờ

lửa khói, ở thuyền hoa thượng xem cũng sẽ không quá mức tranh cãi âm ỉ, Nhị ca cũng không nên ghét bỏ đệ đệ thuyền hoa đơn sơ.” Nói xong, trên mặt lộ ra một tia mang theo ngạo khí ý cười.

Nghe được đối phương đề cập thuyền hoa, Hạ Hành biết này chiến thuyền thuyền hoa là phụ hoàng đặc biệt mệnh công bộ nhân cấp lão Tam làm , hẳn mặc dù không có đi lên quá, nhưng là cũng nghe người khác nói quá, này chiến thuyền bức tranh điêu lan bức tranh đồng, cực kỳ tinh mỹ. Nếu đối phương cố ý khoe khoang, hẳn cũng không nên trực tiếp cự tuyệt.

“Như thế rất tốt, Nhị ca còn không có cơ hội đi xem xét đệ đệ thuyền hoa, khó được đêm nay xảo ngộ thượng, cần phải quấy rầy một phen , ” nói xong, xoay người dắt Khúc Khinh Cư thủ, cười yếu ớt nói: “Trên sông ngắm đèn, cũng là đặc sắc.”

Khúc Khinh Cư ngón trở gãi gãi lòng bàn tay của hắn, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hạ Uyên nhìn hai người một bộ ân ái bộ dáng, có chút nị oai bắt tay vác tại phía sau, dời đi tầm mắt.

Bên cạnh Khúc Ước Tổ nhưng có chút cảm khái, đại tỷ như vậy chất phác tính tình nhân, nhưng lại cũng phải Đoan vương tình nghĩa, thậm chí ngay cả tính tình cũng so với ngày xưa cường thế không ít, có thể thấy được Đoan vương đối với nàng ảnh hưởng có nhiều hơn . Trong lòng dâng lên một cỗ cực kỳ hâm mộ loại tình cảm, có chút toan lại có chút khổ.

Xương Đức công phủ đã muốn ngày càng lụn bại, cho nên mới muốn cho nàng tiến Thụy vương phủ, mặc dù hiện tại không làm được chánh phi, nhưng là đãi Thụy vương đẳng cơ sau, nàng ít nhất có thể làm hoàng phi, nếu sinh hạ đứa con, có lẽ có lớn hơn nữa phúc khí ở phía sau đầu.

Rõ ràng chính mình sớm đã nhận đi như vậy đường, nhưng khi nhìn đến lớn tả có thể cùng Đoan vương cùng nhau đi cùng một chỗ , trong nội tâm nàng vẫn là khó chịu.

Thiên hạ người nào nữ tử không nghĩ xuất giá là lúc mũ phượng khăn quàng vai, làm gì mặc kia lục thất lưng vác trở thành nam nhân khác thiếp thị, mà người nam nhân kia chính mình vẫn không thể xưng hô hắn là phu quân.

Hai bên thị vệ rất nhanh gạt mở đám người chung quanh, cấp chủ tử lưu lại cũng đủ hành tẩu không gian, Khúc Khinh Cư cùng Hạ Hành đi ở phía trước, rất có điểm đại nhân vật xuất hành, nhân tạp nhân đẳng lảng tránh cảm giác.

Hai bên đường có người buôn bán ăn vặt, cái gì nguyên tiêu, ma hoàn, ma đường linh tinh, hấp dẫn không ít người đi mua, nàng thậm chí nhìn đến một cái mập mập tiểu hài tử bụng một chén nóng hầm hập chi ma hồ, ăn mùi ngon.

Như vậy tươi sống trường hợp, làm cho nàng lộ ra ý cười, chỉ vào một cái bán cao tiểu quán, đối Hạ Hành nói: “Vương gia, kia ba mặt trên dính chi ma hoa sinh toái, nhìn rất có ý tứ.”

Hạ Hành mắt nhìn kia không chớp mắt sạp, bán đồ vật này nọ chính là một đôi bình thường vợ chồng, hai người đã muốn qua tuổi sáu mươi, nhưng là nhìn thập phần tinh thần.

“Bên ngoài gì đó không lớn sạch sẽ, người không thể ăn nhiều, ” nói xong, ý bảo Tiễn Thường Tín đi mua.

Tiến Thường Tín vội đi đến tiểu quán tiền, cho một phen đồng tử cấp than chủ, ngay cả bát chúc đều ra mua, hắn cẩn thận bưng cao đi đến Hạ Hành trước mặt, “Vương gia, nô tài làm cho bọn họ nhiều hơn chút hoa sinh toái.”

Hạ Hành gật gật đầu, tiếp nhận bát trước ném một ngụm, hương vị tuy là bình thường, nhưng quả thật phải nhiều mấy phần thú vị, hắn cầm chén đưa về phía Khúc Khinh Cư, “Ừ, buổi tối tiêu chảy cũng không nên oán ta.”

“Mới không như vậy yếu ớt, ” Khúc Khinh Cư không đi tiếp bát, ngược lại vươn tay trái cầm lấy thìa ăn cao, tay phải hơi hơi nhấc lên mũ sa tuyến đầu cái khăn che mặt, nghiêm nhiên đem Hạ Hành coi là hầu hạ người của nàng.

Tiến Thường Tín gặp hai vị chủ tử càng chạy càng chậm, yên lặng cúi đầu, hắn cũng không có nhìn đến Vương gia thích thú bộ dáng.

Mấy khối cao hạ đổ, Khúc Khinh Cư buông thìa, lấy ra khăn tay chùi miệng sừng nói: “Hương vị cũng không tệ lắm, bên ta mới nhìn thấy có người bán đậu hủ não, đáng tiếc dọc theo đường ăn thật sự bất nhã.”

“Làm cho trong phủ đầu bếp làm cho người đó là,” Hạ Hành cầm chén ném cho Tiễn Thường Tín, sát thủ nói, “Này đồ chơi nhỏ tuy chỉ là thường cái tiên, nhưng vẫn là nên làm tinh tế chút.”

Khúc Khinh Cư ngoan ngoãn gạt đầu, một bộ Vương gia ngài nói đúng, ta tất cả nghe theo người bộ dáng.

Đi theo hai người phía sau Hạ Uyên một đường trầm mặc, mới vừa rồi nhìn đến Hạ Hành cấp khúc thị đoàn bát, hần nhưng thật ra có chút ngoài ý muốn, bọn họ những hoàng tử này long tôn, chưa từng hầu hạ hơn người. Này khúc thị nhưng thật ra có bản lĩnh, có thể làm cho Nhị ca ngay cả hầu hạ nhân chuyện tình cũng làm đắc như vậy vui.

Khó trách mẫu phi sẽ nói nàng dụ dỗ, có thể đem lão Nhị phác thảo đắc năm mê ba đạo, có thể thấy được thủ đoạn bất phàm.

Người ta nói cưới vợ thú hiền, lão Nhị cưới như vậy cái vợ cả, chỉ sợ không thể rất bớt lo. Nghĩ vậy, hần ngẩng đầu nhìn mất hai người bóng lưng, nữ nhân như vậy làm một cái mỹ thiếp nhưng thật ra tốt lắm.

Bọn họ đi rồi không đến một phút đồng hồ, liền đi tới thuyền hoa biên, này bến tàu con dừng lại Hạ Uyên một con thuyền thuyền hoa, thậm chí có thị vệ khấn hộ, những thứ khác thuyền hoa đều đình đắc rất xa, hiển nhiên là không dám có nửa điểm va chạm.

Hạ Uyên không nhìn liên can cho hần hành lễ thị vệ, dẫn Hạ Hành vợ chồng lên thuyền, hần một bên mang người đi đến bên trong đi, một bên nói: “Tranh này phẳng có hai tầng, chúng ta đi mặt trên.”

Khúc Khinh Cư phát hiện ngay cả thang lầu trên lan can cũng điêu khắc một vài bức tranh sơn thủy, dưới chân thang lầu là do tốt nhất gỗ lim chế thành, giẫm lên đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ như là dẫm nát đất bằng phẳng thượng loại vững vàng.

Hạ Hành đi ở phía trước, cẩn thận lời kéo Khúc Khinh Cư thủ hướng lên trên đi, đợi cho trên lầu, mới buông nàng ra thủ.

Thuyền hoa lý cửa sổ mở ra, gần cửa sổ xiêm áo một bộ cái bàn, Hạ Uyên dẫn hai người ngồi xuống, mình cũng ở một bên ngồi, mới đúng còn đứng Khúc Ước Tổ nói: “Khúc Tam tiểu thư cũng mời ngồi.” Hần biết Xương Đức Hầu phủ có chủ ý, hần đối này Tam tiểu thư cũng không có nhiều ít hứng thú, chính là hần nếu là nạp Đoan vương phi muội muội làm thiếp, không biết lão Nhị sắc mặt như thế nào?

Hần thật là tốt Nhị ca không phải đối Vương phi thâm tình một mảnh sao, nghĩ đến định sẽ không bởi vậy sự giận lây sang nàng.

Khúc Khinh Cư gần cửa sổ mà ngồi, nhìn thấy hà diện cơ hồ bị hai bờ sông nguyên tiêu ánh đèn hồng, liền lấy tay nâng cầm lên ngắm cảnh, thỉnh thoảng còn có hoa sen đèn thối qua, trên nhụy hoa ngọn nến mình mình ám ám, nhưng thật ra ở trong bóng đêm có loại khác loại mỹ.

“Đêm lạnh khách đến trà đương rượu, trúc lô súp phí hỏa sơ hồng.” Hạ Uyên nâng chung trà lên, “Nhị ca Nhị tẩu, không bằng ném thử trên thuyền này trà?”

Khúc Khinh Cư nghe nói như thế, đã cảm thấy Thụy vương đây là vợ chồng, đều có làm cho người ta nhắm nháp lá trà ham, giống nàng loại này đối trà đạo không có gì nghiên cứu nhân, không...nhất bình tĩnh đúng là nghe loại vấn đề này. Nhắc lên cái khăn che mặt, lộ ra trắng nõn cằm, Khúc Khinh Cư cười mút nhẹ một ngụm, sau đó buông cái khăn che mặt, tư thái tao nhã đem cái chén thả lại mặt bàn.

“Thanh u thanh nhã, gần bó lưu hương,” Hạ Hành đặt chén trà xuống, cười nói, “Tam đệ ngày rất thanh thơi, Nhị ca ta có thể tìm ra không được như vậy thứ tốt.”

“Gần đây không cần vào triều, tự nhiên tại đây vài thứ thượng tổn nhiều chút tâm tư,” Hạ Uyên tựa tiểu phi tiểu nói, “Nhị ca sự vụ bận rộn, nói đó có tâm tư đặt ở này đó tục vật thượng.”

Gặp đối phương nhắc tới triều đình là lúc, Hạ Hành nghiêng đầu mắt nhìn ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhìn thấy Hạ Uyên nói, “Tam đệ nói đùa, phụ hoàng bất quá là nhất thời đang giận trên đầu, đãi Tứ đệ điều tra rõ chân tướng sau, Tam đệ chỉ sợ cũng muốn bận về việc.. Triều đình việc.”

“Hy vọng Tứ đệ có thể sớm đi quay về kinh, rửa sạch đệ đệ của ta oan khuất, ” Hạ Uyên giống như bất đắc dĩ thở dài một thân, ngược lại đối bên cạnh trầm mặc Khúc Ước Tổ nói, “Nghe nói Tam tiểu thư tài đánh đàn phi thường, không biết tiểu vương có thể có vinh hạnh nhất phẩm?”

Khúc Ước Tổ dưới khăn che mặt sắc mặt cứng đờ, hơi hơi dừng hạ xuống, thả tay xuống lý chén trà, ngừng mang ý cười nói: “Kém cỏi khúc một thủ, mong rằng chư vị không cần chê cười.” Nói xong, liền đứng dậy đi đến cầm tiền ngồi xuống, một giây cầm dây cung liền phát ra leng keng thanh.

Hạ Hành trên mặt ý cười không thay đổi, trong lòng đối Xương Đức công phủ người trên càng thêm chú ý, hiện giờ Khinh Cư là Đoan vương phi, Khúc Ước Tổ làm muội muội của nàng, đúng là cam vi Thụy vương hiến khúc, một cái công gia quý phủ đích nữ, đúng là muốn lên vọi vàng đi làm thiếp thị, thật không hiểu buộc là Khinh Cư mặt, vẫn là Xương Đức công phủ mặt tiền của cửa hàng.

Khúc Ước Tổ tài đánh đàn quả thật rất không tồi, Khúc Khinh Cư nghiêng tai lắng nghe, trong lòng đối Hạ Uyên cuồng vọng có càng sâu nhận thức, hẳn có thể làm trò chính hẳn một Nhị tẩu mặt, làm cho Khúc Ước Tổ vì hẳn đánh đàn, đã nói lên hẳn không có đem Hạ Hành cùng hẳn này Nhị tẩu nhìn ở trong mắt.

Người cuồng vọng thường thường chết sớm, Khúc Khinh Cư cười lạnh, liền này thủ đoạn còn muốn làm hoàng đế, thật sự là nằm mơ. Còn có này Xương Đức công phủ, thật là có đủ không biết xấu hổ mặt, may mà toàn bộ kinh thành cao thấp cũng biết chính hẳn một Đoan vương phi cùng Xương Đức công phủ không thân cận, bằng không bọn họ ném đến nâng nhân, nàng cũng đâu bắt khởi.

Khúc Ước Tổ khảy đàn chính là tiêu tương thủy vân , là thủ thực nổi danh khúc, có người cho rằng đây là thủ hoài cổ thương nay khúc, nhưng là cũng có người cảm thấy được đây chỉ là một thủ miêu tả nước từ trên núi chảy xuống khúc, bất kể như thế nào, này khúc đối tài đánh đàn yêu cầu thập phần nghiêm khắc, nếu là có nửa điểm không ổn, liền không thể bắn ra trong đó nội hàm.

Đối với đàn cổ Khúc Khinh Cư không phải hành gia, nhưng là từng làm vũ giả nàng, đối khúc là có chút mẫn cảm , ít nhất nàng có thể nghe ra, Khúc Ước Tổ khảy đàn này khúc , tâm tình cũng không có trong tưởng tượng tốt như vậy.

“Tam tiểu thư tài đánh đàn quả thực phi phàm, ” Hạ Uyên nghe xong trong chốc lát, liền tiếp theo uống trà, đột nhiên nói, “Nói vậy Nhị tẩu tài đánh đàn định cũng không bình thường.”

Lời này liền vượt qua , Khúc Khinh Cư không giận ngược lại cười, nàng đặt chén trà xuống động tác so với tiền nặng chút, nàng lạnh lùng nói: “Tam thúc quả thực rất có nhân hạ thoải mái, bằng không như thế nào hội quan tâm bực này một chút việc nhỏ.”

Lời này nói được cực không khách khí, thậm chí không có cấp Hạ Uyên lưu nửa phần mặt, ngồi ở nàng bên cạnh Hạ Hành không có lên tiếng, hiển nhiên không biết là Khúc Khinh Cư lời này có cái gì không tốt.

Hạ Uyên trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên cảm xúc, kỳ thật đương lời ra khỏi miệng hẳn liền đã muốn phát hiện không ổn, chính là hẳn từ trước đến nay kiêu ngạo quen, không ngờ rằng vị này Nhị tẩu sẽ nói đắc như vậy không khách khí.

Trong lòng áp chế một hơi, hẳn mắt nhìn Hạ Hành, gặp đối phương thần sắc không tốt lắm, đành phải giơ lên chén trà, “Là đệ đệ vượt qua , thỉnh Nhị tẩu thứ lỗi.”

Khúc Khinh Cư lười nhác bưng bưng trà chén, “Tam thúc khách khí.” Bất quá, này trà nhưng thật ra không có uống đi xuống.

Hạ Hành trên mặt lộ ra một tia cười, nâng lên chén trà đối Hạ Uyên nói: “Tam đệ, này trà không phải rượu, cũng, nhưng đừng rượu không say mỗi người tự say.” Hẳn Hạ Hành nữ nhân, nên có như vậy tính tình. Nếu là loại sự tình này cũng phải nhin , muốn hẳn làm trượng phu đích tình làm sao chịu nổi?

Hạ Uyên miễn cưỡng bài trừ một cái cười, uống một ngụm, lại cảm thấy được miệng trà sấp khẩu khó nhin, trong lòng cơn tức như thế nào cũng áp không đi xuống.

45. Chương 40: Thằng Tay Báo Oán

Editor: Gà

Khúc Khinh Cự cảm giác mình hơi không hiểu tình huống trước mắt, mặc dù thời đại này không khắc nghiệt với nữ tử như tiền triều, nhưng Khúc Ước Tổ là nữ tử vừa cập kê, cứ như vậy theo Vương gia đã có vợ cả đi trên đường, có phải chẳng thỏa đáng không?

Liếc nhìn đối phương đang đeo lụa mỏng, loáng thoáng không thấy rõ dung mạo, chỉ càng khiến người ta suy nghĩ xa xôi hơn thôi. Nàng lười phải quản phủ Xương Đức công này, cuối cùng vẫn không nói thêm gì.

“Chính là muội.” Giọng nói Khúc Ước Tổ vẫn ngọt ngào, thậm chí còn nhu hòa hơn bình thường, nàng ta khẽ cúi người với Khúc Khinh Cự: “Không nghĩ sẽ gặp tỷ tỷ ở đây.”

Vốn còn gọi nàng là Doan Vương phi, nhưng nàng vừa kêu Tam muội, đối phương đã sửa lại xưng hô, trong lời nói không hề lộ vẻ giữa Khúc Khinh Cự và phủ Xương Đức công có bất mãn bản thủ gì đó, dường như Khúc Khinh Cự chỉ là tỷ tỷ của nàng ta mà thôi.

“Ngày như vậy, nên ra ngoài đi một lát.” Khúc Khinh Cự không có ý định nói nhiều trước mặt vị Vương gia và nữ nhân không quen thân này, thản nhiên mở lời, sau đó không nói thêm gì nữa.

Khúc Ước Tổ thấy nàng không muốn nhiều lời, tùy ý trả lời một câu, cũng không lên tiếng nữa, hiển nhiên là một nữ tử vô cùng biết tiến lùi, quả thật hành động này khiến Khúc Khinh Cự cảm thấy, Lương thị có thể nuôi ra được nữ nhi thế này, thật sự là một kỳ tích.

Giữa bốn người lập tức yên tĩnh lại, cũng không ai nói gì, đột nhiên, phía chân trời nổ lên một đóa hoa lửa sáng chói. Khúc Khinh Cự ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hoa lửa tản ra chói mắt, bên tai còn có thể nghe được không ít tiếng hoan hô.

Khúc Ước Tổ cũng ngẩng đầu, lại chỉ thấy hoa lửa ảm đạm biến mất, nàng ta vô tâm xem, cúi đầu nhìn về phía Thụy vương bên cạnh, dung mạo tuấn mỹ của đối phương khiến gương mặt nàng ta hơi ửng đỏ.

“Đệ đệ có chiếc thuyền hoa ở bờ sông, chi bằng Nhị ca và Nhị tẩu cùng đến thuyền hoa thưởng hà đăng.” Hạ Uyên bình tĩnh nói: “Nghe nói tối nay sẽ đốt pháo hoa hơn nửa canh giờ, ở trên thuyền hoa ngắm thì sẽ không quá mức ồn ào, Nhị ca không nên ghét bỏ thuyền hoa đơn sơ của đệ đệ.” Nói xong, trên mặt lộ ra một nụ cười ngạo khí.

Nghe đối phương nói đến thuyền hoa, Hạ Hành biết chiếc này thuyền hoa do phụ hoàng đặc mệnh người của Công Bộ làm cho lão Tam, mặc dù hấn chưa từng lên, nhưng đã nghe người khác nói qua, chiếc này khắc trạm cực kỳ tinh mỹ. Nếu đối phương có tính khoe khoang, hấn cũng không tiện từ chối thẳng.

“Vậy tốt quá, Nhị ca chưa có cơ hội chiêm ngưỡng thuyền hoa của đệ, khó được tối nay vô tình gặp gỡ, đành quấy rầy một phen.” Dứt lời, xoay người dắt tay Khúc Khinh Cự, khẽ cười nói: “Ngắm trên sông, cũng rất đặc sắc.”

Ngón trỏ Khúc Khinh Cự gãi lòng bàn tay hấn, khẽ gạt đầu.

Hạ Uyên nhìn hai người ân ái, có chút chán ngán vắt chéo tay sau lưng, dời tầm mắt.

Khúc Ước Tổ bên cạnh lại cảm khái, tính tình đại tỷ chất phác, lại có được tình nghĩa của Doan Vương, thậm chí ngay cả tính tình cũng cường thế hơn ngày thường không ít, có thể thấy được Doan Vương có ảnh hưởng lớn đến tỷ ấy bao nhiêu. Trong lòng nổi lên một sự hâm mộ, có chút chua lại có chút khổ.

Phủ Xương Đức công đã ngày càng lụn bại, cho nên mới muốn gả nàng ta vào phủ Thụy vương, mặc dù hiện tại không thể làm chính phi, nhưng sau khi Thụy vương lên ngôi, ít nhất nàng ta có thể làm hoàng phi, nếu sinh hạ nhi tử, có lẽ phúc khí lớn hơn còn ở phía sau.

Rõ ràng mình đã sớm chấp nhận đi con đường này, nhưng khi nhìn thấy đại tỷ có thể sánh vai với Doan Vương, trong lòng nàng ta vẫn khó chịu.

Trong thiên hạ, nữ tử nào không muốn được danh chính ngôn thuận, đâu muốn hạ mình làm thiếp cho người, mà mình lại không thể gọi người nam nhân kia là phu quân.

Thị vệ hai bên nhanh chóng đẩy đám người xung quanh ra, để lại đủ không gian cho chủ tử, Khúc Khinh Cự và Hạ Hành đi phía trước, thật sự rất giống đại nhân vật xuất hành, những người không liên quan có cảm giác muốn né tránh.

Hai bên đường có người buôn bán đồ ăn vặt, Nguyên tiêu, ma hoàn gì đó, ma đường các loại, hấp dẫn không ít người mua, thậm chí nàng thấy một đứa trẻ mập mập bưng một chén mè rang, ăn say sưa ngon lành.

Vui vẻ náo nhiệt như vậy, khiến nàng lộ ra nụ cười, chỉ vào một quán nhỏ bán từ cao, nói với Hạ Hành: “Vương gia, phía trên từ cao này có dính đậu phộng vừng, trông rất ngon.”

Hạ Hành liếc nhìn gian hàng không được nổi bật này, người bán là một đôi phu thê bình thường, tuổi hai người đã hơn lục tuần, nhưng vẫn rất có tinh thần.

“Đồ bên ngoài không quá sạch sẽ, nàng không thể ăn nhiều.” Nói xong, ý bảo Tiền Thường Tín đi mua.

Tiền Thường Tín vội đi đến sạp nhỏ, đưa tiền cho chủ quán rồi lấy một chén, hẩn cẩn thận bưng từ cao đi đến trước mặt Hạ Hành: “Vương gia, nô tài bảo bọn họ bỏ thêm chút đậu phộng.”

Hạ Hành gật đầu, nhận lấy chén ném trước một miếng, tuy mùi vị bình thường, nhưng quả thật khá thú vị, hẩn cầm chén đưa cho Khúc Khinh Cự: “Ừ, buổi tối tiêu chảy thì đừng trách ta.”

“Thiếp đâu yếu ớt vậy đâu.” Khúc Khinh Cự không đón lấy cái chén, ngược lại đưa tay trái ra mức một muống từ cao, tay phải khẽ nhắc mạng che, nghiêng nhìn xem Hạ Hành là người hầu của nàng.

Tiền Thường Tín thấy hai vị chủ tử đi càng ngày càng chậm, yên lặng cúi đầu, hẩn không dám nhìn dáng vẻ thích thú của Vương gia đâu.

Ăn vài khối từ cao, Khúc Khinh Cự để muống xuống, móc khăn tay ra lau khóe môi nói: “Mùi vị không tệ lắm, thiếp mới vừa nhìn thấy có người bán đậu hủ, đáng tiếc đi trên đường ăn rất bất nhã.”

“Bảo đầu bếp trong phủ làm cho nàng nhé.” Hạ Hành cầm chén ném cho Tiền Thường Tín, lau tay nói: “Tuy những thứ vặt vặt này có ngon, nhưng vẫn nên làm tinh tế hơn một chút.”

Khúc Khinh Cự ngoan ngoãn gật đầu, tỏ vẻ Vương gia ngài nói đúng, thiếp rất nghe lời chàng.

Hạ Uyên hoàn toàn im lặng đi sau lưng hai người, vừa nãy nhìn thấy Hạ Hành bưng chén cho Khúc thị thì hẩn ta hơi bất ngờ, những hoàng tử như bọn họ đều là Long tôn, sao có thể hầu hạ người khác. Khúc thị này thật có bản lĩnh, có thể để Nhị ca vui lòng hầu hạ như vậy.

Khó trách mẫu phi nói nàng là hồ yêu, có thể khiến lão Nhị mê đắm, có thể thấy được thủ đoạn bất phàm.

Người ta nói cưới vợ phải cưới hiền, lão Nhị cưới vợ cả như vậy, chỉ sợ không thể tỉnh tâm rồi. Nghĩ đến đây, hẩn ta ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hai người, nữ nhân như vậy làm một mỹ thiếp thì tốt hơn.

Bọn họ đi không đến một khắc, thì đã đến thuyền hoa, bến tàu này chỉ đỗ một chiếc thuyền hoa của Hạ Uyên, thậm chí có thị vệ trông chừng, những thuyền hoa khác đều phải đậu ở xa, hiển nhiên không dám va chạm.

Hạ Uyên không hề liếc nhìn đám thị vệ hành lễ với hẩn ta, dẫn phu thê Hạ Hành lên thuyền, hẩn ta vừa mang người vào trong, vừa nói: “Thuyền có hai tầng, chúng ta lên phía trên thôi.”

Khúc Khinh Cự phát hiện cả trên lan can cầu thang cũng điêu khắc một vài bức tranh sơn thủy, cầu thang dưới chân do Hồng Mộc thượng hạng chế thành, bước lên vững vàng giống như giẫm trên đất bằng.

Hạ Hành đi phía trước, cẩn thận dắt tay Khúc Khinh Cự, đợi khi lên lầu, mới buông tay nàng ra.

Cửa sổ trong thuyền hoa mở toang, gần cửa sổ bày một bộ bàn ghế, Hạ Uyên dẫn hai người ngồi xuống, mình cũng ngồi một bên, rồi nhìn Khúc Ước Tổ vẫn đang đứng, nói: “Khúc Tam tiểu thư, mời ngồi.” Hẩn ta biết phủ Xương Đức hầu đánh chủ ý gì, hẩn ta chẳng có nhiều hứng thú với vị Tam tiểu thư này, nhưng nếu hẩn ta nạp muội muội của Đoan Vương phi làm thiếp, không biết sắc mặt lão Nhị sẽ thế nào?

Điểm tốt của nhị ca hẩn ta không phải là rất thâm tình với vương phi sao, sẽ không vì chuyện này mà giận lây sang nàng đâu nhỉ.

Khúc Khinh Cư ngồi gần cửa sổ, nhìn ánh đèn Nguyên tiêu hồng ở hai bên bờ sông thì lấy tay nâng cầm lên ngắm cảnh, thỉnh thoảng còn có đèn hoa sen thổi qua, cây nến trên nhụy hoa mờ mờ tỏ tỏ, tạo ra một vẻ đẹp khác lạ trong màn đêm.

“Hàn dạ khách lai trà đương tửu, trực lô thang phí hỏa sơ hồn [1].” Hạ Uyên nâng chung trà lên: “Nhị ca Nhị tẩu, không bằng ném thử trà trên thuyền này đi?”

[1] Hàn dạ khách lai trà đương tửu, trực lô thang phí hỏa sơ hồn: Đêm lạnh khách qua trà thay rượu, lửa vừa mới bén nước đang sôi. (Nguồn: vanngethainguyen /2018/02/20/tra-ngam-vao-tho-tho-duom-trong-tra/)

Khúc Khinh Cư nghe thế, đã cảm thấy đôi phu thê Thụy vương này, đều có sở thích muốn người ta thưởng thức trà, sợ rằng người không có nghiên cứu về trà đạo như nàng thì nhất định sẽ không bình tĩnh mà ngồi nghe mấy loại vấn đề này rồi. Nhắc khăn che mặt lên, lộ ra cái cằm trắng nõn, Khúc Khinh Cư cười khê nhấp, sau đó để khăn che mặt xuống, tư thái ưu nhã đặt lại chén trà nhỏ xuống bàn.

“Thanh u đậm nhĩ, thần xỉ lưu hương [2].” Hạ Hành đặt chén trà xuống, cười nói: “Mỗi ngày Tam đệ đều rất thanh thoi, Nhị ca ta không thể tìm được thứ tốt như vậy.”

[2] Thanh u đậm nhĩ, thần xỉ lưu hương: ý là vị trà thanh mát thấm vào tận kẽ răng (lời editor: thứ cho kẻ bất tài này =.=)

“Gần đây không cần lên triều, nên dụng tâm một chút.” Hạ Uyên cười như không cười nói: “Sự vụ của Nhị ca bận rộn, sao có lòng suy nghĩ đến những thứ phạm tục thế này.”

Thấy đối phương nhắc đến triều đình, Hạ Hành nghiêng đầu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhìn Hạ Uyên nói: “Tam đệ nói đùa rồi, phụ hoàng cũng chỉ nhất thời bức bối, đợi sau khi Tứ đệ tra rõ chân tướng, chỉ sợ Tam đệ cũng sẽ bận rộn nhiều việc triều đình thôi.”

“Hi vọng Tứ đệ có thể sớm hồi kinh, rửa sạch oan khuất của đệ đệ ta.” Hạ Uyên thở dài bất đắc dĩ, sau đó nói với Khúc Ước Tổ đang im lặng ngồi bên cạnh: “Nghe nói tài đánh đàn của Tam tiểu thư vô cùng tốt, không biết tiểu vương có thể có vinh hạnh được nghe không?”

Sắc mặt của Khúc Ước Tổ cứng đờ dưới lớp mạng che, khê dừng một lát, để chén trà xuống, giọng cười nói: “Một khúc vụng về, mong rằng chư vị không cười nhạo.” Nói xong, đứng dậy đi đến trước cầm ngồi xuống, dây đàn chợt phát ra tiếng leng keng.

Nụ cười trên mặt Hạ Hành không thay đổi, trong lòng càng chú ý mắt với người của phủ Xương Đức công, hôm nay Khinh Cư đã là Đoan Vương phi, Khúc Ước Tổ là muội muội của nàng, vậy mà có thể cam chịu hiến khúc cho Thụy vương, một dòng chính nữ trong phủ công gia, vậy mà muốn đi làm thiếp, chẳng những khiến Khinh Cư mất mặt, còn vứt đi thể diện của phủ Xương Đức công.

Quả thật tài đánh đàn của Khúc Ước Tổ rất tốt, Khúc Khinh Cư nghiêng tai lắng nghe, trong lòng càng hiểu rõ sự cuồng vọng của Hạ Uyên hơn, ngay trước mặt Nhị tẩu nàng mà hắn ta có thể bảo Khúc Ước Tổ đánh đàn cho hắn ta, đã thể hiện rõ hắn ta không hề nể mặt Hạ Hành và người Nhị tẩu này.

Người cuồng vọng thường chết sớm, Khúc Khinh Cư cười lạnh, thủ đoạn thế này còn muốn làm Hoàng đế, nằm mơ đi. Còn có phủ Xương Đức công này nữa, thật không biết xấu hổ, may mà toàn bộ Kinh thành trên dưới đều biết Đoan Vương phi mình đây và phủ Xương Đức công không thân cận, nếu vậy thì bọn họ có ném đá, nàng cũng không đỡ nổi.

Khúc Ước Tổ gảy khúc ‘Tiêu Tương Thủy Vân’, là một danh khúc, có người cho rằng đây là thủ khúc hoài cổ đau thương, nhưng cũng có người cảm thấy đây chỉ là một khúc miêu tả sông núi, mặc kệ thế nào, khúc này yêu cầu người đàn rất nghiêm khắc, nếu có nửa điểm không ổn, thì không thể bắn ra nội hàm trong đó.

Đối với cổ cầm Khúc Khinh Cư không phải người trong nghề, nhưng đã từng là người học vũ đạo, nàng vẫn có chút cảm giác với bài này, ít nhất nàng có thể nghe ra, Khúc Ước Tổ gảy khúc này thì tâm tình nàng ta cũng không tốt như trong tưởng tượng vậy.

“Tài đánh đàn của Tam tiểu thư quả thật phi phạm.” Hạ Uyên nghe một lát, thì tiếp tục uống trà, đột nhiên nói: “Chắc hẳn tài đánh đàn của Nhị tẩu cũng không tầm thường.”

Lời này vừa thốt ra, Khúc Khinh Cự giận quá hóa cười, động tác nàng đặt chén trà xuống nặng hơn lúc nãy, nàng lạnh lùng nói: “Quả thật Tam thúc rất rảnh rỗi, nếu không sao cứ thích quan tâm những chuyện nhỏ thế này vậy.”

Lời nói này vô cùng không khách khí, thậm chí không hề nể mặt Hạ Uyên, Hạ Hành ngồi cạnh nàng không hề lên tiếng, hiển nhiên không cảm thấy lời này của Khúc Khinh Cự có gì bất ổn.

Hạ Uyên lộ ra một chút ngạc nhiên, thật ra khi nói xong hắn ta cũng đã phát hiện không ổn, nhưng từ trước đến giờ hắn ta quen thói phách lối, không ngờ rằng vị Nhị tẩu này nói chuyện không khách khí như vậy.

Trong lòng áp chế xuống, nhìn mặt Hạ Hành, thấy vẻ mặt đối phương không tốt lắm, không thể làm gì khác hơn nâng chén trà lên: “Do đệ đệ quá phạm, xin Nhị tẩu thứ lỗi.”

Khúc Khinh Cự lười biếng bưng chén trà: “Tam thúc khách khí.” Tuy nhiên, nàng lại không uống chung trà này.

Trên mặt Hạ Hành lộ ra ý cười, nâng chén trà, nói với Hạ Uyên: “Tam đệ, trà không phải rượu, nên đừng tửu bất túy nhân nhân tự túy [3].” Nữ nhân của Hạ Hành hắn, nên có tính cách thế này. Nếu chuyện như vậy cũng phải nhịn, thì kẻ làm phu như hắn sao có thể chịu đựng được chứ?

[3] tửu bất túy nhân nhân tự túy: rượu không say mà người tự say

Hạ Uyên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, uống một hớp, lại cảm thấy vị trà quá chất, khó thể đề nén cơn tức trong lòng.

46. Chương 41

Một thủ tiêu tương thủy vân chấm dứt, Khúc Ước Tổ thu tay lại, tao nhã đứng dậy đối với ba người từ từ cúi đầu, liền về tới trên chỗ ngồi.

Khúc Khinh Cự đã gấp nàng đầu ngón tay có chút đỏ lên, đuôi lông mày hơi hơi vừa động, nữ tử mở đầu nhìn thấy trước mặt điểm tâm, thân thủ về một khối bắt đầu ăn.

Hạ Hành nhìn thấy kia cái khay mạn tô cao càng đổi càng ít, mở miệng nói: “Cẩn thận miệng khô.” Ban đêm ăn loại này điểm tâm, không sợ biến thành mập mạp?

Mang trà lên uống một ngụm, Khúc Khinh Cự không hề ăn điểm tâm, mà là có chút cảm khái chỉ vào ngoài cửa sổ nở rộ lửa khói nói, “Năm trước lửa khói nói vậy cũng hiện giờ ngày như vậy xinh đẹp, đáng tiếc thiếp ở trong phủ, chỉ có thể nhìn đến lửa khói châm ngòi khi ánh sáng, nhìn không tới lửa khói có bao nhiêu xinh đẹp.”

Nghe nói như thế, Khúc Ước Tổ tâm đầu nhất khiêu, năm trước tết Nguyên Tiêu, nàng cùng đệ đệ là xuất phủ phần thưởng quá hoa đăng, đại tỷ cùng Nhị tỷ bị lưu tại trong phủ, ngày xưa nàng cảm thấy được tuy có chút áy náy, nhưng là không có đại tỷ đích xác có thể khiến cho tự tại chút. Hiện giờ nghe được đại tỷ nói, trong nội tâm nàng không hiểu có chút bất an.

“Ngày sau hàng năm lửa khói người nói vậy hội nhìn chán phiền, ” Hạ Hành nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, lửa khói ẩn hồng mắt của hắn đồng, làm cho hắn có chút hoa mắt, “Dĩ vãng chuyện, không cần để ở trong lòng.” Nói xong, dời tầm mắt tiếp tục có một ngụm không một ngụm uống trà.

Một bên Hạ Uyên từ bị Khúc Khinh Cự ế qua đi, liền không có như thế nào mở miệng nói chuyện, hiển nhiên trong lòng còn có chút cơn tức ẩn nhẫn không phát. Chính là đối với Hạ Hành mà nói, Hạ Uyên điểm ấy cơn tức không coi là cái gì, ngày mai trong triều đình chuyện tình chỉ sợ sẽ làm cho hắn cơn tức lớn hơn nữa.

“Ân, ” Khúc Khinh Cư cũng không nhìn nữa ngoài cửa sổ, gió nổi lên gọi lên của nàng cái khăn che mặt, lộ ra trắng nõn cổ, lập tức lại bị cái khăn che mặt che ở, nàng vuốt ve chén duyên, đối im lặng Khúc Ước Tổ nói, “Tam muội tài đánh đàn càng ngày càng tốt .”

“Đại tỷ tán thưởng, ” Khúc Ước Tổ miễn cưỡng cười mở, biết rõ trong lời nói của đối phương nói ngoại cũng không thấy thế nào được với chính mình, nàng nhưng lại không thể không bảo trì kính cẩn bộ dáng, “Bất quá là ngày thường bắn ra nhiều lắm thôi.”

Khúc Khinh Cư gật gật đầu, “Người xưa nay đều so với ta này tỷ tỷ mạnh hơn rất nhiều.”

“Đại tỷ thiên tư quốc sắc, muội muội há có thể cùng chi so sánh với.” Khúc Ước Tổ đứng dậy phúc phúc, không dám nhận hạ lời này, chỉ nói là ra trong lời nói cũng như vậy đối vị.

Thiên tư quốc sắc? Khúc Khinh Cư cảm giác mình là ở nói mình không có mỹ mạo, lại ngược không vết mực, bất quá nàng cũng không phải để ý, người khác khoa nàng mỹ, đáng giá nàng cao hứng, về phần lại có không có đầu óc, chính cô ta rõ ràng là đủ rồi, người khác nói như thế nào, có năng lực đại biểu cái gì?

Trên đời người nào không bị nói, không bị người ghen vi tài trí bình thường, nàng từ trước đến nay không sợ người khác ác ý chửi bới.

Không sao cả cười cười, nàng thả tay xuống lý trà chén nhỏ, đột nhiên nói: “Bờ sông người đi đường càng ngày càng ít .”

Hạ Uyên ra bên ngoài nhìn lại, quả gặp bờ sông ít người rất nhiều, hần thản nhiên nói: “Canh giờ không còn sớm, làm cho thuyền cập bờ đi.” Hần cũng không nhìn xem lão Nhị cùng hần nữ nhân nị oai.

Khói lửa tái mỹ, cũng có dừng lại chầm ngồi thời điểm, bờ sông thượng người đi đường dần dần biến ít, náo nhiệt dần dần biến thành tiêu điều.

Thuyền hoa dần dần cập bờ, Khúc Khinh Cư nhìn thấy như cũ bắt tại bờ sông lại không người thưởng thức các màu hoa đăng, nhớ tới chính mình cái kia làm cho hạ nhân cảm thỏ ngọc đèn.

“Kia chụp đèn ai nhìn thấy đâu?” Khúc Khinh Cư từ Hạ Hành giúp đỡ xuống lầu, mở miệng hỏi nâng đèn hành tung.

“Yên tâm, Tiễn Thường Tín làm cho người ta rất dẫn theo đâu, ” Hạ Hành đi xuống cuối cùng một bậc bậc thang, gặp Khúc Khinh Cư luyến tiếc kia chế tác thô lậu thỏ ngọc đèn, trên mặt ý cười dày đặc vài phần, “Trong phủ cũng treo không ít hoa đăng, đãi hồi phủ ta làm cho người ta tuyển mấy chén nhỏ xinh đẹp treo chính viện lý.”

Khúc Khinh Cư gật gật đầu, cùng Hạ Hành cùng nhau hạ boong tàu, mắt nhìn bốn phía, phát hiện trời đã hạ nâng đám sương, cũng nhiều vài tia hàn ý.

Hậu ở bên cạnh Tiễn Thường Tín dâng hai người áo choàng, trước hầu hạ Vương gia phủ thêm sau, đang chuẩn bị hầu hạ Khúc Khinh Cư, lại bị Hạ Hành vẫy lui, tự mình động thủ .

Mềm mại gấm Tứ Xuyên áo choàng thượng thêu lên thản nhiên hoa văn, dưới ánh trăng có loại mộng lung mỹ cảm, Khúc Khinh Cư gặp Hạ Hành cho mình phủ thêm áo choàng, liền cúi đầu muốn đi dây buộc tử, rồi lại bị Hạ Hành đoạt trước.

Hạ Hành đích ngón tay tu bổ thật sự sạch sẽ, khớp xương có chút rõ ràng, làm cho người ta một loại phi thường hữu lực phi thường tin cậy cảm giác, Khúc Khinh Cư cười cười, hất cằm lên tùy ý Hạ Hành cho mình buộc lại áo choàng.

Khúc Ước Tổ lẳng lẳng đứng ở trong góc nhỏ, không có ai ân cần hầu hạ nàng, thậm chí mỗi một ai đem nàng nhìn ở trong mắt, nàng xem thấy phía trước Đoan vương cúi đầu vi tỷ tỷ hệ áo choàng hình ảnh, đột nhiên cảm thấy được nan kham lại chầm chọc. Hiện giờ đại tỷ là cao cao tại thượng, vô số người đang cảm hầu hạ Đoan vương phi, mà chính nàng lại muốn dùng tận tâm tư đi lấy lòng Thụy vương, cho dù lấy lòng thành công cũng bất quá là một tiểu tiết.

“Nếu canh giờ không còn sớm, Nhị ca cùng Nhị tẩu vẫn là sớm đi quay về nghỉ tạm, ” Hạ Uyên gặp Hạ Hành động tác ngừng lại, mới mở miệng nói, “Ta cũng nên hồi phủ .”

Hai quý phủ xe ngựa sớm đứng ở một bên, chờ tiếp chủ tử hồi phủ, Hạ Uyên nói xong lời này, liền hướng chính mình quý phủ xe ngựa đi đến.

Đi theo phía sau hắc Khúc Ước Tổ do dự một chút, hướng Hạ Hành cùng Khúc Khinh Cư phúc phúc sau, vẫn là đi theo Hạ Uyên nên bước lên Thụy vương phủ xe ngựa.

Khúc Khinh Cư nhìn thấy Thụy vương phủ xe ngựa rời đi, trên mặt ý cười hơn ti trào phúng, “Thụy vương gia thật đúng là tính tình người trong.”

Hạ Hành nghe vậy cười nói, “Hắn từ nhỏ liền loại này tính tình, cũng bởi vì này, không biết cùng đại ca nào loạn nhiều ít sự, chính là phụ hoàng thiên vị hắn, làm cho hắn mấy năm nay càng ngày càng. Có cá tính .”

Có thể làm cho Hạ Hành nói ra thiên sủng cái từ ngữ này, có thể thấy được khánh đức đế người này tưởng tượng có bao nhiêu thiên, mà Hạ Uyên làm việc có bao nhiêu đắc tội với người. Theo lý thuyết, như vậy chịu để vương sủng ái hoàng tử, chắc chắn không ít người ủng hộ, mưu đồ lao cái theo long công, chính là này Thụy vương cố tình sẽ không có bao nhiêu người cùng hắn là nhất phái, có thể thấy được một thân kiêu ngạo đến làm cho triều thần đều cảm thấy được hắn có một ngày hội ngoan thoát.

Bất quá, không chuẩn khánh đức đế liền thích hắn này bốc đồng tật xấu, ít nhất đối với hắn có điều, so sánh yên tâm?

Cảm giác mình nghĩ đến có chút thiên, Khúc Khinh Cư hô một hơi, “Cũng không biết Tam muội như thế nào sẽ cùng theo Thụy vương, việc này là càng ngày càng rối loạn.” Nàng không tốt đàm luận vài vị hoàng tử chuyện tình, đành phải đem thoại đề xả đến Xương Đức công phủ thượng.

“Bọn họ làm cái gì cũng cùng người vô can, không cần vì những người này hao tổn tinh thần, ” Hạ Hành trong lòng hiểu được Hạ Uyên tính toán, đối Hạ Uyên loại này không phóng khoáng chương mắt, hắn nạp một cái Xương Đức công phủ thượng nữ nhân, thật đúng là nghĩ đến có thể đánh mặt mình, để cho mình bởi vậy giận chó đánh mèo Khinh Cư?

Hạ Hành nghĩ đến đây, cảm thấy được có chút buồn cười, chính mình cũng không phải mao đầu tiểu tử, như thế nào hội bởi vì này chút sự tình giận chó đánh mèo, Hạ Uyên loại này suy bụng ta ra bụng người ý tưởng, thật đúng là không thích hợp hắn.

Trở lại vương phủ, đêm đã khuya, sớm có hạ nhân đem hoa đăng động ở chính viện trung, Khúc Khinh Cư cùng Hạ Hành rửa liền ngủ, bất quá tâm tình nhưng thật ra rất không tốt, không có chịu Hạ Uyên nửa điểm ảnh hưởng.

Nhưng thật ra Hạ Uyên trở lại trong phủ sau, giàu to rồi một hồi không lớn không nhỏ hỏa, thậm chí ngay cả Tần Bạch Lộ cầu kiến cũng không có phản ứng, chính là phân phó hạ nhân đem Khúc Ước Tổ đuổi về Xương Đức công phủ.

Tần Bạch Lộ nghe được Vương gia cùng Xương Đức công phủ Tam tiểu thư ngắm hoa đèn, tức giận đến thiếu chút nữa đập đồ vật này nọ, chính là cuối cùng như cũ đè xuống trong lòng đích tức giận, Xương Đức công phủ không phải ra một vị Vương phi, làm sao lại nghĩ tặng một người đích nữ để làm tiểu thiếp?

Miễn cưỡng áp chế trong lòng đích tức giận, Tần Bạch Lộ oán hận nghĩ muốn, bất kể như thế nào, nếu là nữ nhân này thật sự vào phủ, nàng cũng không phải là thương hương tiếc ngọc chủ.

Tết Nguyên Tiêu ngày thứ hai sáng sớm, trên triều đình liền tuyên ra một đại sự, phái hướng Giang Nam khâm sai còn chưa tới Giang Nam, liền đã bị thích khách tập kích, Thành vương bị người đâm bị thương cánh tay, sốt cao không lùi, hữu thừa ngự quang lại bị thương nghiêm trọng, hiện tại đã muốn hôn mê bất tỉnh.

Nhất thời cả triều ồ lên, người nào có lá gan lớn như vậy dám ám sát khâm sai, chẳng lẽ lại có người muốn giết người diệt khẩu?

47. Chương 41

Editor: Mèo TM

Kết thúc một bài Tiêu Tương Thủy Vân , Khúc Ước Tổ thu tay lại, ưu nhã đứng dậy, từ từ cúi đầu với ba người, sau đó trở về chỗ ngồi.

Khúc Khinh Cư thấy đầu ngón tay nàng ta hơi đỏ, đuôi lông mày khẽ động, xoay đầu nhìn đĩa bánh ngọt trước mặt, đưa tay lấy một miếng bắt đầu ăn.

Hạ Hành nhìn đĩa bánh càng lúc càng vơi bớt, mở miệng nói: “Cẩn thận miệng khô.” Buổi tối mà ăn nhiều bánh ngọt như thế, không sợ mập sao?

Nâng tách trà lên uống một ngụm, Khúc Khinh Cư không ăn bánh ngọt nữa, mà hơi xúc động chỉ pháo hoa ngoài cửa sổ, nói: “Pháo hoa năm ngoái chắc hẳn cũng đẹp như hôm nay, đáng tiếc thiếp vẫn luôn ở trong phủ, chỉ có thể nhìn ánh sáng chớp nhoáng từ xa, không chiêm ngưỡng được toàn cảnh mỹ lệ như thế này.”

Nghe thấy thế, Khúc Ước Tổ chợt giật mình chợt dạ, tết Nguyên Tiêu năm ngoái, nàng ta và đệ đệ được xuất phủ ngắm hoa đăng, nhưng đại tỷ và nhị tỷ lại không được phép ra ngoài, chỉ có thể ở trong phủ. Lúc đó, tuy rằng nàng ta cảm thấy có chút áy náy, nhưng không để tâm lắm. Hôm nay nghe đại tỷ nói vậy, trong lòng nàng ta không hiểu sao có chút lo lắng.

“Từ giờ về sau, ta chắc chắn nàng sẽ được nhìn đến chán.” Hạ Hành nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, pháo hoa phản chiếu trong đáy mắt, khiến hắn cảm thấy hơi hoa mắt: “Chuyện xưa đã qua, không cần giữ mãi trong lòng.” Nói xong, hắn dời tầm mắt tiếp tục uống trà.

Hạ Uyên im lặng ngồi một bên, kể từ khi bị Khúc Khinh Cư làm cho ghen hờn thì không lên tiếng nói chuyện nữa, hiển nhiên trong lòng còn có chút tức giận đang cố kềm chế không phát ra ngoài. Nhưng với suy tính trong lòng Hạ Hành, chút tức giận này của Hạ Uyên vẫn chưa tính là gì, chuyện trong triều ngày mai chỉ sợ sẽ khiến hắn hoảng hốt công tâm luôn.

“Vâng.” Khúc Khinh Cư cũng không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa, gió thổi lay động lớp mạng che mặt của nàng, lộ ra vòm cổ trắng nõn, ngay sau đó lại bị lớp mạng che đi, nàng vuốt ve mép chén, nói với Khúc Ước Tổ đang yên lặng: “Cầm nghệ của Tam muội đúng là càng ngày càng giỏi.”

“Đại tỷ quá khen.” Khúc Ước Tổ miễn cưỡng cười cười, biết rõ đối phương chỉ thuận miệng khen cho có chứ không phải thực tâm tán thưởng mình, nàng ta lại không thể không giữ dáng vẻ kính cẩn: “Chỉ là mỗi ngày luyện đàn nhiều hơn một chút thôi.”

Khúc Khinh Cư gật gật đầu: “Xưa nay muội vẫn luôn giỏi hơn tỷ tỷ nhiều.”

“Đại tỷ thiên tư quốc sắc, muội muội há có thể sánh được.” Khúc Ước Tổ đứng dậy phúc thân, không dám nhận lời này, nhưng lời vừa thốt ra cũng không phải là thật lòng.

Thiên tư quốc sắc? Khúc Khinh Cư có cảm giác nàng ta đang mỉa mai mình là mỹ nữ nào phẳng, chỉ có mỹ mạo, không có đầu óc cũng không có tài năng. Ngược lại, nàng không thấy tức giận, người khác khen nàng đẹp, đương nhiên là nên vui mừng rồi, còn về phần không có đầu óc, tự chị đây biết rõ là được rồi, còn cần người khác đánh giá à, nếu thế thì đã sao, có thể làm gì được chị? Chỉ giỏi ganh tị.

Trên đời này có ai mà không bị soi mói, không bị người khác ghen tị đâu, từ trước đến giờ nàng chưa hề sợ bị người khác đặt điều gièm pha.

Cười cười không để tâm, nàng đặt chén trà trong tay xuống, đột nhiên nói: “Người qua lại bên bờ sông càng lúc càng vắng rồi.”

Hạ Uyên nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy bên bờ sông đã thưa bớt người hơn, hắn ta lạnh nhạt nói: “Không còn sớm nữa, cho thuyền cập bờ đi.” Hắn ta cũng không thèm nhìn sang nhị ca và nữ nhân đáng chán đó nữa.

Pháo hoa đã dừng bắn từ lúc nào, những người tham gia hội hoa đăng cũng tản dần, bầu không khí náo nhiệt từ từ biến thành vắng lặng.

Thuyền hoa dần dần cập bờ, Khúc Khinh Cư vẫn còn thích ý nhìn ngắm những hoa đăng đầy kiêu dáng bên bờ sông không người. Khúc Khinh Cư được Hạ Hành đỡ xuống lầu, chợt nhớ đến chiếc đèn con thỏ của mình, liền hỏi tung tích: “Đèn con thỏ của thiếp đâu?”

“Yên tâm, Tiền Thường Tín cho người cầm rồi.” Hạ Hành đi xuống bậc thang cuối cùng, thấy Khúc Khinh Cư vẫn luyến tiếc không bỏ chiếc đèn được chế tác sơ sài đó, nụ cười trên mặt càng vui vẻ hơn: “Trong phủ cũng có treo không ít hoa đăng, lát nữa về phủ ta bảo người chọn vài chiếc xinh đẹp treo trong chính viện cho nàng ngắm.”

Khúc Khinh Cư gật gật đầu, cùng Hạ Hành dắt tay nhau xuống thuyền, nhìn quanh bốn phía, phát hiện sương đã giăng đầy, cũng lạnh hơn nhiều.

Tiền Thường Tín đứng hầu bên cạnh dâng lên hai tấm áo choàng, hầu hạ Vương gia choàng áo trước, đang chuẩn bị quay sang hầu hạ Vương phi, lại bị Hạ Hành vẫy lui, để hẳn tự mình choàng áo cho nàng.

Hoa văn thêu nổi trên tấm áo choàng bằng gấm Tứ Xuyên mềm mại, dưới ánh trăng gợi lên một loại mỹ cảm mông lung, Khúc Khinh Cư thấy Hạ Hành choàng áo cho mình, định cúi đầu buộc dây lại, nhưng lại bị Hạ Hành giành trước.

Ngón tay Hạ Hành được cắt tỉa rất gọn gàng sạch sẽ, khớp xương rõ ràng, mang lại cho người khác cảm giác cực kì mạnh mẽ, cực kì đáng tin cậy. Khúc Khinh Cư cười cười, ngược cầm lên mặc cho Hạ Hành buộc dây áo choàng giúp mình.

Khúc Ước Tổ yên lặng đứng ở một góc, không có ai ân cần chăm sóc, thậm chí cũng không có ai chú ý đến nàng ta, nàng ta nhìn hình ảnh Đoan Vương dịu dàng cúi đầu buộc dây áo choàng cho tỷ tỷ trước mặt, đột nhiên cảm thấy khó chịu vô ngần. Hôm nay đại tỷ đã là Đoan Vương phi cao cao tại thượng, được vô số kẻ hầu người hạ, mà bây giờ nàng ta chỉ mới dốc hết tâm sức lấy lòng Thụy vương, cho dù thành công thì cũng chỉ là một tiểu thiếp nhỏ nhoi không hơn không kém.

“Đã muộn rồi, Nhị ca và Nhị tẩu nên sớm về phủ nghỉ ngơi đi thôi.” Hạ Uyên thấy Hạ Hành làm xong một loạt động tác, mới lên tiếng: “Đệ cũng nên trở về phủ rồi.”

Hai chiếc xe ngựa đã dừng ở một bên từ sớm, chờ đón chủ tử trở về phủ, Hạ Uyên nói xong lời này, liền đi tới xe ngựa của phủ mình.

Khúc Ước Tổ hơi do dự, nhưng sau khi phúc thân cáo biệt với Hạ Hành và Khúc Khinh Cư xong, cũng đi theo Hạ Uyên bước lên xe ngựa của phủ Thụy vương.

Khúc Khinh Cư nhìn xe ngựa của phủ Thụy vương rời đi, nụ cười trên mặt xen lẫn vài phần giễu cợt: “Tính tình của Thụy vương đúng là sáng khoái.”

Hạ Hành nghe vậy chỉ cười nói: “Từ nhỏ tính hấn đã vậy, bởi thế nên đã gây ra không biết bao nhiêu chuyện đau đầu cho đại ca, chỉ là phụ hoàng cưng chiều hấn, khiến hấn càng ngày càng..... Không coi ai ra gì rồi.”

Có thể khiến Hạ Hành nói ra từ ‘cưng chiều’ này, thì có thể thấy được Khánh Đức để đã thiên vị hấn ta đến mức nào, nhưng không hiểu sao Hạ Uyên lại không được lòng của rất nhiều người. Theo lý thuyết, thì hoàng tử được Đế Vương sủng ái như hấn ta, nhất định sẽ có không ít người theo ủng hộ, mưu đồ giúp hấn ta kế thừa đế vị, thế nhưng bề phái của Thụy vương lại ít ỏi đến đáng thương. Như thế, có thể thấy được những triều thần này đều đồng lòng cho rằng sẽ có một ngày hấn ta không giữ vững được ân sủng mà sa cơ thất thế.

Nhưng, không biết Khánh Đức để chỉ đơn giản là thích tính xấu này của hấn, hay là vì thấy yêm tâm với hấn?

Thấy mình đã nghĩ xa đến lạc đề, Khúc Khinh Cư mới thở dài một hơi: “Cũng không biết tại sao Tam muội lại ở cùng với Thụy vương, chuyện này càng lúc càng rối ròi.” Không nên đàm luận những chuyện liên quan đến các vị hoàng tử, nàng không thể làm gì khác hơn là kéo đề tài nói chuyện đến phủ Xương Đức công.

“Bọn họ làm gì cũng không liên quan đến nàng, không cần hao tổn tinh thần vì bọn họ.” Hạ Hành thâm hiểu rõ suy tính của Hạ Uyên, hấn ta muốn nạp nữ nhân của phủ Xương Đức làm thiếp, thật sự cho rằng làm như thế là có thể khiến hấn mất mặt, để hấn giận chó đánh mèo với Khinh Cư ư?

Hạ Hành nghĩ tới đây, cảm thấy hơi buồn cười, hắn cũng không phải là đồ ngốc, sao có thể giận chó đánh mèo bởi chút chuyện vặt vãnh này được, ý tưởng suy bụng ta ra bụng người này của Hạ Uyên, thật đúng là cực nhọc cho hắn.

Trở lại vương phủ thì đêm đã khuya, đã có người treo hoa đăng trong chánh viện từ trước, Khúc Kinh Cư và Hạ Hành tắm xong liền lên giường ngủ, tâm tình của hai người rất vui vẻ thoải mái, không bị Hạ Uyên làm ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại, sau khi Hạ Uyên trở về phủ liền phát tiết một trận tức giận không lớn không nhỏ, thậm chí ngay cả Tần Bạch Lộ cầu kiến cũng không thèm để ý tới, chỉ phân phó hạ nhân đưa Khúc Ước Tổ về phủ Xương Đức công.

Tần Bạch Lộ nghe được tin Vương gia cùng đi ngắm hoa đăng với Tam tiểu thư phủ Xương Đức công thì giận đến thiếu chút nữa đập nát hết đồ đạc, nhưng cuối cùng vẫn dè xuống được lửa giận trong lòng, không phải phủ Xương Đức công vừa mới gả đi một vị Vương phi sao, giờ sao lại muốn gả một nữ nhi dòng chính làm tiểu thiếp được chứ?

Miễn cưỡng áp chế tức giận trong lòng, Tần Bạch Lộ ai oán nghĩ, mặc kệ như thế nào, nếu nữ nhân này thật sự dám gả vào phủ, nàng cũng không phải là người biết thương hương tiếc ngọc đâu.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong triều đình truyền ra một chuyện lớn, Khâm sai Giang Nam được phái đi còn chưa tới Giang Nam, đã bị thích khách tập kích, Thành vương bị thích khách đâm trúng bả vai, sốt cao không lùi, hữu thừa Ngụy Văn Quảng bị thương cẳng nghiêm trọng hơn, bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Nhất thời cả triều xôn xao, là người phương nào to gan lớn mật dám ám sát Khâm sai của triều đình? Chẳng lẽ có người muốn giết người diệt khẩu sao?

Hết chương 41

48. Chương 42

Ám sát khâm sai chính là một đại sự, khánh đức đế tính tình mặc dù mềm mại, nhưng là gặp được chuyện như vậy, vẫn là cảm giác mình thể diện bị người thật mạnh rút, lập tức giận dữ làm cho người ta trắc tra.

Hạ Hành đứng ở Hạ Kỳ bên người, nghe Hạ Kỳ lòng đầy cảm phẫn khảng khái trần từ, giống như thật sự tại vì phụ hoàng phân ưu loại, hắn đuôi lông mày giật giật, trầm mặc cúi đầu.

“Một khi đã như vậy, việc này giao cho Trữ vương cùng Hình bộ trắc tra, ” khánh đức đế cơn giận còn sót lại chưa tiêu, ngữ khí cũng có chút đông cứng, “Như thế kẻ xấu, quá mức càn rỡ!”

“Nhi thần lĩnh mệnh.” Hạ Kỳ quì một gối tiếp thánh chỉ, buông xuống đầu che dấu trong mắt đắc ý.

Hạ triều sau, Hạ Kỳ không cùng thường lui tới giống nhau cùng những người khác nói chuyện, ngược lại là vội vàng tiêu sái, Hạ Hành nhìn thấy Hạ Kỳ vội vàng bóng lưng, trên mặt lộ ra mỉm cười.

“Đoan vương điện hạ có từng nghe nói đường lang cùng thiên chuyện xưa, ” Bình Bộ Thượng Thư La Trường Thanh đi đến Hạ Hành bên người, đối với hắn chấp tay, hắn cười ha hả nhìn thấy Trữ vương bóng lưng, “Đây chuyện xưa mặc dù tục chút, tổng vẫn còn có chút ý tứ.”

Hạ Hành đối với hắn hơi hơi vuốt cằm, cười nói: “La đại nhân cao kiến.”

“Cái gì cao kiến không cao cách nhìn, bất quá là nói hai câu vô nghĩa thôi, ” La Trường Thanh loát chòm râu, trên mặt tiếp tục là cười ha hả biểu tình, “Cũng không biết Thành vương điện hạ thương thế như thế nào, chúng ta này đó làm thần tử đích thực là vạn phần lo lắng.”

“La đại nhân thỉnh không cần lo lắng, bổn vương Tứ đệ chính là bị thương cánh tay, báo tin người ta nói, thương thế đã muốn dưới sự khống chế đến đây, ” Hạ Hành bắt tay vác tại phía sau, dẫn đầu La Trường Thanh nửa bước, “Phụ hoàng đã muốn phái Thái y viện viện đang cùng viện phán khoái mã tiến đến.”

“Như thế rất tốt, chúng ta này đó kẻ bề tôi, cũng bỏ qua lo lắng , ” được đến mình muốn đáp án, La Trường Thanh cười ha hả chấp tay nói, “Đoan vương điện hạ, vì thần còn có việc đi trước một bước, cáo từ.”

“La đại nhân đi thông thả, ” Hạ Hành cười nhạt đối với hần gật gật đầu.

Nhìn thấy La Trường Thanh không nhanh không chậm tiêu sái xa, Hạ Hành trên mặt ý cười dần dần đánh tan, La Trường Thanh này con cáo già là ở lo lắng hần tôn tế đâu, nói như vậy nửa ngày, bất quá là nghĩ muốn xác nhận Hạ Minh tin tức mà thôi.

Nghĩ đến lão Đại cùng lão Tam sau lưng đùa này xiếc, Hạ Hành ngoéo ... một cái khóe miệng, người này biểu hiện được tái trung tâm, chính là mỗi ta thời điểm vẫn là sẽ vì chính mình lo lắng, tỷ như hiện tại La gia.

Nếu là Hạ Minh thật sự xảy ra chuyện, La gia cô nương làm quả phụ, chỉ sợ La gia nhân sẽ không như vậy bỏ qua. Nghe La Trường Thanh này con cáo già mới vừa rồi trong lời nói, nói vậy đã muốn đoán ra chân chính động thủ nhân là ai, về phần đối phương tại sao phải nói cho hần biết, hần cũng không quan tâm, chỉ ít có một chút hần là khẳng định , thì phải là La gia nhân đối lão Đại cùng lão Tam có ác cảm.

Đoan trong vương phủ, Khúc Kinh Cư nhìn thấy bắt tại trong viện một ít hoa đăng, làm cho người phía dưới đem hoa đăng đều thu vào, hoa đăng mặc dù đẹp, bất quá mỗi đêm đều phải nhân thấp sáng, còn muốn nhân trông coi để tránh xuất hiện đi lấy nước sự cố, đây cũng quá gây sức ép người, nằng mặc dù yêu hưởng thụ cuộc sống, nhưng là không nghĩ vì như vậy điểm việc nhỏ đi gây sức ép nhân. Huống chi, tốt đẹp chính là đồ vật này nọ chính là cần ở riêng thời điểm nhìn, mới có thể càng thêm tốt đẹp.

“Vương phi, nô tỳ nghe nói Thụy vương phủ thượng hôm nay có chút làm ầm ĩ, Thụy vương phi tức giận đến ngồi xe ngựa trở về nhà mẹ đẻ, ” Kim Trần đi đến Khúc Kinh Cư phía sau, hạ giọng nói, “Bên ngoài còn có chút người đang truyền Xương Đức công phủ muốn đem Tam tiểu thư đưa đến Thụy vương phủ đi.” Nằng có chút không thể lý giải, Tam tiểu thư một cái tài mạo song toàn đích tiểu thư, làm sao lại nghĩ đi làm một cái tiểu thiếp?

Khúc Kinh Cư thân thủ đi lấy hoa đăng động tác dừng một chút, lập tức có chút hứng thú rã rời thu tay lại, giúp đỡ tay nằng hướng sân ngoại đi, “Lương thị năm đó lúc đó chẳng phải dùng hết tâm tư vào Xương Đức công phủ đại môn, ta tốt lắm phụ thân chính là ngay cả trăm ngày cũng chưa dùng qua, liền vội phải đem nằng nghênh vào Xương Đức công phủ. Thế gian mỗi người ý tưởng cũng không giống nhau, người khác tuyển đường, chúng ta không thể đi xen vào, chỉ cần cùng chúng ta không có vấn đề gì là tốt rồi.”

Kim Trần nghe ra trong lời nói lãnh đạm, nằng cũng hiểu được Xương Đức công phủ đối Vương phi không tốt, nằng cùng Ngân Liễu, Ngọc Trâm ba người là Tường Thanh Hậu phủ xếp vào đến công gia phủ, để có thể gần người hầu hạ Vương phi , mà Mộc Cận tả là phu nhân còn tại khi nhận nuôi hồi phủ , Vương phi sau khi sinh liền đi theo Vương phi bên người, cứ việc những năm gần đây các nằng hết sức che chở Vương phi, cũng hãy để cho Vương phi bị không ít ủy khuất. Hiện giờ Vương phi đãi công gia quý phủ nhân đạm mạc, thật sự là rất bình thường bất quá .

“Chính là nô tỳ lo lắng bọn họ làm như vậy, ảnh hưởng Vương phi ngài danh dự, ” Kim Trần nhớ tới công gia quý phủ những người đó đã làm chuyện, mặt lộ vẻ ghét cau mày nói, “Thật sự là làm cho người ta khí bất quá.”

“Khí cái gì?” Khúc Kinh Cư cười mở, “Cả kinh thành ai còn không biết ta đây cái Đoan vương phi cùng Xương Đức công phủ không tốt, cùng kẻ mẫu lại trở mặt. Huống chi ở kinh thành trong hội này, cơ hồ tất cả mọi người cho rằng ta là từ mợ giáo dưỡng lớn lên, Khúc Ước Tổ hành vi như thế nào, chỉ có thể cùng Lương thị có quan hệ, còn liên lụy không đến trên người của ta .”

Kim Trần nhất thời tỉnh ngộ lại, từ Vương phi khỏi hần sau, liền cùng Xương Đức công phủ làm bất hòa, cùng Tường Thanh Hậu phủ thân cận, dĩ vãng chuyện sớm truyền khắp kinh thành. Nằng có chút may mắn nói: “Thật sự là cảm ơn trời đất, cũng không thể khiến cái này bóng người vang lên Vương phi.” Nếu là Vương gia bởi vì này chút sự hiểu lầm Vương phi, vậy cũng chính là tai họa .

Khúc Khinh Cư chính là cười cười, trên đời nào có nhiều như vậy may mắn cùng trùng hợp, bất quá là sự do người làm thôi. Nghĩ đến một ít gia đình nhân, nàng ý cười có chút lãnh, mà thế gian cũng không có nhiều như vậy lấy ơn báo oán.

Đi ra chính viện, đó là một cái tảng đá đường nhỏ, hai bên gieo trồng lục trúc ẩn ở núi giả sau, thật có vài phần thanh tịnh ý tứ. Xuyên qua một đạo ánh trăng môn, đối diện đó là vương phủ đại hoa viên, bên phải tảng đá đường nhỏ cuối có một giòng suối nhỏ, trên giòng suối nhỏ có một cầu hình vòm, Khúc Khinh Cư không có việc gì thích đến trên cầu uy cho cá ăn, này có thể sánh bằng ngồi ở cửu khúc hành lang gấp khúc thượng xem trong ao sen kim ngư có ý tứ.

Tùy ý ném một phen cá thực đi xuống, nhìn thấy thỉnh thoảng có mấy cái kim ngư cẩn thận lại rất nhanh đem cá thực nuốt vào miệng, nàng chỉ vào nhất chích không chớp mắt hắc bối cá nói, “Con cá này mặc dù không có cá chép xinh đẹp, chính là như vậy lẳng lặng bơi ở tảng đá bên cạnh, không nhìn kỹ thật đúng là phát hiện không được.”

Kim Trần nhìn kỹ xem, có chút không xác định nói: “Này giống như cũng là nhất chích cá chép, chính là rất không thấy được chút.”

Nhú mảy, lại gần một phen cá thực đi xuống, nàng xem đến kia màu đen cá chép giống như là một đạo thiểm điện loại, ở mặt nước một lủi ngậm lấy cá thực liền bơi ra, quả nhiên là mau ngoan chuẩn tiêu chuẩn làm mẫu.

Khúc Khinh Cư có chút không thú vị đem tất cả cá thực ngã đi vào, trầm nhàm chán nản nói: “Ngày mai đi trường công chúa quý phủ có người nào?”

“Này đó nô tỳ không rõ ràng lắm, nhưng là nghe nói trường công chúa mời không ít người, ” Kim Trần nghĩ nghĩ, “Nô tỳ nghe nói trong kinh thành rất nhiều chưa lấy chồng tiểu thư cũng nhận được trường công chúa phủ thiệp mời.”

Khúc Khinh Cư gật gật đầu, minh bạch trường công chúa dụng ý, cùng với làm một người nam nhân thương tâm, không bằng tìm những người này đến chính mình tìm việc vui?

Nữ nhân, sẽ đối chính mình tốt một chút.

“Xương Đức công phủ cũng nhận được?” Khúc Khinh Cư đột nhiên nghĩ đến, nếu là ngày mai Khúc Ước Tổ cùng Tần Bạch Lộ đều tới rồi, cũng không biết lấy Tần Bạch Lộ tính tình, hội gây ra sự tình gì.

Kim Trần gật gật đầu, “Xương Đức công phủ thượng cũng phải thiệp mời.”

Khúc Khinh Cư sờ lên cằm, cười nói: “Kia ngày mai ta cũng phải cẩn thận chút, miễn cho làm tức giận trên thân.”

Mới vừa nói xong lời này, nàng liền nhìn đến Hoàng Dương vội vàng hướng chính mình chạy tới, nói là kính quý phi thưởng đồ vật này nọ xuống dưới.

Kính quý phi phần thưởng gì đó, hạ nhân cũng không có tư cách đi đón, Khúc Khinh Cư đành phải mang người tự mình đi tiếp ban cho, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn chính là, kính quý phi đúng là làm cho người ta mang đến mấy đôi cung hoa cùng ngọc lưu ly sai, này đó thợ khéo đều cực kỳ tinh xảo, nhìn đó là chỉ có chủ tử mới có thể dùng là đồ vật này nọ.

Không hiểu, Khúc Khinh Cư có loại kính quý phi là ở thay nàng tìm bãi cảm giác, ngày mai trường công chúa quý phủ lui tới nữ khách nhiều, nhiều nữ nhân địa phương tự nhiên liền yêu so với ăn mặc vật phẩm, kính quý phi phần thưởng hạ trong cung dùng là đồ vật này nọ, ít nhất biểu lộ một sự kiện, bên kia là kính quý phi này bà bà thật là vừa lòng nàng này con dâu.

Vuốt ve cung hoa, Khúc Khinh Cư trên mặt lộ ra cười, có lẽ kính quý phi là muốn nói cho người khác biết, nàng này bà bà sẽ không bởi vì Xương Đức công phủ còn đối với nàng này con dâu có nửa phần bất mãn.

Kính quý phi cử động lần này ký chặn ngày mai nàng mới có thể ở hai cái Trục lý kia gặp được trào phúng, cũng nói cho ngày mai những nữ nhân kia, kính quý phi là đứng ở nàng này con dâu bên này.

Tuy nói kính quý phi cử động lần này có hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì Đoan vương, nhưng là phần này hảo ý Khúc Kinh Cư vẫn là tiếp nhận, bởi vì kính quý phi có rất nhiều biện pháp cho thấy lập trường, nhưng lại con tuyền này đối với chính mình có lợi nhất .

“Ngày mai xuất môn đem đóa hoa này cùng hoa còn có này chi ngọc lưu ly sai dùng tới, ” Khúc Kinh Cư từ giữa tuyền hai dạng, khác biệt đi ra, phóng tới một cái tiểu đàn hộp gỗ trung, giao cho thường cho nàng oản phát Ngọc Trâm, “Trong cung gì đó, luôn phải nhiều mấy phần tinh xảo cùng hiếm lạ.”

Chính yếu chính là, có điểm nhân lực đều có thể nhận ra, đây là trong cung địa vị cao phân chủ tử mới có thể dùng là đồ vật này nọ, như vậy đồ vật này nọ từ đâu mà đến sẽ không nói mà dụ .

Chung cảnh trong cung, kính quý phi tựa vào quý phi trên giường, đối một bên Đĩnh má má nói: “Đồ vật này nọ nếu phần thưởng đi xuống, liền phán hành con dâu có thể minh bạch.”

“Nương nương yên tâm, Đoan vương phi là người thông tuệ, định có thể hiểu được nương nương ngài khổ tâm, ” Đĩnh má má bưng một ly trà cho nàng, cẩn thận hầu hạ nói, “Nương nương mềm lòng, Đoan vương phi chắc chắn cảm động và nhớ nhung ngài thật là tốt.”

“Cảm động và nhớ nhung hay không thật không trọng yếu, ” kính quý phi đang cầm chén trà, nhớ tới chính mình cái kia con dâu, sẽ không tự giác nhăn lại lông mày, trí tuệ cái từ này cũng có thể dùng ở trên người nàng?

Bưng một mâm điểm tâm Vi Nhiễm Sương đứng yên ở chỗ cũ, ánh mắt lộ ra một tia khổ sở cùng ghen tị, không phải nói bà bà cùng người vợ là thiên địa sao, vì sao ngay cả cô cũng thay Đoan vương phi quan tâm đứng lên?

Nhớ tới Đoan vương phi mỗi tiếng nói cử động, còn có cô từng nói với nàng trong lời nói, Vi Nhiễm Sương cắn chặt răng quan, lại không cẩn thận làm cho trong tay chén đĩa rơi trên mặt đất.

Kính quý phi nhìn thấy đứng ở nơi cửa Vi Nhiễm Sương, đặt xuống tay lý chén trà, thản nhiên mở miệng nói: “Nhiễm Sương người tiến cung ngày cũng không ngắn , nói vậy mẫu thân người cực tở vương người, ngày mai Bồn cung liền làm cho người ta tặng người trở về đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm tạ linlinlee, vận vận, yêu chiến sĩ! , , vivian

Vài vị thật to địa lỗi

49. Chương 42

Editor: Gà

Ám sát Khâm sai là một chuyện lớn, mặc dù tính tình Khánh Đức dễ chịu, nhưng gặp phải chuyện như vậy, vẫn cảm thấy mặt mũi của mình bị người ta đánh vỡ, lập tức giận dữ cho người điều tra.

Hạ Hành đứng bên cạnh Hạ Kỳ, nghe Hạ Kỳ cảm phần hùng hồn kể lể, tựa như thật sự đang giúp phụ hoàng phân ưu, đuôi lông mày hấn khẽ giật, im lặng cúi đầu.

“Đã như vậy, chuyện này giao cho Ninh Vương và Hình bộ điều tra.” Khánh Đức để chưa hết giận nên giọng nói vẫn hơi cứng rắn: “Kể này, quá mức ngồng cuồng rồi!”

“Nhi thần tuân mệnh.” Hạ Kỳ quỳ một chân xuống nhận thánh chỉ, rủ thấp đầu giấu vẻ hài lòng trong mắt.

Sau khi hạ triều, Hạ Kỳ không nói chuyện với người khác như thường ngày, mà vội vã đi mất, Hạ Hành nhìn bóng lưng vội vàng của Hạ Kỳ, trên mặt lộ ra một nụ cười.

“Đoan Vương điện hạ có từng nghe kể chuyện xưa về bộ ngựa bắt ve chưa.” Binh Bộ Thượng thư La Trường Thanh đi đến bên cạnh Hạ Hành, thi lễ với hắn, rồi cười ha hả nhìn bóng lưng Ninh Vương: “Mặc dù cổ sự này hơi dung tục, nhưng vẫn có chút ý nghĩa.”

Hạ Hành khẽ vuốt cằm, cười nói: “La đại nhân thật cao kiến.”

“Cao kiến hay không là dựa vào cách nhìn, cũng chỉ nói hai câu nhảm nhí mà thôi.” La Trường Thanh vuốt râu, tiếp tục cười ha hả: “Không biết thương thế của Thành vương điện hạ thế nào rồi, những thần tử như chúng thần thật sự rất lo lắng.”

“Xin La đại nhân không cần lo lắng, Tứ đệ của Bốn vương chỉ bị thương cánh tay, người báo tin nói, thương thế đã được xử lý tốt rồi.” Hạ Hành bắt tay ra sau lưng, vượt lên cách La Trường Thanh nửa bước: “Phụ hoàng đã phái Thái Y viện và khoái mã nhanh chóng đến đó rồi.”

“Quá tốt rồi, những kẻ bề tôi như chúng thần, cũng không cần lo lắng nữa.” Lấy được đáp án mình muốn, La Trường Thanh cười ha hả thi lễ nói: “Doan vương điện hạ, vì thần còn có việc đi trước một bước, cáo từ.”

“La đại nhân đi thông thả.” Hạ Hành cười nhạt gật đầu với ông.

Nhìn La Trường Thanh không nhanh không chậm đi xa, nụ cười của Hạ Hành dần nhạt mất, lão hồ ly La Trường Thanh này chắc hẳn vì lo lắng cho tôn tế của ông ta rồi, nói nửa ngày, cũng chỉ muốn xác nhận tin tức của Hạ Minh mà thôi.

Nghĩ đến lão Đại và lão Tam chơi những trò xiếc kia sau lưng, Hạ Hành hơi cong môi, dù người này trung thành, nhưng vào lúc nào đó vẫn sẽ chỉ suy tính cho bản thân, ví như La gia hiện tại.

Nếu Hạ Minh thật sự xảy ra chuyện, cô nương La gia sẽ thành quả phụ, chỉ sợ La gia sẽ không bỏ qua đơn giản vậy đâu. Theo lời của lão hồ ly La Trường Thanh này, chắc chắn đã đoán ra người thật sự ra tay là người nào rồi, về phần tại sao đối phương phải nói cho hắn biết, hắn cũng không quan tâm, nhưng ít nhất hắn khẳng định, đó chính là người La gia có ác cảm với lão Đại và lão Tam.

Trong phủ Doan Vương, Khúc Kinh Cự nhìn hoa đăng treo trong sân, rồi bảo hạ nhân cất hoa đăng vào, tuy hoa đăng trông rất đẹp, nhưng mỗi đêm đều phải cần người thấp sáng, còn phải có người trông chừng để tránh bị nước dính vào, đây thật quá giày vò người rồi, mặc dù nàng thích hưởng thụ cuộc sống, nhưng không muốn chỉ vì việc nhỏ này mà đi giày vò người khác. Huống chi, những thứ tốt đẹp thì nên xem vào khoảng thời gian đặc biệt, vậy mới càng thêm tốt đẹp.

“Vương phi, nô tỳ nghe nói hôm nay trong phủ Thụy vương hơi ẩm ỉ, Thụy Vương phi giận đến nỗi ngồi xe ngựa trở về nhà mẹ.” Kim Trần đi đến sau lưng Khúc Kinh Cự, nhỏ giọng nói: “Bên ngoài còn có người đồn đại nói phủ Xương Đức công muốn đưa Tam tiểu thư đến phủ Thụy vương.” Nàng ấy hơi khó thể hiểu được, Tam tiểu thư là một đích tiểu thư tài mạo song toàn, sao lại chấp nhận làm một tiểu thiếp?

Động tác Khúc Kinh Cự đưa tay lấy hoa đăng hơi dừng một chút, sau đó mắt hướng thu tay lại, vịn tay nàng ấy đi ra ngoài sân: “Năm đó Lương thị cũng dùng hết tâm tư để vào cửa chính phủ Xương Đức công như thế, chưa qua trăm ngày mà phụ thân tốt của ta đã vội nghênh đón bà ta vào phủ Xương Đức công. Trên thế gian này, mỗi người mỗi ý, người khác chọn đường ra sao, chúng ta không nên xen vào, chỉ cần không liên quan đến chúng ta là được rồi.”

Kim Trần nghe ra sự lạnh nhạt trong lời nói của nàng, nàng ấy cũng hiểu phủ Xương Đức công không tốt với Vương phi, ba người nàng ấy, Ngân Liễu và Ngọc Trâm từ phủ Tường Thanh hầu đến phủ công gia, để có thể kề bên hầu hạ Vương phi, còn Mộc Cẩn tỷ là người được phu nhân nhận nuôi khi bà còn sống, sau khi sinh Vương phi thì tỷ ấy đã đi theo Vương phi, mặc dù những năm gần đây họ rất che chở cho Vương phi, nhưng vẫn khiến Vương phi chịu không ít uất ức. Hôm nay Vương phi lạnh nhạt với người của phủ công gia, thật sự quá bình thường rồi.

“Nhưng nô tỳ lo bọn họ làm như vậy, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Vương phi ngài.” Kim Trần nhớ đến những chuyện người của phủ công gia đã làm, ghét bỏ cau mày nói: “Thật sự khiến người ta tức giận.”

“Tức cái gì?” Khúc Kinh Cự cười lên: “Cả Kinh thành ai không biết quan hệ giữa Doan Vương phi ta đây và phủ Xương Đức công không tốt, hơn nữa đã trở mặt với kẻ mẫu. Huống chi trong Kinh thành này, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng ta do mộ nuôi dạy trưởng thành, Khúc Ước Tổ hành động thế nào, chỉ có thể liên quan đến Lương thị, không dính dáng gì đến ta.”

Kim Trần lập tức tỉnh ngộ, kể từ sau khi vương phi khởi hân, thì bắt đầu xa lánh người của phủ Xương Đức công, thân cận với phủ Tường Thanh hầu, chuyện này đã sớm truyền khắp Kinh thành. Nàng ấy vui mừng

nói: “Thật cảm tạ trời đất, không để những người này ảnh hưởng đến Vương phi.” Nếu vì chút chuyện này mà khiến Vương gia hiểu lầm Vương phi, thì thật sự là tai họa rồi.

Khúc Khinh Cư chỉ cười, trên đời đâu có nhiều may mắn và trùng hợp như vậy, chỉ là việc do người gây ra thôi. Nghĩ đến gia đình đó, nụ cười của nàng chợt lạnh, mà thế gian cũng không nhiều người lấy đức báo oán như vậy.

Đi ra chính viện, là một con đường đá xanh nhỏ, hai bên trồng nhiều khóm trúc ẩn phía sau hòn non bộ, khiến không gian có vài phần thanh tịnh. Xuyên qua Nguyệt Lương môn, đối diện là vườn hoa lớn của vương phủ, cuối con đường đá xanh có một dòng suối nhỏ, trên dòng suối nhỏ có một chiếc cầu hình vòm, lúc Khúc Khinh Cư rảnh rỗi thường thích đến cây cầu này cho cá ăn, việc này còn thú vị hơn so với khi ngồi nhìn cá vàng ở ao sen trên hành lang cửu khúc.

Tùy ý ném một nắm thức ăn cho cá, thấy thỉnh thoảng có vài con cá vàng vừa cẩn thận vừa nhanh chóng nuốt vào miệng, nàng chỉ vào một con cá màu đen bình thường nói: “Mặc dù con cá này không phải loại cá chép xinh đẹp, nhưng luôn lảng lạng bơi bên cạnh tảng đá, không nhìn kỹ thật sự không phát hiện được.”

Kim Trần nhìn kỹ một chút, hơi không xác định nói: “Con này giống một con cá chép, nhưng không quá bắt mắt.

Nhú mày, lại rải một ít thức ăn cho cá vào, nàng nhìn thấy con cá chép màu đen kia như một tia chớp, lủi vào ngậm chặt đồ ăn rồi bơi ra, quả nhiên vừa nhanh vừa chuẩn.

Khúc Khinh Cư hơi mất hứng đổ hết thức ăn xuống, nhàm chán nói: “Ngày mai có những ai đến phủ trưởng công chúa?”

“Nô tỳ không rõ lắm, nhưng nghe nói trưởng công chúa mời không ít người.” Kim Trần suy nghĩ một chút: “Nô tỳ nghe nói rất nhiều tiểu thư chưa chồng trong Kinh thành cũng nhận được thiệp mời của phủ trưởng công chúa.”

Khúc Khinh Cư gật đầu, hiểu được dụng ý của trưởng công chúa, thay vì để một người nam nhân làm mình đau lòng, không bằng tìm người đến làm thú vui cho bản thân?

Nữ nhân, sẽ đối tốt với bản thân hơn một chút.

“Phủ Xương Đức công cũng nhận được sao?” Khúc Khinh Cư đột nhiên nghĩ đến, nếu ngày mai Khúc Ước Tổ và Tần Bạch Lộ đều đến, không biết dựa vào tính cách của Tần Bạch Lộ, sẽ nháo ra chuyện gì.

Kim Trần gật đầu: “Bên phủ Xương Đức công cũng nhận được thiệp mời.”

Khúc Khinh Cư sờ cằm, cười nói: “Ngày mai ta phải cẩn thận một chút, tránh để người ta chọc giận.”

Vừa dứt lời, nàng thấy Hoàng Dương vội vã chạy về phía mình, nói Kính quý phi ban thưởng xuống.

Đồ Kính quý phi ban thưởng, hạ nhân không có tư cách tiếp nhận thay, Khúc Khinh Cư đành phải tự mình dẫn người đi nhận ban thưởng, khiến nàng hơi ngoài ý muốn chính là, Kính quý phi cho người mang đến vài loại cung hoa và trà Lưu Ly, món này được chế tác vô cùng tinh xảo, nhìn thì biết chỉ có chủ tử mới có thể dùng được.

Khó hiểu, Khúc Khinh Cư chợt có cảm giác Kính quý phi đang giúp nàng nở mày nở mặt, ngày mai có nhiều nữ khách lui đến phủ trưởng công chúa, nên bọn họ sẽ rất chú ý ăn mặc, Kính quý phi ban thưởng đồ trong cung, ít nhất thể hiện một điều, vị mẹ chồng Kính quý phi này rất hài lòng đối với con dâu là nàng.

Vuốt ve cung hoa, Khúc Khinh Cư nở nụ cười, có lẽ Kính quý phi muốn nói cho người khác biết, mẹ chồng bà sẽ không bất mãn với con dâu nhà mình vì phủ Xương Đức công.

Hành động lần này của Kính quý phi vừa chặn việc ngày mai nàng có thể bị hai chị em dâu kia giễu cợt, vừa nói với những nữ nhân trong yến ngày mai rằng, Kính quý phi đứng về phía con dâu của bà.

Tuy hành động lần này của Kính quý phi có hơn phân nửa vì Đao Vương, nhưng Khúc Khinh Cư vẫn tiếp nhận ý tốt này, bởi vì Kính quý phi có rất nhiều biện pháp tỏ rõ lập trường, nhưng lại chọn điều có lợi với nàng nhất.

“Ngày mai ra cửa sử dụng cung hoa và cây trâm Lưu Ly này.” Khúc Kinh Cư chọn ra hai cái, đặt vào một hộp gỗ đàn nhỏ, giao cho Ngọc Trâm thường đảm nhiệm việc búi tóc cho nàng: “Mấy món đồ trong cung, luôn tinh xảo và hiếm lạ hơn.”

Chủ yếu là, người có mắt nhìn thì có thể nhận ra, đây là đồ được chủ tử có phân vị cao trong cung sử dụng, như vậy thì đồ từ đâu mà đến cũng trở nên rõ ràng hơn rồi.

Trong cung Chung Cảnh, Kính quý phi tựa vào tháp quý phi, nói với Đình ma ma: “Nếu đã ban thưởng rồi, thì chỉ mong thể tử của Hành nhi có thể hiểu.”

“Nương nương yên tâm, Đoan Vương phi là người thông tuệ, nhất định có thể hiểu nỗi khổ tâm của nương nương ngài.” Đình ma ma bưng một chén trà cho bà, cẩn thận hầu hạ nói: “Nương nương có lòng, chắc chắn Đoan Vương phi sẽ cảm động và nhớ mãi ý tốt của ngài.”

“Có cảm động và nhớ mãi hay không, không quan trọng.” Kính quý phi đang cầm chén trà, nhớ đến nàng dâu đó của mình, thì vô thức nhăn mày lại, cái từ thông tuệ này có thể dùng trên người nàng được sao?

Vi Nhiễm Sương bưng một mâm bánh ngọt đứng yên ở chỗ cũ, mắt lộ ra khổ sở và ghen tỵ, không phải nói mẹ chồng và nàng dâu như trời và đất sao, vì sao ngay cả cô cũng quan tâm Đoan Vương phi như vậy?

Nhớ đến mỗi tiếng nói và cử động của Đoan Vương phi, còn có những điều cô đã từng nói với nàng ta, Vi Nhiễm Sương cắn chặt khớp hàm, lại không cẩn thận làm rơi cái mâm trong tay xuống đất.

Kính quý phi nhìn Vi Nhiễm Sương đứng ở cửa, đặt chén trà trong tay xuống, thần nhiên nói: “Nhiễm Sương, thời gian người vào cung cũng không ngắn, chắc hẳn mẫu thân người vô cùng nhớ mong người, ngày mai Bồn cung bảo người tiễn người trở về vậy.”

50. Chương 43

Vi Nhiễm Sương ngồi ở vải xanh trên mã xa, vẻ mặt hoảng hốt ôm một cái bao vây, xe đi trước sinh ra lay động cũng không có làm cho nàng thanh tĩnh nhiều ít.

Tứ trước xe ngựa đi một thời gian ngắn sau, đột nhiên ngừng lại, nàng sửng sốt sau một lúc lâu mới hỏi nói: “Phát sinh chuyện gì?”

“Cô nương, Đoan vương phủ xe cái đã tới, chúng ta đặc tránh ra.” Người ở phía ngoài đáp.

Đoan vương phủ? Vi Nhiễm Sương biến sắc, xóc lên kiệu trên cửa duy bố, liền nhìn đến phía trước thị vệ khai đạo, che chở một chiếc bốn tuần Bát Bảo hương xe lại đây, vừa thấy liền biết là Đoan vương phủ nữ quyến dùng là xe ngựa. Hương phía sau xe còn đi theo mấy cỗ xe tinh xảo xe ngựa nhỏ, hẳn là Đoan vương phi bên người bọn thị nữ ngồi.

Vi Nhiễm Sương cắn môi dưới, trong lòng có chút khó chịu, ngay cả Đoan vương phi bên người thị nữ ngồi đích xe ngựa đều so với chính mình xe ngựa hảo. Buông duy bố, nàng nghe bên ngoài người đi đường dùng sợ hãi than ngữ khí đàm luận Đoan vương phủ xe cái, ánh mắt dần dần kiên định.

Đãi Đoan vương phi xe cái sau khi đi qua, Vi Nhiễm Sương ngồi vải xanh xe ngựa mới lần thứ hai lung la lung lay đi tới, đãi xuống xe ngựa, Vi Nhiễm Sương nhìn thấy nhà mình có chút keo kiệt cửa phủ, cũng không có cái gì cỗ kiệu, trực tiếp giúp đỡ tiểu nha hoàn thủ đi đến bên trong đi, nhà nàng cứ như vậy đại địa phương, trong nhà lại không có quan lớn, căn bản là không có cách nào khác vậy chứ ý.

Vi Tần thị nhìn thấy nữ nhân trở về, cũng không có thiếu nhân đang cầm đồ vật này nọ, liền cười nói: “Nhìn mập chút, quý phi nương nương nơi đó quả thực nuôi nhân.”

Vi Nhiễm Sương miễn cưỡng cười cười, làm cho mẫu thân đem kính quý phi phần thưởng ở dưới đồ vật này nọ thu vào, mới nói: “Cô nói các người hẳn là nghĩ muốn ta, liền để cho ta đã trở lại.”

Nghe nói như thế, vì Tần thị sắc mặt khê biến, ý bảo trong phòng những người khác lui ra sau, mới có hơi lo lắng nói: “Chính là quý phi nương nương đối với người không mừng?”

Vi Nhiễm Sương lắc lắc đầu, ngữ mang ủy khuất nói: “Quý phi nương nương nói Đoan vương phi tốt lắm.”

“Lời này là có ý gì, chẳng lẽ lại nàng còn ghét bỏ người đi làm nàng đưa con tiểu thiếp?” Vì Tần thị ngữ tức giận ý nói, “Nàng chính là chúng ta Vi gia cô nương dâu, làm quý phi nương nương liền đã quên nhà mẹ đẻ có thể nào.” Bất kể thế nào nói, của nàng công công cùng kính quý phi phụ thân cũng là một mẹ đồng bào huynh đệ, hiện giờ bọn họ này nhất mạch mắt thấy suy tàn, kính quý phi không có giúp đỡ không nói, còn tiểu không hơn nhà mình nha đầu, thật sự có chút làm giận.

Chính là nghĩ chính mình phụ quân một cái nho nhỏ ngũ phẩm tri châu triệu hồi kinh thành, trạng phu cùng con của nàng về sau đều phải dựa vào kính quý phi, đành phải áp chế trong lòng đích bất mãn, thở dài nói: “Nương nương có thể phần thưởng nhiều như vậy đồ vật này nọ xuống dưới, ít nhất thuyết minh nàng vẫn là nhớ thương của người, về phần Đoan vương điện hạ nơi đó. Ta tái thay người ngấm lại biện pháp.”

Vi Nhiễm Sương hai má đỏ lên, hạ giọng nói: “Đoan vương điện hạ là cái rất người tốt.”

Vi Tần thị nhìn thấy nhà mình nữ nhân thẹn thùng về mặt, đặt lễ đính hôn chủ ý trước muốn gặp vừa thấy vị kia Đoan vương phi nói sau, mẹ nàng gia phụ huynh mặc dù không nhiều vô cùng ... Nhịn, nhưng tốt xấu vẫn là Tần thị nhất mạch, luôn luôn có thể nói được với nói nhân.

Nữ nhân nếu là đi Đoan vương phủ, cũng là một cái hảo đường, chỉ ít có kính quý phi nương nương ở, Đoan vương phi sẽ không khát khe, khe khát nữ nhân, Đoan vương cùng nữ nhân lại là biểu huynh muội quan hệ, há có thể không bởi vì này quan hệ nhiều chiếu cố một ít. Vào vương phủ, tổng so với gả cho một cái vĩnh viễn không xảy ra đầu tiểu quan tới hảo.

Trường công chúa phủ lúc này đó là phi thường náo nhiệt, quần áo tấn ảnh tiên nhạc bổng bình, Khúc Khinh Cư đi đến hậu viện, nếu không bởi vì này những người này mặc cổ điển, thiếu chút nữa liền cho rằng đây là hiện đại mở đích các loại tụ hội.

Nàng vừa tiến đến, liền có mặc thể diện mẹ cẩn thận dẫn nàng đến một cái trong đình, nàng gặp Vệ Thanh Nga bên cạnh ngồi một cái hoa y mỹ phụ, lưỡng trước người này có thể chính là Tấn An công chúa, cười dài tiến lên dáng vẻ hàng vạn hàng nghìn khê chào thân: “Nghĩ đến đây cũng là tỷ tỷ, tỷ tỷ hảo.”

Tấn An công chúa đứng dậy đỡ lấy tay nàng, phúc thân đáp lễ lại: “Nhị đệ muội đừng như vậy khách khí, ta gọi là đại gia hỏa đến chính là vì náo nhiệt náo nhiệt, cũng không phải là vì khách khí như vậy.” Nói xong, liền lôi kéo nàng tại chính mình bên người ngồi xuống, làm cho hạ nhân lên trà.

Khúc Khinh Cư lập tức liền cười nói: “Vây cũng hảo, ta ngày bình thường cũng không nhịn những quy củ này, ” nói xong, mắt nhìn bốn phía, “Như thế nào không khách khí sanh cùng ngoại sinh nữ?”

“Ta gọi là hai người bọn họ cùng với khác nhà đích tiểu khách nhân chơi đùa đi, ” Tấn An công chúa khoát tay áo, “Này đại nhân cùng tiểu hài tử khả ngoạn không đến cùng nơi đi, bọn họ không đến sảo chúng ta, cũng không phải là nhất kiện chuyện may mắn?”

Khúc Khinh Cư cười cười, nhưng không có ứng với những lời này, tuy rằng vài tuổi đại đứa nhỏ quả thật sảo nhân. Nhưng nàng một cái làm mẹ, có thể nghe lại không thể đáp ứng loại lời này.

“Đứa nhỏ này nào có không tranh cãi ầm ĩ, ” Vệ Thanh Nga cười tiếp được lời này, chính cô ta có đứa con, nói đến đứa nhỏ chủ đề, tổng hơn vài phần nhiệt tình, “Đứa nhỏ yêu chạy náo cũng tốt, thân mình mới càng khỏe mạnh đầu.”

Tấn An công chúa gật gật đầu: “Cũng không phải là, nữ nhân này mang đứa nhỏ rất không cho phép dịch.” Nói xong, liền cười nhìn thấy Khúc Khinh Cư, “Đệ muội hiện giờ còn không có đứa nhỏ, vẫn còn có thể thoải mái một đoạn thời gian.”

Khúc Khinh Cư cười mang trà lên uống một ngụm, “Có một tiểu hài tử náo nhiệt chút cũng tốt.” Nàng nhận thấy được Tấn An công chúa loáng thoáng thiện ý, nếu là người bình thường, loại khi này chắc chắn

hỏi nàng khi nào sinh cái đứa nhỏ, chính là Tấn An công chúa lại sinh sôi đem lời nói ra một cỗ vui đùa đắc ý vị.

“Nhìn thấy nhà người ta náo nhiệt, bị bám đứa nhỏ đến mới cảm thấy được không dễ dàng, ” Tấn An công chúa vô tình tiếp tục đàm luận đứa nhỏ, ngược lại nói, “Nhị đệ cùng đệ muội lập gia đình , ta không ở kinh thành, thật vô duyên cùng người gặp mặt một lần, hôm nay vừa thấy nhưng thật ra thay ta kia đệ đệ nói thanh may mắn, như vậy người tốt bị hấn cười được, có thể tính một cái cộc rất may việc gì.”

Cố gắng làm cho mình lộ ra then thùng vẻ mặt, Khúc Khinh Cư cúi thấp đầu xuống.

Tấn An công chúa gặp Khúc Khinh Cư đỏ mặt gò má, biết nàng là then thùng, cười nói: “Nhưng thật ra đã quên người là tân dó nương, lúc này then thùng rất.” Nàng xem đối phương đầu tiên mắt , chỉ cảm thấy thật sự kinh diễm, nhưng là này bức tiểu nữ nhân then thùng bộ dáng, thật ra khiến nàng đồng ý Hoàng hậu nương nương trong lời nói, vị này Đoan vương phi thực thích hợp Nhị đệ.

Vệ Thanh Nga nhìn ra Tấn An trưởng công chúa đối Khúc Khinh Cư có thân cận ý, ngoài ý muốn nhìn Khúc Khinh Cư liếc mắt một cái, hôm nay nàng này Nhị đệ muội ăn mặc như cũ thập phần đĩnh đạc, vậy có chín phần sắc đẹp mặt cũng trở thành thập phần, trong nội tâm nàng rõ ràng nam nhân liền yêu như vậy xinh đẹp nữ nhân, nhưng là nàng rõ ràng hơn, nữ nhân chỉ dựa vào khuôn mặt là không thể nào lưu lại nam nhân .

“Công chúa, Thụy vương phi tới rồi.”

Tấn An công chúa nghe được phía dưới người đến báo, trên mặt ý cười phai nhạt chia ra, nhưng nếu là không nhìn kỹ, sẽ không để cho nhân phát hiện, “Mau mau cho mời.” Nàng cùng Thụy vương cũng không nhiều ít lui tới, nhưng là Thụy vương kiêu ngạo hành vi sớm đã truyền vào nàng trong tai, làm đã muốn xuất giá công chúa, nàng không ở việc này thượng nhiều lời, nhưng là đối Thụy vương toàn gia cũng như vậy thích. Có như vậy tính tình nhân, mặc dù đẳng cơ các nàng những huynh đệ này tỷ muội cũng sẽ không có cái gì ngày lạnh quá.

Tần Bạch Lộ tinh thần có chút không tốt, nhưng là trên mặt cười lại nửa điểm không ít, nàng đi vào trong đình, cùng Tấn An công chúa chào sau, liền ở Khúc Khinh Cư bên cạnh ngồi xuống.

Ngồi gần nhất , Khúc Khinh Cư liền phát hiện gương mặt của nàng tựa hồ có chút sưng, Tần Bạch Lộ hôm nay trang dung cũng có chút nùng, nhìn thấy giống như thành thực không ít.

Vệ Thanh Nga đang cầm chén trà, thổi mặt nước lá trà, chậm rãi uống một ngụm mới cười đối Tần Bạch Lộ nói: “Tam đệ muội hôm nay tới chậm chút.”

“Hôm nay xuất môn gặp được chút sự, làm cho đại tỷ cùng hai vị chị dâu chê cười, ” Tần Bạch Lộ bài trừ hai phần ý cười, bưng chén trà thủ có chút dùng sức, “Là em dâu không phải.”

“Người đại tẩu là theo người nói đùa, làm sao chậm, ” Tấn An công chúa cũng nhìn thấy mặt nàng trên má không thích hợp, ngữ khí cũng nhu hòa , “Các người đã mấy đều tới rồi, liền tùy ta cùng nhau cùng những người khác tâm sự, nhiều ... thế này năm ta cùng với kinh thành các nữ quyến cũng không rất chín.”

Chị nếu mở này khẩu, ba làm em dâu tự nhiên đứng dậy cùng Tấn An đi ra ngoài cùng các nữ quyến nói chuyện với nhau, ba người đi theo Tấn An công chúa ở trên thủ ngồi, phát hiện trong vườn ngồi không ít tuổi trẻ cô nương, cũng không biết Tấn An công chúa là dụng ý gì, liền đều mỉm cười không nói.

Khúc Khinh Cư phát hiện Lương thị mang theo Khúc Ước Tổ cùng Khúc Hồi Tuyết đã ở trong vườn, liền nghiêng đầu nhìn Tần Bạch Lộ, quả nhiên thấy nàng sắc mặt khó coi hai phần.

Thấy tình cảnh này, nàng không khỏi thở dài một tiếng, Lương thị người này cũng quá chỉ vì cái trước mắt chút, hôm nay biết rõ Thụy vương phi sẽ đến, làm gì còn thấu như vậy cái náo nhiệt, chẳng lẽ lại Tấn An công chúa còn có thể bởi vậy coi trọng khúc hẹn vốn không thành?

“Hôm nay đến đây không ít con rể, Bốn cung từ trước đến nay là thích náo nhiệt , không bằng chư vị con rể nhóm phần thưởng mấy tấm bức tranh, làm mấy thủ thi từ làm cho người ta mở mang tầm mắt, ” Tấn An công chúa ngữ khí tuy là thương lượng mồm, nhưng là tiếng nói vừa dứt, liền có nhân cầm bức tranh còn có văn chương đi lên.

Tài năng ở công chúa cùng với Vương phi trước mặt mặt mày rạng rỡ, không ít người trong lòng đều nguyện ý, vì thế cái này tuổi trẻ chúng tiểu cô nương liền bắt đầu đoan trang nâng bức tranh , để làm ra một thủ hảo thơ.

Khúc Khinh Cư nhìn thấy này đó được được dục thí các thiếu nữ, nháy mắt cảm thấy được, Tấn An công chúa đây là đang tìm việc vui, tả hữu cái này tuổi trẻ cô nương cùng với nàng vừa rồi không có nhiều lợi hại quan hệ, náo nhiệt náo nhiệt cũng không phải sai.

Những người này ở phần thưởng bức tranh, Khúc Khinh Cư đám người tự nhiên sẽ không thâu này náo nhiệt, liền uống trà nói chút nhàn thoại.

“Nghe nói hôm trước ban đêm bờ sông thượng nguyên đèn cực đẹp, chỉ tiếc ta không thể phân thân, bằng không nhất định phải đi xem, ” Trữ vương phi Vệ Thanh Nga ngữ mang tiếc hận, “Trong phủ đèn tuy đẹp, tổng thiếu vài phần thú vị.”

Khúc Khinh Cư nhìn đến Tần Bạch Lộ sắc mặt càng thêm khó coi .

“Nhị đệ muội có thể, để đi xem qua?” Vệ Thanh Nga đem lời xả đến Khúc Khinh Cư trên đầu.

Hiện giờ người nào không biết Đoan vương mang theo Đoan vương phi ngắm hoa đèn, còn tới Thụy vương thuyền hoa thượng phần thưởng lửa khói? Khúc Khinh Cư nhíu mày, Vệ Thanh Nga hỏi cái này nói, đơn giản là nghĩ muốn khơi mào nàng cùng Tần Bạch Lộ trong lúc đó chuyện đoan thôi. Dù sao, Khúc Ước Tổ cùng nàng giống nhau, là họ khúc.

Lúc này đoan trong vương phủ, Hạ Hành nghe được một cái không chút nào ngoài ý muốn tin tức.

“Lão Tam phải Xương Đức công tam nữ vi sườn phi?” Hạ Hành sắc mặt bình tĩnh nhìn Vương Xương Danh, “Việc này xác định?”

“Thụy vương phủ đã muốn hạ nạp thư nạp lễ đến Xương Đức công phủ, nói vậy đã muốn j j không rồi mười .” Vương xương nói, “Chính là không biết Xương Đức công phủ sẽ hay không đáp ứng.”

“Bọn họ đương nhiên hội đáp ứng, ” Hạ Hành vuốt vuốt một quả chạm khắc gỗ, tựa tiểu phi tiểu nói, “Lão Tam cũng vui vẻ đắc hạ ta một hồi mặt mũi, hẳn cũng không muốn nghĩ muốn, khúc gia Tam tiểu thư cùng Vương phi có thể có nhiều can hệ.”

Vương Xương Danh không dám đề cập Vương phi, đành phải nói: “Mang đặc còn truyền đến tin tức, Thụy vương gia đối khâm sai gặp chuyện một chuyện thập phần phần nộ, hoài nghi là Trữ vương cố ý hãm hại.”

Hạ Hành rũ xuống mí mắt, đem chạm khắc gỗ buông, gỗ gõ chạm khắc gỗ cái đấy: “Từ hẳn giận.”

Chỉ thấy chạm khắc gỗ cái đấy là chạm rồng lâu các, thoát nhìn xinh đẹp, kì thực cũng không lao cổ.

51. Chương 43

Editor: Mèo TM

Vi Nhiễm Sương ngồi trên một chiếc xe ngựa thô sơ, khoanh tay dựa đầu vào vách với vẻ mặt thần thờ, chuyển động lắc lư của xe ngựa đang chạy cũng không khiến nàng ta tỉnh táo hơn được.

Xe ngựa vẫn luôn chạy nhanh đột nhiên ngừng lại, nàng sững sốt hồi lâu, mới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô nương, xa giá của phủ Đoan Vương đang đến, chúng ta phải tránh ra nhường đường.” Người bên ngoài đáp.

Phủ Đoan Vương? Vi Nhiễm Sương biến sắc, vén tấm vải bố trước cửa xe lên, thì nhìn thấy thị vệ mở đường phía trước, đang bảo vệ một chiếc xa giá cao quý do bốn tuần mã kéo dần dần tiến tới, vừa nhìn đã biết là xe ngựa dành cho nữ quyền của Phủ Đoan Vương. Đi theo phía sau là mấy chiếc xe ngựa nhỏ rất tinh xảo, chắc hẳn ngồi bên trong là đám thị nữ hầu hạ bên cạnh Đoan Vương phi.

Vi Nhiễm Sương cắn môi dưới, trong lòng thấy hơi khó chịu, ngay cả xe ngựa dành cho thị nữ hầu hạ Đoan Vương phi ngồi cũng tốt hơn xe ngựa của nàng ta. Buông tấm vải bố xuống, nàng ta nghe thấy những người

đi đường bên ngoài đàm luận xa giá của Phủ Doan Vương bằng vẻ thán phục, ánh mắt dần dần trở nên kiên định.

Đợi sau khi xa giá của phủ Doan Vương đi qua, chiếc xe ngựa thô sơ mà Vi Nhiễm Sương ngồi mới lách lư chạy tiếp. Xuống xe ngựa, Vi Nhiễm Sương nhìn cửa phủ mộc mạc trước mặt, cũng không có kiệu chờ đón sẵn, nàng ta vịn tay tiểu nha hoàn đi thẳng vào trong, nhà nàng ta cũng không lớn, trong nhà lại không có ai làm quan lớn, vốn không cần chú trọng đến lễ tiết.

Vi Tần thị nhìn thấy nữ nhi về nhà, còn thấy hạ nhân mang theo không ít đồ đạc, liền cười nói: “Nhìn mập mập hơn một chút, quả thật quý phi nương nương nuôi con rất tốt đó.”

Vi Nhiễm Sương miễn cưỡng cười cười, chờ sau khi mẫu thân mang cất những lễ vật Kính quý phi thưởng xong xuôi, mới nói: “Cô cô nói mẫu thân nhớ con, nên bảo con về phủ.”

Nghe nàng ta nói thế, sắc mặt Vi Tần thị hơi thay đổi, sau khi bảo hạ nhân trong phòng lui ra, mới có hơi lo lắng nói: “Quý phi nương nương không thích con sao?”

Vi Nhiễm Sương lắc lắc đầu, uất ức nói: “Quý phi nương nương nói Doan Vương phi rất tốt.”

“Lời này là có ý gì, chẳng lẽ nương nương không muốn con làm trắc phi của Doan vương sao?” Vi Tần thị tức giận nói: “Bà ta là người của Vi gia đấy, lên làm quý phi nương nương rồi thì quên luôn nhà mẹ đẻ sao?” Mặc kệ nói thế nào, cha chồng của bà cũng là huynh đệ ruột thịt với phụ thân Kính quý phi, hôm nay nhất mạch này có nguy cơ suy tàn rồi, Kính quý phi không giúp đỡ thì thôi, còn không nhìn trúng nữ nhi nhà mình, thật là tức chết mà.

Nhưng nếu muốn một quan Ngũ Phẩm Tri châu nho nhỏ vừa được chuyển về kinh thành như phu quân mình sống an ổn, thì về sau cả gia đình họ đều phải dựa vào Kính quý phi này, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống bất mãn trong lòng, thở dài nói: “Nương nương đã thưởng nhiều lễ vật như vậy, ít nhất thì người vẫn để tâm đến con, về phần Doan vương điện hạ thì..... Nương sẽ từ từ nghĩ cách giúp con.”

Gương mặt Vi Nhiễm Sương đỏ ửng, nhỏ giọng nói: “Doan vương điện hạ là một người rất tốt.”

Vi Tần thị nhìn vẻ mặt thẹn thùng của nữ nhi, quyết định gấp mặt vị Doan Vương phi kia trước rồi tính tiếp, tuy gia phụ và huynh trưởng của bà không có thế lực lớn trong triều, nhưng dầu gì cũng là Tần thị nhất mạch, lời nói ít nhiều vẫn có chút trọng lượng.Đồ. Lễ. Qũy. Đỡ

Nếu nữ nhi nhà mình được vào phủ Doan Vương, đây cũng là một hướng đi tốt, ít nhất còn có Kính quý phi nương nương chống lưng, Doan Vương phi sẽ không dám khắt khe với nữ nhi mình, Doan Vương là biểu ca của Sương nhi, há có thể không để tâm chăm sóc nó nhiều hơn? Vào vương phủ, dù sao cũng hơn là gả cho một quan lại nhỏ nhoi vĩnh viễn không góc đầu trở mình nổi.

Lúc này, phủ Trưởng công chúa cực kỳ náo nhiệt, áo váy là lượt, tiên nhạc phiêu diêu. Lúc Khúc Khinh Cư đi tới hậu viện, nếu không phải những người này mặc y phục cổ đại thì suýt chút nữa nàng đã cho rằng đây là một buổi party thời hiện đại rồi.

Nàng vừa tiến đến, liền có một ma ma cẩn thận dẫn nàng vào trong một đình nghỉ, nàng thấy Vệ Thanh Nga đang ngồi bên cạnh một mỹ phụ mặc váy thêu hoa. Đoán rằng người này có thể là công chúa Tấn An, nàng cười tủm tỉm bước lại gần, khẽ nhún người phúc thân, dáng vẻ xinh đẹp mười phần vẹn mười: “Có lẽ đây chính là hoàng tỷ. Đệ muội Khinh Cư xin ra mắt hoàng tỷ.”

Công chúa Tấn An đứng dậy, đỡ tay nàng, phúc thân đáp lễ lại: “Nhị đệ muội đừng khách khí như vậy, chúng ta đã là người một nhà, hôm nay gọi các muội đến đây là để tụ hội vui đùa, không nên câu nệ khách khí như thế.” Nói xong, liền kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, bảo hạ nhân dâng trà.

Khúc Khinh Cư lập tức cười nói: “Vây cũng tốt, thường ngày trong phủ muội cũng không chịu nổi những quy củ phép tắc này.” Nói xong, nàng liếc nhìn xung quanh: “Sao lại không thấy cháu trai cháu gái ở đây vậy?”

“Ta cho hai đứa nó chơi đùa với các tiểu khách khác rồi” Công chúa Tấn An khoát tay: “Sao có thể để bọn trẻ cùng chơi đùa ở chỗ người lớn chúng ta được, chúng nó không đến ồn ào làm phiền chúng ta, chẳng phải là thoải mái hơn ư?”

Khúc Khinh Cư cười cười, nhưng không đáp lời, mặc dù quả thật bọn trẻ rất ồn ào. Nhưng nàng thân làm mợ, có thể nghe nhưng không thể đồng ý như thế.

“Có đứa nhỏ nào mà không ồn ào đâu.” Vệ Thanh Nga cười tiếp lời, chính nàng có nhi tử, nói tới đề tài bọn trẻ, nàng ta nhiệt tình hơn hẳn: “Trẻ nhỏ thích chạy nhảy ầm ĩ thì có sao, như thế thân thể mới càng khỏe mạnh được.”

Công chúa Tấn An gật gật đầu: “Đúng vậy, nữ nhân có được hài tử cũng không dễ dàng gì.” Nói xong, liền nhìn Khúc Khinh Cư cười: “Hiện tại, đệ muội vẫn chưa có hài tử, ngược lại có thể thoải mái được một thời gian.”

Khúc Khinh Cư cười, nâng chén trà lên uống một ngụm: “Có đứa bé ồn ào bên cạnh cũng tốt.” Nàng nhận thấy được loáng thoáng ý tốt từ công chúa Tấn An, nếu là người khác thì những lúc như thế này chắc chắn sẽ hỏi nàng khi nào sinh hài tử, nhưng công chúa Tấn An lại liên tiếp nói những chuyện thú vị thoải mái như đang đùa vui.

“Đừng nhìn cảnh náo nhiệt nhà người ta mà hâm mộ, khi nào có hài tử rồi mới biết, không hề dễ dàng như mình tưởng tượng đâu.” Công chúa Tấn An không tiếp tục đàm luận về đề tài này nữa: “Lúc nhị đệ và nhị đệ muội thành hôn, ta không có ở kinh thành, cũng không có duyên gặp mặt muội lần nào, hôm nay được gặp, ta phải khen hân một tiếng may mắn, trân phẩm như muội đã bị hân cưới được, đây có thể xem là một việc may mắn nhất đời đệ ấy.”

Cố gắng khiến mình lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, Khúc Khinh Cư đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Công chúa Tấn An thấy Khúc Khinh Cư đỏ mặt, biết là nàng xấu hổ, cười nói: “Ta quên mất muội là tân nương, vào lúc này chắc vẫn còn thẹn thùng nhỉ.” Lần đầu tiên nàng ta thấy đối phương, thì chỉ cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng nữ nhi này của nàng, đã khiến nàng ta đồng ý với lời nói của hoàng hậu nương nương, vị Đoan Vương phi này rất xứng đôi với nhị đệ.

Vệ Thanh Nga nhìn ra được công chúa Tấn An có ý thân cận với Khúc Khinh Cư, nàng ta nhìn Khúc Khinh Cư với vẻ không ngờ, hôm nay nhị đệ muội vẫn ăn mặc rực rỡ hoa lệ như cũ, mặc như thế dù không đẹp cũng trở thành đẹp. Trong lòng nàng ta luôn biết, nam nhân rất thích những nữ nhân xinh đẹp như vậy, nhưng nàng ta càng hiểu rõ hơn, nữ nhân chỉ dựa vào gương mặt thì khó mà giữ chân được nam nhân lâu dài.

“Công chúa, Thụy vương phi đến.”

Công chúa Tấn An nghe hạ nhân báo lại, nụ cười trên mặt đã phai nhạt vài phần, nhưng nếu không nhìn kỹ, sẽ không thể phát hiện ra: “Mau cho mời.” Nàng cũng không thường lui tới với Thụy vương, nhưng những hành vi phách lối của hân ta đã truyền đến tai nàng từ lâu. Là một công chúa đã xuất giá, nàng không tiện nhiều lời, nhưng cũng không có ý muốn qua lại thân cận với phủ Thụy vương. Với tính tình của hân ta, nếu như một ngày nào đó được lên ngôi, thì những huynh đệ tỷ muội như nàng cũng sẽ không có kết cuộc tốt đẹp gì.

Tâm tình của Tần Bạch Lộ không được tốt, nhưng gương mặt vẫn luôn giữ vững nụ cười, nàng ta đi vào trong đình, sau khi phúc thân chào hỏi công chúa Tấn An, thì đến ngồi xuống bên cạnh Khúc Khinh Cư.

Vì ngồi gần nhau nên Khúc Khinh Cư phát hiện hình như mặt của nàng ta hơi sưng, hôm nay Tần Bạch Lộ trang điểm cũng hơi đậm hơn bình thường, nhìn có vẻ thành thực hẳn lên.

Vệ Thanh Nga cầm chén trà, thổi thổi lá trà trên mặt nước, thong thả uống một hớp mới cười nói với Tần Bạch Lộ: “Hôm nay Tam đệ muội tới hơi muộn đấy.”

“Hôm nay ra ngoài đã gặp phải chút chuyện, khiến hoàng tỷ và hai vị tẩu tẩu chê cười rồi.” Tần Bạch Lộ nặn ra nụ cười nhàn nhạt, tay bưng chén trà hơi dùng sức: “Là em đâu không đúng?”

“Đại tẩu muội chỉ đang nói đùa thôi, vẫn chưa muộn đâu.” Công chúa Tấn An cũng nhìn thấy sự bất thường trên gò má nàng ta, giọng nói cũng nhu hòa hơn: “Các muội đã đến đông đủ cả rồi, thì theo ta ra ngoài cùng hân huyện với mọi người đi, những năm này ta cũng ít lui tới với các nữ quyến trong kinh thành.”

ĐD.LêQuỳĐoàn

Nếu như chị chồng đã lên tiếng, thì đương nhiên phận làm em dâu phải nghe theo rồi, cả ba người đứng dậy theo sau công chúa Tấn An ra ngoài nói chuyện với các nữ quyến đang làm khách trong phủ. Lúc này bọn họ mới phát hiện trong hậu viện có không ít những cô nương trẻ tuổi, cũng không biết công chúa Tấn An có dụng ý gì, tất cả đều chỉ cười không nói.

Khúc Khinh Cư phát hiện Lương thị dẫn theo Khúc Ước Tổ và Khúc Hồi Tuyết đến dự tiệc, liền nghiêng đầu quay sang quan sát Tần Bạch Lộ, quả nhiên thấy sắc mặt của nàng ta khó coi hơn lúc này.

Thấy tình cảnh này, nàng không khỏi thở dài một hơi, Lương thị này cũng quá háms lợi trước mắt mà không biết suy nghĩ rồi, biết rõ hôm nay Thụy vương phi sẽ đến, cần gì phải gây thêm náo nhiệt như vậy, chẳng lẽ công chúa Tấn An sẽ vì thế mà coi trọng Khúc Ước Tổ hơn sao?

“Hôm nay những ai có mặt ở đây đều là quý nhân, từ trước đến giờ bổn cung luôn ưa thích náo nhiệt, chỉ bằng chư vị trổ chút tài nghệ vẽ vài bức tranh, làm mấy bài thơ từ ca phú cho mọi người ở đây được mở rộng tầm mắt, có được không?!” Tuy công chúa Tấn An nói với giọng như đang trao đổi hỏi ý, nhưng vừa dứt lời, liền có người dâng giấy bút mực nghiên lên.

Có thể bộc lộ tài năng trước mặt công chúa và các vị vương phi, trong lòng không ít người đều hồ hởi nguyện ý, vì vậy những tiểu cô nương trẻ tuổi này đã bắt đầu suy nghĩ đến việc nên vẽ về chủ đề gì, chắt lọc những câu từ để làm một bài thơ hay.

Khúc Khinh Cư nhìn những tiểu cô nương đang nóng lòng muốn thử kia, trong nháy mắt liền hiểu ra, công chúa Tấn An là đang tìm thú vui, các cô nương này khó mà giở trò gì được, trái lại náo nhiệt một chút cũng là một ý kiến hay.

Những người kia đang vẽ tranh làm thơ, đương nhiên Khúc Khinh Cư sẽ không tham gia vào, chỉ ngồi uống trà nói chút chuyện phiếm với mấy vị vương phi.

“Nghe nói đêm Nguyên Tiêu hôm trước, hoa đăng bên bờ sông rất nhiều rất đẹp, chỉ tiếc ta không thể phân thân, nếu không nhất định phải đi ngắm cho thỏa lòng.” Ninh Vương phi Vệ Thanh Nga giọng mang tiếc hận: “Tuy hoa đăng trong phủ cũng rất đặc sắc, nhưng vẫn thiếu vài phần ý vị.”

Khúc Khinh Cư thấy sắc mặt Tần Bạch Lộ càng thêm khó coi.

“Nhị đệ muội có đi ngắm không?” Vệ Thanh Nga quay sang hỏi Khúc Khinh Cư.

Bây giờ trong kinh thành, ai mà không biết Đoan Vương dẫn Đoan Vương phi ra phố ngắm đèn, còn đến thuyền hoa của Thụy vương ngắm pháo hoa nữa chứ? Khúc Khinh Cư nhú mày, câu hỏi này của Vệ Thanh Nga chẳng qua là muốn khơi lên sự việc mà nàng và Tần Bạch Lộ muốn bưng bít thôi. Dù sao, Khúc Ước Tổ cũng mang họ Khúc giống nàng.

Lúc này trong phủ Đoan Vương, Hạ Hành nghe được một tin tức không mấy ngạc nhiên lắm.

“Lão Tam muốn cưới tam tiểu thư phủ Xương Đức công làm trắc phi?” Sắc mặt Hạ Hành bình tĩnh nhìn Vương Xương Danh: “Chuyện này chắc chắn chứ?”

“Phủ Thụy vương đã đưa sính lễ đến phủ Xương Đức công, chuyện đã chắc tám chín phần mười.” Vương Xương Danh nói: “Chỉ là chưa biết phủ Xương Đức công có đồng ý hay không thôi.”

“Đương nhiên là bọn họ đồng ý rồi.” Hạ Hành ngấm ngấm một món đồ gỗ được chạm khắc tinh xảo, cười như không cười nói: “Lão Tam chắc đang vui vẻ vì thấy ta sắp mất hết thể diện, hẳn cũng không nghĩ lại xem, tam tiểu thư Khúc gia thì có liên quan gì đến vương phi chứ.”

Vương Xương Danh không dám nhắc tới vương phi, không thể làm gì khác hơn, nói: “Đái Đặc còn truyền tin đến, Thụy vương hết sức tức giận chuyện khâm sai bị hành thích, hẳn ta đang hoài nghi Ninh vương cố ý hãm hại.”

Hạ Hành rũ mí mắt, đặt món đồ gỗ xuống, vuốt ve phần đế của nó: “Tuỳ hấn giận.”

Chỉ thấy dưới phần đế của món đồ gỗ đó được chạm khắc thành các hình dạng cực kỳ tinh xảo, nhìn thì có vẻ rất đẹp, nhưng kì thực lại không hề kiên cố.

Hết chương 43

52. Chương 44

Nữ tính phần lớn thiên vị uyển chuyển hàm xúc thì từ, Khúc Khinh Cự tiếp nhận Vệ Thanh Nga đưa tới thì từ, tùy ý nhìn sang, liền thấy cái gì gió mát, đậm yên linh tinh chữ, nàng tùy ý phiên liễu phiên liền đưa cho bên cạnh Tần Bạch Lộ, “Ta cảm thấy đặc những cô nương này đều rất có tài hoa, chỉ là của ta không tự ý thì từ, không bằng làm cho Tam đệ muội nhìn xem.”

Tần Bạch Lộ tiếp nhận này mấy phân từ Tấn An công chúa tuyển ra đến có điều, so sánh xuất chúng thì từ, đi đầu đó là Xương Đức công phủ thượng Tam cô nương thơ chỉ, khéo miệng nàng lộ ra một tia cười lạnh, lại đi hạ phiên liễu phiên, đối Khúc Khinh Cự nói: “Nhị tẩu thể gia xuất thân, ngay cả quý phủ Tam cô nương đều như vậy có tài hoa, người cần gì phải tự coi nhẹ mình?”

Lời này nói được có chút không tốt, mặc dù Thụy vương chịu Hoàng Thượng sủng ái, đó cũng là đệ đệ, người một cái làm đệ muội dùng loại này ngữ khí đối chị dâu nói chuyện, không khỏi cũng quá không hiểu tôn ti chút, mất đi Tần gia chính là thư hương thế gia, tại sao có thể có như vậy giáo dưỡng nữ tử?

Tấn An công chúa đuôi lông mày nhú nhú, ngẩng đầu nhìn Tần Bạch Lộ liếc mắt một cái, lập tức cúi đầu phẩm trà.

“Quý phủ?” Khúc Khinh Cự cười dài xuất ra khăn tay chùi miệng sừng, ngữ khí ôn nhu nói, “Tam đệ muội, không phải chị dâu thích nói giáo, chính là người lời này cũng quá hạnh kiểm xấu, chúng ta nữ nhân xuất giá này chính là xuất giá tòng phu, của ta quý phủ đó là Vương gia quý phủ, Tam đệ muội lời này chẳng phải là không đem ta đương hoàng gia nhân?”

Lời này ngay cả Hoàng hậu nương nương đều nói không được, huống chi Tần Bạch Lộ một cái em dâu?

Tần Bạch Lộ nghe xong này tịch nói, trong lòng hận Khúc Khinh Cự không để cho nàng lưu mặt, trên mặt lại chỉ có thể cười làm lành nói: “Nhị tẩu thứ tội, là ta nhất thời nhanh miệng nói sai rồi nói, kính xin chị dâu tha thứ tắc cái.” Nói xong, đứng dậy khề chào.

Khúc Khinh Cự không có đứng dậy đáp lễ, chính là vuốt cằm nói: “Đệ muội không cần đa lễ, chúng ta Trục lý giữa cũng không còn quy củ nhiều như vậy, chính là hôm nay ta còn phải nói một câu, hiện giờ ta là Đoan vương phi, mẫu thân chính là khúc Điền thị, đệ muội ngày sau chớ để lộn lẫn.”

Tần Bạch Lộ trên mặt ý cười cơ hồ phải động lại, nàng không ngờ rằng Khúc Khinh Cự hội như vậy trắng ra đem Xương Đức công bỏ qua một bên, nhớ tới trong kinh thành về Xương Đức công phủ cùng Đoan vương phi trong lúc đó đồn đãi, cái gì Xương Đức công thái độ làm người phóng đảng không kềm chế được, vợ cả qua đời trăm ngày không tới, liền cưới cô dâu; cái gì điền Lương thị vì mẫu không từ, khát khe, khe khát Xương Đức công chồng trước nhân chi nữ, đối thứ nữ lại chẳng quan tâm, đối với đứa con của mình nữ cùng nhà mẹ đẻ nhân hảo.

Khó trách trong kinh thành gần nhất một đoạn ngày truyền chung quanh đều ở truyền Xương Đức công phủ gièm pha, nguyên lai là tại bực này, Khúc Khinh Cự là muốn rõ ràng cho thấy nàng đối Xương Đức công phủ thái độ.

Hôm nay tới không ít người, Tần Bạch Lộ tại nhiều như vậy nhân diện tiền đã đánh mất đại mặt, cố tình vẫn không thể phát tác, chỉ có thể nhịn khí ngồi trở về, đem trong tay thì từ đưa trả lại cho Tấn An công chúa: “Không biết công chúa cảm thấy được kia thủ nhiều?”

Khúc Khinh Cự nhìn thấy nàng cố nén tức giận bộ dáng, có chút không mừng nghĩ muốn, Thụy vương đòi thật đúng là trời sinh một đôi, nói chuyện đều như vậy khiếm trừu không đòi hi, làm cho nàng cảm thấy được không ế đối phương hai câu, đều thực xin lỗi đối phương kia bữa bãi thái độ.

“Bổn cung cảm thấy được, khúc, lục hai vị cô nương cũng không tệ, ” Tần An công chúa ngẩng đầu, “Không biết là na hai vị cô nương, tiến lên làm cho Bổn cung nhìn một cái.”

Khúc Khinh Cư nhìn thấy tiến lên đi phúc thân lễ cô nương, Khúc Ước Tổ tướng mạo ôn nhu động lòng người, Lục gia cô nương tinh tế uyển chuyển hàm xúc, xác thực là làm cho người ta trước mắt sáng ngời chính là nhân vật. Nếu là nàng không có đoán sai, này Lục gia cô nương hẳn là lục cảnh to học sĩ nữ nhân ngọc dung.

“Bổn cung xem các người hai người Thi Bình phân sắc thu, cái gọi là văn vô thứ nhất, không bằng từ các người hai người chung đắc khôi thủ, ” Tần An công chúa nghe nói qua Khúc Ước Tổ cùng Thụy vương chuyện, liền nhìn nhiều Khúc Ước Tổ liếc mắt một cái, nàng này quả thật có Xuân Hoa dáng vẻ, mặt mày cơ hồ có thể đẹp như tranh.

Lúc này, nàng không khỏi mắt nhìn chính cười yếu ớt thưởng thức trà Doan vương phi, hai người tuy là cùng phụ tử muội, nhưng là bên ngoài cùng khí chất đều không giống nhau, Khúc Ước Tổ mỹ tác mỹ di, nhưng không phải thể gian khó tìm mỹ, nhưng thật ra Doan vương phi dung mạo mặc dù không phải thiên hạ vô song, nhưng chính là làm cho người ta cảm thấy được nói không nên lời thật là tốt xem, mỗi tiếng nói cử động đều mang theo mỹ hương vị.

Đại khái đây cũng là mị lực cá nhân , Tần An công chúa làm cho người ta trình lên một bộ tốt nhất bản vẽ đẹp cùng với đồ trang sức đưa cho khúc, lục hai người, lại khoa vài câu sau, mới cười làm cho hai người ngồi xuống, nhưng thật ra một chữ cũng không còn xách Khúc Ước Tổ cùng Khúc Khinh Cư quan hệ.

Rất nhanh có hạ nhân trình lên mới đích điểm tâm cùng hoa quả vật, mọi người thấy ra này đồ tất cả đều là thứ tốt, có thể thấy được Hoàng Thượng đối Tần An công chúa là cực sủng ái , khó trách vài vị Vương phi đối Tần An công chúa đều như vậy hòa khí, ngay cả Thụy vương phi như vậy cao ngạo người, cũng khách khí .

Từ đầu tới đuôi nói chuyện không nhiều lắm Vệ Thanh Nga cảm thấy được, Khúc Khinh Cư cùng Tần Bạch Lộ hai người tựa hồ trời sinh có chút bất tự không hợp, mà mỗi khi vẫn là Khúc Khinh Cư chiếm thượng phong.

Khúc Khinh Cư dám như vậy nắm chắc tức giận đỉnh Tần Bạch Lộ mặt mũi, nói vậy cũng là ý vào Doan vương đối với nàng sủng ái, bằng không nào dám như vậy bắt kể hậu quả nói chuyện, nàng có chút trào phúng nghĩ muốn, đãi Doan vương không sủng ái nàng , nàng lại nên như thế nào tự xử, ngay cả ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp Trục lý đều được tội , ngày sau còn có thể đối với nàng thương hại hai phần?

Nếu là nàng, định có thể đem lời nói được càng thêm xinh đẹp, không đến mức làm cho người ta xuống đài không được . Nàng thở dài một hơi, nâng chung trà lên che dấu tâm tình của mình, có đôi khi chỉ có sự thật tàn khốc sẽ làm nữ nhân học lớn dần.

“Bức tranh phần thưởng đắc không sai biệt lắm , chư vị nếu là không chê, không bằng tùy Bổn cung cùng đi nghe một chút khúc?” Tần An công chúa giúp đỡ nha hoàn tay nâng thân, lời này mới mở miệng, mọi người đều đầu có, làm sao hội ghét bỏ vân vân.

Bàn đánh bóng bàn là đã sớm đáp tốt, chúng nhân ngồi xuống sau, diễn liền mở hát, đại ý đó là vô tình nam nhân si tình nữ, cuối cùng nữ nhân già đi nam nhân lãng tử hồi đầu tiết mục.

Khúc Khinh Cư nhìn thấy loại điều này tình tiết, đã cảm thấy khó chịu, dựa vào cái gì nữ nhân ở gia phụng dưỡng lão nhân, giáo dưỡng đứa nhỏ, nam nhân cũng đang bên ngoài ăn chơi đàng điếm, chờ nữ nhân lão liễu thanh xuân mất, nam nhân khiến cho không có ý nghĩa nghĩ muốn về nhà dưỡng lão , còn muốn bị người khen ngợi con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng?

Nữ nhân thanh xuân nữ nhân huyết lệ ai nhìn thấy? Đợi nàng lão liễu, rốt cuộc không thể hưởng thụ thanh xuân khi tốt đẹp , nam nhân lãng tử hồi đầu có ích lợi gì?

Chiếu nàng xem , này đó hí khúc lộ vẻ chút đáng khinh vô dụng thư sinh viết đến thỏa mãn chính mình **, bọn họ luôn hy vọng lão bà của mình hiền lành ít lời, lại hy vọng nhà người ta lão bà phóng dăng không chịu nổi. Trên thực tế bọn họ ngay cả lão bà cũng chưa đòi , duy nhất có thể làm đúng là ăn thượng đồn

không hạ đồn, ngồi xổm hờ phá phòng ở ảo tưởng có một ốc đồng cô nương hoặc là thiên kim tiểu thư phải chết muốn sống gả cho hắn.

Mộc Cận gặp chủ tử sắc mặt không tốt, liền thay nàng thay đổi một chén trà nóng, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, ngài chính là thân mình không khỏe?”

Khúc Khinh Cư đang cầm chén trà thản nhiên nói: “Không ngại, chính là tiêu không được nam nhân như vậy giống như này hiền lương mỹ đức nữ nhân.”

Nàng những lời này nói được nhỏ giọng, lại bị Tần An công chúa nghe thấy được, Tần An công chúa gật gật đầu, cười lạnh nói: “Cũng không phải là, nam nhân như vậy lại vẫn xứng Quá nhi tôn cả sảnh đường ngày, không có làm cho người ta ghê tởm, làm cho hắt hủi khúc nhân lui ra, Bồn cung không thương như vậy diễn.”

Mấy con hát liên tục không ngừng lui xuống, không rõ làm sao lại nhắm trúng công chúa điện hạ tức giận.

“Trước đó vài ngày ta nghe xong một hồi vịnh cảnh bể nhớ, vẫn còn có chút ý tứ, không bằng tỷ tỷ nghe một chút?” Khúc Khinh Cư cười yếu ớt nói, “Thiên hạ này nam nữ, tổng nên chú ý một cái thiện ác luôn luôn báo, sao có thể tiện nghi cũng làm cho nhân chiếm hết đâu?”

Tần An công chúa cảm giác mình xem Đoan vương phi càng phát ra thuận mắt, nàng điếm hạ vịnh cảnh bể nhớ sau, đối Khúc Khinh Cư nói: “Đệ muội lời này nói cho cùng, ta cũng vậy này để ý.”

Vị này Tần An công chúa quả nhiên là cái có chút tính tình, Khúc Khinh Cư cười cười nâng chung trà lên, “Công chúa điện hạ cao kiến.”

Tần Bạch Lộ mắt lạnh nhìn thấy Khúc Khinh Cư cùng Tần An công chúa nói chuyện, quay đầu lạnh lùng nhìn về phía ngồi ở góc Khúc Ước Tố, khúc nhà đích nữ nhân quả nhiên tất cả đều là chút mạnh vì gạo, bạo vì tiền hồ ly tinh, tỷ tỷ một bộ dụ dỗ dạng, muội muội làm đúng là hồ ly tinh làm sự, sẽ không một cái thứ tốt.

vịnh cảnh bể nhớ đại khái chính là một cái rơi xuống đất tú tài yêu thượng một cái thiên kim tiểu thư, liền dùng hết các loại thủ đoạn đoạt được tiểu thư hảo cảm, nhưng là tú tài có một thanh mai trúc mã vị hôn thê, tú tài muốn ngồi ủng tề nhân chi phúc, liền che giấu việc này, cuối cùng hắn làm chuyện bị tiểu thư cùng thanh mai trúc mã sau khi biết, bị hai người song song chán ghét mà vứt bỏ, cuối cùng nghèo rớt mùng tơi cả đời.

Nghĩ muốn trèo chính là tiểu thư, nghĩ muốn gãy chính là cùng nhau lớn lên Tiểu Thanh mai, cuối cùng vịnh cảnh bể giai không có thành công, này xem như đối nghèo túng thư sinh lòng tham chằm chọc. Này xuất diễn nguyên bản cũng không bị người tôn sùng, dù sao đối với vu nam nhân mà nói, ai muốn xem loại này diễn đâu? Mà nuôi ở khuê phòng trong đích nữ nhân, tự nhiên không biết có như vậy diễn.

Cho nên này xuất diễn vừa lên diễn, không ít người liền thấy mùi ngon, đãi diễn xong rồi sau, một đám người liền thảo luận, này thuyết thư sinh ra nhiều không biết xấu hổ, cái kia nói tiểu thư cùng cây mơ làm tốt lắm.

“Nhắc tới thư sinh cũng thật sự đáng giận, chính là này thiên kim tiểu thư phía trước cũng không hẳn là trộm cùng thư sinh gặp mặt, thiếu chút nữa bị hủy danh tiết,” Tần Bạch Lộ tựa tiểu phi tiểu nói, “Thế gian này vẫn là chú ý cha mẹ chi mệnh môi chúc nói như vậy, hảo hảo một cô nương, cố tình cùng trưởng thành nam tử trộn lẫn, khá vậy không phải là cái gì chuyện tốt.”

Lời này nói được ám có điều chỉ, ở đây cũng có không ít người nghe nói hết Nguyên Tiêu chuyện, cho nên trong lúc nhất thời cũng không nên nói tiếp, dù sao đây là Thụy vương phủ chuyện tình, Thụy vương người này tính cách từ trước đến nay cao ngạo, vẫn là không nên trêu chọc tuyệt vời.

Lương thị nghe xong Tần Bạch Lộ này tịch nói, sắc mặt biến biến, nhưng thật ra bên người nàng Khúc Ước Tố thần sắc không thay đổi, trên mặt từ đầu đến cuối mang theo cười, giống như Tần Bạch Lộ chỉ cây dâu mà mắng cây hòe rất đúng giống như không phải mình loại.

Vệ Thanh Nga cùng Khúc Khinh Cư giai mỉm cười không nói, giống như không có nghe thấy Tần Bạch Lộ trong lời nói dường như, hai người nhìn nhau, giờ lên trong tay chén trà, đồng thời cúi đầu uống một ngụm.

“May mà này thiên kim tiểu thư không có gây thành sai lầm lớn, có thể lạc đường biết quay lại mà không phải khư khư cố chấp, cũng là là một chuyện tốt, ” Tần An công chúa trong lời nói đánh vỡ cục diện bế tắc, trên mặt nàng lộ ra một tia sắc bén cười, “Nam nhân như vậy, chính là không chấp nhận được quán không được, bằng không liền đã quên bản thân là ai.”

Lời này vừa ra, trong lòng mọi người ngū vị trần tạp, trên đời người nào nam nhân không ăn trộm tinh, người nào nam nhân không thương tiểu?

Khúc Khinh Cư nhìn về phía Tần An công chúa, ở trên mặt của nàng, tựa hồ thấy được nào đó kiên định.

53. Chương 44: Chỉ Cây Dâu Măng Cây Hòe [1]

Editor: Gà

[1] chỉ cây dâu măng cây hòe: hàm ý “chửi đối tượng này nhưng thực chất là ám chỉ, cạnh khoe đối tượng khác”. Nói khác đi là “mượn một sự kiện khác làm trung gian để tỏ thái độ vì không tiện mắng thẳng mặt”. Tuy nhiên, câu đúng phải là chỉ chó mắng mèo, vốn có nghĩa tương đồng với câu chỉ gà mắng chó (chỉ kê mạ cầu -). Cả hai câu này đều là biến thể của câu chỉ tang mạ hòe - (chỉ vào cây dâu mà mắng cây hòe) vốn là tên kê thứ 26 trong Tam Thập Lục Kế của Tôn Tử binh pháp. (Nguồn: .atabook.com)

Đa số phái nữ thích thi từ ca phú hàm ý uyển chuyển, Khúc Khinh Cư nhận lấy thi từ từ Vệ Thanh Nga đưa đến, tùy ý nhìn sang, thì thấy cái gì thanh phong, đậm khói... Nàng tùy ý đưa cho Tần Bạch Lộ bên cạnh: “Ta cảm thấy những cô nương này đều rất có tài hoa, nhưng sở trường của ta không phải thi từ, nên để Tam đệ muội xem một chút vậy.”

Tần Bạch Lộ nhận lấy vài bài thơ xuất chúng do Tần An công chúa chọn ra, đứng đầu chính là bài thơ của Tam cô nương phủ Xương Đức công, khoe môi nàng ta lộ ra nụ cười lạnh, lật qua lật lại, nói với Khúc Khinh Cư: “Nhị tẩu xuất thân thế gia, ngay cả Tam cô nương của quý phủ cũng có tài hoa như vậy, sao tẩu cứ xem nhẹ bản thân mình?”

Lời này hơi cay nghiệt, mặc dù Thụy Vương được Hoàng thượng sủng ái, nhưng đó vẫn là đệ đệ, người làm đệ muội mà dám dùng giọng điệu này nói chuyện với tẩu tẩu, quả không hiểu tôn ti rồi, uống cho Tần gia là thế gia thư hương, sao có thể dạy dỗ ra một nữ tử như vậy?

Mày của Tần An công chúa nhú lại, ngẩng đầu nhìn Tần Bạch Lộ, sau đó cúi đầu thưởng thức trà.

“Quý phủ?” Khúc Khinh Cư cười túm túm lấy khăn tay ra lau khoe môi, dịu dàng nói: “Tam đệ muội, không phải tẩu tẩu thích thuyết giáo, nhưng lời này của muội quá không ổn rồi, nữ nhân chúng ta xuất giá tòng phu, phủ của ta chính là phủ của Vương gia, Tam đệ muội nói vậy chẳng phải đã không xem ta là người trong hoàng gia ư?”

Lời này ngay cả hoàng hậu nương nương còn không thể nói, huống chi chỉ là một đứa em dâu như Tần Bạch Lộ?

Tần Bạch Lộ nghe xong, trong lòng hận Khúc Khinh Cư không nể mặt nàng ta, trên mặt lại chỉ có thể cười xòa nói: “Nhị tẩu thứ tội, do muội nhất thời nhanh miệng nói sai, kính xin tẩu tẩu tha thứ cho.” Nói xong, đứng dậy khẽ cúi người.

Khúc Khinh Cư không đứng dậy đáp lễ, chỉ vuốt cằm nói: “Đệ muội không cần đa lễ, giữa chị em dâu chúng ta không cần nhiều quy củ như vậy, nhưng hôm nay ta phải nói một câu, hôm nay ta là Đaoan Vương phi, mẫu thân chính là Khúc Điền thị, sau này đệ muội đừng nhầm lẫn.”

Nụ cười của Tần Bạch Lộ dường như cứng lại, nàng ta không ngờ Khúc Khinh Cư sẽ thẳng thừng bỏ phủ Xương Đức công qua một bên như vậy, nhớ đến những lời đồn trong Kinh thành về phủ Xương Đức công và Đaoan Vương phi, gì mà Xương Đức công là người có phong cách thoải mái không gò bó, thế chưa qua đời được trăm ngày, đã nạp người khác; gì mà Điền Lương thị không phải từ mẫu, khắt khe với nữ nhi của tiền phu nhân Xương Đức công, càng chẳng thèm quan tâm thứ nữ, chỉ đối tốt với nữ nhi và nhà mẹ đẻ của mình.

Khó trách gần đây trong Kinh thành đều truyền tai nhau về chuyện xấu của phủ Xương Đức công, thì ra là vậy, Khúc Kinh Cư đã tỏ rõ thái độ của nàng với phủ Xương Đức công rồi.

Hôm nay không ít người đến, Tần Bạch Lộ lại mất mặt trước nhiều người như vậy, nhưng vẫn không thể phát tác, chỉ có thể nhịn tức ngồi xuống, trả thi từ trong tay lại cho Tần An công chúa: “Không biết công chúa cảm thấy ai khá hơn?”

Khúc Kinh Cư nhìn dáng vẻ cố nén tức giận của nàng ta, suy nghĩ, hai phu thê Thụy vương thật sự trời sinh một đôi, nói chuyện đáng đánh đòn như vậy, để nàng cảm thấy không làm đối phương ghen hai câu, thì thật xin lỗi thái độ cuồng vọng của họ rồi.

“Bổn cung cảm thấy hai vị cô nương, Khúc, Lục không tệ.” Tần An công chúa ngắt đầu: “Không biết là hai vị cô nương nào, có thể bước lên để Bổn cung nhìn một chút.”

Khúc Kinh Cư nhìn hai cô nương tiến lên được phúc thân, tướng mạo Khúc Ước Tổ dịu dàng động lòng người, cô nương Lục gia mảnh khảnh uyển chuyển, đúng thật khiến hai mắt người ta tỏa sáng. Nếu nàng đoán không sai, cô nương Lục gia này chắc là nữ nhi xinh đẹp của Đại học sĩ Lục Cảnh Hồng rồi.

“Bổn cung thấy hai người ngang sức ngang tài, cái gọi là văn vô đệ nhất [2], không bằng cùng để hai người các người là thủ khoa.” Tần An công chúa đã nghe nói về chuyện của Khúc Ước Tổ và Thụy vương, thì nhìn Khúc Ước Tổ thêm một lần, quả thật cô nương này có dáng vẻ xuân hoa, mặt mày có thể nhập họa rồi.

[2] văn vô đệ nhất: trong văn chương không có ai là giỏi nhất cả

Lúc này, nàng bỗng liếc nhìn Đoan Vương phi đang cười yếu ớt thưởng thức trà, tuy hai người đều là tỷ muội cùng cha, nhưng dáng ngoài và phong cách đều không giống nhau, Khúc Ước Tổ đẹp thì đẹp thật, nhưng không phải là thể gian khó tìm, ngược lại mặc dù dung mạo Đoan Vương phi không phải thiên hạ vô song, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đẹp không thể nói thành lời, mỗi tiếng nói cử động đều mang hương vị xinh đẹp.

Đại khái đây là sự hấp dẫn riêng của cá nhân rồi, Tần An công chúa bảo người trình lên một bộ mực thượng hạng và đồ trang sức cho hai người Khúc, Lục, lại khen vài câu xong, mới cười bảo hai người ngồi xuống, nhưng không hề nhắc đến một chữ về quan hệ giữa Khúc Ước Tổ và Khúc Kinh Cư.

Rất nhanh đã có người trình bánh ngọt và trái cây lên, mọi người thấy tất cả đều là đồ ngon, có thể thấy Hoàng thượng vô cùng sủng ái Tần An công chúa, khó trách mấy vị vương phi cũng hòa khí với Tần An công chúa như vậy, ngay cả người cao ngạo như Thụy vương phi cũng rất khách khí.

Từ đầu đến đuôi Vệ Thanh Nga nói chuyện không nhiều, nàng ta cảm thấy hình như hai người Khúc Kinh Cư và Tần Bạch Lộ trời sinh không hợp bát tự, nhưng mỗi lần Khúc Kinh Cư đều chiếm thế thượng phong.

Khúc Kinh Cư dám...không nể mặt Tần Bạch Lộ, chắc hẳn ý vào sự sủng ái của Đoan Vương với nàng, nếu không đâu dám bất chấp hậu quả mà nói ra như vậy, nàng ta có chút giễu cợt nghĩ, đợi Đoan Vương không sủng ái nàng nữa thì nàng phải tự xử thế nào đây, dù sao cũng là chị em bạn dâu, sau này còn có thể thương hại nàng hai phần?

Nếu là nàng ta, nhất định có thể lựa lời nói tốt đẹp hơn, không đến nỗi khiến người ta không thể xuống đài được. Nàng ta thở dài, nâng chung trà lên che giấu tâm tình của mình, có lúc chỉ có thực tế tàn khốc thì mới có thể khiến nữ nhân học được cách trưởng thành.

“Họa thường đã xong rồi, nếu chư vị không ghét bỏ, không bằng theo Bổn cung đi nghe một khúc?” Tần An công chúa vịn tay nha hoàn đứng dậy, vừa dứt lời, mọi người lục tục nói không dám, sao dám ghét bỏ vãn vãn.

Đã sớm chuẩn bị bàn, sau khi mọi người ngồi xuống, thì lập tức khai xướng, đại ý của vở diễn này là nữ tử si tình nam nhân vô tình, cuối cùng nữ nhân già đi nam nhân lãng tử quay đầu.

Khúc Kinh Cư xem loại tình tiết này, đã cảm thấy khó chịu, tại sao nữ nhân ở nhà phụng dưỡng lão nhân, nuôi dạy hài tử, nam nhân thì ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, đợi đến khi người nữ đã già thanh xuân đã không còn rồi, nam nhân cảm thấy chơi không có ý nghĩa nữa muốn về nhà dưỡng lão, còn được người khen ngợi lãng tử quay đầu quý hơn vàng?

Thanh xuân đầy máu và nước mắt của nữ nhân thì ai nhìn thấy? Đợi nàng ấy già rồi, không thể tiếp tục hưởng thụ sự tốt đẹp của thanh xuân thì nam nhân lãng tử quay đầu còn có ích lợi gì?

Theo nàng thấy, những thứ hí khúc này đều do bọn thư sinh bỉ ổi vô dụng viết ra để thỏa mãn dục vọng của mình, bọn họ luôn hi vọng thê tử của mình hiền huệ ít nói, vừa hy vọng thê tử nhà người ta phóng đảng không chịu nổi. Trên thực tế bọn họ không hề làm gì cho thê tử mình, điều duy nhất có thể làm chính là ăn bữa có bữa không, rồi ngồi xồm ở góc nhà hồng ảo tưởng về một cô nương ốc đồng hoặc thiên kim tiểu thư nào đó muốn sống muốn chết gả cho hắn ta.

Mộc Cận thấy sắc mặt chủ tử không ổn, lập tức giúp nàng đổi một chén trà nóng, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, thân thể khó chịu sao?”

Khúc Khinh Cư đang cầm chén trà lạnh nhạt nói: “Không sao, chỉ không muốn xem loại nam nhân này lấy được người vợ hiền lương thực đức thôi.”

Nàng nói rất nhỏ, nhưng Tần An công chúa nghe được, Tần An công chúa gật đầu, cười lạnh nói: “Đúng vậy, nam nhân như thế đâu xứng có được ngày con đàn cháu đống, không làm người ta ghê tởm thì thôi, bảo người ca diễn lui ra đi, Bồn cung không thích khúc này.”

Mấy đào hát liên tục lui xuống, không hiểu sao lại chọc giận công chúa điện hạ.

“Trước đó vài ngày muội nghe được một hồi ‘Phán chiết ký’, cảm thấy có ý nghĩa hơn đấy, không bằng tỷ tỷ nghe thử xem?” Khúc Khinh Cư cười yếu ớt nói: “Nam nữ trong thiên hạ này, dù sao cũng nên được dạy thiện ác luôn có báo, sao có thể để người ta chiếm hết tiện nghi chứ?”

Tần An công chúa cảm giác càng nhìn Đoan Vương phi càng thấy thuận mắt, sau khi nàng bảo người cho trình diễn ‘Phán chiết ký’ này, thì nói với Khúc Khinh Cư: “Đệ muội nói phải, ta cũng có ý này.”

Quả nhiên vị Tần An công chúa này là một người có cá tính, Khúc Khinh Cư khẽ cười nâng chung trà lên: “Công chúa điện hạ thật cao kiến.”

Tần Bạch Lộ thờ ơ nhìn Khúc Khinh Cư và Tần An công chúa nói chuyện, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn về phía Khúc Ước Tổ đang ngồi trong góc, quả nhiên tất cả nữ nhân Khúc gia đều là loại hồ ly tinh, tỷ tỷ thì có dáng vẻ hồ mị, muội muội thì làm chuyện hồ ly tinh thường làm, không có gì tốt.

Nội dung của ‘Phán chiết ký’ [3] nói về một tú tài nghèo yêu một thiên kim tiểu thư, nên đã dùng hết các cách thức để đạt được hảo cảm của tiểu thư, nhưng tú tài có một vị hôn thê là thanh mai trúc mã từ nhỏ, tú tài muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc [4], nên đã che giấu chuyện này, cuối cùng chuyện gã làm bị tiểu thư và thanh mai biết, bị hai người cùng nhau chán ghét vứt bỏ gã, cuối cùng nghèo rớt mùng tơi cả đời.

[3] Phán chiết ký: dịch thoát ra là vịn bẻ cành ký, ở đây nói tú tài muốn ‘phán’ () là bám vào tiểu thư để leo lên cành cao, cũng muốn ‘chiết’ () là bẻ gãy luôn thanh mai, có nghĩa làm ôm luôn thanh mai.

[4] tề nhân chi phúc: Chỉ cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều con cháu

Muốn bám vào cành cao là tiểu thư, lợi dụng tiểu thanh mai cùng lớn lên từ nhỏ, cuối cùng không bẻ cành thành công, đây xem như đang châm chọc lòng tham của thư sinh nghèo túng. Vở này vốn không được ai xem, vì với nam nhân mà nói, ai muốn xem loại hí khúc thế này? Còn nữ nhân được nuôi dưỡng ở khuê phòng, thì đương nhiên không biết khúc này.

Cho nên vở này vừa lên diễn, không ít người say sưa thưởng thức, đợi vở diễn kết thúc, một nhóm người đã thảo luận, nói tên thư sinh này thật không biết xấu hổ, còn nói tiểu thư và thanh mai kia làm tốt lắm.

“Nhắc đến thư sinh thì cảm thấy thật đáng ghét, nhưng trước kia thiên kim tiểu thư cũng không nên len lén gặp mặt thư sinh, thiếu chút nữa đã bị hủy danh tiết.” Tần Bạch Lộ cười như không cười nói: “Thế gian này, mai mối vẫn nên nghe theo lệnh phụ mẫu, một cô nương tốt, mà ở cùng với nam tử trưởng thành, thì không phải thứ gì tốt rồi.”

Lời nói ám chỉ này, không ít người đã nghe nói về chuyện Tết Nguyên Tiêu, cho nên trong lúc nhất thời cũng không tiện nói tiếp, dù sao đây là chuyện của phủ Thụy Vương, từ trước đến giờ tình tình Thụy Vương này luôn cao ngạo, không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Lương thị nghe Tần Bạch Lộ nói xong, thì sắc mặt khê biến, ngược lại vẻ mặt Khúc Ước Tổ bên cạnh bà ta lại không thay đổi, từ đầu đến cuối vẫn giữ nụ cười, dường như đối tượng Tần Bạch Lộ chỉ cây dâu mắng cây hòe không phải là mình.

Vệ Thanh Nga và Khúc Khinh Cư đều mỉm cười không nói, dường như không nghe thấy lời nói của Tần Bạch Lộ, hai người nhìn nhau, nâng chén trà trong tay, đồng thời cúi đầu uống một ngụm.

“May mà thiên kim tiểu thư này không gây ra sai lầm lớn, lạc lối nhưng biết quay đầu chứ không phải khư khư cố chấp, cũng là một chuyện tốt.” Tần An công chúa phá vỡ cục diện bế tắc, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười sắc bén: “Nam nhân ấy, không được quá nuông chiều, nếu không hấn sẽ quên mất bản thân mình là ai.”

Dứt lời, trong lòng mọi người đều ngũ vị tạp trần, trên đời này nam nhân nào không ăn vụn, người nam nhân nào không thích loại hình xinh đẹp uyển chuyển chứ?

Khúc Khinh Cư nhìn về phía Tần An công chúa, hình như nàng thấy được sự kiên định trên gương mặt kia.

54. Chương 45

Xem hết hai trường diễn, đã qua buổi trưa, Tần An công chúa mở tiệc chiêu đãi mọi người dùng cơm xong sau, liền làm cho chưa lấy chồng các cô nương tùy ý cùng nhau tâm sự, nàng cùng một chút đã muốn lập gia đình mệnh phụ cáo mệnh nói đến trong kinh thành tin đồn thú vị.

Khúc Khinh Cư nghe đến mấy cái này nhân lại nhắc tới năm trang xem huyền Linh Chân nhân, xem ra vị này huyền Linh Chân nhân thật là có chút bản sự, mặc kệ thế gian này hay không thật sự tồn tại quỷ thần, nhưng là một người có thể làm cho nhiều như vậy trà trộn vu phức tạp vòng luẩn quẩn phụ nhân nhóm tôn sùng, đủ để thuyết minh hấn bản sự phi phạm, về phần là phương diện nào, liền nhân giả kiến nhân.

Tần An công chúa nghe đến mấy cái này, nhưng thật ra dự kiến ngoại bình tĩnh, nàng cười nhạt mở: “Nếu là cái kỳ nhân, ngày sau có cơ hội định kiến vừa thấy.” Lời tuy nói như vậy, nhưng là Khúc Khinh Cư có thể nhìn ra, nàng căn bản là không thêm đề ý chuyện như vậy.

Khúc Khinh Cư giúp đỡ Mộc Cận tay nâng thân đi thay quần áo, trở về trên nửa đường lại gặp được mang theo nha hoàn Khúc Ước Tổ, nàng dừng bước lại, bình tĩnh nhìn Khúc Ước Tổ cho nàng hành một cái thập phần quy củ vạn phúc lễ.

“Gặp qua Đao vương phi, ” Khúc Ước Tổ hiện giờ thập phần rõ ràng, trước mắt đại tỷ căn bản không nghĩ cùng Xương Đức công phủ có cái gì lui tới, nàng thậm chí tài năng ở đại tỷ trên người nhìn đến đối Xương Đức công phủ lạnh lùng, ngoại giới nghe đồn nàng nghe xong không ít, nàng muốn phản bác lại phát hiện này đó nghe đồn hoàn toàn chính là sự thật, hơn nữa dĩ vãng phát sinh mỡ ta sự so với nghe đồn càng thêm không chịu nổi, cho nên hấn ngay cả kêu một tiếng đại tỷ mặt cũng không có.

Quý phủ thanh danh càng ngày càng kém, ngay tiếp theo ảnh hưởng tới nàng cùng Nhị tỷ kết hôn, nàng không cam lòng làm một người bình thường quan gia phụ nhân, chính là hiện nay đại thế gia con trai trưởng cũng không nguyện thú nàng. Cho nên hấn thà rằng bằng vào chính mình tài mạo đi liều mạng, ít nhất so với tầm thường sống hết một đời hảo.

“Tam tiểu thư xin đứng lên, ” Mộc Cận gặp nhà mình Vương phi không hề động, liền tiến lên từng bước cười hư giúp đỡ một phen, mới lần thứ hai thối lui đến Khúc Khinh Cư phía sau.

Khúc Khinh Cư mắt nhìn sắc trời: “Người như thế nào một mình một người đến nơi đây, bên ta mới nhìn đến Diêu gia cô nương, Lục gia cô nương đều ở một khối nói chuyện phiếm, người không đi cùng các nàng cùng nhau chơi đùa ngoạn?”

Khúc Ước Tổ sắc mặt có chút nan kham, miễn cưỡng cười nói: “Chỉ là muốn tùy tiện đi một chút.”

Gật gật đầu, Khúc Khinh Cư không cần phải nhiều lời nữa, “Ta đi trước, chính ngươi cẩn thận.”

“Cung kính Vương phi.” Khúc Ước Tổ lại phúc phúc, nàng xem thấy Khúc Khinh Cự bị vài nha hoàn tiền hô hậu ủng dẫn hướng Tấn An công chúa phương hướng đi, căn cứ môi sừng áp chế đáy lòng chua xót, hiện giờ này thế gia tiểu thư cũng không nguyện ý cùng nàng đi ở một khối, các nàng tự cho là cao quý, không muốn cùng mình này cam nguyện làm thiếp người đến hướng, kỳ thật cũng bất quá là chút người thường thôi, ngày sau lập gia đình đồng dạng phải vất óc tìm mưu kế mượn sức phu quân tâm, còn muốn quản lý được sủng ái tiểu thiếp, tới lúc đó các nàng đều chẳng qua là tục khí cá trông mắt thôi.

Loại ý nghĩ này có lẽ bất quá là Khúc Ước Tổ mình an ủi, chính là hiện hiện giờ nàng chỉ có thể chỉ nghĩ như vậy, mới có thể áp chế chính mình đối Khúc Khinh Cự kia không hiểu ghen tị, cùng với không nên có vọng tưởng, tỷ như nếu là lúc trước bị chỉ hôn chính là nàng, hiện giờ bị người đang cầm kính nên là nàng.

Vệ Thanh Nga dám người nhìn thấy Khúc Khinh Cự trở về, liền cười nói: “Người cuối cùng đã trở lại, mới vừa rồi còn nói đến người sao.”

“Nói ta cái gì?” Khúc Khinh Cự cười ở tại chỗ ngồi xuống, thuận tay lấy một mảnh bánh tốt cây quýt phóng tới miệng.

“Nói người có phúc khí, trong phủ tiểu thiếp đều thành thành thật thật, không nhiều như vậy tưởng tượng.” Vệ Thanh Nga cười nói, “Cũng không giống như chúng ta quý phủ, mỹ nhân không ít.”

Khúc Khinh Cự vội ho một tiếng, nuốt xuống cây quýt chùi miệng sừng nói: “Đại tẩu lời này chính là đang nói giỡn.” Gần nhất Doan vương phủ thượng lại là giáng chức sủng phi làm thiếp, lại là nào đó thông phòng chết bệnh, tiền còn có thông phòng bị xứng thôn trang người trên, này còn được xưng tụng thành thành thật thật, này Vệ Thanh Nga là cố ý nói đến tao của nàng?

“Ta không thể so đại tẩu hiền đức, đem quý phủ quản lý đắc hảo, đại tẩu còn là đừng cười ta, ” Khúc Khinh Cự biết mọi người tại đây dám đàm Doan vương phủ bất quá chỉ có Tấn An công chúa cùng vệ, tần ba người, nàng cười đối Tấn An công chúa nói, “Tỷ tỷ không biết, đại tẩu từ trước đến nay là hiền đức người, khả năng mỗi khi luôn khoa ta đây chờ không bốn sự , tỷ tỷ người nên cho ta bình luận phân xử.”

“Tốt lắm tốt lắm, Bốn cung bọn đệ đệ lấy các người làm Vương phi, đó là phúc khí của bọn hắn, ” Tấn An công chúa cười đem một cái đĩa táo đỏ cao phóng tới trung gian, “Các người liền ăn nhiều hai khối cao, cũng đừng cho nhau khoe .”

Vệ Thanh Nga cười cười liền đem đề tài bỏ qua , nàng biết Doan vương phủ hiện giờ bị Khúc Khinh Cự cầm giữ , hậu viện vậy giống như thùng sắt đường như, trước đó vài ngày Vương gia cũng bởi vì nào đó thông phòng chết bệnh chìm sắc mặt, nói vậy này thông là Vương gia nhân.

Bồi ngồi đích mấy người đều là thân phận không thấp quan phu nhân, chỉ tiếc Khúc Khinh Cự mợ diên La thị không ở, bằng không Khúc Khinh Cự cũng không trở thành cảm thấy được có chút nhàm chán.

Tấn An công chúa hôm nay lộng cái phần thưởng bức tranh yển, bất quá là khiến cái này phu nhân biết nàng Tấn An công chúa phải ở kinh thành trát chân , đồng thời còn phải các nàng trở về nói cho nhà mình phu quân, nàng muốn thu thập Phò mã Bắc Lộc Bá, những người này dài chút ánh mắt, không cần nhiều chuyện.

Chiều này có chút lấy thế đè người hương vị, chính là ai bảo nàng là Hoàng Thượng thân phong trưởng công chúa dâu, đại long hướng cũng không phải không có khác công chúa, chính là chỉ có nàng phong làm trưởng công chúa, cái này đủ để chứng minh địa vị của nàng.

Khúc Khinh Cự cảm thấy được Tấn An công chúa là thông minh lại thấy rõ sự thật nữ nhân, nàng có tôn quý thân phận, sẽ không vì cái gọi là cảm tình tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nàng cấp Bắc Lộc Bá sinh hạ nữ nhân, theo lý thuyết Bắc Lộc Bá là không thể nạp thiếp : cưới vợ bé , chính là Bắc Lộc Bá lại làm ra loại sự tình này, này không chỉ là ở đánh Tấn An công chúa mặt, cũng đánh hoàng gia mặt. Nếu là hôm nay Tấn An công chúa tùy vào loại sự tình này phát sinh, như vậy về sau mặt khác công chúa Phò mã cũng sẽ đi theo làm như vậy, có một ... gần ... Có hai, cuối cùng thật đáng buồn vẫn là nữ nhân.

Đãi yển hội chấm dứt, theo phủ công chúa đi ra sau, Khúc Khinh Cự nhìn đến Lương thị cùng Khúc Ước Tổ ở cửa lớn, mà các nàng đối diện là trên cao nhìn xuống Tấn Bạch Lộ, nàng dưới chân không ngừng, trực

tiếp lướt qua ba người chiếm hữu nàng xe ngựa, người khác nguyện ý diễn máu chó kịch, nàng còn không nguyện ý tiên một thân máu chó đầu.

Xe ngựa động đứng lên , Khúc Khinh Cư xốc lên kiệu song, vừa hay nhìn thấy Tần Bạch Lộ đối với Lương thị cùng Khúc Ước Tổ lộ ra châm chọc ý cười, Lương thị trên mặt tất cả đều là không dám phát tác tức giận, nàng loan loan khoe miệng, buông xuống màn.

Trở lại Đoan vương phủ, Khúc Khinh Cư gặp Thục Quỳnh cùng Thụy Hương canh giữ ở chính viện chỗ cửa lớn, biết có thể là Hạ Hành ở bên trong, liền hỏi nói: “Vương gia ở trong phòng?”

Thục Quỳnh quỳ gối đáp: “Quay về Vương phi, Vương gia đến đây có trong chốc lát .”

Gật gật đầu, ý bảo đã biết, Khúc Khinh Cư xuyên qua đại môn, đi ngang qua chính viện lý vườn, tới rồi phòng ngoại thất, liền nhìn đến Hạ Hành đang nhìn nàng làm cho người ta treo trên tường mỹ nhân dưới ánh trăng nhảy múa đồ.

“Vương gia, ” Khúc Khinh Cư cười đi đến bên cạnh hắn, cùng hắn sóng vai đứng, “Tranh này làm sao vậy?”

“Ta nhớ được, người cũng có như vậy một thân váy dài, ” Hạ Hành cảm giác, cảm thấy tranh này có vài phần Khúc Khinh Cư bóng dáng.

“Vương gia tại sao không có nghĩ tới, tranh này thượng vốn là ta.” Khúc Khinh Cư cười.

Hạ Hành nhìn về phía bức họa cuộn tròn ở dưới lạc khoản, đúng là Khúc Khinh Cư họa tác, vẽ tranh thời gian ngay tại mấy ngày trước đây, khó trách hôm qua đến chưa từng gặp qua, chắc là hôm nay mới khiến cho nhân treo lên .

“Khinh Cư hội vũ?” Hạ Hành có chút kinh ngạc, thế gia nữ tử học đàn quân cờ thi họa cũng không phải ít, chính là học vũ cũng không có mấy.

“Vô sự tự thông thôi, ” Khúc Khinh Cư chọn đầu lông mày, phảng phất hình như có chút tự đắc cùng bất đắc dĩ, “Dĩ vãng không có chuyện gì, mình ở trong phòng khi đã nghĩ phái thời gian, chiếu thư lung tung học .”

Hạ Hành biết khúc Lương thị đãi Khúc Khinh Cư không tốt, lương trước cũng sẽ không tổn tâm tư làm cho Khúc Khinh Cư học nhiều lắm tiểu thư khuê các nên biết đích đồ vật này nọ, hắn thấy nàng cười đến tự đắc lại không có nại, liền cười nói: “Chẳng biết lúc nào ta có hạnh một phần thưởng?”

Khúc Khinh Cư gờ lên tron bóng xinh đẹp cằm, giống như là cái cao ngạo nữ vương, “Chờ Vương gia làm ra cái gì đòi thiếp niềm vui chuyện, thiếp lo lắng nữa việc này đi.”

Rõ ràng tự xưng thiếp, Hạ Hành cố tình chợt nghe ra một cổ tử cao ngạo hương vị, cố tình hắn còn cảm thấy được đối phương này bộ dáng làm cho hắn tâm dương khó nhịn, hắn nhịn không được đưa thay sớ sớ Khúc Khinh Cư eo, “Khinh Cư vòng eo hiện giờ tinh tế mềm mại, định có thể khiêu cực đẹp vũ đạo.”

Khúc Khinh Cư khoe miệng một liệt: “Vương gia lời này, nhưng khi thiếp vi vũ nữ trêu đùa?”

Hạ Hành ước chừng lý giải đến như thế nào nữ nhân cố tình gây sự , cố tình còn không hiểu cảm thấy được không giải thích hai câu không được, hắn bất đắc dĩ đem người ôm vào trong lòng,ngực, “Những nữ nhân kia há có thể cùng Khinh Cư người đánh đồng, người khiêu vũ con khiêu cho ta xem, người khác ai cũng gặp không đến, đây là ta nhóm giữa phu thê chuyện, ta là vui mừng, cũng không phải trêu đùa.” Nói xong, lại bổ sung một câu nói, “Ngày sau đối đãi đòi người niềm vui , người nhất định phải hạ mình khiêu một khúc cho ta xem.”

Khúc Khinh Cư ân hừ một tiếng, “Người đã như thế chờ mong, chờ xuân về hoa nở , ta liền khiêu một khúc cho người nhìn một cái.” Đây thân mình thân mình cốt quả thật thực mềm mại, nhảy lên vũ tới cũng sẽ không có vẻ cứng ngắc không có mỹ cảm, bất quá nàng cũng không muốn thật sự cứ như vậy khiêu cấp Hạ Hành nhìn. Nam nhân là kỳ quái sinh vật, bọn họ thích đùa bỡn tùy ý nữ nhân, cố tình lại xem thường nữ nhân quá mức tùy ý, từ loại nào góc độ mà nói, nam nhân có đôi khi so với nữ nhân còn mâu thuẫn.

Chính là nàng nếu là đem việc này biến thành giữa hai người đích tình thú, thậm chí làm cho đối phương sinh lòng chờ mong, cũng không dễ dàng làm cho đối phương tùy ý nhìn đến, kia sẽ chỉ làm Hạ Hành sinh

lòng một loại “Thuộc loại hai người bí mật” thân cận cảm.

Có đôi khi tốt đẹp chính là bí mật, có lợi vu gần hơn nam nữ giữa khoảng cách.

Hạ Hành nhìn Khúc Khinh Cư như vậy kiêu ngạo tiểu bộ dáng, chỉ cảm thấy trong lòng con mèo việt cong việt dương, hần ngửi ngửi nàng sinh ra kẻ hở hương thơm, ám ách thanh âm nói: “Hảo.” Rõ ràng cách quần áo, hần lại giống như có thể cảm giác được dưới mặt quần áo nhẵn nhụi, làm cho hần nhìn không được muốn đem nhân ẩm giường.

Khúc Khinh Cư cũng không muốn còn không có ăn cơm chiều liền ngoạ áp nhân trò chơi, liền đem đầu tựa vào Hạ Hành trong ngực nói: “Ta coi Tần An trưởng công chúa tựa hồ muốn cùng Bắc Lộc Bá cùng ly.”

Một lát trầm mặc sau, nàng nghe được Hạ Hành khinh thường lại dẫn theo chút tức giận thanh âm.

“Cùng ly là tất nhiên, hoàng gia công chúa là hần có thể chậm rãi? Việc này sẽ không cứ như vậy tiện nghi hần!”

Khúc Khinh Cư ý tứ hàm xúc không rõ cười cười, nhìn một cái, đây là người của hoàng thất, mặc kệ ngày thường kiêu ngạo, ôn hòa hoặc là hàm hậu, trong khung đều mang theo thiên nhiên cao cao tại thượng.

55. Chương 45: Cao Cao Tại Thượng

Editor: Gà

Xe xong hai tuồng kịch, đã qua buổi trưa, sau khi Tần An công chúa mở tiệc chiều đãi mọi người dùng cơm xong, thì để các cô nương chưa chồng tùy ý cùng nhau hàn huyên một chút, nàng và một số mệnh phụ các mệnh đã lập gia đình nói đến một số tin đồn thú vị trong Kinh thành.

Khúc Khinh Cư lại nghe bọn họ nhắc đến Ngũ Trang Quan Huyền Linh chân nhân lần nữa, có lẽ vị Huyền Linh chân nhân này thật sự có chút bản lĩnh, cho dù thế gian này có tồn tại quỷ thần hay không, nhưng trong vòng lẩn quẩn phức tạp này mà người đó có thể khiến các quý phụ sùng bái như vậy, đủ để chứng minh ông ta có bản lĩnh phi phàm, về phần ở phương diện nào, thì phải nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí [1] rồi.

[1] nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí: Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau

Tần An công chúa nghe đến mấy cái này, vẻ ngoài vẫn bình tĩnh, nàng cười nhạt nói: “Nếu là kỳ nhân, sau này có cơ hội thì phải gặp một lần.” Tuy nói vậy, nhưng Khúc Khinh Cư có thể nhìn ra, nàng ấy hoàn toàn không để ý đến chuyện này.

Khúc Khinh Cư vịn tay Mộc Cận đứng lên đi thay y phục, trên đường trở về lại gặp phải Khúc Ước Tổ đang dẫn theo nha hoàn, nàng dừng bước, bình tĩnh nhìn Khúc Ước Tổ quy củ hành lễ với nàng.

“Bái kiến Đao Vương phi.” Hôm nay Khúc Ước Tổ thấy vô cùng rõ ràng, trước mắt đại tỷ hoàn toàn không muốn qua lại với phủ Xương Đức công, thậm chí nàng ta có thể thấy sự lạnh lùng trên người đại tỷ đối với phủ Xương Đức công, tin đồn bên ngoài nàng ta nghe không ít, nàng ta muốn phản bác nhưng lại phát hiện những truyền văn này hoàn toàn là sự thật, hơn nữa sự việc xảy ra càng nghiêm trọng hơn lời đồn, cho nên nàng ta chợt cảm thấy không có mặt mũi gì để kêu một tiếng đại tỷ.

Danh tiếng trong phủ càng ngày càng kém, sau đó ảnh hưởng đến hôn sự của nàng ta và nhị tỷ, nàng ta không cam lòng làm một phụ nhân nhà quan bình thường, nhưng hiện nay con trai trưởng của đại thế gia [2] cũng không nguyện cưới nàng ta. Cho nên nàng ta thà dựa vào cửa tài mạo mình để liều mạng một lần, ít nhất tốt hơn việc cứ tầm thường sống hết một đời.

[2] đại thế gia: Nhà giàu quyền thế lớn

“Tam tiểu thư xin đứng lên.” Mộc Cận thấy vương phi nhà mình vẫn không nhúc nhích, đành tiến lên một bước cười nâng đỡ nàng ta, rồi mới lần nữa lui đến sau lưng Khúc Khinh Cư.

Khúc Khinh Cư liếc nhìn sắc trời: “Sao người lại một thân một mình đến đây, ta mới nhìn thấy các cô nương Diêu gia, Lục gia đều tụ tập nói chuyện phiếm, không phải người nên đến chơi đùa cùng các nàng ấy sao?”

Sắc mặt Khúc Ước Tổ hơi khó chịu, miễn cưỡng cười nói: “Chỉ muốn tùy tiện đi một vòng thôi.”

Gật đầu, Khúc Khinh Cư không muốn nhiều lời nữa: “Ta đi trước, tự mình cẩn thận.”

“Cung tiễn Vương phi.” Khúc Ước Tổ lại cúi người, nàng ta nhìn nha hoàn tiền hô hậu ứng [3] đưa Khúc Khinh Cư đến chỗ Tấn An công chúa, khẽ cắn môi dè dặt chua xót ở đáy lòng xuống, hôm nay những thế gia tiểu thư kia không muốn ở cùng với nàng ta, họ tự cho là cao quý, không muốn qua lại với người cam nguyện làm thiếp như nàng ta, thật ra thì cũng chỉ là người bình thường thôi, sau này lập gia đình không phải đều sẽ lôi kéo tâm tư phu quân sao, còn phải xử lý tiểu thiếp được sủng ái, đến lúc đó chẳng qua họ cũng chỉ là kẻ thô tục như mất cá chết thôi.

[3] tiền hô hậu ứng: trước hô sau ứng. Ngày trước dùng để tả cảnh vua quan đi có đoàn người đi trước dọn đường, hộ vệ theo sau, uy nghi, rầm rập.

Có lẽ Khúc Ước Tổ dùng loại ý nghĩ này để tự an ủi mình, nhưng hiện nay nàng ta chỉ đành phải nghĩ như vậy, mới có thể áp chế sự ghen tỵ của mình với Khúc Khinh Cư xuống, cùng với vọng tưởng không nên có, nếu ban đầu người được chỉ hôn là nàng ta, thì hôm nay người đang được nâng kính (nâng niu + kính trọng) sẽ là nàng ta rồi.

Đám người Vệ Thanh Nga nhìn thấy Khúc Khinh Cư trở về, thì cười nói: “Cuối cùng muội đã trở lại, vừa rồi còn nhắc đến muội.”

“Nhắc đến muội thế nào?” Khúc Khinh Cư cười ngồi xuống, thuận tay lấy một trái quýt đã lột vỏ bỏ vào miệng.

“Nói muội có phúc khí, tiểu thiếp trong phủ cũng đang hoàng tử tể, không có nhiều tâm nhãn.” Vệ Thanh Nga cười nói: “Không giống như trong phủ chúng ta, mỹ nhân không ít.”

Khúc Khinh Cư vội ho một tiếng, nuốt quýt xuống rồi lau khóe môi nói: “Đại tẩu nói đùa rồi.” Gần đây phủ Doan Vương vừa cách chức trắc phi cho xuống làm thiếp, một thông phòng vừa bệnh qua đời, trước đó còn có thông phòng khác bị đưa đến thôn trang, cái này còn được xưng tụng đang hoàng, Vệ Thanh Nga đang cố ý nói xấu nàng đây mà?

“Muội không thể hiền đức so với đại tẩu, luôn để ý trong phủ được, đại tẩu đừng cười muội.” Khúc Khinh Cư biết người ở đây dám bàn luận về phủ Doan vương chỉ có ba người Tấn An công chúa và Vệ, Tần, nàng cười nói với Tấn An công chúa: “Tỷ tỷ không biết chứ, từ trước đến giờ đại tẩu là người hiền đức, nhưng lần nào tẩu ấy cũng khen muội đến như vậy, tỷ tỷ phải giúp muội phân xử đây.”

“Được rồi được rồi, bọn đệ đệ của Bồn cung cưới các muội làm vương phi, đó là phúc khí của bọn nó.” Tấn An công chúa cười đặt một đĩa bánh táo đỏ vào giữa: “Các muội ăn thêm hai miếng bánh nữa đi, đừng tăng bốt lẫn nhau nữa.”

Vệ Thanh Nga khẽ cười rồi bỏ qua, nàng ta biết hôm nay phủ Doan Vương đã được Khúc Khinh Cư nắm giữ, vây chặt hậu viện như thùng sắt, trước đó vài ngày Vương gia sa sầm mặt mày vì một thông phòng bệnh qua đời, chắc hẳn đây là người của vương gia rồi.

Vài người ngồi cùng đều là những phu nhân nhà quan có thân phận không thấp, chỉ tiếc vợ của Khúc Khinh Cư, Điền La thị không có ở đây, nếu không Khúc Khinh Cư sẽ không cảm thấy nhàm chán như vậy.

Hôm nay Tấn An công chúa mở một cái thưởng họa yến, cũng chỉ muốn những phu nhân này biết Tấn An công chúa nàng sẽ đóng dinh ở Kinh thành, đồng thời còn muốn họ về nói lại cho phu quân của mình, nàng muốn thu thập phò mã Bắc Lộc Bá, nếu những người này có mắt nhìn thì đừng nhiều chuyện.

Chiêu này có vẻ hơi lấy thế dè người, nhưng ai bảo nàng là trưởng công chúa do Hoàng thượng thân phong (đích thân sắc phong) chứ, không phải triều Đại Long không có công chúa khác, nhưng chỉ phong nàng làm trưởng công chúa, việc này đủ để chứng minh địa vị của nàng.

Khúc Khinh Cư cảm thấy Tấn An công chúa là một nữ nhân thông minh và thực tế, nàng có thân phận tôn quý, sẽ không nhân nhượng tình cảm vì cái gọi là lợi ích chung, nàng sinh một trai một gái cho Bắc Lộc Bá,

theo lý thuyết Bắc Lộc Bá không thể nạp thiếp, nhưng Bắc Lộc Bá lại làm ra chuyện như vậy, đây không chỉ đang đánh vào mặt của Tấn An công chúa, mà cũng đánh vào mặt của hoàng gia. Nếu hôm nay Tấn An công chúa cứ để chuyện như thế xảy ra, vậy sau này phò mã của công chúa khác cũng sẽ làm như vậy, có một lần thì sẽ có lần thứ hai, cuối cùng người đáng buồn nhất vẫn là nữ nhân.

Đợi bữa tiệc kết thúc, sau khi từ phủ công chúa ra ngoài, Khúc Kinh Cư thấy Lương thị và Khúc Ước Tổ ở cửa lớn, mà đối diện họ là Tần Bạch Lộ đang từ trên cao nhìn xuống, bước chân nàng vẫn không ngừng, nhanh chóng lướt qua ba người đến xe ngựa của nàng, người khác muốn diễn kịch máu chó, nhưng nàng không muốn bị dính máu chó lên người đâu.

Lúc xe ngựa chuyển động thì Khúc Kinh Cư vén rèm cửa sổ trên kiệu lên, vừa lúc nhìn thấy Tần Bạch Lộ nở nụ cười châm chọc với Lương thị và Khúc Ước Tổ, trên mặt Lương thị tức giận nhưng không dám phát ra, nàng cong khóe môi, buông rèm xuống.

Trở lại phủ Đoan Vương, Khúc Kinh Cư thấy Thục Quỳnh và Thục Hương canh giữ ở cửa lớn chính viện, biết có thể vì Hạ Hành đang ở bên trong, hỏi: “Vương gia ở trong phòng à?”

Thục Quỳnh cúi người đáp: “Bẩm Vương phi, Vương gia đã đến được một lát rồi.”

Gật đầu, tỏ ý đã biết, Khúc Kinh Cư đi vào cửa chính, ngang qua khu vườn của chính viện, đến phòng ngoài, đã thấy Hạ Hành đang nhìn bức tranh mỹ nhân nhảy múa dưới ánh trăng được treo trên tường.

“Vương gia.” Khúc Kinh Cư cười đi đến bên cạnh hắn, đứng sóng vai với hắn: “Tranh này thế nào?”

“Ta nhớ, hình như nàng cũng có một thân quần dài như vậy.” Hạ Hành cảm giác tranh này có vài phần bóng dáng của Khúc Kinh Cư.

“Tại sao Vương gia không nghĩ đến, tranh này chính là thiếp.” Khúc Kinh Cư cười.

Hạ Hành nhìn lạc khoản dưới bức họa, là họa tác của Khúc Kinh Cư, tranh được vẽ vài ngày trước đây, khó trách hôm qua đến thì không thấy, chắc hôm nay mới cho người treo lên.

“Kinh Cư biết múa sao?” Hạ Hành hơi kinh ngạc, nữ tử thế gia học cầm kỳ thi họa cũng không ít, nhưng học múa thì không có mấy người.

“Không cần thầy dạy cũng biết thôi.” Khúc Kinh Cư nhướn mày, dường như hơi tự đắc và bắt đắc dĩ: “Trước đây không có gì làm, lúc ở trong phòng muốn giết thời gian, học lung tung theo sách thôi.”

Hạ Hành biết Khúc Lương thị đối xử với Khúc Kinh Cư không tốt, lường trước bà ta sẽ không tốn tâm tư cho Khúc Kinh Cư học quá nhiều cái mà đại gia khuê tú nên có, hắn thấy nàng cười đến tự đắc lại không biết làm thế nào, chợt cười nói: “Chẳng biết khi nào ta mới có may mắn được thưởng thức?”

Khúc Kinh Cư nâng chiếc cầm trơn bóng xinh đẹp lên, giống như một nữ vương cao ngạo: “Đợi Vương gia làm gì đó cho thiếp vui, thiếp sẽ suy nghĩ thêm về chuyện này.”

Rõ ràng tự xưng thiếp, nhưng Hạ Hành vẫn nghe ra một mùi vị cao ngạo, vậy mà hắn còn cảm thấy đáng vẻ này của đối phương khiến lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, hắn không nhịn được đưa tay sờ eo Khúc Kinh Cư: “Eo Kinh Cư mảnh khảnh mềm mại, nhất định múa rất đẹp.”

Khúc Kinh Cư cười toe toét: “Vương gia nói vậy, là đang trêu chọc thiếp như vũ nữ sao?”

Hạ Hành cũng biết thế nào là nữ nhân cố tình gây sự, nhưng hắn vẫn cảm thấy phải giải thích đôi câu, hắn bắt đắc dĩ ôm người vào lòng: “Những nữ nhân kia sao có thể đánh đồng với Kinh Cư nàng, nàng chỉ múa cho ta xem, người khác không thấy, đây là chuyện giữa phu thê chúng ta, ta đang vui mừng, không phải trêu chọc.” Nói xong, lại bổ sung một câu: “Sau này ta làm nàng vui thì nàng nhất định phải hạ mình múa một điệu cho ta cho xem đấy.”

Khúc Kinh Cư e hèm một tiếng: “Nếu chàng đã mong đợi như thế, chờ xuân về hoa nở thì ta sẽ nhảy một điệu cho chàng xem thử.” Xương cốt của thân thể này quả thật rất mềm mại, khiêu vũ sẽ không có vẻ cứng nhắc không có mỹ cảm, nhưng nàng không muốn cứ thế mà múa cho Hạ Hành xem. Nam nhân là sinh vật kỳ lạ, bọn họ thích tùy ý chơi đùa với nữ nhân, nhưng lại xem thường nữ nhân quá mức tùy ý, từ nào góc độ nào đó mà nói, có lúc nam nhân còn mâu thuẫn hơn so với nữ nhân.

Nhưng nếu nàng biến việc này thành tình thú giữa hai người, thậm chí khiến đối phương sinh lòng mong đợi, cũng không dễ dàng để đối phương tùy ý nhìn thấy, điều đó sẽ khiến Hạ Hành sinh ra một loại cảm giác ‘bí mật thuộc về hai người’.

Đôi khi điều tốt đẹp chính là bí mật, có lợi để kéo gần hơn khoảng cách giữa nam và nữ.

Hạ Hành nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Khúc Khinh Cư, chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, hần ngứa hương thơm trên mái tóc nàng, nhỏ giọng nói: “Được.” Rõ ràng cách lớp vải, nhưng dường như hần có thể cảm thấy sự nhần nhụi dưới lớp y phục, khiến hần không nhịn được muốn ôm người lên giường.

Khúc Khinh Cư không muốn chơi trò đùa người khi còn chưa ăn tối, nên đã tựa đầu vào lồng ngực Hạ Hành nói: “Ta nghĩ hình như Tần An trưởng công chúa muốn hòa ly (ly hôn) với Bắc Lộc Bá.”

Yên lặng trong chốc lát, nàng nghe giọng nói khinh thường kèm theo chút tức giận của Hạ Hành.

“Tất nhiên phải hòa ly, công chúa hoàng gia có thể dễ gã tùy ý khi nhàn hay sao? Chuyện này sẽ không để hần chiếm tiện nghi đâu!”

Khúc Khinh Cư nở nụ cười sâu xa, nhìn đi, đây chính là người của hoàng thất, cho dù thường ngày phách lối, dịu dàng hay thật thà, trong xương đều mang vẻ cao cao tại thượng.

56. Chương 46

Bắc Lộc Bá ở tháng giêng hai mươi sáu ngày chạy tới kinh thành, hần đầu tiên đến phương tiện là trưởng công chúa phủ, chính là còn không có vào cửa liền bị trưởng công chúa phủ hạ nhân chạy ra, hần không có nghĩ đến hạ nhân hội như vậy làm khó hần, đang muốn phát tác, Tần An công chúa liền giúp đỡ nha hoàn thủ đứng ở cửa lớn.

Bởi vì Bắc Lộc Bá ngày ngày nhớ thương cái kia ngoại thất, hai vợ chồng gần mấy tháng rất ít cùng một chỗ, Bắc Lộc Bá đứng ở đại môn hạ, nhìn thấy trang phục công chúa, như lửa loại tức giận bị nước lạnh giội tắt, hần ấp úng nói: “Công chúa.”

“Phò mã làm cái gì vậy đâu?” Tần An công chúa tựa tiểu phi tiểu hướng hần phía sau nhìn thoáng qua, “Như thế nào không thấy người vị ấy vừa ý nhân?”

Bắc Lộc Bá trên mặt xấu hổ, cửa lớn dính đầy phủ công chúa hạ nhân thị vệ, hần không muốn làm những người này mặt buồn thỉ diện, chính là này thỉ diện nhưng lại không thể không buồn, bằng không bọn họ cả tào gia đồ cũng bị liên lụy, chớ nói chi là bảo vệ hần yêu thích cái kia ngoại thất.

“Công chúa hiểu lầm, bất quá là cái gặp dịp thì chơi biểu diễn, há có thể bởi vì nàng ảnh hưởng chúng ta giữa phu thê cảm tình,” Bắc Lộc Bá miễn cưỡng cười thật sâu một cái thở dài, “Kính xin công chúa tha thứ vì phu, vì phu ngày sau định không làm bực này hồ đồ việc.”

Tần An công chúa trào phúng nhìn trước mắt người nam nhân này, hần như cũ phong độ chỉ có, tao nhã, nhân vẫn là lúc trước người kia, tâm cũng thay đổi, một cái thay đổi tâm nam nhân, nàng lưu trữ cũng bất quá là thủ một bộ thân xác thôi tha, không có ghê tởm chính mình.

Không biết như thế nào, nàng đã nghĩ nở nụ cười, nàng cũng cười lên tiếng: “Phò mã này chê cười cũng thật có ý tứ, Bồn cung trước kia như thế nào không biết Phò mã hội bởi vì cái biểu diễn mê muội mất cả ý chí, có hồ đồ hay không người bản thân trong lòng cũng rõ ràng, bực này thoạt bản cung không hi đặc nghe, nếu là phụ hoàng thánh chỉ triệu người vào kinh, người liền đi trong cung cùng phụ hoàng giải thích.”

Bắc Lộc Bá trong lòng hoảng hốt, hần nghe ra công chúa trong lời nói đối với hần ghét bỏ, chính là việc này nếu không có công chúa cứu vãn, Hoàng Thượng chắc chắn nặng phạt hần, mà tào thị bộ tộc cũng coi như xong rồi. Vốn bọn họ tào thị bộ tộc đã là không có tước vị cũng không thực quyền người ta, việc này náo lớn, chỉ sợ ngay cả tước vị cũng không giữ được.

Nghĩ đến đây, Bắc Lộc Bá đành phải tiếp tục mở miệng nói: “Công chúa, ta và người vợ chồng nhiều năm, sao có thể bởi vì việc nhỏ ảnh hưởng giữa chúng ta đích tình phân, việc này là vì phu mười phần sai, chỉ cần công chúa nguyện ý tha thứ vì phu, vì phu cái gì đều nguyện ý làm.”

“Nếu biết chúng ta nhiều năm vợ chồng, người lại có thể nào làm ra kia chờ ác tha việc đến chặt đứt chúng ta tình cảm?” Tần An công chúa bất vì sở động, mặt không chút thay đổi nhìn thấy Bắc Lộc Bá, “Thế gian mọi sự có nguyên nhân mới có kết quả, mấy năm nay Bồn cung tự hỏi vẫn chưa chậm đối đãi người tào gia cao thấp, người đối đãi với ta như thế, còn có cái gì thể diện tới nơi này?” Nói xong, xoay người đối người giữ cửa nói: “Đóng cửa đại môn!”

Bắc Lộc Bá trở mắt nhìn thấy đại môn chậm rãi đóng cửa, hắn muốn cầu chuyện, nhưng khi nhìn đến Tần An công chúa ánh mắt, lại một câu cũng nói không nên lời, bởi vì ánh mắt của đối phương nói cho hắn biết, vô luận chính mình nói cái gì, đối phương cũng sẽ không cử động nửa tâm.

Bắc Lộc Bá cầu kiến công chúa bị cự một chuyện rất nhanh truyền khắp kinh thành, không ít người nói Bắc Lộc Bá to gan lớn mật, cũng có người nói Bắc Lộc Bá làm việc không đủ thông minh, nhưng là ai cũng không dám nói Tần An trưởng công chúa người gây sự, dù sao hoàng gia nữ nhân cũng không phải tốt như vậy thú .

Khúc Kinh Cư nghe nói chuyện này sau, liền làm cho người ta không có việc gì đi hỏi thăm mà nói miệng, này đình viện thật sâu thật sự không có việc gì, không nghe chút chuyện bên ngoài hoặc chính mình tìm việc vui, thật đúng là không tốt giết thời gian, khó trách nơi này nữ nhân không có việc gì liền các loại đại yến tiểu yến, ngắm hoa phần thưởng bức tranh thưởng thức trà, nhiều như vậy hàng đầu cũng bắt quá là phu nhân nhóm tụ ở cùng nơi giết thời gian.

Việc này truyền ra sau đích cùng ngày ban đêm, trong phủ liền nhận được Hoàng hậu nương nương ý chỉ, nói là ngày mai phải ở khỏi nguyên cung bạn gia yến, làm cho Hạ Hành cùng Khúc Kinh Cư đều phải đến.

Tiếp được ý chỉ sau, Khúc Kinh Cư có chút ngoài ý muốn, Hoàng hậu nương nương tựa hồ là cái mặc kệ sự tính tình, lúc này không hề dấu hiệu bạn gia yến, chỉ sợ là vì Tần An công chúa chuyện.

Hạ Hành gặp Khúc Kinh Cư về mặt trầm tư bộ dáng, liền mở miệng nói: “Người không cần suy nghĩ nhiều, ngày mai trừ bỏ chúng ta mấy huynh đệ ngoại, chỉ sợ cũng chỉ có Tần An dài tả cùng phụ hoàng mẫu hậu.”

Ý tứ này nói đúng là, những thứ khác hoàng phi cũng chưa tư cách ở đây? Khúc Kinh Cư hiểu được, đây là muốn thanh toán Bắc Lộc Bá tiết tấu. Gật gật đầu, “Đúng, là nên chúng ta nhà mẹ đẻ nhân hảo hảo thu thập bạc tình quả nghĩa nam một phen, hảo hảo thề nhi mặc kệ, thiên cùng thật không minh bạch nữ nhân liên lụy không rõ, cũng không thể khinh tung hắn.”

Cảm giác được Khúc Kinh Cư tức giận, Hạ Hành cười nói: “Xem ra người cùng dài tả lần trước ở trên yến hội ở chung rất khá.” Bằng không, như thế nào hội nhân dài tả chuyện tức giận?

Khúc Kinh Cư ở khắc hoa dựa vào ghế ngồi xuống, thở dài nói: “Dài tả là hảo nữ nhân, Bắc Lộc Bá thật sự đáng giận, rõ ràng trong nhà có người rất tốt, cố tình đi lấy dính bên ngoài thật không minh bạch , có thể thấy được nhiều năm như vậy cảm tình với hắn mà nói, cũng không có trọng yếu như vậy.”

Thấy nàng về mặt giữa tựa hồ có chút chán ghét, hắn không biết sao liền mở miệng nói: “Thế gian nam nhân thiên thiên vạn vạn, có người không nhớ tình bạn cũ chuyện, có người lại lâu ngày chuyện càng sâu, dài tả chính là gặp được một cái không tốt nam nhân.”

Khúc Kinh Cư đột nhiên cười mở, nàng tay trái nâng cằm lên, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành nói: “Vương gia cần phải làm ngày ấy lâu chuyện càng sâu nhân.”

Hạ Hành ánh mắt ám chìm, nói giọng khàn khàn: “Ta tự nhiên là ngày ấy lâu chuyện càng sâu nhân.” Chính là những lời này ở nào đó tự càng thêm nặng khẩu âm.

Cô nam quả nữ, **, Hạ Hành không cố ý câu dẫn làm cho Khúc Kinh Cư nổi lên hưng trí, hai người cũng không biết ai động trước ai, dù sao chờ Khúc Kinh Cư kịp phản ứng , đã muốn nằm ở trên giường lộ ra hơn phân nửa vai, Hạ Hành cầu nha đang ở chính mình nơi bả vai liếm cắn.

Cầm thấy được bả vai có chút dương, Khúc Khinh Cự rụt rụt bả vai cười lên tiếng, nhắm trúng Hạ Hành cắn đắc nặng chút, hắn nói giọng khàn khàn: “Xem ra ta còn không đủ cố gắng, làm cho Khinh Cự còn cười được.” Nói xong, còn cố ý ở nàng bên hông nhéo nhéo, dẫn tới Khúc Khinh Cự cười đến càng lớn tiếng.

Biết rõ chính mình bên hông sợ nhất dương, hắn còn cố ý đến như vậy một tay, Khúc Khinh Cự một cái lắc mình cố ý trốn vào trong lòng ngực của hắn, sau đó thừa dịp hắn không chú ý, cầm tiểu hành, hừ nói: “Vương gia cũng đừng đậu ta, vạn nhất ta không cẩn thận tay run sẽ không tốt.”

Hạ Hành buồn bực thanh âm cười nói: “Vương phi đây là đang uy hiếp ta?” Nói xong, thân mình đi xuống trầm xuống, đem người đặt ở dưới người mình, nhẹ nhàng hôn nhẹ tai của nàng khuếch sau, ngẩng đầu nhìn nàng nói, “Vậy ngươi cần phải hảo hảo đối với nó.”

“Như thế nào hảo hảo đối với nó?” Khúc Khinh Cự mở to hai mắt, vẻ mặt thiên chân vô tà nhìn thấy Hạ Hành, thủ phi thường không cẩn thận run lên vài cái, quả nhiên cảm giác được tiểu hành tinh thần.

Cái này có thể tính đem Hạ Hành hừng hực đại hỏa châm , nhất thời bỏ nhào đi xuống.

Sau nửa canh giờ, người phía dưới bắt đầu hướng chính viện nâng thùng tắm cùng nước ấm, này đó thái giám giai cẩn thận cúi đầu, ngay cả rơi trên mặt đất quần áo vật trang sức cũng không dám nhìn nhiều liếc mắt một cái, nhưng là gần theo đầy đất quần áo có thể biết, Vương gia cùng Vương phi là như thế nào nhiệt tình như lửa.

Khúc Khinh Cự ghé vào bên thùng tắm duyên thượng, tùy ý Hạ Hành thay chính mình nắm bắt bả vai, nàng thanh âm mang theo chút dày nói: “Nghe nói chúng ta ở kinh giao có tòa vườn, bên trong có suối nước nóng?”

“Ngươi thích?” Hạ Hành dẫu tay trơn bóng da thịt, cười đem ngực dán lên kia tinh tế mảnh trượt đích lưng thượng, “Ngọc tuyến trong vườn quả thật có một cái đại suối nước nóng, chờ mấy ngày này ta mang người đi chơi hơn mấy ngày.”

“Vậy cũng hảo, ” Khúc Khinh Cự nghiêng đầu ở Hạ Hành trên gương mặt nhẹ nhàng hôn hạ xuống, “Vương gia cũng đừng quên.”

Mỹ nhân chủ động đưa lên môi thơm tự nhiên là vật chuyện tốt, Hạ Hành ở Khúc Khinh Cự trên môi trộm cái hương mới nói, “Đáp ứng chuyện của ngươi, ta như thế nào hội quên.”

Khúc Khinh Cự cười quay đầu lại, như mực tóc đen xâm nhuộm trong nước, thậm chí làm cho người ta nhìn không tới dung mạo.

Lúc này đây đến khôi nguyên cung, Khúc Khinh Cự phát hiện khôi nguyên cung tựa hồ so sánh với thứ đến hơn vài phần nhân khí, mà ngay cả hầu hạ nhân cũng nhiều không ít, phẳng phất có loại không cố ý sầm vai ra náo nhiệt.

Theo Hạ Hành vào chủ điện, quả nhiên gặp Đế hậu đều ở, ngồi ở dưới tay thứ nhất đó là Tấn An trưởng công chúa, Tấn An công chúa ngồi phía dưới chính là Hạ Uyên cùng Tần Bạch Lộ.

Khúc Khinh Cự nghĩ muốn, lúc này đây Thụy vương vợ chồng nhưng thật ra tới cũng nhanh, cuối cùng không có làm kiêu. Đi theo Hạ Hành đi hoàn lễ, ở Hạ Uyên vợ chồng đối diện ngồi xuống sau, Khúc Khinh Cự như trước cúi đầu thưởng thức trà.

Khánh đức đế vì đế vị phụ mặc dù không xứng chức, nhưng là ít nhất còn thực chú ý nhân luân đạo đức , ngồi ở thượng thủ hắn rất ít nhìn hai vị con dâu, chính là cùng hai đứa con trai nói chuyện.

Không đầy một lát, Trữ vương vợ chồng liền tới rồi, Khúc Khinh Cự nhìn thấy hai người ở bọn họ thượng thủ sau khi ngồi xuống, Hạ Kỳ liền bắt đầu nói chuyện chọc cười hoàng đế, không khỏi nghĩ muốn, mỗi một cái hoàng tử từ nhỏ chính là vuốt mông ngựa cao thủ.

“Ngươi đã bọn đệ đệ đều tới rồi, trẫm liền hỏi lại ngươi một lần, hay không thật muốn cùng ly?” Khánh đức đế thở dài, hơi có vẻ lão thái trên mặt có chút mệt mỏi, “Về niệm, trẫm lúc trước thật không nên đem người chỉ cho tào nhà đích tiểu tử.”

“Cùng phụ hoàng vô can, cái gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm, lúc trước là nữ nhân điểm đầu, phụ hoàng mới chỉ hôn, nói cho cùng là nữ nhân không có ánh mắt, ” về niệm là Tấn An trưởng công chúa khuê danh, tên này là khánh đức để tự mình vì nàng thủ , có lẽ thủ tên này , khánh đức để là muốn nàng này nữ nhân mặc dù ngày sau xuất giá , vẫn phải nhớ đắc hoàng cung cái nhà này, cho nên mới thủ làm về niệm.

Khúc Khinh Cư phát hiện hoàng đế đãi Tấn An công chúa tốt lắm, so với trừ ra Hạ Uyên ngoại ba đứa con đều hảo, có lẽ bởi vì Tấn An công chúa là hãn người thứ nhất đứa nhỏ, cảm tình luôn có chút bất đồng .

“Những năm gần đây, nữ nhân cùng Bắc Lộc Bá còn được cho tương kính như tân, cầm sắt cùng minh, chính là hiện giờ Bắc Lộc Bá tâm tư sớm đã không ở ta cùng với nữ nhân trên người, thậm chí không để ý niệm thân phận của ta cùng với ngày xưa tình cảm liền cùng cửu phẩm quan gia nữ tử xen lẫn trong cùng nhau. Nữ nhân mặt có thể ném, chính là hoàng gia mặt lại không thể ném, như vậy một cái không có tâm nam nhân, ta lưu trữ lại có gì dùng. Không bằng cùng ly , thật có thể quá chút thanh tịnh ngày.” Tấn An công chúa cười khổ một cái, “Bằng không, mặc dù miễn cưỡng cùng hãn cùng một chỗ, nữ nhân cũng chỉ hội cảm thấy được ghê tởm.”

57. Chương 46: Cung Khô Nguyên

Editor: Gà

Vào ngày hai mươi sáu tháng giêng Bắc Lộc Bá chạy đến Kinh thành, đầu tiên gã đến phủ trưởng công chúa, nhưng chưa kịp đến cửa đã bị người hầu của phủ trưởng công chúa đuổi ra, gã không ngờ hạ nhân dám làm khó gã, đang muốn phát tác, Tấn An công chúa vịn tay nha hoàn tay đứng ở đại môn.

Bởi vì mỗi ngày Bắc Lộc Bá đều nhớ mong ngoại thất (vợ bé), mấy tháng gần đây hai phu thê rất ít ở cùng nhau, Bắc Lộc Bá đứng ở cửa chính, nhìn trang phục lộng lẫy của công chúa, lửa tức như bị tưới một gáo nước lạnh, gã lắp bắp nói: “Công chúa.”

“Phò mã làm gì vậy?” Tấn An công chúa cười như không cười liếc mắt nhìn sau lưng gã: “Sao không thấy vị mà ngươi vừa ý?”

Về mặt Bắc Lộc Bá lúng túng, người hầu thị vệ đứng đầy trước cửa chính của phủ công chúa, gã không muốn mất thể diện trước mặt những người này, nhưng lại không thể không hạ mình xuống, nếu không cả Tào gia bọn họ đều sẽ bị đánh lú, chứ đừng nói bảo vệ ngoại thất mà gã yêu thích đó.

“Công chúa hiểu lầm rồi, chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, sao có thể vì nàng ta mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của phu thê chúng ta.” Bắc Lộc Bá miễn cưỡng cười thật sâu chấp tay nói: “Kính xin công chúa tha thứ cho vi phu, sau này vi phu sẽ không làm chuyện hồ đồ này nữa.”

Tấn An công chúa giễu cợt nhìn người nam nhân trước mắt này, tác phong gã vẫn nhanh nhẹn, tao nhã lịch sự, vẫn là người ấy, nhưng lòng đã thay đổi, một nam nhân thay lòng, nàng giữ lại cũng chỉ là một thân xác thối tha, làm bản thân ghê tởm.

Không biết sao, nàng thật sự rất muốn cười, nàng cười ra tiếng: “Nụ cười này của phò mã thật có ý tứ, trước kia sao Bồn cung không biết phò mã sẽ mê muội mất cả ý chí chỉ vì món đồ chơi, có hồ đồ hay không tự bản thân mình rõ ràng, câu thoại này Bồn cung không muốn nghe, nếu phụ hoàng có chỉ cho đòi người vào kinh, thì người vào cung giải thích với phụ hoàng đi.”

Trong lòng Bắc Lộc Bá hoảng hốt, gã nghe ra sự ghét bỏ trong lời nói của công chúa, nhưng nếu chuyện này không có công chúa cứu vãn, chắc chắn hoàng thượng sẽ phạt nặng gã, mà nhất tộc Tào thị cũng xem như xong luôn. Vốn nhất tộc Tào thị bọn họ đã không có tước vị cũng không có thực quyền như người ta, chuyện này kinh động quá lớn, chỉ sợ ngay cả tước vị cũng không giữ nổi.

Nghĩ đến đây, Bắc Lộc Bá không thể làm gì khác hơn đành tiếp tục nói: “Công chúa, ta và nàng là phu thê nhiều năm, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta, chuyện này do vì phu mười phần sai, chỉ cần công chúa nguyện ý tha thứ cho vi phu, cái gì vi phu cũng làm.”

“Nếu biết chúng ta là phu thê nhiều năm, sao người có thể làm ra chuyện bản thủ như vậy để cắt đứt tình cảm của chúng ta?” Tấn An công chúa không chút dao động, mặt không biểu cảm nhìn Bắc Lộc Bá: “Mọi sự trên thế gian đều có nguyên nhân mới có kết quả, những năm này Bồn cung tự hỏi mình cũng không hề khi nhờn trên dưới Tào gia của người, người đối đãi với ta như thế, còn mặt mũi nào chạy đến đây?” Nói xong, xoay người đối diện nhìn người giữ cửa nói: “Đóng cửa lại!”

Bắc Lộc Bá trở mắt nhìn cửa chính chậm rãi đóng lại, gã muốn cầu cạnh, nhưng khi thấy ánh mắt của Tấn An công chúa, thì một câu cũng nói không nên lời, bởi vì ánh mắt đối phương nói cho gã biết, cho dù gã có nói gì, đối phương cũng sẽ không dao động.

Chuyện Bắc Lộc Bá cầu kiến công chúa bị từ chối đã nhanh chóng truyền khắp Kinh thành, không ít người nói Bắc Lộc Bá to gan lớn mật, cũng có người nói Bắc Lộc Bá làm việc không đủ thông minh, nhưng không ai không dám nói Tấn An trưởng công chúa là người gây sự, dù sao nữ nhi hoàng gia không dễ cười như vậy.

Khúc Khinh Cư nghe nói xong, rảnh rỗi cho người đi hỏi thăm, đình viện thâm sâu này thật sự không có việc gì, không nghe chút chuyện bên ngoài hoặc tự mình tìm thú vui, thì quả thật không dễ giết thời gian, khó trách nữ nhân ở đây không có việc gì làm nên thường tổ chức các loại đại yến tiểu yến, ngắm hoa thưởng họa thưởng trà, nhiều danh vọng như vậy nhưng cũng chỉ là các quý phụ tụ lại một chỗ để giết thời gian thôi.

Sau đêm hôm ấy chuyện này được truyền ra, trong phủ nhận được ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, nói ngày mai muốn làm gia yến ở cung Khôi Nguyên, muốn Hạ Hành và Khúc Khinh Cư đều phải đến.

Sau khi tiếp chỉ, Khúc Khinh Cư hơi bất ngờ, hình như Hoàng hậu nương nương là người mặc kệ mọi việc, vào lúc này làm gia yến không báo trước, chỉ sợ vì chuyện của Tấn An công chúa.

Hạ Hành thấy Khúc Khinh Cư trầm tư, nói: “Nàng đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai ngoại trừ ta và vài huynh đệ ra, chỉ sợ cũng chỉ có trưởng tỷ Tấn An và phụ hoàng mẫu hậu.”

Ý này là, những hoàng phi khác không có tư cách đến đó? Khúc Khinh Cư hiểu được, đây là giai điệu sắp thanh toán Bắc Lộc Bá đây mà. Gật đầu: “Đúng thế, người nhà mẹ đẻ chúng ta nên dọn dẹp nam nhân bạc tình vô nghĩa này một phen, mặc kệ thế nào, lại qua lại không rõ ràng với một nữ nhân khác, không thể nhẹ tay với gã.”

Cảm thấy Khúc Khinh Cư tức giận, Hạ Hành cười nói: “Xem ra trong bữa tiệc lần trước nàng và trưởng tỷ rất hợp nhau.” Nếu không, sao sẽ tức giận vì chuyện của trưởng tỷ?

Khúc Khinh Cư ngồi xuống ghế dựa khắc hoa, thở dài nói: “Trưởng tỷ là một nữ tử tốt, Bắc Lộc Bá thật sự đáng ghét, rõ ràng trong nhà có người rất tốt, cố tình ra ngoài lấy dấn với kẻ không rõ ràng, có thể thấy được đối với gã tình cảm nhiều năm như vậy, cũng không quan trọng đến thế.”

Thấy hình như thần sắc nàng hơi chán nản, hần chợt nói: “Nam nhân trên thế gian thiên thiên vạn vạn, có người không nhớ tình xưa, có người lại lâu ngày tình càng sâu hơn, chỉ vì trưởng tỷ gặp phải một nam nhân không tốt.”

Khúc Khinh Cư đột nhiên cười lên, tay trái nàng nâng cằm, nghiêng đầu nhìn Hạ Hành nói: “Vương gia cần phải làm người lâu ngày tình càng sâu hơn đó.”

Ánh mắt Hạ Hành tối tăm, giọng nói khàn khàn: “Dĩ nhiên ta là người lâu ngày tình càng sâu hơn.” Khi nói những từ này thì càng thêm nhấn mạnh.

Cô nam quả nữ, Hạ Hành cố ý quyến rũ khiến Khúc Khinh Cư nổi lên hứng thú, hai người cũng không biết ai động trước ai, dù sao đợi khi Khúc Khinh Cư phản ứng lại, đã lộ ra hơn nửa vai nằm trên giường, cún Hạ Hành đang liếm cắn bả vai mình.

Cảm thấy bả vai hơi nhột, Khúc Khinh Cư rút bả vai cười thành tiếng, khiến Hạ Hành cắn mạnh hơn, giọng hần khàn khàn: “Xem ra ta còn chưa đủ cố gắng, để Khinh Cư còn cười được.” Nói xong, còn cố ý nhéo eo nàng, làm Khúc Khinh Cư cười càng lớn tiếng.

Biết rõ eo mình sợ nhột nhất, hần còn cố ý làm vậy, Khúc Khinh Cư lắc mình cố ý muốn trốn vào lòng hần, sau đó thừa dịp hần không chú ý, nắm tiểu Hành, hừ nói: “Vương gia cũng đừng trêu chọc ta, ngộ nhờ ta

không cẩn thận tay run sẽ không ổn đâu.”

Hạ Hành buồn bực cười nói: “Vương phi đang uy hiếp ta à?” Nói xong, thân thể trầm xuống dưới, đè người ở dưới mình, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng, ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Vậy nàng nên đối xử tốt với nó nhé.”

“Tốt với nó thế nào?” Khúc Kinh Cư mở to hai mắt, mặt thơ ngây nhìn Hạ Hành, tay vô cùng thiếu thận trọng run lên vài cái, quả nhiên cảm thấy tiểu Hành lên tinh thần.

Xem ra Hạ Hành đã bị lửa lớn hùng hực thiêu đốt rồi, lập tức nhào xuống.

Sau nửa canh giờ, người hầu bắt đầu khiêng thùng tắm và nước nóng vào chính viện, những thái giám này đều cẩn thận cúi đầu, ngay cả y phục trang sức rơi trên mặt đất cũng không dám nhìn nhiều, nhưng chỉ từ y phục đầy đất thì có thể biết, Vương gia và Vương phi nhiệt tình như lửa thế nào.

Khúc Kinh Cư nằm bên cạnh thùng tắm, để mặc Hạ Hành giúp mình bóp vai, giọng nói nàng mang theo chút lười biếng: “Nghe nói ở kinh đô chúng ta có tòa vườn, bên trong có suối nước nóng?”

“Nàng thích à?” Tay Hạ Hành lướt trên làn da trơn bóng, cười dán ngực lên tấm lưng mịn màng mảnh khảnh này: “Quả thật trong vườn Ngọc Tuyền có một suối nước nóng lớn, đợi vài ngày nữa ta sẽ dẫn nàng đến chơi mấy ngày.”

“Được đó.” Khúc Kinh Cư nghiêng đầu khẽ hôn lên mặt Hạ Hành: “Vương gia đừng quên đấy.”

Mỹ nhân chủ động đưa môi thơm đương nhiên là chuyện tốt, Hạ Hành hôn trộm một cái lên môi Khúc Kinh Cư, mới nói: “Chuyện ta đồng ý với nàng thì làm sao quên được.”

Khúc Kinh Cư cười quay đầu lại, tóc đen như mực tảo vào trong nước, thậm chí khiến người ta không thấy được đáy thùng.

Lần này đến cung Khôi Nguyên, Khúc Kinh Cư phát hiện hình như cung Khôi Nguyên có hơi người nhiều hơn so với lần trước, ngay cả người hầu hạ cũng nhiều hơn không ít, tựa như có vẻ cố ý làm náo nhiệt lên.

Theo Hạ Hành vào chủ điện, quả nhiên đã trông thấy Đế Hậu đều ở đây, ngồi ở ghế dưới thứ nhất chính là Tấn An trưởng công chúa, dưới Tấn An công chúa chính là Hạ Uyên và Tấn Bạch Lộ.

Khúc Kinh Cư nghĩ, lần này phu thê Thụy vương đến khá sớm, cuối cùng không làm kiêu nữa. Đi theo Hạ Hành hành lễ xong, sau khi ngồi xuống đối diện với hai phu thê Hạ Uyên, Khúc Kinh Cư vẫn cúi đầu thưởng thức trà.

Mặc dù Khánh Đức đế không xứng chức vua cha, nhưng ít nhất vẫn chú ý nhân luân đạo đức, hai vị con dâu ngồi ở vị trí đầu thì ông không nhìn, chỉ nói chuyện với hai đứa con trai.

Trong chốc lát, phu thê Ninh Vương đến, Khúc Kinh Cư thấy hai người bọn họ ngồi xuống, thì Hạ Kỳ bắt đầu nói chuyện chọc cười Hoàng đế, nàng bèn nghĩ, từ nhỏ mỗi hoàng tử đều là cao thủ nịnh hót.

“Bọn đệ đệ của con đều đã đến, trăm hỏi con một lần nữa, có muốn hòa ly hay không?” Khánh Đức đế thở dài, vẻ già nua hơi mệt mỏi: “Quy Niệm à, ban đầu trăm thật sự không nên chỉ hôn con cho tiểu tử Tào gia.”

“Không liên quan đến phụ hoàng đâu ạ, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ban đầu do nữ nhi muốn nên phụ hoàng mới chỉ hôn, nói cho cùng do nữ nhi không có mắt nhìn.” Quy Niệm là khuê danh của Tấn An trưởng công chúa, tên này do Khánh Đức đế tự mình đặt cho nàng, có lẽ vì Khánh Đức đế muốn nữ nhi dù sau này có xuất giá rồi, vẫn luôn nhớ về ngôi nhà hoàng cung này, cho nên mới đặt là Quy Niệm.

Khúc Kinh Cư phát hiện Hoàng đế đối xử rất tốt với Tấn An công chúa, trừ Hạ Uyên ra thì tốt hơn ba nhi tử kia, có lẽ vì Tấn An công chúa là đứa con đầu tiên của ông, nên tình cảm khá đặc biệt.

“Những năm gần đây, nữ nhi và Bắc Lộc Bá tương kính như tân, cảm sát hòa minh, nhưng hôm nay tâm tư Bắc Lộc Bá đã sớm không đặt trên người con, thậm chí không nhớ thân phận của con mà qua lại với một nữ tử quan cửu phẩm. Nữ nhi có thể mất mặt, nhưng hoàng gia thì không thể, một nam nhân không có lòng như vậy, con giữ lại thì có ích lợi gì. Không bằng hòa ly thôi, thì cuộc sống sẽ thanh tịnh.” Tấn An công chúa cười khổ: “Nếu không, dù gượng ép ở cùng với hắn, nữ nhi chỉ cảm thấy ghê tởm mà thôi.”

58. Chương 47: Nhất Dao Của Hoàng Gia

Editor: Gà

Trong chính điện im lặng trong chốc lát, sau đó Khúc Khinh Cư nghe Khánh Đức để thở dài.

“Đã vậy, trăm sẽ để con hòa ly với Bắc Lộc Bá, về phần con của con, thì sẽ để con nuôi dưỡng, thường ngày để bọn đệ đệ của con chăm sóc cùng.” Dứt lời, Khánh Đức để nhìn ba huynh đệ Hạ Hành: “Các con có ý kiến gì không?”

Hạ Kỳ và Hạ Uyên bày tỏ không có dị nghị, ngược lại Hạ Hành đứng lên nói: “Phụ hoàng, đợi sau khi hòa ly, một mình trưởng tử nuôi hai đứa trẻ, tuy có huynh đệ chúng con chăm sóc, nhưng vẫn có chút khó khăn, không bằng phụ hoàng ban thưởng cho cháu trai và cháu gái một tước vị?”

Khánh Đức để vốn thấy Hạ Hành đứng dậy thì sắc mặt hơi khó xem, đợi sau khi Hạ Hành nói xong, trên mặt ông lộ ra nụ cười: “Lão Nhị nói đúng, phải vậy. Nếu thế, thì phá lệ phong Thành nhi là Định Trung hầu, Huyền nhi là Như Ý quận chúa, đổi thành họ mẹ, đợi bọn chúng trưởng thành, sẽ phong thưởng.”

Đây chính là ban ơn, cháu trai và cháu gái của Hạ Hành không chỉ bỏ họ Tào, còn được tước vị, sau này trong Kinh thành ai dám khinh nhờn bọn chúng không có cha, con này đã mang họ Hoàng gia, thân phận đã hoàn toàn khác.

Tấn An trưởng công chúa không ngờ chuyện này thuận lợi như vậy, nàng đứng dậy lệ nóng doanh trông báỉ tạ Hoàng ân của Khánh Đức để, rồi mặt mỉm cười nhìn Hạ Hành, Khúc Khinh Cư chú ý đến ánh mắt này, biết rõ đối phương đã ghi nhớ thiên đại nhân tình này của Hạ Hành rồi.

Về phần Hạ Kỳ và Hạ Uyên thì không có ý kiến gì, chỉ hơi hận Hạ Hành được nhận phần nhân tình này, dù sao cho dù cháu ngoại đã đổi thành họ Hạ, cũng không ảnh hưởng đến bọn họ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không có quan hệ gì với bọn họ, không bằng theo ý phụ hoàng, thì tốt hơn.

Hoàng hậu vẫn ngồi bên cạnh không nói gì, lúc này sắc mặt cũng có chút biến hóa, mặc dù Tấn An công chúa không phải do bà sinh ra, nhưng đã bên cạnh nuôi dạy nhiều năm, nên có tình mẹ con thâm hậu, Tấn An chịu uất ức, khổ nhất chính là người mẹ như bà, nhưng bà không được hoàng thượng sủng ái, chỉ có thể ngồi thật vững vàng, lúc này nghe hoàng thượng muốn ban thưởng cho hai ngoại tôn, sự lo lắng cuối cùng đối với Tấn An công chúa bỗng không còn nữa.

Mọi chuyện đã xong, Khánh Đức để đứng lên nói: “Trăm còn có chuyện quan trọng, phải đi trước, nếu là tiểu tử Tào gia kia, các người không cần khách khí, ngày mai ý chỉ của trăm sẽ truyền xuống cho hắn.”

Ý này là, nam nhân các người tùy tiện khi dễ nữ nhi của trăm, trăm sẽ thay các người bảo vệ?

Khúc Khinh Cư yên lặng rơi vài giọt nước mắt cá sấu cho vị Bắc Lộc Bá này, rơi vào tay mấy huynh đệ Hạ gia, vị này không chết cũng bị lột một lớp da.

Sau khi Khánh Đức để rời đi, hình như không khí trong chính điện dễ thở hơn vài phần, Khúc Khinh Cư lấy một viên mía bỏ vào miệng, sau khi nhai nuốt nước, che miệng phun xác mía vào đĩa sứ tinh tế mà cung nữ đang khom người gơ lên, ăn thêm vài miếng nữa rồi mới lau khô khóe môi, cảm thấy hơi không thoải mái, mía thì nên ăn bằng cách cắn một miếng to rồi nhai mới đã, bây giờ ăn miếng nhỏ như vậy, cảm giác cắn chẳng thích thú gì, nhưng tưởng ăn thì dễ nhìn hơn nhiều.

Quả thật Vệ Thanh Nga không thể tin vào ánh mắt của mình, sao Khúc Khinh Cư dám ăn mía trước mặt nhiều người như vậy, không sợ tướng ăn bất nhã à? Nàng ta trở mắt nhìn Khúc Khinh Cư dứt khoát nhai mấy miếng mía, sau đó mới lau khóe môi, bèn giọng gạo hỏi: “Khẩu vị của đệ muội thật tốt.”

Khúc Khinh Cư khẽ cười: “Ăn đồ ngọt sẽ làm tâm trạng người ta thoải mái.” Nàng đưa khăn đã sử dụng cho Ngọc Trâm sau lưng, nhận lấy khăn tay sạch sẽ Mộc Cận đưa lên: “Đại tẩu có thể thử một chút.”

Vệ Thanh Nga cười khan hai cái: “Ta không quá thích những món ăn vặt này.”

“Đối với ta mà nói, lúc còn sống, con người nên xem trọng hai từ ăn uống, khiến đại tẩu chê cười rồi.” Khúc Khinh Cự cười không thêm để ý.

Hạ Hành nghe thế, cũng chỉ khẽ cười, hiển nhiên không cảm thấy lời này của Khúc Khinh Cự tỏ vẻ vì ăn quá ngon, ngược lại cảm thấy vương phi nhà mình có hai phần thẳng thắn.

Đương nhiên, khi nhìn một người khác thuận mắt thì người đó làm gì cũng tốt.

Hạ Kỳ vừa ngẩng đầu đã thấy nụ cười trên mặt Hạ Hành, hít một hơi, cảm thấy hàm răng hơi buốt.

“Quả thật nhị tẩu rất để ý đến cách ăn mặc của mình.” Tần Bạch Lộ cười liếc nhìn Khúc Khinh Cự, y phục của đối phương thật sự rất sang trọng và đẹp mắt.

“Loại mía này ăn rất ngọt và thanh, vào mùa đông ta cũng thích ăn cái này.” Tần An công chúa lấy một viên mía bỏ vào miệng, sau khi nhổ xác ra mới nói: “Xem ra sở thích của tỷ và nhị đệ muội khá giống nhau.” Nói xong, còn cười với Khúc Khinh Cự.

Khúc Khinh Cự đáp lại bằng một tiếng cười: “Vậy được, sau này nếu muội phát hiện món nào ngon, có thể mời người dùng với muội.”

Tần An công chúa nghe vậy thì nhìn về phía Hạ Hành, cười trêu nói: “Nhị đệ, đệ không tốt rồi, sao có thể để đệ muội một mình hưởng thụ món ăn ngon?” Nói xong, thì thấy vẻ đỏ ửng trên mặt Khúc Khinh Cự, nhất thời khiến Tần An công chúa cười thành tiếng.

“Tỷ tỷ lại trêu đùa rồi.” Hạ Hành thở dài nói: “Nếu không có người mặt sẽ thành mông khi đó.”

“Nói vậy nói vậy, trên đời này làm gì có mông khi nào xinh đẹp như vậy, dùng từ không đúng rồi, chẳng văn nhả gì cả.” Lúc này Hoàng hậu cười cẩn thận nhìn vẻ mặt của Khúc Khinh Cự: “Bổn cung thấy, có vẻ giống đào tiên của Vương Mẫu nương nương hơn.” Nói xong, thì bà bỗng cười trước.

Khúc Khinh Cự then thùng, nghiêng đầu trợn mắt nhìn Hạ Hành, sau đó bắt đầu vùi đầu uống trà.

Hạ Hành bị nàng trừng làm xương có chút mềm, đứng dậy nhìn hai người xin tha, vừa bị giễu cợt một trận, lần nữa khiến hắn hiểu được một đạo lý, thế giới của nữ nhân, nam nhân không thể nói vào.

Hạ Uyên cúi đầu vừa lúc nhìn thấy Khúc Khinh Cự trừng mắt với Hạ Hành, quả thật khá phong tình, hắn ta nhướng mày nhìn Hạ Hành vừa cười khổ vừa xin tha, ánh mắt hắn ta mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

Lúc mọi người cười đùa thì một thái giám đi vào bẩm báo, nói, Bắc Lộc Bá cầu kiến.

Nụ cười trên mặt Tần An công chúa chợt biến mất, nàng sửa sang lại áo, lạnh lùng bưng chén trà lên.

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Để hắn lần đến đây thôi.”

Trong chớp nhoáng, Khúc Khinh Cự cảm thấy khuôn cách của Hoàng hậu mười phần ngự tỷ, nàng nghiêng đầu nhìn ra cửa, chỉ thấy một nam nhân dáng vẻ vô cùng nho nhã khom người đi vào, chỉ nhìn từ gương mặt, đúng là một nam nhân dễ dàng khiến nữ nhân có ấn tượng tốt. Cho nên, trên thế giới đã đặc biệt phát minh ra một từ ngữ để hình dung loại nam nhân này, đó chính là mặt người dạ thú.

“Tiểu tể (con rể) bá kiến mẫu hậu, bá kiến chư vị đệ đệ.”

“Ai là đệ đệ của ngươi, không phải ai cũng có thể gọi Bổn vương là đệ đệ?” Hạ Uyên cười nhạo, lười biếng ngồi tựa vào ghế dựa, dáng vẻ lười nhác: “Đừng dát vàng lên mặt, ngươi không cảm thấy mất mặt, nhưng ta cảm thấy bẩn mất đấy.”

Khúc Khinh Cự yên lặng nuốt ngụm trà xuống, miệng của Hạ Uyên này chính là một cây đao, phía trên cây đao này còn tôi luyện độc.

Bắc Lộc Bá không ngờ mình mới vừa vào đã bị người làm khó dễ, nhưng đối với Vương gia, gã chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống.

“Dáng vẻ uất ức thế này, cũng dám ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhìn bản mặt của gia.” Hạ Kỳ lại sáng khoái bổ một đao.

“Đại ca nói sai rồi, mấy năm trước đệ đệ thấy Bắc Lộc Bá rất có khí phách, có thể miễn cưỡng xứng với trưởng tử.” Hạ Hành khẽ thổi lá trà trong chén, không nhanh không chậm nói: “Hôm nay mới biết, Bắc Lộc Bá là một cao thủ diễn trò, chỉ sợ diễn viên nổi tiếng trong Kinh thành còn kém hẳn nhiều, nếu không sao dám lừa hoàng thất chúng ta nhiều năm như vậy?”

So Bắc Lộc Bá với con hát, Khúc Khinh Cư cảm thấy Hạ Hành đậm một nét quá hay, uống công lúc hắn nói câu đầu tiên thì Bắc Lộc Bá còn bày ra ánh mắt hy vọng với hắn.

Thật ra mấy anh trai này đều đậm người không thấy máu – thật cao thủ, Khúc Khinh Cư vội ho một tiếng, nhìn Tấn An công chúa nói: “Trưởng tử không cần khổ sở, trong cuộc sống ai mà không gặp một hai loại người ghê tởm chứ, cũng đừng vì mấy thứ này mà để ảnh hưởng đến tâm trạng, làm bản mất.” Cảm thấy lúc này, nếu không bổ thêm một đao như vậy, thì có chút không hòa hợp với quần chúng rồi.

Vào lúc này ngay cả Vệ Thanh Nga và Tần Bạch Lộ cũng bắt đầu nhất trí đối ngoại.

“Kỳ thân bất chính, hành vi không kiểm, thật sự không chịu nổi.” Tần Bạch Lộ khinh thường dời tầm mắt, nét mặt ghê tởm không muốn nhìn.

Ngược lại lời nói của Vệ Thanh Nga tương đối dịu dàng, mặt nàng ta không chút thay đổi nói: “Bắc Lộc Bá đại nhân làm những chuyện này thì có bao giờ nghĩ đến công chúa và hài tử của người chưa, hôm nay lòng công chúa đã rét lạnh thì mới muốn cứu vãn, người cảm thấy người hoàng gia chúng ta dễ bị bắt nạt vậy sao?”

Thân phận nói chuyện cũng cao hơn Bắc Lộc Bá, mặc dù Bắc Lộc Bá nghe những lời này thì cảm thấy thật bị sỉ nhục, thậm chí sinh lòng oán hận với Tấn An công chúa, nhưng cũng chỉ có thể quỳ gối trong chính điện xin thứ tội.

Tấn An công chúa nhìn nam nhân uất ức trước mắt này, ban đầu ở Kinh châu thì không thấy gã thành tâm hối cải như vậy, thậm chí còn vì nữ nhân như vậy mà trở mặt với nàng, bây giờ sợ hãi thì bày ra dáng vẻ như thế, sao ban đầu nàng lại xem trọng một nam nhân như vậy?

Hơi chán ghét dời tầm mắt mình, Tấn An công chúa đứng lên nói: “Mẫu hậu, nữ nhi hơi mệt, về hậu điện nghỉ ngơi trước ạ.” Nói xong, không nhìn Bắc Lộc Bá nữa, vịn tay cung nữ xoay người rời khỏi chính điện.

Trái tim Bắc Lộc Bá chợt lạnh, biết chuyện này không thể chữa lành rồi, không thể làm gì khác hơn đành nặng nề dập đầu với Hoàng hậu, nói mình hối hận như thế nào, muốn cải tà quy chính ra sao, lại nói công chúa tốt bao nhiêu, gã nhớ đến tình cảm trước kia của hai người.

“Bổn cung cảm thấy lão Nhị nói không đúng, Bắc Lộc Bá này không phải giống diễn viên nổi tiếng gì, hắn là người kể chuyện xưa trong quán trà, nhìn đi, người không biết còn nghĩ rằng hoàng gia chúng ta chuyện bé xé ra to đấy.” Hoàng hậu cười lạnh: “Người không cần dập đầu, đừng để máu dính ở cung Khôi Nguyên của ta. Mau rút ra ngoài đi, Bổn cung càng nhìn càng thấy phiền lòng.”

Không có một người mẫu thân nào có thể có sắc mặt tốt với con rể lạc lối, Hoàng hậu thế này đã xem như kiểm chế quá tốt rồi, nếu ở nhà người thường, chỉ sợ Bắc Lộc Bá sớm đã bị đánh cho mẹ gã cũng nhận không ra.

Khúc Khinh Cư nhìn Bắc Lộc Bá bị thái giám mạnh mẽ kéo ra ngoài, trào phúng: “Thật may là cháu trai và cháu gái không thấy dáng vẻ này của hắn.”

Hạ Hành nghe được câu này, nghĩ đến hai đứa trẻ vẫn chưa được mười tuổi, thở dài: “Hòa ly cũng tốt, dù sao vẫn tốt hơn có phụ thân thế này.” Không hiểu sao hắn chợt nghĩ đến phủ Xương Đức công, chân mày bỗng nhíu lại.

59. Chương 48: Huynh Đệ?

Editor: Gà

Sau khi Bắc Lộc Bá bị bắt ra khỏi cung Khôi Nguyên, mấy huynh đệ Hạ gia tự cúi đầu uống trà, nghe thê tử mình nói chuyện, ba huynh đệ có thể không mở lời, tuyệt đối không nói nhiều một câu.

Hai người Hạ Uyên và Hạ Kỳ mâu thuẫn, hầu như đã thể hiện ra mặt. Gần đây lão Tứ và Ngụy Văn Quảng phụng mệnh tra vụ án Giang Nam, ai ngờ ra khỏi Kinh thành mới vài ngày, đã bị ám sát, Ngụy Văn Quảng và lão Tứ đều bị thương, ở lại đó nghỉ ngơi, cũng phải ra không ít thái y của Thái Y viện, vào lúc này gắng gượng giữ lại tính mạng, nhưng trên triều đình vẫn còn sóng ngầm mãnh liệt.

Ai sẽ to gan hơn trời ám sát Khâm sai như vậy, người dám làm loại chuyện này, hoặc là loạn đảng, hoặc là người có quyền cao chức trọng. Triều Đại Long đã truyền đời hơn trăm năm, nếu nói không phải loạn đảng phản triều đình, người ám sát kia hẳn là người quyền cao chức trọng rồi, như vậy ai sẽ làm chuyện như vậy?

Trên triều đã có người suy đoán chuyện này có liên quan đến Thụy Vương, nhưng chuyện này đã giao cho Ninh Vương đi thăm dò, lần này Ninh Vương vô cùng nghiêm khắc, không để lộ chút tin tức nào, nhưng hình như Thụy Vương không có phản ứng gì, cho nên mọi người lại cảm thấy lá gan của Thụy Vương sẽ không lớn như vậy, dù sao hành động đó có nghĩa là đối nghịch với hoàng thượng, dù Thụy Vương được sủng ái có phách lối bao nhiêu, thì chắc sẽ không đến mức này đâu.

Trong lòng hoàng hậu hiểu rõ ân oán giữa ba huynh đệ này, thấy đã sắp đến buổi trưa, mới nói: “Hiếm khi ba huynh đệ các người tụ họp cùng nhau, Bồn cung thấy rất vui, dùng bữa cơm cùng ta đi.”

Ba cặp phu thê đi theo hoàng hậu đến trước bàn cơm, chỉ chốc lát sau đã có người đưa công chúa và hai đứa trẻ đến. Đứa lớn Hạ Thành chỉ mới bảy tám tuổi, mặc một bộ cẩm bào màu đỏ, trên người còn đeo một cái khóa trường mệnh, trông rất đáng yêu. Đứa nhỏ Hạ Huyền khoảng năm tuổi, đôi mắt rất to, khuôn mặt tươi cười vô cùng dễ thương, hai đứa bé đi cùng nhau, có cảm giác rất giống kim đồng ngọc nữ.

“Bái kiến hoàng nãi nãi, bái kiến chư vị cửu mợ.” Hai đứa trẻ quy củ hành lễ, có thể thấy Tấn An công chúa đã nuôi dạy bọn chúng rất khá, ngay cả Khúc Khinh Cự luôn cho rằng mấy đứa bé ồn ào, nhưng giờ lại cảm thấy rất thích.

“Thành nhi Huyền nhi đã lớn vậy rồi.” Vệ Thanh Nga cười cho hai đứa bé quà gấp mặt, cười nói với Tấn An công chúa: “Lần trước thấy hai đứa thì Huyền nhi còn chưa biết đi, hôm nay đã là một cô nương hiểu chuyện rồi.”

Trên mặt Tấn An công chúa lộ ra nụ cười dịu dàng: “Chỉ là một đứa bé lì lợm thôi, đâu ngoan như muội nói vậy.”

Khúc Khinh Cự đã chuẩn bị lễ ra mắt, nghe Tấn An công chúa nói vậy, thì tiếp lời: “Trưởng tỷ đừng chê hai đứa bé, muội thích hai cháu ngoại này lắm đó.” Nói xong, ngoắc tay với hai đứa bé nói: “Thành nhi Huyền nhi đến đây để Nhị cửu mẫu nhìn xem nào.”

Hạ Thành và Hạ Huyền ngoan ngoãn đi đến trước mặt Khúc Khinh Cự, cẩn thận quan sát vị nhị cửu mẫu này, gương mặt trở nên đỏ bừng, Hạ Huyền cẩn thận lấy tay kéo áo Khúc Khinh Cự: “Chào Nhị cửu mẫu ạ.”

“Chào Huyền nhi nhé.” Khúc Khinh Cự khom lưng ôm Hạ Huyền đặt trên đầu gối mình, lấy sợi dây chuyền từ tay Mộc Cận rồi đeo lên cổ Huyền nhi: “Đây là quà Nhị cửu mẫu cho con đeo chơi nhé.”

Hạ Huyền vui đầu cầm sợi dây lên nhìn một chút, thì ra là một đóa hoa sen nở rộ, được điêu khắc rất sống động, hơn nữa ngọc thạch trong suốt như băng, rất đẹp, rất thích hợp cho nữ tử đeo.

Tấn An công chúa phát hiện sợi dây này dùng bằng chủng ngọc thạch điêu khắc nên, loại ngọc thạch này rất khó tìm, còn xinh đẹp hơn lưu ly, vô cùng trân quý, không ngờ nhị đệ muội tặng đồ tốt như vậy cho hai tử để làm lễ ra mắt.

“Nhị đệ muội, nó chỉ là một đứa bé, đâu cần phải đeo ngọc quý như vậy.” Lời này của Tấn An công chúa là nửa khách khí, nửa thật lòng.

“Chúng ta là nữ nhi hoàng gia, đeo cái gì cũng không quý bằng.” Khúc Khinh Cự cười sờ đầu Hạ Huyền: “Huyền nhi nhà chúng ta phần điều ngọc trác, muội còn sợ ngọc này tục khí không xứng với cô nương nhà chúng ta đấy.” Nói xong, lại cầm một khối ngọc bội từ tay Mộc Cận: “Thành nhi, cái này tặng con.”

Hạ Thành nhìn Tấn An công chúa một chút, thấy công chúa không ngăn trở, nhận lấy thì lễ nói: “Cám ơn Nhị cữu mẫu.” Bé xòe bàn tay ra, là một khối mặc ngọc được tạc thành con dơi, con dơi ngụ ý là phúc khí, rất thích hợp tặng cho trẻ con.

Tấn An công chúa hiểu rõ nhị đệ muội đã tốn tâm tư cho lễ ra mắt này, hai miếng ngọc chạm trở vô cùng khéo léo, chất ngọc lại rất hiếm, bình thường rất khó tìm, nàng nhìn Hạ Huyền nói: “Huyền Nhi, mau xuống khỏi Nhị cữu mẫu đi con, đừng để ép Nhị cữu mẫu nữa, qua chỗ mẫu thân rửa tay rồi chuẩn bị dùng bữa.”

Hạ Huyền nhảy xuống khỏi đầu gối của Khúc Khinh Cư, cười chạy đến bên cạnh Tấn An công chúa, ngồi xuống, Hạ Thành cũng chậm rãi đi theo ngồi xuống cạnh muội muội, thấy vậy Khúc Khinh Cư cảm khái không thôi, bọn trẻ con hung hăng kiêu trước thật sự nên học tập người ta một ít, chênh lệch này quá lớn rồi.

Vệ Thanh Nga sớm đã gặp hai đứa bé trước đây, dùng lễ nhẹ một chút cũng không có gì, ngược lại trong lòng Tần Bạch Lộ có chút xấu hổ rồi, nàng ta và Khúc Khinh Cư đều là tân nương, lần đầu tiên gặp hai đứa bé, Khúc Khinh Cư tặng lễ trước nàng ta, lễ ra mắt vốn nàng ta đã chuẩn bị tốt cũng có chút không bằng rồi.

Nghĩ rằng Khúc Khinh Cư có thể cố ý để nàng ta khó xử, Tần Bạch Lộ vừa âm thầm ghi nhớ món nợ này với Khúc Khinh Cư, vừa nhắm mắt tặng đồ ra ngoài. Tấn An công chúa vẫn nói cảm ơn như thường, nhưng nàng ta lại cảm thấy, rõ ràng Tấn An công chúa muốn thân cận với Khúc Khinh Cư hơn.

Các cung nữ cầm chậu đồng khăn gấm lau tay nối đuôi vào, Khúc Khinh Cư và Hạ Hành ngồi cùng một chỗ, sau khi rửa tay súc miệng xong, thì lại có không ít cung nữ thái giám nối đuôi vào, từng món chưng xào rán đẹp mắt được bưng lên như nước chảy, ngón tay bưng mâm của các cung nữ trắng nõn, nâng chén đĩa trắng mịn, trông rất đẹp mắt, khiến người ta càng nhìn càng thêm ăn.

Điều này làm nàng nhớ đến tập hồi ký mà vị hoàng đế cuối cùng đã viết, hoàn cảnh bây giờ không khác với tập hồi ký ấy là bao, có lẽ còn sang trọng hơn một chút, dù sao lúc này là thời kỳ cường thịnh của Đại Long.

Thật ra thì quý tộc dùng cơm cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có điều ăn không nói ngủ không nói, khiến Khúc Khinh Cư có chút không quen, kiêu trước nàng vừa ăn cơm vừa bấm điện thoại hoặc sắp xếp lịch trình cho nghệ sĩ, đến nơi này thì như đi đường lão, điện thoại di động máy vi tính gì đều không có, hại nàng cũng chỉ có thể đọc sách tập viết vẽ tranh, vốn có chút hứng thú với đánh cờ, nhưng Hạ Hành đánh với nàng vài ván thì hẳn không muốn đánh cùng nữa, cuộc sống càng thêm tịch mịch nhàm chán.

Ăn xong bữa trưa, hoàng hậu cũng không giữ ba huynh đệ này lại, nên ba huynh đệ dẫn thê tử của mình ra khỏi cung Khôi Nguyên.

Vừa ra khỏi cửa chính cung Khôi Nguyên, Hạ Uyên đã dẫn Tần Bạch Lộ tách ra với hai người kia. Hạ Kỳ và Hạ Hành cũng không để ý, đợi khi không thấy được bóng lưng của Hạ Uyên nữa, Hạ Kỳ mới nói: “Sáng nay bên ngoài Kinh thành truyền đến tin tức, thương thế của Tứ đệ đã khá ổn, chỉ có cánh tay có lẽ sẽ bị lưu lại chút tật, đến mùa đông có thể bị đau.”

Hạ Hành thở dài, nhìn trời ôm quyền: “May mà ông trời phù hộ, Tứ đệ không xảy ra chuyện gì lớn, nếu không sau này huynh đệ chúng ta chơi đùa sẽ thiếu một người.”

“Còn không sao.” Giọng Hạ Kỳ tức giận nói: “Kẻ xấu này cũng thật to gan lớn mật, ngay cả hoàng tử, thừa tướng cũng dám ám sát, đây chính là Khâm sai đại diện cho phụ hoàng!”

Khúc Khinh Cư đi ở bên cạnh Hạ Hành thì đuôi lông mày khẽ giật, sau đó sắc mặt khôi phục như thường.

“Đại ca nhất định phải tra ra người chỉ điểm sau lưng, giúp Tứ đệ và Ngụy hữu thừa lấy lại công đạo.” Hạ Hành ôm quyền với Hạ Kỳ: “Đại ca vất vả rồi.”

“Chuyện này đã có đầu mối.” Hạ Kỳ đáp lễ lại: “Vất vả gì chứ, đây là việc ta phải làm.”

Hạ Hành nghe vậy, chỉ cười không nói tiếp.

Hạ Kỳ cũng không quản hấn có nói tiếp hay không, ôm quyền nói: “Ca ca ta còn có một số việc cần làm, đi trước một bước.” Nói xong, sải bước đi qua một hướng khác, Vệ Thanh Nga khẽ cúi người với Hạ Hành rồi

bước nhanh đi theo.

Khúc Khinh Cự và Hạ Hành đáp lễ lại, nhìn bóng lưng của phu thê Ninh Vương, hai người vẫn không nhanh không chậm đi ra khỏi ngoài cung.

“Mấy ngày gần đây hình như mặt mày đại bá khá hồng hào.” Khúc Khinh Cự cười như không cười nói: “Trông càng thêm có khí thế hơn thường ngày nhỉ.”

Hạ Hành nghe ra lời nói chứa đầy hàm ý của Khúc Khinh Cự, cười nói: “Có thể trước đó vài ngày là ngày Tết, dùng khá nhiều rượu thịt.”

Dân chúng bình thường người ta mới trông ngóng đến Tết để được ăn chút thức ăn mặn, hẳn ta là người hoàng gia thì lúc nào không được ăn ngon uống kỹ? Khúc Khinh Cự cười ha ha nói: “Vương gia nói rất có lý.”

Đợi sau khi hai người lên xe ngựa, Hạ Hành mới nói: “Ngụy Văn Quảng và nhà mẹ của lão thái thái phủ Xương Đức công là nhất mạch, nhưng Ngụy Văn Quảng chỉ là thứ xuất, khi còn bé bị Ngụy gia lạnh nhạt không ít, hôm nay lại có một ít chuyện với Ngụy gia, hiện nay nhất tộc Ngụy thị đang dần dần đi xuống rồi.”

Khúc Khinh Cự không ngờ còn có một mối liên hệ như vậy, nàng nghĩ đến tác phong làm việc của lão thái thái phủ Xương Đức công, không thể không thừa nhận Hạ Hành nói vậy có chút đạo lý: “Từ trước đến giờ lão thái thái tương đối lạnh nhạt với ta, năm xưa người của Ngụy gia đến phủ, cũng hầu như chỉ nâng đỡ Tam muội và đệ đệ, chắc hẳn khi đó Ngụy gia đã không được rồi.”

Hạ Hành biết thật ra vương phi mình là nữ nhân rất thông minh, từ cách nàng đối nhân xử thế thì có thể nhìn ra, nàng là một nữ nhân có thể phân rõ nặng nhẹ, không vì phủ Thụy vương được sủng ái mà hạ thấp thân phận phủ Doan Vương, không vì trưởng tử Tấn An mang theo con trẻ một mình hồi kinh mà có nửa phần khi nhờn. Lúc nên cường thế, nàng chưa từng lùi bước, lúc nên dịu dàng nàng chưa bao giờ tùy hứng, nữ nhân như vậy có lẽ vì đã theo Điền thị, nên mới có thể thông tuệ như thế.

Hiển nhiên ở trong lòng Doan thân vương, phủ Xương Đức công chính là một đám ngu xuẩn, vương phi nhà hẳn chính là đoá sen trắng duy nhất từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

“Sau này phủ chúng ta tặng lễ cho phủ Tường Thanh hầu dày hơn vài phần.” Hạ Hành nghiêm túc nói: “Gia phong nhất tộc Điền thị nghiêm cẩn, nàng và bọn họ qua lại với nhau nhiều sẽ không sao.”

Loại giọng hàm ẩn vui vẻ này là sao vậy?

Khóe môi Khúc Khinh Cự khẽ giật, gật đầu nói: “Được.”

Hạ Hành khẽ cười, sau đó nghiêm túc nói: “Sau này nàng cách người của phủ Ninh Vương ra xa một chút.” Hẳn biết quan hệ giữa Khúc Khinh Cự và người của phủ Thụy Vương không tốt, nên không cần hẳn nhắc nhở nữa.

Khúc Khinh Cự hơi ngẩn ra, im lặng gật đầu.

60. Chương 49: Hoàng Thất Chí Tôn

Editor: Gà

Rất nhanh thánh chỉ về việc Bắc Lộc Bá và Tấn An trưởng công chúa hòa ly đã được ban xuống, đồng thời còn có ý chỉ ban thưởng cho hai người con của Tấn An công chúa. Về phần Bắc Lộc Bá, Khánh Đức đế không tước vị của gã, chỉ cho người dắt gã đến Ngọ môn đánh bốn mươi trượng, rồi trong thánh chỉ nói rõ ‘Kinh châu nhất tộc Tào thị gia phong bất chính, đức hạnh thiếu sót, thực không nên lựa chọn kết thân, trăm cảm thấy hổ thẹn, nhưng đã muộn rồi, chỉ nguyện người khác sẽ không chịu nỗi khổ của trăm.’

Lời này nghe như là Hoàng đế đang tự trách, thực tế đang nói..., Tào gia không ai tốt, đức hạnh không ổn, ban đầu trăm gã nữ nhi cho Tào gia, thật sự do mắt bị mù, hi vọng sau này không nên có người mắt mù kết thân với Tào gia nữa.

Thật ra như thế mới vô cùng tàn nhẫn, dù sao Tào gia cũng được xem là danh môn vọng tộc ở Kinh châu, trong tộc không biết bao nhiêu nam nữ chưa thành thân, ý chỉ này của Hoàng đế vừa ra, còn ai dám kết thân với Tào gia nữa, như vậy không phải trái ý hoàng thượng sao? Xem như Bắc Lộc Bá này đã hại cả tộc rồi.

Sau khi Khúc Kinh Cự nghe nói về ý chỉ này, mới chợt hiểu, đây chính là hoàng quyền chân chính, nếu hoàng thượng nói Tào gia không tốt, như vậy người Tào gia 100% có vấn đề, ai dám cầu cạnh thì đức hạnh cũng thiếu sót giống người Tào gia.

Không biết có bao nhiêu nam nữ vô tội của Tào gia bị liên lụy, Khúc Kinh Cự hơi đồng tình với bọn họ, lại cảm thấy Bắc Lộc Bá làm việc thật sự ghê tởm. Không biết khi gã trở về tộc, người trong tộc sẽ hận gã thế nào?

Hạ Hành đi vào chính viện thì vừa lúc thấy Khúc Kinh Cự đang ngăn người, nên đi đến phía sau nàng: “Đang suy nghĩ gì vậy, nhập thần như thế?”

“Đang suy nghĩ về người Tào gia.” Nàng quay đầu lại nhìn Hạ Hành, không giấu giếm: “Không biết có bao nhiêu người bị Bắc Lộc Bá liên lụy.”

“Quả thật những người đó vô tội, nhưng ai bảo bọn họ mang họ Tào?” Hạ Hành hiểu nàng đang đồng tình với những người vô tội của Tào gia, nói: “Nếu chỉ trừng phạt một Bắc Lộc Bá, thì uy nghiêm hoàng gia để ở đâu. Huống chi hành động lần này của phụ hoàng đã nhân từ rồi, trăm năm trước lúc Thái Tổ tại vị, có vị phò mã cưới tiểu thiếp vào phủ, còn giam lỏng công chúa, cuối cùng cả nhà hắn ta bị phán tội xử trảm, toàn bộ thân nhân ngũ tộc cũng bị biếm làm dân đen.”

Khúc Kinh Cự ngăn người, nếu phải trả giá lớn như vậy, tại sao còn làm chuyện như thế, nếu công chúa làm việc không đúng thì về tình có thể tha thứ, nhưng Tấn An công chúa sinh con dưỡng cái, đối xử rất tốt với Bắc Lộc Bá, Bắc Lộc Bá lại làm vậy, không cảm thấy thẹn với lòng sao?

“Được rồi, đừng nghĩ mấy loại chuyện này nữa.” Hạ Hành vỗ mu bàn tay nàng, cười nói: “Chuyện hôm nay đã xong, nàng đừng quan tâm nữa, sau này nếu rảnh, thì đến phủ trưởng công chúa ngồi một chút là được.”

Khúc Kinh Cự gật đầu, sắc mặt trở nên nhẹ nhõm, nàng nhìn sắc trời bên ngoài, âm u như sắp mưa: “Sắc trời không tốt lắm, đợi lát nữa có thể gió bắt đầu thổi, nếu chàng ra cửa, phải mặc thêm y phục đấy.”

“Yên tâm, có bọn Minh Hòa rồi.” Hạ Hành khoát tay: “Ta ăn trưa với nàng trước rồi mới ra ngoài, xế chiều hôm nay Bắc Lộc Bá phải ra khỏi kinh, mấy người chúng ta phải đến đưa tiễn hắn mới được.”

Nghe xong, trong lòng Khúc Kinh Cự yên lặng thấp cho Bắc Lộc Bá một cây nến.

Từ trước đến giờ bốn tòa cửa chính của Kinh thành đều có người đến người đi, Kinh thành phồn vinh có không ít người đến kiếm sống, thậm chí còn có không ít người ngoại quốc ở Kinh thành cảm thấy sống qua ngày. Nhưng vào lúc này cửa bắc không có bao nhiêu người đi qua, chỉ cho dân chúng xem náo nhiệt ở phía xa.

“Lúc này Bắc Lộc Bá đã đi rồi à? Sao không ở thêm mấy ngày, mấy huynh đệ Bồn vương còn chưa chiêu đãi người chu đáo, gấp làm gì.” Hạ Kỳ nhìn Bắc Lộc Bá quỳ gối trước mặt mình, hào sảng cười to hai tiếng, đưa tay nặng nề ở vỗ vai Bắc Lộc Bá mấy cái, nhìn thấy sắc mặt Bắc Lộc Bá vốn tái nhợt càng trở nên khó nhìn.

“Nhìn mặt mũi bá gia trắng thế này, khó trách có thể ở bên ngoài cầu kết không rõ ràng với nữ nhân.” Hạ Uyên cười trên bạch mã, liếc mắt nhìn xuống Bắc Lộc Bá: “Hôm nay cuối cùng người có thể cao bay xa chạy với nữ nhân kia rồi, thật sự đáng mừng, Bồn vương chúc mừng người trước, người đâu, trình quà mừng của Bồn vương cho Bắc Lộc Bá và người yêu của hắn lên.”

Bắc Lộc Bá bị ăn hèo, quỳ cũng không nổi, sau khi lễ gì đó của Thụy vương được trình lên, gã càng thêm hoảng sợ đến biến sắc. Loại thuốc bình này gã từng thấy rồi, bên trong chứa một loại thuốc gọi là ‘ngàn

vạn sợi tơ, người ăn vào, trong bụng sẽ như bị ngàn vạn sợi tơ quấn quanh rất khổ sở, hơn nữa cả người vô lực, ngay cả tự sát cũng không nổi, chỉ phải đau đủ mười hai canh giờ mới có thể chết được.

“Mỹ nhân chỉ xứng với tên thuốc hay, Bắc Lộc Bá người cảm thấy lễ này của Bồn vương thế nào?” Hạ Uyên nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt Bắc Lộc Bá, dùng mũi giày nâng cằm của gã lên, thấy gã đầu đầy mồ hôi thì lộ ra nụ cười: “Nếu không thích, Bồn vương đổi lễ khác cho người vậy?”

Nghe Thụy vương nhấn mạnh, Bắc Lộc Bá đập đầu nói: “Tạ Thụy vương điện hạ ban thưởng.”

Thấy gã như vậy, Hạ Uyên chán ghét thu chân, tiểu thái giám đi theo sau lưng hắn ta vội vàng quỳ xuống đất, móc khăn tay cẩn thận lau mũi giày cho hắn ta, thái độ chê bai rõ ràng.

Hạ Hành cười híp mắt nhìn cảnh này, thấy Bắc Lộc Bá siết chặt quả đấm, khom lưng nói với gã: “Nhớ lại cảnh tượng năm đó của người đi, xem dáng vẻ người bây giờ, phò mã cao cao tại thượng không muốn làm, cứ thích làm chó khiến người chán ghét vứt bỏ, Bồn vương nên nói người đáng thương hay đáng giận đây?” Nói xong, thân thể thẳng tắp, cao giọng nói: “Công chúa hoàng gia sinh ra đã cao quý, dung đức song toàn, người lại ruồng bỏ công chúa và con cái, hoàng gia chúng ta không chứa được phò mã như người vậy, sau này Kinh châu Tào gia trọn đời không được vào kinh, nếu không người nhà họ Hạ ta thấy sẽ phạt.” Nói xong, đập một cước lên người Bắc Lộc Bá, phỉ áo bào không hề dính bụi, xoay người phóng lên tuần mã màu tía đỏ của mình.

“Cút đi cút đi.” Hạ Kỳ càng không muốn nhìn dáng vẻ ghê tởm của gã lúc này, xoay người đánh ngựa rời đi, Hạ Hành và Hạ Uyên cũng không nhìn gã, cười ngựa đi mất.

Hạ Uyên cười ngựa thậm chí vung roi quất vào mặt Bắc Lộc Bá, nhưng Bắc Lộc Bá chỉ có thể quỳ thẳng tắp, tránh cũng không thể tránh.

Thấy các vương gia đã rời đi, bách tính vây xem mới ríu rít xúm lại, chỉ chỗ chỗ truyền ra vô số phiên bản mấy chuyện mà Bắc Lộc Bá đã làm, nhưng cái nào cũng nói Bắc Lộc Bá đáng ghét, nữ nhân quyến rũ Bắc Lộc Bá hồ ly tinh như thế nào.

Đối với dân chúng, hoàng thượng vương gia đều nói không ổn, dĩ nhiên là vô cùng không tốt, về phần chuyện này nếu đổi thành người bình thường, bọn họ sẽ đối xử thế nào, chỉ có chính bọn họ mới biết.

Bắc Lộc Bá gắng gượng vịn tay gã sai vặt lập tức lên xe, nằm trên nệm êm thì gã mới nhớ đến cảnh tượng hồi kinh năm trước, lại nghĩ đến sự nhếch nhác bây giờ, trong lòng dần dần hối hận.

Nếu gã và công chúa vẫn tốt thì hôm nay đám vương gia này nhất định sẽ rất khách khí với gã, trên dưới Tào gia cũng sẽ thận trọng nâng niu gã, nhưng hôm nay gã trở về Kinh châu, trên dưới Tào gia chỉ sợ hận không thể ăn thịt uống máu gã thôi.

Nắm chặt bình thuốc trong tay, ánh mắt Bắc Lộc Bá tối xuống, nếu không phải tiện nhân kia quyến rũ mình, mình và công chúa đâu đến nỗi sẽ đi đến bước hôm nay!

Sau vài ngày chuyện của Tấn An trưởng công chúa bay lá tả trong kinh thành, thì dần yên tĩnh lại, đối với các nữ quyến, cũng chỉ thêm một người cần nịnh nọt trong kinh thành mà thôi; mà đối với nam nhân, chỉ nhắc nhở mình sau này không thể qua lại với Tào gia ở Kinh châu. Về phần những thứ khác, hoàn toàn chẳng có gì thay đổi.

Tháng giêng trôi qua rất nhanh, mọi người đã dần bình tĩnh thì Kinh thành lại vang lên tiếng sấm, thì ra Ninh Vương điện hạ tra ra người chủ mưu ám sát Khâm sai, chính là Thụy Vương điện hạ được hoàng thượng sủng ái nhất.

Người của Thụy Vương điện hạ giúp Thụy Vương giải thích, kết quả Ninh Vương lấy ra không ít chứng cứ, ví như thích khách bị hộ vệ giết chết, từng làm công trong phủ Thụy Vương; còn tìm được một Hộ Thân phù trên người một thích khách, đó là cái mà một nha hoàn của phủ Thụy Vương đã từng để để cầu Ngũ Trang Quan, thậm chí có người chỉ ra và xác nhận, ngày thứ hai Thành Vương ra khỏi thành, Thụy Vương từng lên lút gặp mặt vài tên thích khách.

Khánh Đức đế nghe xong, giận đến nổi không nói lời nào, thậm chí khạc ra một búng máu hôn mê bất tỉnh tại chỗ, được một đám người ôm về cung Thiên Khải, toàn bộ người đang trực ở Thái Y viện đều bị tuyên

vào cung.

Vì Hạ Uyên không thể vào triều, lúc nghe được tin Hoàng đế đã tỉnh lại, hắn ta muốn xuất phủ đi gặp hoàng thượng, lại phát hiện cấm vệ quân vốn trước đây hắn ta luôn tùy ý hô quát bỗng trở nên mềm không được cứng không xong.

Người bên trong không thể ra ngoài, người bên ngoài cũng không đi vào được, Hạ Uyên giận dữ đập vài món đồ tốt, nhớ đến môn khách Cao Đặc vừa lúc đang ở trong phủ, thì bảo thái giám đi gọi người.

Cao Đặc chạy đến thư phòng thì cơn giận của Hạ Uyên vẫn chưa tiêu, hắn ta chỉ vào Cao Đặc mắng to: “Ban đầu ngươi ra chủ ý sát sọ này, bây giờ thành ra như vậy, phải làm thế nào mới kết thúc?!”

Cao Đặc quy củ thi lễ, mặt không đổi sắc nói: “Vương gia, tại hạ cũng không ngờ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy. Hơn nữa tại hạ hoài nghi, chuyện này có người cố ý vu khống hãm hại ngài.”

“Nói nhảm, Bổng vương cũng biết có người cố ý vu khống hãm hại, còn cần người giải thích à?!” Một tay Hạ Uyên vung hết giá bút xuống đất: “Tàn sát huynh đệ, thanh danh như thế, Bổng vương đã xong rồi.”

“Đương nhiên Vương gia đã biết đây là vu khống hãm hại, ý tại hạ là, vì sao người đó hãm hại ngài, ai là người hãm hại người của ngài?” Giọng nói Cao Đặc thấp hai phần: “Hiện nay ngài là hoàng tử được hoàng thượng xem trọng nhất, đương nhiên có người đỏ mắt, chỉ khi ngài ngã, hắn mới có cơ hội.”

“Hạ Kỳ, nhất định là hắn!” Hạ Uyên cắn hận nói: “Chuyện này do hắn một tay ôm hết muốn tra, luồn lên nháy xuống náo nhiệt hơn cả, hắn dám hãm hại ta.”

Cao Đặc rũ mí mắt xuống, khom người nói: “Vương gia, dựa vào tình huống hiện tại, chỉ sợ lần này ngài cần tốn chút máu.”

Về mặt Hạ Uyên khê biển, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Người đâu, mang vải lụa trắng đến cho ta.”

Cao Đặc khê cười: “Vương gia cơ trí, nhất định đã hiểu làm thế nào mới có thể đả động tâm tư của hoàng thượng, tại hạ cáo lui trước.”

Hạ Uyên khoát tay áo, ý bảo ông ta có thể lui xuống.

Ra khỏi thư phòng, Cao Đặc vuốt râu, trên mặt lộ ra một nụ cười.

61. Chương 50: Lời Đền

Editor: Gà

Rất nhanh, một phong huyết thư do Thụy Vương đích thân viết đã được Thục quý phi trình lên trước mặt Khánh Đức đế, Thục quý phi quỳ gối trước Khánh Đức đế khóc lóc vô cùng thảm thiết, mặc dù không giải thích gì cho Thụy Vương, nhưng còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Huyết thư tựa như huyết lệ, đầu tiên quan tâm thân thể Khánh Đức đế, sau đó nói mình nhớ thương hoàng đế, nhưng vì không thể xuất phủ chỉ đành nhìn về hoàng cung mà đập đầu, sau đó biện hộ cho bản thân, nói mình vô tội thế nào, nhất định do có người oan uổng vắn vắn, cuối cùng còn nói mong Khánh Đức đế bảo trọng thân thể, không nên vì đứa con bất hiếu này mà tổn thương thân thể.

Khánh Đức đế nhìn chữ viết đỏ nhạt trên tấm vải trắng như tuyết, lòng cũng đã mềm một nửa, sau khi xem xong cả lá thư, thì thở dài đỡ Thục quý phi lên, ông vỗ tay Thục quý phi nói: “Trẫm biết lão Tam chịu uất ức, chuyện này trẫm sẽ cho người điều tra.”

Hiểu tâm ý hoàng thượng, Thục quý phi rơi lệ nói: “Tạ ơn hoàng thượng.” Nhưng trong nội tâm lại có chút hài lòng, nữ nhân có muốn vắn tính toán như Kính quý phi thì có ích lợi gì, chỉ cần mình được sủng ái, cho dù là ai cũng không rung chuyển được địa vị của bà ta và con trai.

Lúc này trong cung Chung Cảnh, Kính quý phi lạnh lùng nhìn Vi Tầm thị đang khóc lóc kể lể trước mặt mình, theo lý thuyết trượng phu của Vi Tầm thị và bà là nhất mạch, bà nên khách khí với bà ta chút ít, nhưng bà thật sự không thể vừa mắt sự hẹp hòi của Vi Tầm thị, nhìn dáng vẻ khôn khéo, nhưng lời nói lại hồ đồ đến nỗi ngay cả bà nghe cũng khó chịu.

“Mấy hôm nay Nhiễm Sương vẫn bệnh, ta đây làm mẹ nhìn cũng khó chịu, nương nương ngài nói xem vì sao chứ.” Vi Tầm thị xoa khoé mắt không nhiều nước mắt, do dự nói: “Thần phụ nghe nói không có nhiều người hầu hạ trong phủ Điện hạ, không bằng.....” Bà ta ngẩng đầu nhìn ánh mắt hơi lạnh của quý phi nương nương, không thể làm gì khác hơn đành cứng rắn nuốt lời muốn nói xuống.

“Nếu thân thể nữ hiền chất không ổn, Bồn cung sẽ viết bái thiếp, bảo người của Thái Y viện đến xem một chút, nữ nhi gia luôn phải nuông chiều, thân thể càng không được để bị tổn thương, nếu không sẽ ảnh hưởng đến con cháu.” Kính quý phi lộ ra nụ cười thận trọng, rồi hạ lệnh cho người bên cạnh đi đến Thái Y viện đưa thiếp mời.

Vi Tầm thị hơi biến sắc, nhìn cung nữ đã ra ngoài mời thái y rồi, cắn răng nói: “Nương nương, Nhiễm Sương nhà chúng ta cũng là một cô nương tốt, nếu có thể cho con bé đến vương phủ hầu hạ, chẳng phải sẽ thân càng thêm thân.”

Kính quý phi nâng chung trà lên uống một hớp, nghe lời nói của Vi Tầm thị xong cũng không giận, chỉ thông thả ung dung nói: “Nhiễm Sương tốt như vậy, đường tẩu chịu để nàng đến hầu hạ đứa nhi tử không nên thân kia của Bồn cung sao?”

“Dáng vẻ Đoan vương điện hạ có khí phách, thần phụ chưa từng thấy ai trẻ tuổi xuất chúng hơn Điện hạ.” Vi Tầm thị nịnh nọt nói: “Có thể vào vương phủ hầu hạ, là phúc khí của nhà đầu nhà chúng ta, sao có thể nói là chịu đựng?”

Kính quý phi biết ánh mắt Vi Tầm thị thiện cận, nhưng không biết da mặt bà ta có thể dày như vậy, nếu Vi Nhiễm Sương thành gia thất, chắc chắn phu gia (nhà chồng) sẽ vì bà và Hành nhi mà đối xử tốt với nàng ta, hôm nay nàng ta cố tình muốn đâm đầu vào vương phủ, nhưng Hành nhi không ý định gì với nàng ta, đây không phải tự rước lấy nhục à, huống chi sau chuyện này, đường huynh nhất mạch nhà mẹ chỉ là tiểu thiếp của phủ Đoan Vương, chứ không còn là trưởng bối.

Đặt chén trà xuống, Kính quý phi nói: “Hôm nay Hành nhi đã cưới vương phi, vương phi là người hiền đức, sao Bồn cung có thể bảo Hành nhi cưới thiếp thất, nói chung chuyện này Bồn cung mặc kệ, nếu nữ hiền chất muốn làm thiếp, đường tẩu nên đi tìm Hành nhi thương lượng thôi.” Nói xong, nâng tay: “Bồn cung mệt mỏi, không thể bồi đường tẩu rồi.”

Vi Tầm thị bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành đứng dậy hành lễ cáo từ. Kính quý phi giữu cột nhìn bà ta rời đi, nhẹ giọng nói: “Khó trách nhất mạch này từ gia gia đã không có tiền đồ, đều là những thứ đầu óc gì đâu, sau này nếu họ cầu kiến Bồn cung nữa, từ chối hết cho Bồn cung.”

Bà đường đường là quý phi, chẳng lẽ còn phải lấy lòng một đường tẩu có quan hệ xa, bà ta thân là thê tử của đường ca, ở trước mặt bà cũng là phải thật quy củ, Vi Tầm thị này chỉ là trưởng tôn (cháu) của huynh đệ tổ phụ, cho dù là thứ gì, nhưng bà là nhất mạch đại phòng sao phải tri lễ mềm mại để nói chuyện chứ?!

Cho mặt mũi mà lên mặt, không làm người buồn nôn thì thôi, dựa vào Vi Nhiễm Sương có mẫu thân thể này, bà cũng sẽ không để nàng ta vào phủ Đoan Vương đâu.

Hạ Hành không biết mình bị người ta nhớ thương, nghe nói Hạ Uyên đã truyền huyết thư vào cung, hấn sờ cằm vén rèm kiệu cửa sổ, nhìn dòng người hối hả bên ngoài, khẽ cười một tiếng.

Hạ Kỳ sẽ ra tay với Khâm sai, hấn đã sớm dự liệu, chỉ cho rằng hấn ta có lương tâm, không để người ra tay ngoan độc với lão Tứ, hôm nay chuyện này gây ra động tĩnh quá lớn, Hạ Kỳ muốn mượn việc này chèn ép lão Tam, nhưng lại quên suy tính về Thực quý phi trong hậu cung, còn có phụ hoàng có chịu để tội danh này rơi vào đầu lão Tam không.

Quả nhiên ngày hôm sau, trên triều đình Khánh Đức đế chất vấn với những gì Hạ Kỳ tra được, trong lời nói thậm chí hoài nghi Hạ Kỳ không làm tròn bổn phận, mặc dù Hạ Kỳ đã dùng mọi cách để giải thích, cuối cùng cũng chỉ nhận được một câu tiếp tục tra.

Hạ Hành đứng bên cạnh, nhìn thấy Hạ Kỳ quỳ dưới đất mang nét mặt tràn đầy uất ức và bất đắc dĩ, đảo mắt nhìn về phía những người khác trên triều đình, mặc dù những quan viên này đều cúi đầu, nhưng lúc này khó tránh khỏi việc cảm thấy phụ hoàng ngu ngốc, vì bao che cho Thụy Vương mà cố ý chỉ trích Ninh Vương, vết thương của Ngụy hữu thừa và Thành vương xem như đã phải chịu không rồi.

Nghĩ đến sự thiên vị của hoàng thượng, còn có Thụy Vương ngang ngược càn rỡ, không ít đại thần cảm thấy trong lòng phát rét. Ngụy hữu thừa là tâm phúc của hoàng thượng, Thành vương càng là ấu tử của hoàng thượng, hai người bị thương nặng như vậy, cũng không bù được mấy câu uất ức của Thụy Vương, cứ thế mãi, triều Đại Long sẽ thành cái dạng gì đây?

“Hoàng thượng, chuyện này Thụy vương điện hạ có hiềm nghi lớn nhất, xin hoàng thượng tạm thời nhốt Thụy Vương lại, đợi chuyện tra rõ rồi lại định đoạt.” Một quan viên tiến lên quỳ xuống: “Xin hoàng thượng thánh đoạn (quyết định).”

“To gan, chuyện này ý trẫm đã quyết, không cần nhiều lời.” Khánh Đức đế cả giận nói: “Cút xuống đi.”

“Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài đã quên việc Triệu Ngự sử đâm đầu vào ngọc trụ mà chết rồi sao?” Quan viên này dập đầu nói: “Nếu chuyện này không liên quan đến Thụy Vương điện hạ, thì ai sẽ đi ám sát Khâm sai. Vì thần vọng đoán, có lẽ Thụy Vương chột dạ, vì để ngăn trở Khâm sai tra án, mới ra hạ sách này, nhưng may mà Ngụy hữu thừa và Thành vương điện hạ không bị nguy đến tính mạng, Thụy Vương điện hạ chưa gây thành sai lầm lớn.”

Lời này chẳng khác gì đã định tội Thụy vương? Hạ Hành cúi đầu nhìn vị quan viên này, cũng không phải quan viên trọng yếu của triều đình, trên trán còn chảy mồ hôi, trông khá khẩn trương. Không khỏi liếc nhìn Hạ Kỳ vẫn quỳ, người này là người của lão đại sao? Cũng không biết bị lão đại bắt được nhược điểm gì, vậy mà dám tiến lên.

“Xin hoàng thượng nghĩ lại.” Một quan viên sau lưng Hạ Hành quỳ xuống theo.

“Xin hoàng thượng nghĩ lại!” Chỉ chốc lát sau, trên triều người quỳ hơn phân nửa, trong những người này có thể chỉ có phần nhỏ là người của lão đại, nhưng trong lòng bọn họ đã tin tưởng chủ mưu ám sát là Hạ Uyên, nên trái tim bằng giá với thái độ của hoàng thượng, mới đứng dậy vào lúc này.

Khánh Đức đế không ngờ sẽ có nhiều người phản đối như vậy, ông giận đến sắc mặt đỏ bừng, nhưng lại không muốn nhả ra, hít một hơi thật sâu nói: “Những chuyện này cũng chỉ là lời nói một bên của Triệu Ngự sử, Thụy Vương có thể bị người ta đổ oan, trẫm không muốn chưa tra rõ trước mà đã định tội.”

Ai ngờ những quan viên này vẫn quỳ thẳng tắp, không nói lời nào.

Khánh Đức đế bị những người này làm cho giận đến đổi sắc chỉ đành phát tay áo rời đi, để lại mọi người trên đại điện. Hạ Hành bĩu môi, vị phụ hoàng này của hắn vĩnh viễn đều có dáng vẻ này, không có sự nhẫn nhịn lại còn thiên vị, không có khả năng trị quốc, khó trách lão Tam bị ông cứng chiều thành đức hạnh như vậy.

Tin tức hoàng thượng che chở cho Thụy Vương không muốn trị tội Thụy Vương rất nhanh đã truyền khắp Kinh thành, người vốn bị Thụy Vương chèn ép càng thêm thêm dầu thêm mỡ truyền ra, trong lúc nhất thời hoàng thượng thành người thiên vị ngu ngốc, một nhi tử khác suýt nữa bị hại chết, một nhi tử khác thì được thiên vị.

Không ai dám quang minh chính đại nói ra, nhưng dân chúng không chịu nổi đã biến chuyện này thành chuyện xưa có nhân vật hư cấu, người đọc sách xem nó thành Bình thư [1], nghe xong chuyện xưa không ai không mắng đại gia trưởng thiên vị, tiểu nhi tử vô tội đáng thương dường nào.

[1] Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ

Chuyện càng náo càng lớn, lúc truyền đến tai Khánh Đức đế thì trong kinh đã sớm trải rộng, ngay cả con nít ba tuổi cũng được nghe kể chuyện xưa đã cải biên này, lúc này ông lại bị giận đến phun máu. Trong lòng bắt đầu hoài nghi chuyện này do lão Đại phái người làm, nếu không sao lời đồn trong kinh sẽ truyền đi nhanh như vậy?

Vào lúc này không thể mắng nhi tử, Khánh Đức để tuyên thống lĩnh cấm vệ quân đến mắng một trận, lại hạ lệnh cho hắn ta nhốt người đồn tin lại.

Gương mặt thống lĩnh cấm vệ quân khổ sở ra khỏi Ngự thư phòng, hôm nay chuyện đã gây ra động tĩnh quá lớn, hoàng thượng còn hạ lệnh bắt người, cái này có khác gì thêm dầu vào lửa đâu? Nhưng hoàng thượng hạ lệnh, hắn ta không muốn làm cũng phải làm, nghĩ đến đây, hắn ta không nhịn được đau đầu nhức óc.

Ra đến cửa cung, vừa lúc hắn ta thấy Đoan Vương chuẩn bị lên xe ngựa, ánh mắt lập tức sáng lên, bước nhanh đến phía trước hành lễ nói: “Vi thần bái kiến Đoan vương điện hạ.”

Hạ Hành quay đầu lại, nhìn thấy là Tôn Bác Hải, thống lĩnh cấm vệ quân, thì dừng lại nói: “Tôn thống lĩnh.”

Tôn Bác Hải nói ngay vào điểm chính: “Hoàng thượng hạ lệnh cho vi thần xử lý lời đồn đãi trong kinh, phạm là nói loạn đều giải vào đại lao. Nhưng vi thần sợ không thể làm được chu toàn, không biết Vương gia có thể cho vi thần lời khuyên được không?”

“Không bằng trước tiên hạ lệnh nói rõ không cho những người này nói loạn, nếu phát hiện thì sẽ giải toàn bộ vào đại lao, Bổng vương nghe nói lời đồn thịnh nhất ở phố Ngưu Vĩ, không bằng Tôn thống lĩnh phái người đi xem một chút.” Hạ Hành cười nhạt nói: “Bổng vương còn có chuyện quan trọng, đi trước một bước.”

“Đa tạ Vương gia ban thưởng diệu kế, cung tiễn Vương gia.” Tôn thống lĩnh nhìn xe ngựa phủ Đoan Vương càng đi càng xa, thầm thở phào nhẹ nhõm. Đoan Vương nhắc đến phố Ngưu Vĩ tất nhiên là căn cứ của lưu manh du côn, bắt hết những này cũng xem như không oan uổng, hắn ta có thể báo cáo với hoàng thượng rồi.

Hạ Hành trở lại vương phủ, phát hiện có một chiếc xe ngựa không được xem là tinh xảo trước cửa vương phủ, nhướng mày hỏi người gác cổng: “Trong phủ có người đến à?”

“Bẩm Vương gia, là Vi phu nhân và Vi tiểu thư đến, Vương phi đang tiếp đãi hai người.” Người gác cổng nhỏ giọng đáp.

Sau khi nghe xong, chân mày Hạ Hành cau lại, nhà này đến làm gì?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-nao-la-hien-the>